

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

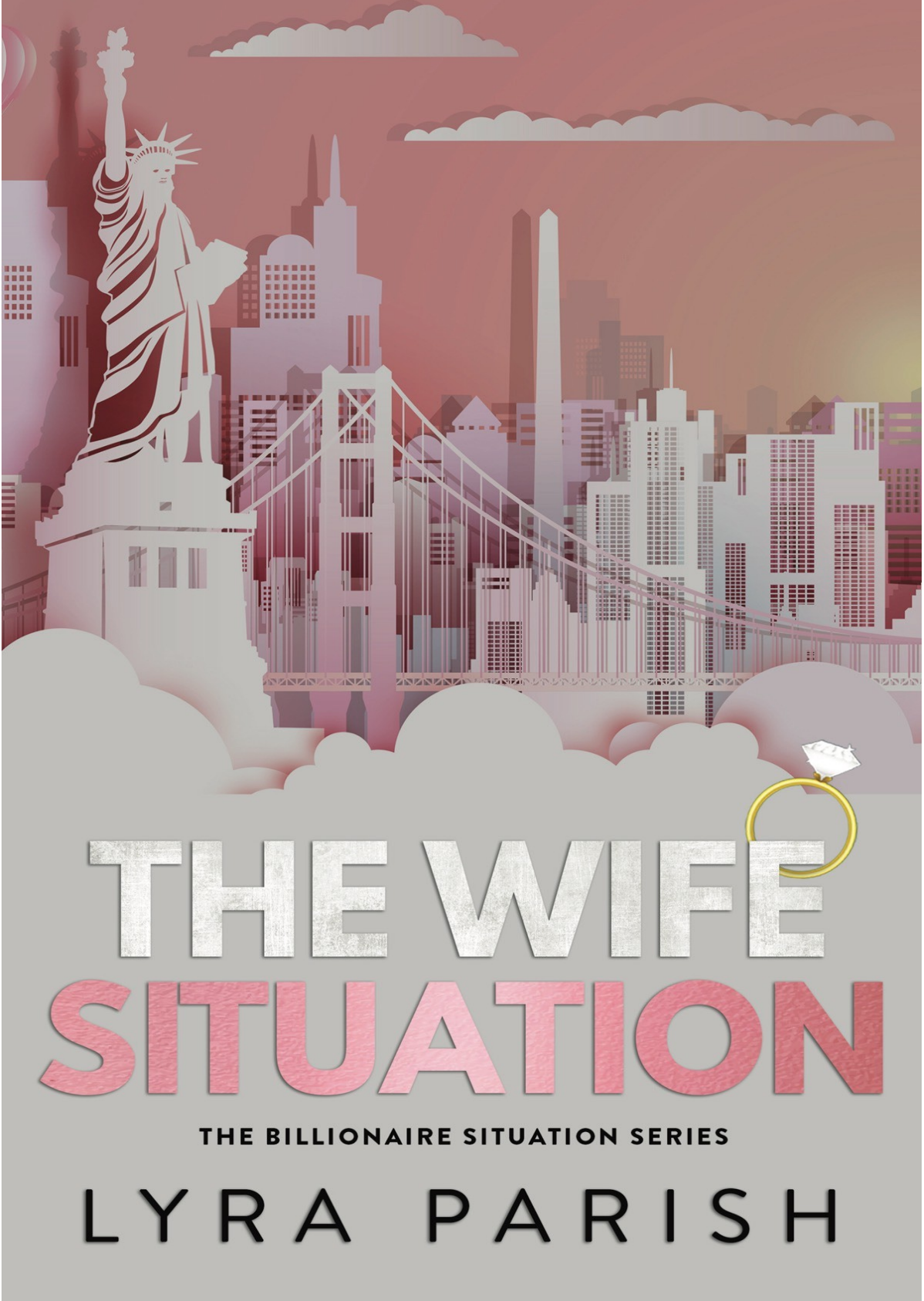
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WIFE SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Telif Hakkı © 2024 Lyra Parish
www.lyraparish.com

Mife Durumu

Milyarder Durum Serisi, #1

Editör: Jovana Shirley
ÖngörülmeYen Düzenleme
<http://www.unforeseenediting.com>

Düzeltilmen: David Michael
Encompass Press
<https://www.encompasspress.com>

Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kurumlar, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçeklik hissi vermek için hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

İÇERİK BİLGİLENDİRME

Bu kitap "sayfa içi" yetişkinlere yönelik içerik ve küçükler için uygun olmayan dil içermektedir. Kısırlıktan da bahsedilmektedir.

RESMI ÇALMA LISTESİ

Serotonia - Highly Suspect NDA
- Billie Eilish
1 - Taylor Swift
Kendi En Kötü Düşmanım - LIT
You Put a Spell On Me - Austin Giorgio FU
in my Head - Cloudy June
intro (end of the world) - Ariana Grande
Jokes On You - Charlotte Lawrence
I GUESS I'M IN LOVE - Clinton Kane Call
It What You Want - Taylor Swift
Seni Kaybedeceğim gibi, Meghan Trainer aşık
olmak böyle bir şey, JVKE Lover, Taylor Swift

BU ÇALMA LISTESİNİ DINLEYİN:

<https://bit.ly/thewifesituationplaylist>

*Alman oban köpeği enerjisine sahip dövmeli
bir kötü adamı seven kızlara.*

Easton Calloway seni bekliyor, sevgilim.

Şimdi çok kötü bir 4irl ol ve o pa4esleri yay.

*Onun baş harfini boynumda
bir zincirle taşımak
istiyorum. Bana sahip
olduğu için değil.
Ama beni gerçekten tanıdığı için.*

-Taylor Swift, Ne İsterseniz Onu Söyleyin

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Lyra'nın Okuyucu](#)

[Salonu Sevgililerle](#)

[Tanışın İletişimde Kalın](#)

[Teşekkür Lyra Parish](#)

[Hakkında](#)

"Housekeeping." Parmak eklemlerimi hafifçe kapıya vuruyorum ve diğer tarafta hareket olmasını bekliyorum.

Yanıt alamadığımda, anahtar kartımı okuyucunun üzerinde tutuyorum ve bir elimle bir yığın havluyu dengelerken iterek açıyorum. Yetenekli olmadığımı kim söyledi?

Işığı yaktım ve havluya sarınmış yaşlı bir adamla irkildim. Özür dilemeye başladığımda kıkırdıyor ve sanki sihirli bir numaraymış gibi elindeki *Tootsie Roll'u* gösteriyor. Tek eksik bir *voilà*. Şoka giriyorum ve nefes nefese kalıyorum, temiz havluları yere bırakıyorum ve odadan dışarı fırlıyorum. Bu bugün ikinci kez oluyor.

"*Kahretsin*," diye fısıldıyorum elimi kalbimin üzerine koyarak.

New York, Teksas'ın batısında yer alan memleketime *hiç* benzemiyor. Ama bu şehir benim için yeni de değil. New York Üniversitesi'nde okurken evim dediğim yerd. O zamandan bu yana bir ömür geçti.

İki ay önce, hayatım kontrolden çıktığında, bir bavul topladım ve bu beton ormanına geri döndüm. Söylemeye gerek yok, hala alışmaya çalışıyorum.

Servis asansörünün kapıları arkamda açılırken Carlee, "Lexi," diyor. Koyu renk saçları düzgün bir topuz şeklinde toplanmış ve üniforması tertemiz.

En iyi arkadaşıma ve geçici oda arkadaşına doğru ilerliyorum. Bu listeye iş arkadaşlarını da ekleyebiliriz.

Ağız bir gülümsemeye dönüşür. "Dur tahmin edeyim... başka bir penis mi gördün?"

"Evet! Ufacıktı ve taşakları kuru üzüm gibiydi."

"Beynimde yarattığın görüntü iğrenç." Cebinden telefonunu çıkarır ve kilidini açar. "Bu seçmeleri gördün mü?"

Cihazlarımızı çıkarmamamız gerektiğini bilerek eğildim ve listeyi hızlıca okudum.

Carlee tiyatro haberleri ve ünlülerin dedikoduları hakkında bilgi sahibi oluyor. Hatta bir gün gazeteci olmayı umarak bu konuda paylaşımlar yaptığı bir blogu bile var. Bir şey öğrenmem gerekirse, başvuracağım kişi o.

"*Bir ipucu*," diye fısıldıyorum, gözleriyle buluşarak.

Bu sadece bir ön gösterim, ancak dizi iyi giderse önemli olabilir.

Broadway çok büyük.

Sekiz yıl önce eski sevgilim Beau ile birlikte olmak için Teksas'a taşınmadan önce hayalini kurduğum, hayatımı değiştirebilecek türden bir rol. Çok şey oldu ama sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Ben düşüncelerimde kaybolurken Carlee şakacı bir şekilde bana dirsek atıyor. "Her neyse, bu gece ve senin gitmen *gerekliyor*. Sen tam da onların aradığı kişisin."

"Yediye kadar çalışmam *gerekliyor*," diye hatırlatıyorum ona, ellerim belime bağladığım önlükte gezinirken. "Ve *bu* işe ihtiyacım var, unuttun mu? Erken çıkarsam Bay Martin beni kovar."

Şehrin en seçkin otellerinden biri olan W'deki doksan günlük deneme sürecim devam ediyor. O kadar lüks ki ismi tek harften oluşuyor. Diğerlerine gerek yok.

Ünlüler, kraliyet ailesi ve hatta milyarderler bu duvarları sık sık ziyaret ediyor ve eğer bir hata yaparsam ya da vardiyayı kaçırırsam, sorgusuz sualsiz işime son verilecek. Bu yüzden hayalimdeki işi bulana kadar bu işle idare etmek zorundayım. Tükettiğim aşk kitapları dışında, burada çalışmak sahip olduğum tek eğlence biçimi. Çoğu zaman, küçük dairemizden çıkmamın tek nedeni vardiyalarım oluyor.

"Bir keresinde bana riskin ödüle değer olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyor.

Kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Bazen öyle. Blogunu açman söz konusu olduğunda haklıydım, değil mi?"

"Öyleydin," diyor.

"Ama bu?" Tereddüt ediyorum, telefonuna bakıyorum. Şartları tekrar okudum. Kayıtsızım ama son zamanlarda hayatın geneli hakkında böyle hissediyorum, belki de bu *benim* sorunumdur. "Bilmiyorum."

"Bak, seni idare etmek için kalmam için onay aldım. Teklifi reddetmeden önce, bu bencilce bir istek. Yarınki elmas kongresi nedeniyle burada bir sürü takım elbise var ve iyi giyimli bir erkek hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Burada kalmak bana hayranlık duymak, yeni dedikoduları dinlemek ya da bir hafta sonu kaçamağı bulmak için daha fazla zaman verir." Bana muzip bir sırıtışla bakıyor.

Bin dolarlık takım elbiseler giyen muhteşem adamlar W'ye sık sık gelirler ve Carlee'nin tipi olsalar da hiçbir kiralık yardımcılarla arkadaşlık etmez. Zenginler için görünmez, bu yüzden boşuna uğraşıyoruz. Nazik davranıyor.

"Emin misin?"

"Evet."

Gülümsüyorum ve kollarımı ona doluyorum. Döndüğümde beri anne kuş rolünü üstlenmiş, beni yuvamdan kovmaya çalışıyor. Carlee uçuşumu görmek istiyor. Ben de istiyorum.

Son zamanlarda kendime neden artık uğraşmam gerektiğini soruyorum. Seçmelere katılmaktan ve geri dönüş alamamaktan yoruldum ama bırakmak da bir seçenek değil. Gerçek şu ki, kanıtlamam gereken çok şey var, bu yüzden devam edeceğim. Ya dirençliyim ya da inatçıyım. Nasıl yorumlarsanız yorumlayın.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, heyecanlı olmak isteyerek. "Unutma, zengin ve aileden biri olduğunda-"

"Biliyorum, biliyorum. Pahalı şampanya ve çileklerle Paris'e özel jet."

"Aynen öyle. İyi bir şey geliyor," diyor kaşlarını sallayarak. "Umarım o ben olurum."

Homurdanıyorum. "Senin iyiliğin için ben de öyle umuyorum."

Carlee her şeyin iyi yanını bulabilir. Eski sevgilimle yaşadığım şey beni değiştirmeden önce bu ortak noktamızdı. Artık daha gerçekçi biriyim ve dünyaya pembe gözlüklerle bakmıyorum. Biri bana kim olduğunu gösterdiğinde ona inanıyorum.

Arabayı ileri itiyor. "Dün geceki randevun nasıldı?"

"Berbat." Ben de onu takip ediyorum. "Üç saat boyunca Bitcoin hakkında konuştu. Tek kelime bile etmedim."

Yüzünü buruşturuyor. "Oh, Bitcoin kardeşler en kötüsü. Kendi seslerini duymaya bayılırlar."

"Evet ve ne kadar alfa olduğunu göstermek için garsondan hesabı bölüşmesini istedi."

"Iyy," diyor Carlee kıs kıs gülererek.

Kendimi flört sahnesine geri dönmeye zorladığımdan beri, ilk randevuya çıktığım otuz yedi erkekten hiçbiri iyi geceler öpücüğü ya da ikinci bir şans alamadı. Herkes çok... sıkıcı ya da benmerkezci ya da benim kaldıramayacağım kadar çok yükü var.

"Resmen pes ediyorum. Kırıldım. Aşka karşı olan umutsuz romantik. İronik, değil mi?"

Kıs kıs gülüyor. "Sadece henüz mükemmel erkeği bulamadın."

"Oh, buldum, ama o sadece sayfalar arasında var."

"Belki de okuduğunuz kitaplar gerçekçi olmayan beklentiler yaratıyordur?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Belki de erkekler daha iyisini yapmalı." "Tamam, haklısın." Bana göz kırptı.

Koridorun sonuna geldiğimizde, özellikle de erken ayrılıyorsam, ne kadar çok işimiz olduğunu fark ediyorum. "Bölmek ve fethetmek ister misin?"

"Hadi ."

Arabayı yoldan çeker ve biz de işe koyuluruz. O düz yüzeyleri siler ve süpürürken ben yataklarla ilgileniyor ve her şeyi yeniden stokluyorum. Çok konuşuyor olabiliriz ama verimliyiz, bu yüzden patronumuz bizi sık sık eşleştiriyor. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım.

Banyodaki kirli havluları kapıp çarşafı kaldırıyorum ve açık çağrı ilanını nasıl kaçırdığımı merak ediyorum. Ama Beau'nun artık yan kızıyla birlikte olduğunu öğrendikten sonra kafam bulutların üzerindeydi. Oh, ve o hamile. Onu unutmışum. *Büyük olanı.*

Müdahaleci düşüncelerin içimde derinlere yerleşmesine ve kararlılığımı körüklemesine izin verdim.

Carlee arkamdan girip aynalara sprey sıkıtığında, alt kattaki beş yıldızlı restorandan gelen şarap şişeleri ve paket servis kaplarıyla çöpe atılmış bir sonraki süite geçiyorum. Boş istiridye kabukları ve havyar kaşıkları, kırık cam parçalarıyla birlikte masanın üzerine saçılmış. Başımı sallıyorum.

"Zengin insanlar," diye mırıldandım.

İki saat sonra asansörle Tower Penthouse'a çıkıyoruz ve içimi bir heyecan kaplıyor. Geceliği yirmi bin dolar; iki katlı, dört bin metrekarelik bir alana yayılıyor ve iki özel yatak odası, bir ofis, şelale duşlu ve jakuzili küvetli bir banyosu var. Burası bir hafta sonu için, bir yıl boyunca altın kulplu tuvaletlerin porselen kenarlarını ovma için aldığım ücretten daha pahalı.

"*Bay Calloway* bugün gelmeden önce son bir kontrol daha" diyor Carlee, bir bez ve bir şişe temizleyici alarak.

Adını önemli biriymiş gibi söyledi çünkü Tower Penthouse'da kalanlar öyle. Bunu onlara söyleyen sadece egoları değil; gerçekler. Onlardan birini sıraya dizip ne yaptıklarını açıklayamam. İşte onların hayatları bu kadar umurumda *değil*. Benim kendi sorunlarım var.

"Peki, Bay Calloway'i bu kadar özel yapan nedir?" Ona bir bakış attım.

"Oh, o ölümüne muhteşem. Tam bir *pislik. Seri çapkın. Nefret ediyor herkes.* Asla

gülümsemez." Ona dönüyorum.

"Ama bunu sen istemedin. O bir nepo bebeği. Milyarder, nesiller boyu servet sahibi. Ailesinin elmas madenleri ve mücevher mağazaları var."

"Etkileyici," diyorum gözlerimi devirerek.

Üzerimizde yükselen koyu meşe kapıya varıyoruz. Anahtar kartımı tarayıcıdan geçirip ağır kapıyı iterek açtığımda beklenti neredeyse beni ele geçiriyor.

Mekan lavanta ve lüks kokuyor, her düz yüzeyde vazolar içinde taze, renkli çiçekler var. Pencerelerden güneş parlıyor. Burayı daha iyi yapacak tek şey Central Park'a daha yakın olmasıydı.

"Burada kalmayı hayal edebiliyor musun?" Carlee soruyor.

"Hayır," diyorum gülerek. "Çok güzel ama para israfı."

"Ama harcayacak paran varsa, neden olmasın?" Yüksek tavana bakıyor.

Yüksek profilli müşteriler çatı katını kiraladığında, kusursuzluk gerekir. Eğer herhangi bir şey yerinde değilse, bu W'nin prestijine zarar verebilir. Müşteri her zaman haklıdır çünkü çoğunun işletmeyi doğrudan satın almaya yetecek kadar likit varlığı vardır.

Carlee arkamdan geliyor ve cebindeki cep telefonu çaldığında yürümeyi bırakıyor.

"Bunu almalıyım," diyor.

Ses tonuna bakarak tahmin etmem gerekirse, geçen hafta sonu ayrıldığı barmen olduğunu söyleyebilirim.

Patronumuzun sesiyle dalga geçerek, "Kişisel telefon görüşmesi yok," diyorum.

"Evet, evet. Sohbet ederken mutfığı ve yemek odasını kontrol edeceğim. Pencerelerdeki ve aynalardaki toz lekelerine ya da parmak izlerine odaklanın. Bay Calloway de daha önce bundan şikâyet etmişti."

"En üst kattan başlayacağım ve seninle burada buluşacağım." Ses tonumu alçak tutuyorum. Hızla cevap veriyor, sesi bir oktav yükseliyor, sanki şaşırmış gibi.

Vardiyasının otuz dakika içinde bitmesi gerekiyor ve acaba ondan kaçmak için mi burada kalıyor diye merak ediyorum. Onun için önemli olan kovalamak. Erkekleri Pokémon gibi topluyor, ama bir kez yakalandıklarında ve seni seviyorum dediklerinde bitiyor. Bu onun ilişki döngüsünün bir parçası. Bu adam üç hafta sürdü.

Omzuna bir temizlik bezi atarak yemek odasına doğru yürüyor.

Merdivenlerden en üst kata çıkıyorum, ellerim pürüzsüz korkulukların üzerinde kayıyor. Alanın bir tarafında pencerelerle çevrili devasa bir yatak odası ve koridorun karşısında banyo var. Bir dergiden fırlamış gibi görünen muhteşem odaya bakıyorum. Çiçek vazosu tam ortalanmamış, bu yüzden onu bir santim kaydırıyorum.

Büyük boy yatak şehre bakıyor ve neredeyse ipek çarşafların içinde yuvarlandığımı hayal edebiliyorum. Başımı çevirdiğimde yorganın kenarının kırışmış olduğunu görüyorum, elimi yorgana doğru kaydırıp sıkıca çekiyorum ve köşeyi sıkıştırıyorum. Gözlerim masanın üzerindeki altın saate takılıyor.

Nefes alıyorum ve elime alıp inceliyorum. Ortada, büyük ve küçük ellerin birleştiği yerde bir sembol var ama tanıyamıyorum. Çeviriyorum ve arkasına bir şey kazınmış.

Eğiyorum, güneş ışığında parlamasına izin veriyorum ve kelimeleri okuyorum: *AŞK HER ZAMAN VAKTİ GELEN BİR ŞEYDİR.*

Güzel bir düşünce ama aynı zamanda . *Aşk. Pfft.*

Bu odada daha önce bir varis oturuyordu, yani kocasına ya da *sevgilisine* ait olabilir. Sırıttıyorum ve son kontrolümüzü tamamladığımızda müdürüme götürmek üzere önlüğümün ön cebine koyuyorum.

Parmak izi ya da leke olmadığından emin olmak için her pencereyi farklı açılardan kontrol ediyorum. Banyoya geçtikten sonra kapıyı iterek açıyorum. Hemen nefes almayı bırakıyorum.

Duş akıyor ve ilk başta Carlee'nin bana şaka yaptığını düşünüyorum ama sonra şelale akıntısının altında duran kalın, dağınık, siyah saçlı bir adam fark ediyorum. Kasları dövmeli sırtından ve kollarından aşağıya doğru akıyor. Su, oyulmuş vücudunun üzerine düşerken içimden boğuk bir nefes çıkıyor. Bu güzel bir işkence ve muhtemelen zamanın sonuna kadar fantezilerime musallat olacak.

Sabuna uzandığında tökezleyerek geri çekiliyorum ve sessizce banyodan çıkıyorum. Merdivenleri düşmeden çıkabildiğim kadar hızlı çıkıyorum ki bu bir mucize çünkü gergin olduğumda sakar oluyorum.

Düşüncelerim karmakarışık, birbirine dolanmış bir iplik yumağı ve tek düşünebildiğim, Hemen şimdi *gitmeliyiz*.

Oturma odasına doğru ilerliyorum ve Carlee'yi yemek masasında oturmuş, bacaklarını sallayarak gülerken buluyorum. Elinden telefonu alıp aramayı sonlandırıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Onu kapıya doğru çekerken temizlik malzemelerini kaptı.

"Neler oluyor?" Kaşları çatılıyor ve tam iç sesini kullanıyor.

"Şşş." Yüzünü arıyorum, yukarıyı işaret ediyorum. "Yukarıda duş alan bir adam var," diye fısıldıyorum, kalbim hızla çarparak panikliyorum.

"*Kahretsin*," diye tıslıyor, hızını artırarak. O da benim hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünüyor. "*Bay Calloway*'in erken giriş yapmasına izin vermiş olmalılar."

"Göt herif mi?" Nihayet koridora çıktığımızda sordum.

"*Evet*." Arabayı ileri itiyor, birkaç saniyede bir omzunun üzerinden bakıyor, sanki kapıyı açıp bizi yakalayacakmış gibi.

Asansöre bindiğimizde rahat bir nefes aldı. Gerginiz ve hızla nefes alıyoruz.

"Seni gördü mü?" Sesindeki stresi duyuyorum.

"*Hayır*. Hayır, yapmadı. Tanrı'ya şükür." Kaslarını ve dövmelelerini hatırlıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Güzel. Bizi odasında bulsaydı ikimizi de kovdururdu. O bir münzevi. İçine kapanıktır. Geçen hafta aldığımız not? Onunla ve alanının yasak olmasıyla ilgiliydi."

"Ne yapacağız?" Ben diyorum.

"Sanırım güvendedeyiz," diyor.

Asansör durur, kapılar açılır ve kimse içeri girmez. Sonra, aşağıya doğru devam ediyoruz.

"İnsan içine çıktığında, bir hayran kulübü onu her yerde takip ediyor mu? O bir
ıslak rüya."

Kıkırdıyor. "Tahmin bile edemezsin. O aynı zamanda New York'un en gözde bekarı."

Dudak kremi almak için cebime uzanıyorum ve parmaklarım soğuk metale değiyor.

Hayır. Dünya üzerime kapanıyor.

"Yüzündeki o ifade beni *korkutuyor*." Beni okumakta çok iyi.

Saati çıkarıp avucumun içinde tutuyorum. Ona her an patlayacak bir bomba gibi bakıyoruz ve o kadar tehlikeli ki.

"Yatak odasına girdiğimde komodinin üzerinde duruyordu. Helen'in bıraktığını düşünerek aldım." Ağzımı kapattım, farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Carlee gözlerini dikmiş ona bakıyor ve bir kez bile göz kırptığını görmüyorum. "Ne yapmalıyım?" Heyecanlanmamaya çalışıyorum.

"Onu geri vermeliyim."

"Lexi, bunu yapamazsın ama saklayamazsın da. Bunu Bay Martin'e vermeli ve Calloway'den önce neler olduğunu açıklamalısın. Bırak önce patronumuz bu işin üstesinden gelsin, yangınlarla savaşmak yerine onları söndürsün."

Çift kapı kayarak açılıyor ve arabayı dışarı itiyor. Birbirimize bakıyoruz.

"Böyle durumlarda af dilemenin daha iyi olduğunu her zaman öğrenmişimdir. Hemen kovulacağımı biliyoruz."

Güvenlik görevlilerinden biri koridorda yanımdan geçiyor ve ben saati tekrar cebime sokuyorum.

"Ya hemen oraya koşup zili çalsam ve geri versem? Ona ne olduğunu açıklayabilirim."

Başını iki yana sallar. "Anlamıyorsunuz. *Açıklanacak* bir şey yok O adama hiçbir şey."

"Peki ya gizlice içeri girip bıraktığı yere geri koysam ve sonra kaçsam?"

"İkisi *de berbat* seçenekler. Git Bay Martin'e söyle."

"Her halükarda kovulacağımı biliyorsun." Topuzumdan düşen saç tellerini kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum ve olabileceklerden korktuğum için içimde cesaret arıyorum.

"Tanışma fırsatı bulduğum en büyük pisliklerden biri."

"Onunla *tanıştın* mı?"

"Bir kez. Ve inanın bana, bu bir kez çok fazlaydı. Pek çok kişi tarafından sevilmez. Milyarderlerin pisliği olarak görülmesinin bir nedeni var."

"Onu sevmek zorunda değilim. Sadece anlayışlı olmasına ihtiyacım var." "Olmayacak," diyor. Bu neredeyse bir yalvarış.

"Risk ödüllendirilmeye değer," diyorum ona. "Denemek zorundayım."

Asansörün kapıları kapanmadan önce, bu saçma planı uygulamak için fazla zamanım olmadığını bilerek aceleyle içeri giriyorum. Saçını yıkıyordu. Beş dakika ayırabilirim.

"Lexi!" Carlee beni durdurmak için öne atılıyor ama arabanın etrafında yeterince hızlı hareket edemiyor.

En üst kata ulaşana kadar bir dakika geçiyor. Adrenalin pompalanıyor içimde ve ona kadar sayıp elimi cebime atıyorum. Başparmağım, aptalca aldığım saatinin yüzünün pürüzsüz yüzeyinde kayıyor. Dünyanın en kötü zamanlamasına sahibim. Önce tuvalete gitseydim, onu hiç görmeyecektim ve bu durumda olmayacaktım.

Asansör duruyor ve ben her adımda biraz daha geriliyorum. Saati yerine koyacağım, aşağı ineceğim, sokak kıyafetlerimi giyeceğim ve seçmelere gideceğim. Her şey yolunda gidecek. Moral konuşmama devam ediyorum ve terli avuçlarımı önlüğüme silerken neredeyse buna inanacağım. Kapı ziline baktığımda çalmayı düşünüyorum. Bu adam, mülküne sahip olan bir hizmetçi ile yetişkin bir konuşma yapabilir mi?

Kafamın içinde Carlee'nin sesini duyuyorum. Benim pisliklerle iyi geçinmez çünkü kimseden korkmam. Sözlerim titreyebilir ama yine de ayağa kalkar ve doğrularımı söylerim. *Her zaman.*

Onunla konuşma düşüncesi yaşayan bir kabus gibi geliyor, bu yüzden şansımı ve James Bond'un saatini masaya geri götüreceğim. Merdivenleri hızlıca çıkıp geri ineceğim. Yüz adımdan az.

Kalbim göğsümden çarpıyor. Bunun kalp kırıklığımdan bu yana yaşadığım ilk macera olduğunu fark ediyorum ve bu ne kadar üzücü olsa da beni gülümsetiyor.

Beni dinleyenlere fısıldayarak dua ediyorum. "Lütfen zamanlamamın mükemmel olmasına izin ver. *Sadece bu seferlik.*"

Sanki biri cevap verecekmiş gibi birkaç saniye bekliyorum, sonra anahtar kartımı tarayıcıya bastırıp kapıyı iterek açıyorum.

Doğum Günü Geri Sayımı: 46 Gün

I Bir havlu alıp yatak odasındaki büyük boy dolaba doğru ilerliyorum. W'de kaldığım önümüzdeki üç gün boyunca giyeceğim , söylendiği gibi özenle asılmıştı. Yeni ütülenmiş bir çift siyah pantolon ve beyaz bir düğme-up giyiyorum, ardından boynumdaki siyah kravatı ayarlıyorum. Korumam Brody ile buluşmak için aşağı inmeden önce, ayakkabılarımı giymek için yatağın kenarına oturuyorum. İçgüdüsel olarak komodinin üzerindeki saatime uzanıyorum, Elim havada durur.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum, ayağa , nereye koyduğumdan eminim.

Tam orası. Tam orada.

Gözlerim yeri tarıyor ama düşmüş olamayacağını biliyorum çünkü ben umursamaz biri değilim. Değer verdiğim şeylere özen gösteririm.

Odaya şöyle bir göz attığımda, sehpanın üzerindeki bir vazoda dışında her şeyin aynı olduğunu görüyorum. Önünde durup ona bakıyorum, azıcık solda olduğuna yemin ediyorum ama bunun imkânsız olduğunu da biliyorum. Tam otuz dakika önce geldiğimden beri buradaki tek kişi benim.

Banyoya dönüyorum ve daha önce giydiğim kıyafetlerin ceplerine uzanıyorum. Tahmin ettiğim gibi *boş*. Bok yok olmuyor... *yürüyüp* gidiyor. Bir milyon tane daha saat alabilirim ama *bu* saatin yeri doldurulamaz.

Başımı sallayarak aşağı inmeye karar verdim. En alt basamağa çıktığımda, odada birinin olduğunu ve bana çarpmak üzere olduğunu fark edecek kadar bile zamanım olmuyor. Kendimi çarpışmaya hazırlıyorum ve o dengesini kaybederek geriye doğru tökezliyor. Düşmeden önce ona sıkıca tutunuyorum, onu göğsüme çekiyorum ve bizi sabitliyorum.

Çok yakındı.

Zümrüt yeşili gözleriyle karşılaştığımda kırmızı dudakları aralanıyor. Parfümünün belli belirsiz kokusu üzerime siniyor ve sadece varlığı bile duraksamama neden oluyor. Her şey donuyor, belki zamanın kendisi bile. Küçük bedeninin üzerinde yükselirken açılıp kapanıyor. Sıcak nefeslerimiz birbirine karışırken hala onu tuttuğumu fark ediyorum, bu yüzden ellerimi yanlarıma bırakıyorum, uzaklaşıyorum ve çok ihtiyaç duyduğum alanı yaratıyorum.

"Merhaba," diyor.

Yüz ifadesini çıkarmam zor, ama gözleriyle beni becerirken bir şeyler parıldıyor.

"Merhaba." Bakışlarım köşesinde W logosu işlenmiş gri elbiseyi tarıyor. Elbise hafifçe dizlerinin altına düşüyor. Bembeyaz önlük küçük belini sıkıca sarıyor.

Takı takmıyor. Ne küpe, ne kolye, *ne* de alyans. Bir bilezik bile. Onun kadar güzel bir kadın şımartılmayı, zenginlik yağmuruna tutulmayı hak ediyor. Anlık çekim yadsınamaz ama aynı zamanda dayanılmaz ve ihtiyacım olan şey değil.

Yanaklarına hafif bir kızarıklık vuruyor ve dudağını çiğniyor.

Sessiz ama *tehlikeli* sohbet devam ediyor. Bu kadın nasıl oluyor da beni şaşkına çevirecek kadar derin bir şekilde nefesimi çalabiliyor? Neredeyse nutkum tutuluyor.

"Merhaba," diyor tekrar.

"Bunu zaten söyledin," diyorum kaşlarımı çatarak. "Ama artık gidebilirsiniz. Planlanandan erken geldim ve size haber vermeyi unutmuş olmalılar."

Genelde pek affedici değilimdir ama bu bir yanlış anlaşılma *olmalı*. W'deki herkes ben buradayken rahatsız edilmemem gerektiğinin farkında. Bunu açıkça belirttim. Vanderbilt'ler, Astor'lar ve Rockefeller'larla birlikte benim ailemi de haber yapan dedikodu dergilerinde bu konudan bahsedildi. Onlar sayesinde tüm dünya yalnız kalmayı tercih ettiğimi biliyor. *O hariç.*

Ben de bu iyiliği yapacağım. Tam başka bir şey söyleyecekken, yumuk yumuk yumruğunda sıkıca tuttuğu altın parıltısını yakalıyorum. Onu gördüğümde vücudum geriliyor ve çenem sıkılıyor.

"Elinde ne var?" Soru kararlı ama hayal kırıklığı ile geliyor. Ve insanlar neden daha nazik olmadığımı merak ediyor. Bu beni hep kıcımdan ısıtır.

Kara kaşları kırışırken malıma bakıyor ve sertçe yutkunuyor.

Burada olmamalıydı, bu şekilde olmamalıydı ve büyükbabamın saatini onun elinde görmek zalim bir şaka. Muhteşem bir *hırsız*, tek bir bakışıyla nefesimi kesebilen tek kadın, benim karmam. Durumun ciddiyetine neredeyse gülecektim ama gecenin bir yarısı odaklanabilmek için bunu içimde sakladım.

Bir adım öne çıkıp avucumu uzatıyorum ama yoğun bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Aldığı şeyi nazikçe geri verirken burun deliklerim alevleniyor.

"Adın ne senin?" Soğuk metali bileğime geçirmeden önce gömlek kolunu ön koluma sarıyorum. Saatin kadranında ailemin şirketinin logosuna bakarak ayarlıyorum. Saat dördü geçiyor ve birkaç saat içinde milyonlarca dolarlık anlaşmaları kapatırken yatırımcılarla sohbet ediyor olacağım.

Ellerimi ceplerime sokup ona ters ters bakıyorum. Güzel yüzü hüznünlendiğinde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Ama onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu bilmem gerekiyor.

"*Adın* ne?" Her geçen saniye daha da sabırsızlanarak nefes alıyorum. Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkıyor ama çok kızgınım ve hayal kırıklığına uğradım. "Seni biri mi gönderdi?"

Benden *bir şey* almaya cüret eden biriyle hiç karşılaşmadım. Bunun daha iyi bir açıklaması olmalı. *Kimse* beni bekletmiyor, ama işte buradayım, nefes nefese, bu kadının bana kim olduğunu söylemesi için çaresizce bekliyorum.

"Bay Calloway," diyor nazikçe, boğazını temizleyerek.

"Bu *benim* adım. Şimdi *seninkini* istiyorum. Ve lütfen tekrar sordurma." Ben sabırsızlanmaya devam ederken hırıltı gibi çıkıyor.

"Beni kimse *göndermedi*. Adım Alexis, ama bana Le denmesini tercih ederim-" Sesi tatlı ve biraz da Güneyli bir tonda.

Çekici biri, ama öyle olmayan bir suçluyla hiç tanışmadım. Özellikle de benim işimde.

"Umurumda değil *Alexis*. Neden buradasın?" Ona ters ters bakıp parmağımla yanağımdaki tüyleri kaşıyorum.

"Adım *Lexi*," diye düzeltiyor.

"Neden saatimi aldın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Özür dilerim. Temizlik yapıyordum ve komodinin üzerinde gördüm, hepsi bu.

Beni kimse göndermedi. I-"

"Sen ." Dikkat ölçerim düşmeye başladığında hiç eğlenmedim.

"Evet. Ama kendimi açıklamama izin vermek istemiyorsunuz, bu yüzden sanırım bu konuşma sona erdi, değil mi?"

"Doğru." Onun benim alanımdan çıkmasını istiyorum. "Ugh."

Bana *inliyor* ve dudaklarımda bir gülümsemenin hayaleti oynuyor.

Kimsenin benim yanımda bu kadar korkusuz olmasına alışık değilim, ya da belki de bu dikkatsizliktir. Çoğunun gözü korkuyor, hakkında uyarıldıkları adam olacağımdan korkuyorlar. Ama belli ki Alexis kim olduğumu ya da ne iş yaptığımı umursamıyor. Daha iyi bilmesem, *benim* bir rahatsızlık olduğuma inandığını söyledim.

"Artık gidebilirsin," diyorum, yalnız kalmak istiyorum.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor ve gözlerinin ardında biriken öfkeyi görebiliyorum. Onun tepkisini sevimli bulmamalıyım.

"Bugün zaten yeterince zamanımı harcadın."

"Vay be. Bir an için senin diğerlerinden farklı olduğunu düşünmüştüm."

Sözleri beni etkilememeliydi ama beni yaraladı. "Yanlış düşünmüşsün."

Ve mükemmel ağzı sert bir çizgiye dönüştüğünde, sanırım bir sinire çarptığını biliyor.

"Umarım hak ettiğiniz günü yaşarsınız, Bay Calloway." Bana alaycı bir şekilde reverans yapıyor, sonra çıkışa doğru dönüyor.

"Hoşça kal, *Alexis*." Kapı kapanmadan önce söylediğim son şey bu.

Tüm bu karşılaşmanın sebebi olan metali bileğimde hissederek rahatlamaya çalışıyorum.

Hemen kapıcıyı aradım. "Bay Martin'le konuşmak istiyorum, lütfen."

Kendisi otelin müdürü ve bu tesislerde muhatap olduğum tek kişi. Ailemin şirketi burada dünyanın en büyük elmas kongresine ev sahipliği yaptığı için, Tower Penthouse'da bir hafta sonu konaklama ücreti aldım.

"Evet, *Bay Calloway*, bir dakika."

Beklemeye alındım.

Seyahatlerimde yalnızca bu otel zincirinde kalıyorum ve kim olduğumu göz önünde bulundurarak bu ziyaretim sırasındaki taleplerimin ciddiye alınacağını düşündüm. Çatı katında değil de yerinde kalmamın tek nedeni seyahat etmek zorunda kalmamam. Ayrıca konferans çok bunaltıcı bir hal alırsa bana bir kaçış imkânı veriyor. İçine kapanık biri olarak ancak bu kadar insanla başa çıkabilirim.

Ben sabırla Bay Martin'i beklerken, kapı tekrar açıldı. Bu sefer gelen Brody'ydi ve bir torba yiyecek taşıyordu.

"Özel teslimat," diyor, tutarak.

Bana doğru baktığında başını eğiyor. O benim kuzenim ve on beş yıldır benim için çalışıyor. Beni neredeyse tek yumurta ikizi kardeşim Weston'dan daha iyi tanıyor.

Saate bakıyorum; bir dakika geçmiş.

Bay Martin sonunda cevap verdi. O şanslı; ben kimseyi altmış saniyeden fazla beklemem.

"Bay Calloway. Nasıl yardımcı olabilirim, efendim?" Nefesi kesilmiş.

"Hizmetçiniz Alexis'in neden odama girip saatimi çaldığına dair bir açıklama istiyorum."

Brody'nin çenesi yere düşer.

"? Alexis Matthews?" Bay Martin'in sesi bir oktav yükseliyor ki bu şaşırtıcı. Genelde sakın ve toparlayıcıdır.

O endişeli. Ben de öyle. Ama artık *tam adını* biliyorum. *Alexis Matthews*.

"Burada ikamet ettiğim süre boyunca Kule'de rahatsız edilmek istemediğimi sayısız kez dile getirdim. Yıllar boyunca W bu isteğimi bir şekilde yerine getirdi. Ancak bugün yaşananlar *kabul edilemez* ve umarım bu konuyla *derhal ilgilenirsiniz*."

Uzun bir duraklama oluyor ve işimi başka bir yere taşımakla tehdit etmeme gerek kalmıyor. Duvardaki görünmez yazıyı okuyabiliyor ve neyin söz konusu olduğunu zaten biliyor. Önümüzdeki yirmi yıl boyunca şirketimin ev sahipliği yapacağı her kongreyi, konukların odalarına gizlice girip aile yadigarlarını çalan güzel küçük hırsızları işe almayan bir rakibe taşıyacağım.

"Evet, efendim. Lütfen en içten özürlerimi kabul edin. Bu bir daha *asla olmayacak*. Garanti ediyorum."

"Teşekkür ." Telefonu kapattım, sonra kapıya doğru yürüdüm ve sürgüyü çevirdim.

İhtiyacım olan son şey başka birinin izinsiz girmesi.

Brody bana döndü. "Easton, otuz dakikadır yoktum. Ne oldu lan?"

"*Neredeyse* vicdanımı buluyordum,"
diyorum. Yeşil gözleri şimdiden peşimi
bırakmıyor.

"Kahretsin," diyor gülerek. "İşte bu bir mucize olurdu."

Takım elbisemin ceketini almak için yukarı çıkıyorum ve Alexis Matthews'u
aklımdan silmek istiyorum. O somurtkan dudakları ve bana bakarken yüzüne
düşen siyah saç tellerini ne kadar çabuk unutursam o kadar iyi.

Bugün, uğruna zehirli elma yiyebileceğim bir kadınla tanıştım. Şükürler
olsun ki onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

C

LEXI

W Kalbim göğsümden çıkmaya çalışırken, Carlee'yi aramak için çamaşırhaneye koşuyorum. Onu görür görmez, daha fazla mahremiyetimiz olsun diye depo dolaplarına doğru sürüklüyorum. Adrenalin patlaması yaşıyorum ve dizlerim titriyor. Telaşlanmam, işlerin yolunda gitmediğinin ilk göstergesiydi. planlandığı gibi gitmedi.

"Ne oldu?" Yüzümü arıyor.

Nefes alırken hasta olabilirim. Sakinleşmek umuduyla parmaklarımı birbirine kenetleyip başımın üzerine kaldırıyorum.

"Yüzüme üfle," diyorum ona, sıcak yanaklarımı serinletmek için ellerimi çırparak. Yanabilirim.

Carlee'nin en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu nasıl anladığımı biliyor musun? Tereddüt bile etmiyor ve tarçınlı nefesini yüzüme üflüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Çok bunaldığımda, garip bir şekilde yardımcı olan tek şey bu oluyor.

"Haklıydın." Keşke zamanda geriye gidebilsem ve farklı bir şekilde. "Bunu Bay Martin'e bildirmeliydim. Ugh. Kendime çok kızgıyım. Ve tüm vücudum yanıyor!"

"Dur tahmin edeyim. Zamanlaman her zamanki gibi berbattı ve o da seni yakaladı mı?" "*Evet*," diye , ona nasıl çarptığımı hatırlıyorum çünkü dikkat ediyordum. Plana odaklanmıştım, gözlerimiz birbirine kilitlenir kilitlenmez cehenneme giden plana. "Beni hırsızlıkla suçlama cüretini gösterdi. Hayatımda hiçbir şey çalmadım. Ne günaha girdim, ne istedim, ne de ihtiyacım oldu!"

"Sen bir hırsız mısın?" Başı omuzlarına düşüyor ve gülüyor. "Bağırdı mı? Öfke nöbeti geçirecek gibi görünüyor. Küçük yeğen bebek."

"Bir kez bile sesini yükseltmedi. Ürkütücü derecede sakindi ve bir şekilde bu daha kötüydü." Tereddüt ediyorum. "Elimde saatini gördüğünde tüm dünya etrafımda yıkılıyormuş gibi hissettim. Yemin ederim beni cehenneme gönderdi Carlee. Kovuldum."

Kıkırdamaya ve yüzüme üflelemeye devam ediyor. "Dramatik davranıyorsun."

Varoluşsal bir kriz yaşarken "Bu hiç komik değil" diye haykırıyorum.

Mortifikasyon beni altına alıyor. Sıcak yanaklarımı tutuyorum. Daha önce hiç böyle bir utanç yaşamamıştım.

Bunu

atlatamayacağım.

Ondan

kurtulamayacağım.

Onun gibi bir adamın var olduğunu bilmek...

"Güldüğüm için özür dilerim," diyor omzumu sıkarak. "Başka ne oldu?"

"Zar zor konuşabiliyordum. Ve bunun *asla* olmadığını biliyorsun. *İki kez* merhaba dedim. *İki kez!*" Kendimle alay ediyorum. "*Merhaba*. O derin, gür sesiyle merhaba dedi. Sonra ben aptalca *tekrar merhaba* dedim. Ve şimdi, muhtemelen benim bir *aptal* olduğumu düşünüyor."

Yüzüme bakıyor ve sırtıyor. "Ona aşık olmuş gibi davranıyorsun. Yani, ben olsam aşık olurum. Artı, o bekâr."

"İlk görüşte mi? İmkânsız." Çıplak vücudunu ve dövmelelerini hayal ederek, o duştan sonra ne kadar güzel koktuğunu unutmak istemeyerek el sallıyorum ona. Maun ve nane birbirine karışmıştı. "Ben aşka karşıyım. Bu bir seçenek bile değil."

"Hiç beklemediğin anda sert düşersin derler," diye şarkı söylüyor.

"Kim bu *onlar*? Çünkü ne hakkında konuştuklarını bilmiyorlar.

Ayrıca, *yaşlı* değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Hayali olmadıkları sürece milyarlarca takip etmek *hiçbir zaman* bana göre olmadı. Eminim hızlı bir internet araştırması bana istediğimden daha fazla bilgi verecektir.

"Sanırım otuz dokuz yaşında. Senden sadece on yaş büyük-"

"Fark etmez," diye araya giriyorum, elimi kaldırıp tekrar yanıma bırakmadan önce.

Bu fikri aklımdan bile geçirmeyeceğim. Bu çok saçma. Aptal bir peri masalı, bir fantezi. Ama onun mavi gözlerine baktığımda bir değişim hissettiğimi biliyorum.

Korkunç bir felakete dönüşmeden önce bir şeyler oldu. Ve bunu kimseye itiraf etmek istemiyorum, kendime bile.

"Her şey girecek," diye ısrar ediyor. "Her zaman öyle olur."

"Evet, belki unuttur," diyorum Carlee'ye, mantıklı düşünmeye çalışarak. "Kim bilir? Bugün benim şanslı günüm olabilir. Gitmeme izin verecekti."

"*Alexis Matthews.*"

Patronumun sesini tanıdığımda donup kalıyorum. Gözlerim kapanırken, yok olmayı ve bu kâbustan uyanmayı diliyorum. Carlee'nin gülümsemesi titriyor ve geriliyor. Sırtım ona dönük olduğu için tepkimi göremiyor, neyse ki, çünkü işler az önce çok ciddileşti.

"Ofisime lütfen," diye tersledi.

"Boku yedim," diye mırıldanıyorum, kalp atışlarım göğsümde dört nala atıyor. "Tamamen boku yedim."

Ben dönüp Bay Martin'i zindanına kadar takip ederken, "Gerçeği açıkla," diye fısıldıyor.

Mükemmel ütülenmiş siyah takım elbisesinin arkasına bakıyorum. Görünürde ne bir kırıksıklık ne de bir parça gevşek tiftik var. Mükemmellik ve lüks yayıyor, W'nin temsil ettiği her şey. Benim olmadığım her şeyi.

Soğuk odaya girdiğimde oturmamı istediler. Masasının önünde otelin armasıyla birlikte elle oyulmuş bir W harfi var. Üniformama işlenmiş olanın aynısı.

"Seni neden ofisime çağırdığımı biliyor musun?" Parmaklarını birbirine kenetledi ve bana baktı.

Sert biri ama sanırım bütün gün zenginlerin ayaklarını öpmek zorunda kalınca insan bu kadar yıpranıyor.

Sakince nefes veriyorum. "Evet, efendim.

Açıklayabilirim-" "*Bayan Matthews.*"

"Lexi," diye düzeltiyorum.

"Bay Calloway, onun odasında olduğunuzu ve saatini aldığınızı söyledi.

Yaptın mı?"

"Bu bir kazaydı."

Başını öne eğiyor.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Erken geldiğini bilmiyordum ve geride kaldığını düşündüm. Onu kayıp eşya bürosuna götürmeyi planlıyordum."

"Ama sen gitmedin," diyor. "Onun yerine Tower Penthouse'a geri döndün."

"Evet," diye fısıldadım, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bir hırsız için tek bir ceza vardır -her *ne kadar ben* hırsız olmasam *da- bu yüzden* kendimi kaçınılmaz olana hazırlıyorum.

"Anlamıyorum. Döndüğünüzde onun odasında olduğunu biliyor muydunuz?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"Ben yaptım." Gerçek bu. Bu konuda yalan söylemek için bir nedenim yok. Beni aptal yerine koydu.

"Ama yine de tüm çalışanlara o sahadayken Kule'ye girmemeleri bildirilmişken girdiniz."

"Evet," diye itiraf ediyorum, artık beni kovduranın saat değil, şirket politikasına uymamam olduğunu biliyorum.

"Yıllar boyunca, Mr. Calloway. Eğer bu bir buluşma girişimiye-"

"Değildi," diye çıkışıyorum, yanaklarım alev alev yanarken düşüncesini bitirmesine izin vermiyorum.

Açıklamasının yarısında bağlantımı kopardım. Optik, kaybedecekleri iş ve W'yu desteklemeye devam eden elit çevrelerde yayılacak dedikodulardan bahsediyor.

Bu arada ben sadece faturalarımı nasıl ödeyeceğimi düşünüyorum. Kırımız önümüzdeki Cuma günü ödenecek ve kovulursam bunu karşılayacak param olmayacak. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyorum ama çalışmak için yaşıyorum ve yaşamak için çalışıyorum. Bu bir kısır döngü, hepimizin katıldığı bir sıçan yarışı. Şu anda, iyi bir şeyler olmasını beklerken kendimi bir hamster çarkının içinde sıkışmış gibi hissediyorum. Ne yazık ki sadece kötü şansım var.

"Konuştuğumuz nedenlerden dolayı, derhal geçerli olmak üzere işinize son vermekten başka seçeneğim yok. Hizmetçimizin Calloway hanedanına ait bir *aile yadigarını* aldığına dair haberler itibarımızı yerle bir edebilir ve W'nin bunun üzerine inşa edildiğini biliyorsunuz."

"İtibar mı yoksa Calloway'ler mi?" Ben soruyorum. Çoktan kovuldum. Artık bir önemi yok.

Soğuk bakışlarını karşılıyorum ve kendime duygu göstermeyeceğimi söylüyorum. Bu değiştirilebilir bir iş, milyonda bir, ama bu duygularımın içimden akıp gitmesini engellemiyor. Aylardır tuttuğum gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor ama bu adama beni ağlarken görme zevkini tattırmayacağım. Tanrı aşkına, ben bir oyuncuyum ve duygularımı içime atıp onları hapsederken hayatımın performansını sergiliyorum.

"Lütfen üniformanızı teslim edin ve rozetinizi geri verin." "Peki efendim."

Tartışmak için bir sebep yok. Kule katından ayrıldığımda kovulduğumu biliyordum. Umarım yanılmışımdır.

Boğazını temizliyor. "Binadan çıkarılmadan önce on beş dakikanız var."

Ayağa kalkıyorum. Dolabıma gidip çantamı alırken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Sokak kıyafetlerimi giydikten sonra güvenliğe gidiyorum. Keşke o saati hiç almasaydım ama keşke o güzel piçin de bir vicdanı olsaydı. Bu çok kötü. Mükemmel bir adam, boktan bir kişilik.

Köşeyi dönerken neredeyse Carlee'ye çarpıyordum. Elimde düzgünce katlanmış gri elbiseyi ve beyaz önlüğü görüyor.

"Seni kovuyorlar mı?" O da benim kadar kızgın. "Ne oluyor lan?"

"Evet. Fırsat bulduğunda bana mesaj at. Yoksa evde görüşürüz." Olay çıkarmak istemiyorum ve izinsiz girip dışarı çıkarılana kadar üç dakikam olduğunu biliyorum. Ortadan kaybolmalıyım.

"Tamam, yapacağım. Çok üzgünüm Lexi," diyor. "Bunu düzelteceğiz." "Her şey girecek," diyorum ama bunu ondan çok kendim için söylüyorum.

Her şeyi tezgahın üzerinden kaydırdım ve diğer iş arkadaşlarıma veda etmeden oradan ayrıldım. Bugünkü bingo kartımda bu yoktu.

Dışarıdayken, insanlar yanımdan geçerken sokağa bakıyorum. Ilık yaz esintisi etrafımı sarıyor ve ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Yirmi dokuz yaşındayım ve daha önce hiç kovulmadım, gençken yarım yamalak yaptığım boktan işlerden bile. Bu, özgeçmişime asla ekleyemeyeceğim bir deneyim.

Karamsar iç diyalog başlıyor ve bunu yapıp yapamayacağımı ya da boş hayallerimden vazgeçip gerçek bir kariyer bulmam gerekip gerekmediğini sorguluyorum. Valentine'de birkaç yıl boyunca çalıştığım çıkmaz sokak öğretmenliği gibi. Her ne kadar saygın bir iş olsa da, o sınıfa girdiğim her gün içimden biraz daha ölüyordum.

Kaldırımda biri bana çarptığında, gerçekliğime geri dönüyorum. Kendimi yerden kaldırır ve her zaman olduğu gibi, hayat beni yenmiş olsa bile yeniden denerim. Eğer burada başarabiliyorsam, her yerde başarabilirim. Ya da en azından her gün yediğim yalan bu.

Kalabalığa karışıp trafiğin yönünü takip ediyorum, içimdeki korkuyu atmam gerekiyor. Cebimdeki telefonumun vızıltısını neredeyse hissetmiyorum.

CARLEE

Buna inanamıyorum.

LEXI

Almalısın. Calloway saati için Bay Martin'le temasa geçti ve gerisi tarih oldu.

CARLEE

Şoktayım!

LEXI

Çok kızgıyım.

CARLEE

Başka bir iş bulmana yardım edebilirim. Aramam gereken birkaç iyilik var. Bu yüzden endişelenme. Bu gece seçmelere odaklan. Bir bacak kır!

Seçmeleri unuttum. Kafam yerinde değil.

LEXI

Teşekkür . Minnettarım.

CARLEE

Hala gidiyorsun, değil mi? Bu pisliğin bunu mahvetmesine izin verme!

LEXI

Gitmeyeceğim. Şimdi oraya gidiyorum.

I kaldırımın kenarında karşıdan karşıya geçmek için bekliyorum. İki milden biraz daha uzaktayım, bu yüzden zihnimi boşaltacağını umarak yürüyorum. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Teksas'a dönmek bir seçenek değil. Hayır diyenlerin kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Şu anda, umutsuzca bir şeylerin yolunda gitmesini istiyorum.

Bir kere. Belki de bu seçmeler benim parlayan ışığımdır.

Küçük tiyatroya vardığımda kapıda büyük, parlak bir iptal ilanı görüyorum. Önünde durup tabelaya bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu benim şansım," diye fısıldıyorum, bir fotoğraf çekiyorum ve Carlee'ye mesaj atıyorum.

Hemen beni aradı. "Bir kapı kapandığında, bir pencere açılır."

"Sanırım bir senaryo yazmak istiyorum," diyorum ve kendimi uzaklaşmaya zorluyorum. Böyle olması gerekmiyordu.

"Bu harika fikri destekliyorum! Kesinlikle ."

Sinemadan çıkıp merdivenlerden metroya inerken bana moral konuşması yapıyor. Beni gaza getirmeye, cesaretlendirmeye çalıştığını anlayabiliyorum ama ben kendimi kaybediyorum. Kendimi kaybolmuş hissediyorum.

"Beni duydun mu?" diye soruyor sonunda.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Hayır. Kafam karışmıştı." "Hayatı bırakıp bırakmadığını sordum."

"Hayır. Kesinlikle hayır," diye onaylıyorum. "Sadece şansımın yaver gitmemesinden bıktım."

Bir sonraki treni beklerken duvarda Calloway Diamonds'ın reklamını görüyorum. O lanet saatin ortasındaki sembolü hatırlıyorum. Üçgenli bir elmas.

İnledim ve postere doğru sırtımı döndüm. *Keşke* onu cebime sokmadan önce fark etseydim.

Carlee devam ediyor, "Başını dik tut. Bu yeni bir başlangıç, bebeğim. Belki bir gün bu ana dönüp baktığında bunun hayatını değiştiren an olduğunu fark edersin."

"Kim bilir?" Ona söyledim.

Sonra vedalaşıyoruz ve hat sessizliğe gömülüyor.

*Doğum günü geri sayımı: 44 gün
Onunla tanıştığımдан beri: 2 gün*

A Kapanış konuşmamı bitirdikten sonra elmas kongresi bir şekilde sona erdi. Binlerce üretici, madenci ve diğer sektör liderleri kongreye katıldı. Çoğu benim yerimde olmak isteyen bir oda insan tarafından ayakta alkışlandım. Başkanlığa adaylığımı koymamı söylediler. I o kadar çok kartvizit veriliyor ki bir zamanlar boş olan cebim artık dolu.

İçine kapanık biri olmam, gerektiğinde cazibemi ve karizmamı ortaya koyamayacağım anlamına gelmiyor. Yorucu olsa bile işimde çok iyiyim.

Bu sabah itibariyle yarım milyar dolar değerinde yatırıma teyit ettim ve havaleler çoktan başladı. Son altı ay boyunca ülkeyi dolaşarak yaptığım ağ kurma çalışmaları işe yaradı. Şirketin iyiliği için zamanımı feda etme isteğim sayesinde, bugüne kadarki en başarılı mali yılı geçireceğiz. Bunu biliyorum. Babam emekli olduğunda icra kurulu başkanlığı görevini devralmamı bekleyen herkes de öyle.

Sessiz bir Calloway olabilirim ama *her* türlü anlaşmayı yapabilirim. *her zaman* istediğimi alırım.

Orta koridorda ilerliyorum ve kalabalık Kızıldeniz gibi benim için ayrılıyor. Brody yanımda sıraya giriyor ve kimsenin bana yaklaşmasını engelliyor.

Weston ve ben medya tarafından yasal olarak cinselleştirilebilecek yaşa geldiğimizde, ünlüler düzeyinde ilgi görmeye başladık. Weston'ın A listesindeki aktrislerle çıkması yardımcı olmadı ve babamın bir süper modelle ilişkisi yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramadı. Kamuya açık ortamlarda bulunmak ve radarın altında kalmak her zaman zor olmuştur.

Bazı insanlar şöhret ister. Benim umurumda bile değil.

Ego saçmalığı umurumda değil. Madencilik etiğini ciddiye alan başarılı bir şirketi gösteriş yapmadan yönetmek istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?

Paparazziler ve magazinciler kişisel hayatlarımızı kendi ellerine aldıklarında talebimiz her zaman artıyor. Weston bunun iş için iyi olduğunu söylüyor. Rakamlar da bunu kanıtlıyor. Bu yüzden, beni bir susuzluk tuzağına döñüştürdüklerinde, bana saygısızlık ettiklerinde ve yaptığım her şeyi cinselleştirdiklerinde bile bununla başa çıkmayı ve elimden geldiğince idare etmeyi öğrendim. Yıllar içinde dünyaya ne gösterdiğim konusunda titiz davrandım ve anlatıyı uygun gördüğüm şekilde yazmaya çalıştım. Çoğu zaman işe yarıyor. Bazen de geri tepiyor. Bu, biraz özel bir yaşam için çabalarken almak istediğim bir risk.

"Nereye gidiyorsun?" Brody, W'nin fuayesindeyken soruyor. Gözlerim çıkışa odaklanmış durumda. Gitmek istiyorum.

Geniş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Eski bir asker ve bana katılmadan önce Gizli Servis için çalışıyordu. Adam hiç bok almıyor. Ailemden biri olmasaydı ve beni korumak için işe alınmasaydı ondan korkabilirdim.

"Arabayı çağırdım," diye açıkladım, takım elbise ceketimi ve kravatımı çıkarıp ona uzattım.

Onları arkasından gelen stajyerlerden birine uzatıyor, çok yaklaşımadan. "Bununla bir şeyler yap," diyor ona. "Biz geri geleceğiz."

Çift kapıya yaklaşırken bazı kafalar dönüyor ama ben herkesi görmezden gelme konusunda ustayım. Kimse yokmuş gibi davranıyorum çünkü bu daha kolay.

Kol düğmelerimi çıkarıp minik eskiz defterim ve kalemimle birlikte cebime attıktan sonra kollarımı ön kollarıma kadar kıvırıyorum.

Çıkışa üç adım kala Bay Martin tarafından durduruldum. O gülümsüyor. Ben gülümsemiyorum.

"Sanırım sorun halledildi?" Soğuk bir sesle. "Evet, efendim. Dün."

Sıkı bir tokalaşma yapıyorum ve o da bileğimdeki saate bakıyor. İçimdeki suçluluk duygusu yeniden alevleniyor ama düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Ne fark eder ki? *Önce* benim olanı aldı. *Benim* alanımdaydı. Bunu ben istemedim. Ben bela aramadım. Hayır, bela beni buldu.

Ben.

Dışarı çıktığımda rahatlamış bir nefes alıyorum. Brody duruyordu, Gözleri çevreyi tarıyor.

"Bay Calloway," diyor yanımdan gelen bir ses ve dikkatimi çekiyor. Alexis'in dün giydiğine benzer bir W kahya üniforması giyiyor.

Ona bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum, söyleyecek bir şeyi olduğunun farkındayım.

"En iyi arkadaşım bir hırsız değil," diyor. "O tanıdığım en güvenilir insanlardan biri. Onu kovdurduğunuz için hatalısınız."

Brody öne atılıp beni limuzine doğru götürürken, "Aynı fikirde değilim," diyorum.

Ben deri koltuklarda kayarken o kalabalığın içinde kayboluyor, kaçtığım için şükrediyorum. Brody ön yolcu koltuğuna oturdu.

"Nereye gidiyoruz Bay Calloway? Eve mi?" Nash soruyor. On altı yaşımdan beri şoförumdür.

Araba dar sokakta ilerliyor. Bu büyüklükteki bir konferanstan sonra rahatlamak için ondan beni almasını ilk kez istemiyorum. Ne kadar sosyalleşebileceğimin bir sınırı var ve bugün neredeyse o sınıra ulaştım.

"Central Park. Güneş gözlüklerimden fazladan bir çift var mı?"

"Evet, efendim," diyor.

Saniyeler sonra araba durdu. Brody arka kapıyı açıp bana Ray-Ban'ler ve Yankees beyzbol şapkası verdi. Her şeyden uzaklaşırken onları mutlulukla takıyorum. Altı aydır seyahat ediyorum ve mevsim dışında hiçbir şey değişmedi. Ancak yaz aylarında New York'ta olmak en sevdiğim şey, bu yüzden şu anda mutluyum. Geçici olsa bile.

Pencereden dışarı, mavi gökyüzünde sürüklenen kümülüslerin kabarık beyaz tüylerine bakıyorum. Güzel bir gün, boşa harcanmaması gereken bir gün. Başka bir sokağa döndüğümüzde cep telefonum titreyerek dikkatimi başka yöne çekiyor. Kardeşimin adını görüyorum ve cevap veriyorum.

"Bugün hayatta kaldın mı?" Weston soruyor.

"Yaptığımı biliyorsun." Kısa kesiyorum ama telefonda konuşmaktan *nefret ediyorum*. Ciddi bir şey olmadığı sürece mesajlaşmayı tercih ediyorum ve böyle bir durumda da haberin yüzüme iletilmesini istiyorum. Gerçi Weston'ın umurunda değil.

"olamadığım için üzgünüm." Ses tonunda arsız bir gülümseme duyuyorum. "Değilsin," diye belirtiyorum.

"Haftanın herhangi bir günü benim yerime geçip Lena ile ilgilenmene seve seve izin veririm."

Bu onun yakında eski karısı olacak. Aylardır boşanma mahkemesinde alenen kavga ediyorlar.

"Bir dahaki sefere."

Gençken her hafta yer değiştirirdik çünkü çok az insan bizi ayırt edebilirdi. Şimdi bile, çok sıkıldığımızda ya da havaya ihtiyacım olduğunda, o benim yerime giriyor.

"Parmaklarını şıklat ve hayatlarımızı takas edelim, küçük kardeşim." Benden elli beş saniye daha büyük ve bunu yaşamama asla izin vermeyecek.

"Senin yerinde olsaydım, geçen yıl boşanmış olurdun."

"Yıllar içinde mükemmelleştirdiğin soğukkanlılığın birazını kullanabilir."

Gülebiliriz ama bu doğru.

"Programının senin hayatın olduğunu biliyorum ama bu gece boş musun?" diye soruyor.

"Hayır. Cuma akşamı boş musun?" Ben sorarım.

Sadece altı gün kaldı. Durmaksızın seyahat etmekten kurtulmam için bana biraz zaman veriyor.

Kıkırdıyor. "Artık kötü kalpli cadıya bağlı olmadığımı düşünürsek, zamanın sonuna kadar kesin bir planım yok. Bir şeyler ayarlarım."

"Kıyafet yönetmeliği olmayan bir yer." Eğlenmekten yoruldum. Baktan bir barda oturup kirli bir bardaktan ucuz viski içmek ve paparazziler beni şehirde takip etmiyormuş gibi davranmak istiyorum. Dün iner inmez onları fark ettim.

"Aklımda mükemmel bir yer var. Seni özledim," diyor bana. "Evet, evet." Gerçek şu ki, ben de onu özledim.

Weston benim en iyi arkadaşım ve su sızmaz. Hep öyleydik. Bizim meslekte bize *çifte bela* derler; çünkü öyleyiz. O işletme müdürü ve benim CEO rolünü üstlenmemi bekliyor. Birlikte, Calloway Diamonds'ı her zaman amaçlandığı gibi yöneteceğiz.

Babam önümüzdeki birkaç ay içinde emekli olacak ve ben de *her* koşul yerine getirildiği sürece terfi edeceğim.

Birkaç Ivy League'e katıldım, yurtdışında okudum, dünya liderleriyle arkadaş oldum ve milyarlarca dolarlık yatırım sattım.

Sadece bir şart yerine getirilmedi, o da kırkıncıdan önce evlenmek. Şu anda dünyanın en *uygun* bekârıyım ve *hiç* umudum yok. Ve bunu sadece içerideki insanlar biliyor.

"Geri döndüğün için heyecanlı mısın?" diye soruyor.

"Hayır." Gerçek bu. Tatile ihtiyacım var çünkü tükenmişliğin eşiğindeyim.

"Dün, W'dan birinin kovulmasını istedim."

Hat birkaç saniye sessiz kalır. "Çünkü mü?"

"Saatimi aldı."

Kıkırdıyor. "İade edildi mi?"

"Evet, ama sanırım biraz mantıksız davrandım." "Ne zaman *değilsin*?"

"Anlaşıldı."

Tekrar sessizleşiyor.

"Grinch üç beden büyük bir kalp mi büyütüyor?"

"O..." Onu tanımlamak için kullanacağım kelimeleri düşünüyorum. Kardeşim bana laf sokmak için her fırsatı değerlendiriyor, ben de cümlemin ortasında duruyorum.

"Ne?" diye sorar. "O *neydi*?"

Çarpıcı. Nefes kesici. Benim farklı olacağımı düşünmüş.

"Gitmem gerek. Cuma günkü planlarımız için bana mesaj at." "*Easton*," diye ısrar ediyor ama aramayı sonlandırıyorum.

Sessize alıyorum ve telefonumu cebime sokuyorum. Sonunda limuzin yavaşlıyor ve kapı açılıyor. Güneş ışığı içeri doluyor ve ben de bakışları görmezden gelerek arabadan çıkıyorum.

Central Park'ı zihnimi boşaltmak için milyonlarca kez ziyaret ettim. En sevdiğim kaçışlardan biri.

Elimi cebime sokuyorum, avucum büyüklüğündeki minyatür defterin ve ince uçlu dolmakalemin orada olduğundan emin oluyorum. Onsuz asla evden çıkmam çünkü ilhamın ne zaman çağıracağını asla bilemem.

Dokuz yaşımdan beri, heyecan verici ya da sıkıcı olsun, hayatımın bu gibi anlarını yakaladım. Günlük çizimler, konuşma terapisine giden genç, içe dönük bir çocukken başladı. Düşüncelerimi veya ihtiyaçlarımı düzgün bir şekilde ifade edemediğim için hayal kırıklığına uğradığımda eskiz yapmak benim kaçışım oldu.

Her gün yaşayan bir cehennemdi ve zihnimi gerçeklikten uzaklaştıracak bir şey çizmek için kendimi zorlardım. Kalemim pürüzsüz kâğıt üzerinde kayarken hiçbir şeyin önemi yoktu, ne boğazıma takılan kelimelerin ne de ben olduğum yerde donup kalırken bana bakan insanların olduğu odanın. Kaybolmama yardımcı oldu

ve beni başka bir yere, zihnimin derinliklerine taşıdı ve sakinleştirdi.

Çöküşün eşiğine geldiğimde, Weston beni hep kurtardı. Ben yapamazken o benim için sesini kullandı. Bazen, ailemizin şirketinin geleceğinin yüksek sesle okuyamayan veya düşüncelerini düzgün bir şekilde ifade edemeyen dahi seviyesinde IQ'ya sahip bir çocuğun ellerinde olduğunu öğrendiğinde babamın yüzündeki hayal kırıklığını hala görüyorum.

Milyar dolarlık bir şirketi yönetiyor olsam bile nasıl bir toplantı düzenleyebilirdim? Kelimelerim ağzımda tuğla gibi kalırsa anlaşmaları nasıl gerçekleştirebilirdim? İşte o zaman Weston ve ben paketlenmiş bir anlaşma haline geldik ve o bensiz hiçbir şey yapmayı reddetti. Babam ikimizi de seçti ya da ikimizi de kaybetti. Bu Weston'ın sınırıydı ve bu sınıra sıkı sıkıya bağlı kaldı.

Yıllarca süren konuşma terapisi ve kararlılık bana yardımcı oldu. Şimdi, zihinsel olarak yorucu olsa bile, lanet olası bir odayı sorunsuzca yönetebiliyorum. Hayatımın o dönemi artık soluk bir anıdan başka bir şey olmayabilir, ancak hayatımı ince çizgilerle belgelemekten asla vazgeçmedim.

Yıllar boyunca hayvanlardan bulutlara ve yabancılara kadar her şeyi çizdim. Her gün en az bir sahne, hayatımdaki küçük ama önemli bir anı çiziyorum, böylece her zaman geçip giden zamanı asla unutmuyorum.

Belki emekli olup saçlarım ağardığında bu çizimlere dönüp bakacağım ve şu anda yaşadığım anların hayatımın en güzel günleri olduğunu bilerek gülümseyeceğim.

Parktayken, herkes gibi var olduğumda, ortama karışıp görünmez olabilirmişim gibi davranmak çok kolay. Normallik, umutsuzca arzuladığım bir şey. Bu ve gerçek aşk, ama biliyorum ki böyle bir şey yok. En azından benim için.

Yürüyüş yolunda ilerlerken yukarı bakıyorum ve mavi camlı pencereleriyle yukarıda beni bekleyen çatı katımı görüyorum. Şehirdeyken en sevdiğim evlerden biri.

Çevremden yeşil bir frizbi hızla geçiyor ve başımı çevirdiğimde onu görüyorum.

İzlerimde durdum.

O yüksek elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını ve uzun kirpiklerini asla unutmayacağım. Parlak pembe atletik bir şort ve önünde bir şeyler yazan bir tişört giyiyor. "*Benim kitap arkadaşım seninkinden daha iyi*" yazıyor. Bu düşünce beni güldürüyor. Dün olduğu gibi bugün de aynı şekilde dikkatimi çekiyor.

Alexis bacaklarını iki yana açmış kitap okuyor, yanında da bir su şişesi ve bir bez çanta var. Sanki hiçbir şey ya da hiç kimse onu rahatsız edemezmiş gibi nasıl bu kadar rahatsız olmadan ve huzur içinde görünebildiği inanılmaz.

Güneş gözlüğünün iyi bir karar olduğunu bilerek şapkamı başımdan daha aşağıya indiriyorum. Bu bana onu özgürce izleme fırsatı veriyor. İki gün içinde ikinci kez onun büyüüne kapılırken, dünya etrafımda dönüyor.

Brody yanımda sıraya giriyor. Gözleri parkı tarıyor ve onu da görüyor. Dün ne olduğunun farkında ama kızın neye benzediği hakkında hiçbir fikri yok.

"Kahretsin, bu o mu?" diye soruyor, trans halinde olduğumu fark ederek. "Evet," diye fısıldıyorum.

"Bunu sen mi planladın?"

Bana bakmıyor ama gözlerini ileriye dikeyor. "Beni takip etme," diyorum, üzerime gelinmesini istemediğimi belirtiyorum.

Arkamda boş bir bank görüyorum ve oturuyorum. Sonra cebimden defterimi ve kalemimi çıkarıp sahneyi çiziyorum. Onu bir insan kalabalığının içinde görmek kuşkusuz en önemli anım, ama sadece ona odaklanmıyorum, sahnenin tamamını çektiğimden emin oluyorum.

Frizbi oynayanları, esintiyle sallanan ağaç dallarını ve çevredeki binaların üzerinde süzülen uzun bulut parçalarını da ekliyorum. Neredeyse *Waldo Nerede*'den esinlenilmiş bir sahne gibi, ama buna bir isim verecek olsaydım, adı *Zamanı Neredeyse Durduran Kadın Nerede* olurdu. Sayfanın kenarına bakıyorum, çizimimde onu görüyorum ve gülümsüyorum. İşte oradaydı.

Onu bugün görme ihtimali astronomik. Bazıları buna kader bile diyebilir. Uzun saçları rüzgârda savruluyor ve okuduğu her neyse ona gülümsüyor. Tekrar kafasını kaldırdığında bakışları bana odaklanmıştı. Başımı eğiyorum ama gözlerim onun üzerinde. Saniyeler sonra gözlerini okuduğu şeye geri çeviriyor.

Limuzine binip onu görmemiş gibi davranmalıyım. O bana kafa kafaya çarpmadan önceki halime dönmeliyim. Ama *iki kez* dikkatimi çekti. Böyle bir şey olmaz.

C Arlee bugün çimlere dokunmam gerektiği konusunda haklıydı. O isteyken dinleneceğime dair ona söz verdim. Ayrıca, cumartesi gününden beri izin yapmadım.

Şehre geri taşındım.

Uzanıp parmaklarımı kısa yeşil yaprakların arasında , böylece artık *tam anlamıyla* çimlere dokunduğumu söyleyebilirim. Güneş pırıl pırıl parlıyor ve tenimi ısıtmasını seviyorum. Okumaya devam ederken, kitabımın krem rengi sayfalarını bir gölge kaplıyor. Bu bulutlar değil. Bir insan.

Tasarım elbise ayakkabılarına bakıyorum ve gözlerim siyah pantolonun üzerinde geziniyor. Beyaz düğmeli bluzuna ve dövme kollarına bakmaya devam ediyorum ve o *sırtışı* görüyorum.

Sikeyim.

Gözlüklerini çıkarıp mavi gözlerini ortaya çıkarıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldıyorum.

Yankees şapkasını başından kaldırıyor ve yerine takmadan önce parmaklarını dağınık saçlarında gezdiriyor.

"Merhaba Alexis." Adım ağzından derin bir hırıltıyla döküldü. Bu şekilde çağrılmaktan hoşlanmıyorum ama en azından hatırladı.

Ellerini ceplerine sokuyor ve bir Yunan tanrısı gibi üzerimde yükseliyor, kitabıma bakıyor - *Grinin Elli Tonu*. Rahatlıkla okuduğum bir kitap, beni kliteratür dünyasıyla tanıştıran ilk roman. Bu benim kıyamet gezintisi versiyonum.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor. "Milyarder sapkınlığı mı?"

Neredeyse boğuluyordum. Şu anda dünyada görmek isteyeceğim *son* adam o. "Beni *takip* mi ediyorsun?"

"Maalesef hayır."

Yanımda yere oturuyor, ben de doğrulup yana kayıyorum ve aramızda boşluk yaratıyorum. Dün ellerinin dokunduğu yer hâlâ sızlıyor. Saatini kontrol ettikten sonra dirseklerinin üzerine yaslanıyor, maun ve nane şekerı gibi kokuyor.

"İyi, çünkü öyle olsaydın bir dahaki sefere maske takmanı söyledim," diye mırıldandım. "Daha ateşli oluyor çünkü bu milyarder olayı çok abartılı."

Gülümsemekten kendini alıkoyuyor ve bunu başarıyla yapıyor. Onun gibi adamlar bu oyunda usta olmadan bulundukları yere gelemeler. Karizmatik, *çekici, cazibeli*; ama ben ona kapılmayacağım. Kapılamam.

O gözler ve dudaklarla, bu adam spor için kalp kıran bir tip. Ben zaten yeterince kırıldım.

Sessizlik devam ediyor.

Dün olanları atlatamadım.

"Hep böyle misin?" Bulutlara bakıyor ve ben de kendimi tutamayıp bir bakış atıyorum.

"Ne gibi? Kendim gibi mi?" Neden bahsettiğinden emin değilim. Burada olmamalıydı.

Başını sallıyor. "Özgünlük, bu."

Yüzümü ona döndüm. "Sahte insanlarla takılıyor olmalısın."

"Takılıyorum. Ve çoğu bana yalakalık yapıyor."

"Benden yana endişelenmene gerek kalmayacak tek şey." Bir şey söylemesini bekliyorum. "Diğer normaller gibi sana tapmayacağım."

Sırıttırıyor. "Bu tercih edilir."

Christian ve Anastasia'ya dönmek isteyerek iç geçiriyorum. Hâlâ en baştayım, her şeyi başlatan o meşhur röportajı vermek için oturduğu yerdeyim.

Kıkırdıyor ve ses dikkatimi çekiyor. *Kaygısız* bir ses. "Nasıl gülüneceğini biliyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, başka numaralarım da var."

"Vay canına," diyorum, kitabımın sayfaları esintide dalgalanırken etkilenmiş gibi yapıyorum.

Bana döndü. "Tesadüfi olaylara pek inanmam ama bu olay karşıma çıktı, ben de buradayım." Derin bir nefes aldı. "Dün için özür dilemek istiyorum. Umarım davranışımı affedebilirsin."

Başımı sallıyorum ve ona inanamayarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Hayır." "Hayır mı?" Kaşları çatıldı.

"Duymaya alışık olmadığınız bir kelime olduğuna eminim, ama bu tam bir cümle, *Bay Calloway*."

"*Easton*."

"Beni kovdurdun. Ve yaşadığım yirmi dokuz yıl boyunca *hiçbir şeyden* kovulmadım, özellikle de hırsızlıktan. O işe çok ihtiyacım vardı ama sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin." Kitabımı ve su şişemi çantamın içine koyup ayağa kalkıyorum.

Battaniyemin köşesinden tutup yumruğumun etrafına sarıyorum, sonra da kışının altından çekip alıyorum. Kolumun üzerinden attıktan sonra ona dönüyorum.

"Umarım hak ettiğin gibi bir gün geçirirsin *Easton*," diyorum, dün yaptığım gibi.

İki ağabeyimle birlikte bir çiftlikte büyüdüm ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Ve şu anda kaybedecek bir şeyim yok. Bu adam benim için hiç kimse.

Ondan uzaklaşırken başımı sallıyorum ve arkamdan kahkahalar yankılanıyor. Bana gülüyor ve bu beni daha da öfkeliyor. *Easton*'ın etrafında olmak çok gergin ve bu beni ateşliyor. Kasıla kasıla uzaklaşırken saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum.

Saniyeler sonra, "*Alexis*" dediğini duydum.

Ona bir şey söylemek için döndüm ama düşündüğümünden daha yakındı ve tekrar ona çarptım. Göğsüne çarpıyorum, o beni dikkatlice sabitliyor ben de onunla birlikte zamanda donup kalıyorum. *Deja vu* yaşıyorum.

"Bana çarpmayı keser misin?" Gözlerine bakarak soruyorum.

"*Alexis*, bunu telafi etmeme izin ver." Sesi kadifemsi. "."

Bu tehlikeli bir oyun. Oynamak istemediğim bir oyun. Şu anda satranç tahtası taşlarla dolu ve savaşta hiç kayıp yok. Tarafsız bir zemindeyiz ve ikimiz de hiç tanışmamışız gibi hayatlarımıza devam edebiliriz.

"Bana *Lexi* demeyi öğren ya da adımı söyleme. Başka hiçbir şeye cevap vermeyeceğim."

"*Lexi*." Sesi bir oktav daha alçak, neredeyse bir hırıltı. Mükemmel dudaklarını yalıyor. Altta hafif bir kırıksıklık var, öpülebilir bir kırıksıklık. "Lütfen bunu telafi etmeme izin ver," diyor.

Ona bu kadar yakın olmak başımı döndürüyor, neredeyse eksenimden kayacaktım. "Ne fark eder ki? Ben kovduğun rastgele biriyim. Tam bir yabancı."

Duruşunu düzeltiyor. "Belki de ileride olmayacaksın." Sertçe yutkunuyorum.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Gelecek hafta kiramı ödeyebilmem için bir iş. Eleman arıyor musunuz?"
Alaycı bir şekilde sordum. Onun gibi bir adam için çalışmamın imkânı yok.

"Ne kadar?" Kibar davranıyor.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum, böylece onun sarhoş edici kokusu tarafından kuşatılmadan nefes alabiliyorum.

"Aslında önemli değil. Ben halledeceğim. Önümüzdeki yılı ödenmiş say" diyor. "Başka bir şey var mı?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ciddi misin?"

Heykel gibi yüzüne bir sırtıma yerleşiyor. "Öyleyim."

"Üzgünüm ama affedilmemi satın alamazsınız. Bu işler böyle yürümez."

"Farkındayım. Bunu *kazanmak* için

sabırsızlanıyorum." "Neden?" Soruyorum.

Easton bir anda mesafeyi kaldırıyor eğilerek kulağıma fısıldıyor: "Çünkü meydan okumayı *severim*."

Sıcak nefesi tenime geliyor ve vücut ısım *yeniden* yükseliyor. "Bunu senin için kolaylaştırmayacağım, *Easton*."

"Ben asla kolay yolu seçmem. Sana numaramı vereyim."

Avucunu uzatıyor ve *neden* ona telefonumu uzattığımı bilmiyorum ama uzatıyorum.

Elime geri koyması uzun sürmüyor. Eklediği kişiye bakıyorum ve kendisini ASSHOLE olarak programladığını fark ediyorum.

"*Bir şeye* ihtiyacınız olursa beni arayın ya da mesaj atın" diyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum. Konuşma yeteneğim neredeyse kayboluyor ve hala uyuduğuma, bunun garip bir rüya olduğuna ikna oluyorum.

"Umarım hak ettiğin gibi bir gün geçirirsin Lexi." Ona söylediğim sözleri şimdi iki kez tekrarlıyor. "Belki sana yine çarparım."

Bu kadar çekici olduğu için sinirlenerek uzaklaşıyorum. Son bir kez daha bakmak için omzumun üzerinden baktığımda kıpırdamamıştı. Onun yerine, kollarını göğsünde kavuşturmuş, o lezzetli sırtışıyla beni izliyordu.

O zaman şeytanla dans ettiğimi fark ediyorum; ne de olsa tanıştığımız gün beni cehenneme lanetlemişti.

*Doğum günü geri sayımı: 38 gün
Onunla tanıştığımдан beri: 8 gün*

I Şehre dönüp Lexi Matthews ile tanışmamın ve onu kovdurmamın üzerinden sekiz gün geçti. Ve onu son gördüğümünden beri bir hafta geçti.

Pazartesi ve Salı günlerini e-postalarımaya yetismeye çalışarak geçirdim. Çarşamba ve Perşembe günlerini ise sabahdan akşama kadar toplantılara katılmak zorunda kalarak geçirdim. Şimdi Cuma ve biriyle konuşmadan rahatça işeyebildim.

Ay ortasındaki yönetim kurulu toplantımızdan sonra Weston ve babamı, bir mucize olursa benim olacak olan büyük köşe ofise kadar takip ediyorum.

Onun karşısına ve kardeşimin yanına oturduğumda babam bana "Tekrar hoş geldin," diyor. Babamın saçları hatırladığımdan daha kır ve yorgun görünüyor. "Seni eve davet etme fırsatını henüz bulamadığım için özür dilerim."

Onun yanından geçip pencereden dışarı bakıyorum, Empire State Binası'nın manzarasının tadını çıkarıyorum. Tepede dolaşan ve şehri yukarıdan seyreden küçük insan zerreciklerini görebiliyorum. Günün mükemmel bir zamanı çünkü öğleden sonra geç saatlerde güneş ve gökyüzü çevredeki binaların pencerelerinden yansıyarak gümüş ve altın rengi ışınlar saçıyor. Buna benzer bir şey yok.

Böyle anlarda not defterimi çıkarıp bir şeyler karalamak istiyorum ama yapmıyorum.

"Bilmem gereken herhangi bir güncelleme var mı?"

Dikkatimi tekrar babama veriyorum.

Ne sorduğunu biliyorum - potansiyel bir gelin bulup bulmadığımı - ve hayal kırıklığı yaratan haberi nasıl vereceğimi bilmiyorum. Altı ay boyunca dünyayı dolaştıktan sonra hâlâ acı verici bir şekilde bekâırım. Kadınlara şans verdim ama hiçbirisi on dört günü geçemedi. Denedim.

"Henüz değil," diyor Weston. "Bir yolunu ."

"Konuşabilirim," diye çıkışıyorum hayal kırıklığıyla.

Küçükken, yaptığım gibi çok uzun süre tereddüt edersem, kardeşim benim için konuşur, beni elinden geldiğince korurdu. Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda hep yanımda oldu. Ne olursa olsun, ben onun arkasındayım, o da benim arkamda.

Ama şu anda sesimi kullanmam gerekiyor. Aksi takdirde, tıpkı bu odadaki her erkeğin içine düştüğü gibi sevgisiz bir evliliğin içinde olacağım.

"Evlat, avukatlar büyükbabanın yaptığı sözleşmeyi inceledi. Şartlar açık ve net, hiçbir boşluk yok. Sıkıca kilitlenmiş."

Masaya doğru eğildim. "Bunu gülünç bulmuyor musun? Ben bu şirketi yönetmek için doğmuşum. Ben en iyisiyim."

"En iyi *ikinci*." Weston gülüyor. "Şimdi olmaz," diyorum ona. Hiç havamda değilim.

Babam bana ters ters baktı. "Eğer kırkıncı yaş gününden önce evlenmezsen, emekli olduğumda Derrick'i CEO'luga terfi ettirmekten başka çarem kalmayacak. Otuz yedi günün var evlat."

Kardeşim yanımda geriliyor. "Böyle bir şey *olamaz*. O aileden değil."

"Öne çıkmak ister misin?"

Babam ona dik dik bakıyor ve oda buz gibi oluyor. Gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirim.

Weston şirketi devralmak için yeterli deneyime sahip ve bu inanılmaz olurdu. Ancak geçen yıl işletme müdürlüğüne terfi etti. Onun yerine birini bulmak neredeyse imkansız. O *en iyisi* ve bir *yılanı* bile etkileyebilir, bu yüzden bir *yılanla* evlendi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor babam, hiç eğlenmeden. O serttir. Her zaman öyleydi.

"Bu asla benim hayalim değildi. Bunu biliyorsun," diyor Weston ona.

Çocukluğumuzdan beri bu rolleri üstlenmemiz için teşvik edildik ve eğitildik.

CEO *benim*. Bunu benden alamaz.

Weston parmaklarını birbirine kenetler. "Eğer Derrick görevi devralırsa, istifamı kabul edeceksin."

Babamız ona dik bakıyor ama Weston hiç çekinmiyor. İsteddiği zaman benden daha büyük bir pislik olabiliyor. Çoğu insan onun da benim gibi olduğunun farkında değil.

Boğazımı temizliyorum. "Baba, bir şeyler olmalı-"

Ben devam edemeden kapı açılıyor ve karşımdaki Derrick, çocukluğumuzdan beri babamın gölgesi olan adam. Uzun boylu, siyah saçlı, sürekli çatık kaşlı ve son yirmi yıldır günde bir paket sigara içiyormuş gibi bir sesi var. Weston ve ben onun kolunda bir Ölüm Yiyen dövmesi olduğuna inanıyoruz çünkü o saf *Slytherin*.

Her ne kadar yöneticilik deneyimi olsa ve yönetim kurulu ona saygı duysa da, *berbat* bir seçim ve berbat iş kararları veriyor. Onu hiç sevmedim çünkü kârı insanlardan üstün tutuyor. Saygısızca siki tutabilir.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyor Derrick, Weston'ın diğer tarafındaki sandalyeye kayarak.

O gibi davranıyorum.

Yıllar boyunca güvenilirliğimi ve itibarımı yok etmeye çalıştı ama ben her zaman kendimi toparladım.

Ben konuşurken boncuk gibi gözlerinin etrafta dolaşmasından ya da sorulmadığı halde fikir beyan ederek kendini olayların içine sokmasından hoşlanmıyorum. Babam ona güvenebilir ama bu benim güvenmem gerektiği anlamına gelmez.

Hiç olmadı. *Asla da olmayacak*.

"Mükemmel. Üçünüz de buradasınız," diyor babam, biraz daha sessiz otursaydık Weston'ın başarıyla başlatacağı tartışmayı keserek. "Emeklilik tarihi seçtim. Bugünden itibaren kırk beş gün sonra."

Yüzümdeki sert ifade değişmiyor. Altı hafta içinde CEO olmak istiyorsam, bir eş bulmak için otuz yedi günüm var. Ve biri olmadan diğerine sahip olamam.

"Harika." Saatile bakıyorum, bu toplantının bir e-posta ya da akşam yemeğinde hızlıca konuştuğumuz bir şey olabileceğini biliyorum, ama babam bizi Derrick ile aynı odada olmaya zorluyor. Bunun mümkün olup olmayacağını görmek için etkileşimlerimizi inceliyor. Olmazdı. Weston ve ben bundan vazgeçebiliriz. Bunu yapmak istemiyorum ama elim zorlanırsa yaparım. "Başka bir şey var mı?"

"Halefinizi seçtiniz mi?" Derrick soruyor. Babamın ikimiz arasında seçim yapacağını biliyor ama aile sözleşmemizdeki maddeden haberdar olduğunu sanmıyorum.

Weston yanımda geriliyor ve elini yumruk yapıyor. Derrick'i burada öldüresiye dövmesini isterdim. Bunu istediğim pek çok zaman oldu.

"Hayır," diyor babam o sert ses tonuyla, bu konuşmanın bittiğini söyleyen ses tonuyla.

Ayağa kalkıyorum ve babam bana bir daha bakmıyor. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu kadarı kesin.

Weston beni ofisime kadar takip ediyor ve binanın karşı tarafına doğru ilerlerken ikimiz de konuşmuyoruz. Masamın önüne oturana kadar elindeki dosya klasörünü fark etmedim.

Bu alan bana yabancı. Burayı benim yapan tek şey masanın kenarında duran kartvizitlerim. Bu alana hiç yerleşmedim çünkü buraya ait olmadığımı biliyorum. Köşe ofis benim olmalıydı, lanet unvanımla birlikte.

"Bu saçmalık." Adımlarımı hızlandırırken öfkeleniyorum. Kalbimin hızla attığını hissetmek için parmaklarımı boynumdaki nabız atışına doğru kaldırıyorum. İçimde öfke pompalanıyor.

"Öyle. Ama bunun bir son olduğunu sanmıyorum. Henüz değil. Bana şu tanıştığın kadından bahset."

Volta atmayı bırakıp ona pis bir bakış attım. "Kim?"

Masama geçip oturuyorum ve bu yıl çıktığım birkaç randevuyu hatırlıyorum. Her biri tam bir felaketti ve magazinciler *asla* doğru anlamadı. Kimse yok; olsaydı, ilk öğrenen o olurdu.

"Çekingen olma." Bir kalem fırlatıyor, yakalıyor ve Cheshire kedisi gibi sırtıtarak parmaklarının arasında çeviriyor.

Kendini beğenmiş bir piç gibi davranıyor ve davrandığında beni sinirlendiriyor. "Neden bilmiyorum." Ona ters ters bakıyorum. her geçen saniye sabırsızlanıyor.

Aylardır yoktum ve burada da değişen bir şey yok. Derrick hâlâ bir sıçan gibi davranıyor ve kardeşim bunların hiçbirini ciddiye almıyor. Ve bir de ben varım, istek ve ihtiyacın ortasında sıkışmış, hayallerimin ve uğruna çok çalıştığım her şeyin gözlerimin önünde solup gitmesini izliyorum. Çünkü aşk dışında herhangi bir nedenle evlenmeyi reddediyorum. Bekâr kalmayı tercih ederim.

"Bana bir hafta önce kovduğun kadını anlatmanı çok isterim. O ..." Sesi kesiliyor, tıpkı benim telefonda konuşurken yaptığım gibi.

Gözlerimi kısıyorum. "Şu anda ilgilenmemiz gereken daha önemli şeyler olduğunu düşünmüyor musun?"

Dosya klasörünü açar ve dedikodu sitelerinden bir yığın resim ve basılı makale çıkarır. Weston onları gururla masanın üzerine yayar. *Yüzlerce* var. "Şimdi, bu güzel kadınla birlikte olanın ben olmadığımı kesinlikle biliyorum."

"Kahretsin," diye fısıldadım, bir tanesini aldım.

Dün, fotoğrafçıların beni takip etmediğini umuyordum ama New York'ta fotoğrafçılar sinsidir. Uzaktan izlerler, yüzünüze bakmak yerine her zaman telefoto lensle gizlenirler. Hedeflerinin kendilerini rahat hissetmelerini istiyorlar ki doğal kareleri yakalayıp binlerce dolara satabilsinler.

Bu benim hatam. Hiçbir kamusal alanın güvenli olmadığını hatırlamalıydım. Onun yüzünden kendi kurallarına karşı geldim.

Gözlerim görüntülerin üzerinde geziniyor. Konuşmamız enstantaneler halinde gösteriliyor ve ben bunu hatırlayarak neredeyse gülümsüyorum. Kaldırımda dururken çekilmiş bir fotoğrafımız gözüme çarpıyor. Telefonunu geri verirken bana sırtıyor. Çok sevimli.

"*New York'un En Uygun Bekarının Yeni Sevgilisi.*" Kardeşime bakmadan önce başlığı yüksek sesle okudum. "Bu bir yalan."

"Belki de . Ama seni on beş yıldır böyle gülümserken görmemiştim. Belki de *hiç*," diyor kaşlarını kaldırarak. "O yüzden kim olduğunu bilmek istiyorum."

Sertçe nefes alıyorum. "Lütfen kendi işine bak, tamam mı? Kaybedilmiş bir dava. *Güven bana.*"

"Sizin işinizde olmak şirket için en iyi olanı yapmamı sağlıyor, bu yüzden hayır. Zaman geçiyor." Kol saatine bakıyor - bir başka paha biçilmez aile yadigârı.

Büyükbabam vefat ettiğinde bize kalan miras arasında bu saatler ve şirketteki şaşırtıcı miktardaki hisse senedi de vardı. Altlarına kazınmış farklı yazılar var. Büyükbabamın her birini bir nedenden dolayı seçtiğini düşünmek hoşuma gidiyor, ancak benimkini düşündüğümde, onu bulamayan ve bulamayacak olan torun *için* acımasız - **AŞK HER ZAMAN VAKTİNDEDİR.** Ama bu denememekten kaynaklanmıyor.

"Durumumun farkındayım." Sözlerim alaycılıkla damlıyor.

"Peki, neden o değil? Magazinciler hikayeyi yazmaya başladılar bile. Kıvılcımları görebiliyorum." Parmaklarını şıklatıyor ve *sevgili* kelimesini işaret ediyor. "Makul. İnanılır gibi."

"Aşık olmadığım sürece evlenmeyeceğimi söylediğimi biliyorsun."

"Öyleyse aşık ol," diyor sanki kolaymış gibi. "Ya da belki biraz risk almanın zamanı gelmiştir. Her şeyini kaybetmek mi istiyorsun Easton? Aşkın var *olmayan* bir versiyonu için?"

Çenemi sıkıyorum. "Bunu yaşamamış olman bir bok ifade etmiyor. Sürekli yanlış kadınları seçiyorsun, sanki bu senin hobinmiş gibi."

"Ve on yılı aşkın süredir *kimseyi* seçmedin," diye takılıyor. Öne doğru eğilip sesini alçaltıyor. "Tek yapman gereken evlenmek ve bunu inandırıcı kılmak. Hepsi bu."

Weston omzumdaki bir şeytan gibi kulağıma korkunç şeyler fısıldıyor. Geleceğim hızla çözülmekte olan tek bir ipliğe bağlıyken, kendime verdiğim söz -sadece aşk için evlenmek- diğer omzumda oturuyor.

Büyükbabam bu sözleşme yükümlülüğünü sadece kendi soyu için yarattı. Bir keresinde bana bizi asla işe hapsedmek istemediğini söylemişti. Bu zorunluluk onun bizi aşkı bulmaya, risk almaya ve bir aile kurmaya itme yoluydu. Bu aynı zamanda Calloway hanedanının içeriden yıkılmasının ve binlerce insanın işini kaybetmesinin bir numaralı nedeni . Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor.

Weston tüm dikkatimi bana verdi ve bunu biliyor.

"Tamam, peki ya sahte evliyken hayatımın aşkıyla tanışırsam?" "Kağıt üzerinde ve toplum önünde *gerçek* bir evlilik olmalı. Skandallar iş için de harika."

İnledim. "Bu çok saçma."

"Sadece bir yıl evli kalmak zorundasınız. Dünyanın en mutlu, aşık çifti gibi davranın, kimse hiçbir şeyi sorgulamayacaktır. Ve eğer aradığınız *kişiyi* bulursanız, geçici eşinizden boşanana kadar onun peşinden gitmeyin. Üç yüz altmış beş gün sonra, şu anda yaptığınız şeyin aynısını yapmakta özgür olacaksınız ve şirketle olan zehirli ilişkinize devam edebilirsiniz."

"Sen ve Lena böyle mi yaptınız?"

"Hayır. Bu çok gerçektir ve hayatımın en büyük hatasıydı ama nitelikleri karşıladım. Gerçekten denedim. Ama olmadı. Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Büyükbabamız ne istediye onu yaptım."

Omuz silkiyor ama bunun onun için ne kadar zor olduğuna şahit oldum. Weston korkunç bir insanı sevdi, hayatım aradığım gerçek türden bir aşktı bu. Bittiğinde, yıkılmıştı. Kardeşimi neredeyse yok ediyordu.

"Ama-"

Düşüncelerimi tamamlayamadan kapım çalınıyor ve ortak sekreterimiz içeri giriyor.

"İstediğiniz bilgiler," diyor Taelor ve dosyayı bana uzatıyor. Dönüp uzaklaşırken Weston dosyayı elimden kaptı.

"Alexis Marie Matthews. Teksaslı. Yirmi dokuz yaşında. New York Üniversitesi Sahne Sanatları mezunu. Not ortalaması mükemmel. Sabıka kaydı yok. Suçlu değil."

Elinden çekip aldım. "*Piç kurusu*."

"İşte bu o. *Alexis Matthews*. Mükemmel biri. Kimse onu tanımıyor. Ve o bir oyuncu, bu yüzden *kolayca* sana aşıkmiş gibi davranabilir. Ayrıca, temizlikçi olayı da yarayabilir. Bizi ayakları yere basan biri gibi gösterir." "Konu bu olduğunda *biz* diye bir şey yok." Ona ters ters bakıyorum, gözlerim bilgilerin geri kalanı üzerinde.

İtibarımızın iç içe geçtiğinin farkındayım. Weston kitleleri kızdırırsa, onlar da beni kızdırır. Birlikte yükselir ve düşeriz. Bu oyunun bir parçası.

Sırıttıyor. "Tam bir geçmiş araştırması yaptığına göre seni etkilemiş olmalı. Kabul et."

"Hayır. *Kötü* bir tavrı var."

"Sen de öyle." Sandalyeye geri oturur. "Yine de senin için fazla güzel. Belki de onunla çıkmalıyım? *Harika* bir ribaunt olur."

Beni kızdırdığını biliyor ve daha derine inmek için elinden geleni yapıyor.

"Merak etme. Brody parkta nasıl anlaştığınızı anlattı." Yüzüm buruştu. "Korumamı kovuyorum."

"Vay be." Weston kıkırdıyor. "Şimdiden ona karşı bir *şeyler* hissediyorsun."

"Onu bir haftadır tanıyorum. İki kez konuştuk ve her seferinde yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi benden uzaklaştı. Bu bir *şey* olarak nitelendirilemez."

Parmak eklemlerini masaya vurur. "Kahretsin. Bu tüm zamanların en iyi hikayesi olabilir. Easton Calloway bir eş buluyor ve *gerçekten* aşık oluyor. Belki de her iki dünyanın da en iyisine sahip olursun, küçük kardeşim."

Başımı salladım. "Defol git ofisimden. Beni ." "Lütfen bile mi?"

"Şimdi!" Kapiya doğru işaret ediyorum ve ayağa kalkıyor.

Ellerini, siyah ipek kravatına kadar benim giydiğimin aynısı olan kömür rengi üç parçalı takım elbisesinin önünde gezdiriyor. Eğer ters çevirseydim, büyük olasılıkla aynı marka olurdu.

"İkiz şakalarını *teşvik* ediyorsun."

"*Onları seviyorum.*" Sırıttıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Ofisinde bir takım elbise dolabı olduğundan ve beni gördüğünde değiştiğinden şüpheleniyorum ama bunu doğrulamadım. Bunun şanslı bir ikiz tahmini olduğuna yemin ediyor ama ben ona güvenmiyorum. Tesadüf olamayacak *kadar* sık oluyor. Stilistime ve terzime mesaj attığına inanıyorum.

"Gitmemin tek nedeni yapacak işlerim olması, senin istediğin şey bu olduğu için değil. Bu gece için hala anlaştık mı?"

"Evet, orada olacağım," diye onaylıyorum.

Kapiya doğru uzandı ama durdu ve bana döndü. "Umarım hak ettiğin gibi bir gün geçirirsin."

"Brody kovuldu."

C Arlee yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde kayıyor, denge için kanepenin arkasına tutunuyor. Son beş gün içinde birkaç iş başvurusunda bulundum ve mülakatları bekliyorum. Carlee nezaket göstererek kiranın bende olmayan kısmını karşılamayı teklif etti, ben de en kısa zamanda ona geri söz verdim. Ama bu gece dışarı çıkmamız ısrar etti. Sanırım son zamanlarda kendim gibi hissetmediğimi seziyor. Dürüst olmak gerekirse.

Eski sevgilimin aldatan bir piç olduğunu öğrendim.

"Senaryon hakkında daha fazla düşündün mü?" Carlee düz kahverengi saçlarını omuzlarının üzerinden savurarak soruyor.

"Evet, biraz. Sanırım bir trajedi hakkında yazmak istiyorum. Günümüzün *Romeo ve Juliet*'i gibi bir şey. Sonunda herkes ölüyor."

"Kulağa çok iç karartıcı geliyor." Bir çift küpe alır ve takar. "Peki, bana Central Park' Calloway ile birlikte olduğunu söylemeyecek misin?"

Yanaklarım hemen yanıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Lexi, ikinizin birlikte çekilmiş fotoğrafları tüm internete yayıldı! Sen neden bahsediyordun ki?"

"Otantik insanlar ve onun kışını nasıl öpmeyeceğim hakkında normal bir konuşmaydı." Ayağa kalktım ve gerindim. "İnan bana, takılmıyorduk. Kitap okuyordum ve o sözümü kesti."

"Vay be kızım, çok seksi görünüyorsun," diyor başını sallayarak. "Bu gece seni muhteşem erkekleri oltaya getirmek için yem olarak kullanacağım, sonra da

öldür."

Kıyafetime bakarken bu beni güldürüyor. Siyah pantolon, koyu kırmızı topuklu ayakkabılar ve göğüs dekoltesini yeterince gösteren siyah V yakalı bir gömlek giyiyorum. Saçlarım açık ve dudaklarım ayakkabılarımla uyumlu. Uzun zamandır ilk kez kendimi güzel hissediyorum ve iltifatınız için minnettarım.

"Teşekkür ederim. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Saati kontrol etmek için telefonuma uzanıyorum ve Carlee'nin telefonu çalıyor. Cevap verdikten sonra yüzü buruştu. "Ne demek istiyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" Fısıldıyorum, tavrının değişmesinden hoşlanmıyorum. "Kim yaptı?" Bana bakıyor.

"Adını öğrenemedin mi?" Konuşma devam ediyor.

"Tamam. Peki, teşekkürler. Evet, sorun değil."

Telefonunu arka cebine sokuyor. "Birisi bir yıllık kiramızı ."

"Vay canına," diyorum şaşırılmış gibi davranmaya çalışarak.

Sanırım şaka yapmıyordu. "Bunun her yerinde senin kokun var.

Ne yaptın?" diye soruyor.

Kendimi gülümsemekten alıkoyuyorum. "Easton Calloway beni kovdurduğu için onu affedersem ödemeyi teklif etti."

İnanamayarak başını sallar. "Aman Tanrım! Bana onu affettiğini söyle?"

"Hayır, almadım. Beni satın alamaz, Carlee. Adam hayatın içinde yürüyor, ne isterse alıyor. Burada biter."

Nasıl kitap okuduğumu ve onun nasıl sihirli bir şekilde ortaya çıktığını anlatıyorum. Konuşmamızın bir kısmını kendime saklıyorum ama nedenini bilmiyorum. Bu adamı korumak için bir nedenim yok.

"Kimseye söyleme."

"Anlatmayacağım. Birinci elden bir açıklama yaparsam blogumu havaya uçuracak olsam da benimle güvende."

"Lütfen. Dikkatleri üzerime daha fazla çekmek istemiyorum. Eğer radarınızdaysa, zaten bir sorun var demektir," diyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

"Söz veriyorum. Sadece beni eğlendirmek için. Bekle, numarasının sende olduğunu mu söyledin?"

"Evet." Telefonumun kilidini açıyorum ve ona göstermek için ekranı çeviriyorum. "Onu ASSHOLE olarak mı programladın?"

Bu beni güldürüyor. "Hayır, bunu o yaptı."

Homurdanıyor. "Demek bir kişiliği var. Kızım, ne yapıyorsun? *Hemen* o adamı ara. Ona *düzgün* bir teşekkür et."

Onunla konuşmayı düşünmek bile beni yanmaya hazır hale getiriyor. "Ve ne diyeceğim? *Neredeyse hayatımı mahvettikten sonra devam ettiğin için teşekkür mü edeyim?*"

"Bu da bir başlangıç. Ya da içten takdirlerinizi sunup bu gece bize katılmasını isteyebilirsiniz. Eğlenceli olabilir."

Ciddi olamayacağını bildiğim için gözlerine bakıyorum. "Böyle bir şey olmaz. Daveti reddederdi. Biz onun kalabalığı değiliz, Carlee. Güven bana. O çok zengin ve muhtemelen kahvaltıda plasenta ya da çok kötü bir şey yiyordur."

O çocuksu gülümsemesini ve kıkırdamasını duymanın nasıl bir his olduğunu düşünüyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve elini kalçasına koyuyor. "Üzerine biraz para koymak ister misin?"

Başımı salladım. "Seninle bahse girmeyeceğim. Zaten yeterince meteliksizim ve sana çok şey borçluyum."

Sütyeninden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp düzeltiyor. "Bay Franklin bu gece sizinle eve dönebilir. Tek gereken *bir* telefon görüşmesi. Ve eğer daveti reddederse, ondan bir daha asla bahsetmeyeceğim. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağız."

Onunla konuşma düşüncesi boğazımı kurutuyor. "İçmek istememe neden oluyorsun. Üzgünüm, onu arayamam."

"Hemen anneni aramalı ve ne kadar kaba davrandığını söylemeliyim. Senin için on sekiz bin dolar harcayan bir adama sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir *teşekkür* bile etmedin mi?"

"Bizden," diyorum inleyerek. "Bazen gerçekten sinir bozucu oluyorsun." "Sadece haklı olduğumda. Bana şu Güneyli tavırlarını göster."

Yavaşça derin bir nefes alıyorum ve temas ettiği kişiye bakıyorum. PISLIK. Telefonum elimde ağırlaşıyor, sanki düşürecekmişim gibi. Onu aramak kişisel bir his ama bu iş burada bitse bile bir teşekkürü hak ediyor. Hemen aramayı yapacağım, bu işi bitireceğim ve koruyucu duvarlarımı tekrar yükselteceğim.

"Benim odamı kullanabilirsin," diyor, elini odaya doğru kaldırarak. "Bunu yapmak *zorunda mıyım?*" Düşüncesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyor.

"Evet."

Beni kısa koridordan iterek odasına götürüyor. Odada sadece yatağı, küçük bir masa ve ayaklı bir ayna için yeterli alan var. O kapıyı kapatırken ben telefonuma bakıyorum. En fazla bu kadar mahremiyetim olacak.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyorum ve numarasına tıklıyorum.

Hemen çalışıyor ve dördüncüsünden sonra telefonu kapatıp onunla oturma odasında buluşuyorum.

Sırıttırıyor. "Eee?"

"Cevap vermedi," diye omuz silkerek açıklıyorum. "Gitmeye hazır mısın?" Kaşları çatıldı. "Mesaj bıraktınız mı?"

"Hayır, bu anlaşmanın bir parçası değildi. Beni tekrar ararsa, açarım."

Binamızın dört katını inen merdivenlerden çıkıyoruz. Kapıyı iterek açtığımda akşam serinliği yanaklarıma çarpıyor.

Sokağa bakarken, adımlarımın ortasında duruyorum.

İşte orada, gri üç parçalı takım elbisesi ve siyah kravatıyla duruyor. Kaputunun altında siyah yarış şeritleri olan beyaz bir Mustang Shelby GT500'e yaslanıyor. 1967 model olduğunu tahmin etmem gerekiyor ve sanırım haklı çıkacağım. Saf kas gücü ve Americana. Elinde bir buket sarı gül tutuyor ve tatlı dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynuyor.

Ayağım en alt basamağa değdiğinde, öne doğru hareket etti ve onları

Ben

"Senin için," diyor.

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum.

Carlee bana baktı. "Sanırım yukarıda bir şey unuttum. Ben geliyorum.

Hemen döneceğim."

"Carlee," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, beni onunla yalnız bırakmasını istemediğim için.

Ben daha bir şey söyleyemeden gözden kayboldu.

Easton'a dönüyorum. "Burada ne işin var?" "Beni aramadın mı?"

Ağzım açık kalıyor ve kapanıyor. Haklı.

"Ettim. Teşekkür etmek istedim. Güller için de teşekkürler. Gece için dışarı çıkıyoruz."

Güller inanılmaz kokuyor ve en son ne zaman birinin bana çiçek aldığını hatırlamıyorum.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bir dahaki sefere beni takip etmeye karar verdiğinde maske takmanı söylediğimi sanıyordum."

Bu onu kıkırdatır. "Seni takip etmiyordum. Buralardaydım."

"Gerçekten mi? Harlem'de sık sık takılır mısın?"

Kıramızı ödediğini biliyorum, yani büyük ihtimalle doğru.

Masmavi gözleri vücudumu tepeden tırnağa tarıyor, sonra bana çocuksu bir sırıtış atıyor. Saçları her zamankinden daha dağınık. "Bu gece bana katıl."

Cevap vermeden telefonum çaldı. Carlee'den bir mesaj.

CARLEE

ŞİMDİ ONUNLA ÇIK!

CARLEE

ŞİMDİ! HAYATTA
KALACAĞIM.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun yatak odasının penceresinde durup beni kovduğunu görüyorum. Tekrar ona bakıyorum. Sabırla bekliyor, güneş uzaktan batarken çok seksi görünüyor.

"Beni inkâr mı ediyorsun?" diye soruyor, sesi derin bir boğukluğa dönüşüyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, neredeyse gözlerinde boğuluyorum, bunu yapamayacağımı biliyorum. Öne doğru bir adım atarken gülümsemesi genişliyor. "Yalvarmamı mı istiyorsun?" "Şimdiye kadar kimseye yalvarmış bir adama benzemiyorsun.

herhangi bir şey."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben *değilim*. Ama senin için bir istisna yapabilirim."

"Bundan sonra beni yalnız bırakacağına söz verir misin?" Bir elimi kalçama koyarak soruyorum.

"Tutamayacağım sözler vermem." Saatine baktı. "Güven bana, geç kalamayız."

"Bunu senin ağzından duymak beni şaşırtmadı."

"Alexis Matthews, bu gece huzurunuzda olmaktan onur duyarım," diyerek arabanın kapısını açtı ve arabamı takdim etti.

İçeride kırmızı deri koltuklar, gösterge paneli ve direksiyon simidi var. Bu bir standart ve ortadaki parlak Cobra logosunu inkar edemem.

Dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

"Oh, demek pazarlık yapıyorsun. Bayıldım buna. Devam et," diyor, tanıdığım ukala haline geri dönerek.

"Sürmeme izin verirseniz size katılırım."

"Mmm," diye . "Kimsenin aracımı kullanmasına izin vermem."

Avucumu uzattım, anahtarları bekliyorum. Bunu istiyorum ve buna ihtiyacım var. "Bu benim şartım. Kabul edin, yoksa iyi geceler Bay Calloway."

"Hardball. Siktir," diye fısıldıyor. "Sen ."

Easton anahtarları cebinden çıkarıp elimin üzerinde tutuyor, avucuma bırakmadan önce gözlerimle buluşuyor, ben de ona saatini aynen öyle uzatıyorum. "Bunu yaptığıma değse iyi olur."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum." Arkadan dolanıyorum, parmaklarım kaygan beyaz boyanın üzerinde kayıyor ve direksiyonun arkasına tırmanıyorum. Çiçekleri arkaya koyuyorum ve deri kova koltuğun pozisyonunu ayarlıyorum.

O kemerini bağlarken ben de eğiliyor, topuklarımı çıkarıyor ve çiçeklerin yanına koyuyorum. Debriyaja bastıktan sonra anahtarı çeviriyorum ve arabanın kükremesini dinliyorum. Vahşi bir ses.

Ellerimi pürüzsüz deriye sürterken, avucumdaki direksiyon simidi beni gülümsetiyor. "Vay canına."

"Sanırım bu gece aynı beyin dalgasındayız," diyor. "Seni götüreceğim yeri tarif etmemi ister misin?"

Dört vitesli arabanın koluna bakarak başımı sallıyorum. Birinci vites geçtim ve ileriye doğru yalpaladı. Bu kadar güç beklemiyordum, gerçi de. Bu bir GT.

Bana endişeli bir bakış atıyor ama bu canavarla tanıştığım için sürüş yeteneğimi sorgulamıyor. Her eski model arabayı öğrenmek zorundasınız. Hepsinin viteslerde tatlı bir noktası vardır.

"The Garage adında bir bara gidiyoruz. Buradan çok uzakta değil," diyor pencereden dışarı bakarak.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedim ona. "Tavanda asılı bir Chevelle var. Oraya birkaç kez gittim. Pek senin tarzında bir yere benzemiyor."

"Benim hakkımda seni şaşırtacak *çok şey* var."

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum.

"Anladığım kadarıyla eski model arabalar hakkında çok şey biliyorsunuz," diyor. "Çoğu insan o restoranda ne tür bir arabanın asılı olduğunu sikine takmaz."

Motor mırıldanırken dur işaretine kadar boşa gidiyorum. Onu otoyola çıkarıp camları açarak doksanla sürmek istiyorum.

Uzaklaşmadan önce ona dönüyorum. "Sayılır. Babam restorasyonla ilgilenirdi. Bir 1927 Model T'si vardı. Ben gençken onu birlikte yeniden inşa ettik ve klasik araba gösterilerine götürdük. Hayatım boyunca kaslı arabalarla iç içeydim."

"Bu etkileyici." Ben sağa dönerken gözleri sokağı tarıyor.

Yaklaşık on iki blok ötedeyiz.

Güneş uzaktaki binaların üzerinden batıyor ve gökyüzü turuncudan mora dönüşüyor ve sonunda akşam oluyor.

"Standart araba kullanabilen bir kadınla hiç tanışmadım," diye itiraf ediyor.

"Bu beni şaşırtmadı. Ama biliyor musun, senin gibi ehliyeti olan biriyle hiç tanışmadım."

"Ouch. *Çok* alıngansın." Başını sallıyor. "Çok mantıklı." "Neymiş o?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Gülüyor.

"Şimdi sessiz misin?" Kafam karıştı.

Bir sıcak, bir soğuk. Onu nasıl okuyacağımı bilmiyorum.

"Yakında anlayacaksın."

Konuşma durgunlaşıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu çok saçma. Ancak, bu adamın etrafında olduğum her zaman, öngörülemeyen bir durum olmuştur.

Sol elimi pencereden dışarı uzatıp havanın parmaklarımın arasından geçmesine izin veriyorum.

"Teksaslı mısın?" diye soruyor.

"Evet, ama bunu nereden biliyorsun?" Ona bir bakış attım.

"Senin hakkında her şeyi bilmeyi işim haline getirdim," diyor. "Sen benim yeni hobim oldun."

Başımı salladım. "Nedense bu beni şaşırtmıyor." "Özlüyor musun?" Ses tonu samimi.

"Bazen." Ayrılmama neden olan koşulları düşünüyorum. "Şu anda olduğu gibi, açık bir yola çıkamamayı ve bu arabayı olabildiğince hızlı sürememeyi özledim. New York'u seviyorum ama... ev gibisi yok. Valentine özeldir."

Başını salladı ve bana döndü. "Bence sen buraya aitsin." Bir an için, sanki bir rüya gibiydi.

"Bugün farklı görünüyorsun."

"mi? Soğuk bir pislik gibi davranmaktan çok daha iyi, değil mi?"

"Gece ve gündüz gibi," diye itiraf ediyorum.

"Teşekkürler. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Küçük bir şey var. Şimdiden özür dilemem gerekiyor ama şu ana kadar çok keyifliydi."

"Wh-"

Hemen kesti, "Şu park yerini al. Paralel park edebilir misin?"

"Beni gücendirmeyi , değil mi?"

"Yanlış zamanda doğru şeyler söylediğime eminim."

Kolumu koltuğun arkasına uzattığımda kıkırdıyor. Arabayı dar bir yere sokarken arkama bakmadan önce gözlerinin içine bakıyorum. El frenini çekip motoru kapattıktan sonra. Tıpkı tanıştığımız ilk günkü gibi avucunu uzatıyor ve anahtarlarını geri veriyorum.

"Hayatının en güzel anına hazır mısın?" diye soruyor. "Senin hazır olduğun kadar hazırım," diyorum.

"Küçük bir sır: Ben hazır doğmuşum," diyor ve ben topuklu ayakkabılarımı giyerken arabadan iniyor.

Sürücü tarafına doğru yürüyor ve elini uzatarak kapıyı açıyor. Elini ve girişe doğru yürüyoruz. Bana yakın duruyor ve fotoğrafçıların bunu çekip çekmediğini merak ediyorum.

İçeri girdikten sonra ona döndüm. "Hemen bayanlar tuvaletine uğramam gerekiyor."

"Seninle barda buluşalım mı?" Orayı işaret ediyor.

"Beş dakika," diyorum ona, zamanla ilgili bir sorunu olduğunu bildiğimden.

Heyecan ve adrenalın içime hücum ederken gülümsüyorum ve tuvalete doğru ilerliyorum. Kabine giriyorum, tüm mesajları görmezden geliyorum ve Carlee'yi arıyorum. Her şeyi olabildiğince hızlı anlatıyorum çünkü mesaj atmaktan daha hızlı.

"Vay anasını," diyor ve gülümsediğini görebiliyorum. "Easton Calloway ile çıkıyorsun."

"Bu bir randevu değil," diye açıklıyorum.

"Ne derseniz deyin. Eğer bir adam beni o arabayla alsaydı, o takım elbiseyi giyseydi ve bana çiçek verseydi... bırakın hayal gücünüz genişlesin."

"Gidip seninle buluşacağım, böylece dışarı çıkabiliriz," diyorum çünkü kendimi suçlu hissediyorum.

"Sakın buna cüret etme! Eğer roller tersine dönseydi, yapmazdım." Gülüyorum. "Tamam. Bu doğru. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak," diyor. "Git eğlen!"

"Teşekkürler. Seni haberdar edeceğim," diye fısıldıyorum. "Ve ona teşekkür etmeyi unutma."

"Çoktan yaptım. Her şey için teşekkür ederim. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve sırtımı banyo kapısının pervazına yaslıyorum. Kalp atışlarım durulduktan sonra ellerimi yıkıyorum ve bar alanına doğru yürüyorum. Yolda, geçen hafta sonu parkta gördüğüm adamın yanından geçiyorum. Bu onun koruması olmalı. Bütün gece neredeydi acaba? Bizi mi takip ediyordu?

Ona başımı salladım. "Saklanmakta iyisin."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ama bir şey söylemiyor. Kalabalığı yarararak ilerliyorum ve Easton'ı barda oturmuş bir içki içerken buluyorum.

Yanındaki tabureye tırmanırken elimi sırtına koyuyorum. "Özür dilerim. Geri döndüm. Umarım beş dakikadan bir saniye fazla kalmamışımdır."

Bir kez daha bakar. Yazmakta olduğu küçük defteri kapatır ve üstüne bir kalem yerleştirir. Ağzı açılıp kapanıyor ve bir şeyler arıyor.

Hayaletmişim gibi yüzüme bakıyor. "Alexis?"

"Sana tuhaf davrandığından bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Ona tam adımı kullanarak bile hitap etmiyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır, bunu hatırlamıyorum. Lütfen beni aydınlatın." "Tamam, yine aynı şeyi yapıyorsun. Ve bu bana kamçı etkisi yapıyor." "Ne olduğundan emin değilim-"

"Bana yer ayırdığınız için teşekkürler," diyor arkamızdan derin ve tanıdık bir ses.

Önümde duran ve aynı şeyi giyen iki Easton'ı gördüğümde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"O kadar zenginsin ki *klonun* mu var?" Nefes nefese kaldım.

"Weston, *sen yapmadın*," diyor yanımda oturan. "*Weston* mı?"

Dönüp ona bakıyorum, sırtıyorum. "Siz *ikiz* misiniz?" Easton bana bakıyor. "Bilmiyor muydun?"

"Seninle ilgili her ayrıntıyı öğrenecek kadar önemsemedim. Takıntılı değilim," diye fısıldıyorum sertçe.

"Henüz değil," diye fısıldıyor bardağı dudaklarına götürürken.

W'de ona çarptığımdan beri onun varlığını unutmaya çalıştım. Her nasılsa, işte buradayım, bu adamla üçüncü kez birlikteyim. Ve bunun için kandırıldım.

Weston elimi tutuyor ve dudaklarını parmak eklemlerime yerleştirirken dikkatimi başka yöne çekiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Lexi. Sana zaten üzgün olduğumu söylemiştim ve seninle takılmak benim için bir zevkti. Şimdi ikinizin yapması gereken biraz sohbet var," diyor göz kırparak.

Weston dönüp binadan çıkarken ağzım açık kalıyor. Gözden kaybolana kadar pencerelerin önünde ilerlerken bana el sallıyor. Sonra garip bir şekilde Easton'ın, son otuz dakikadır birlikte olduğumu sandığım adamın yanına oturuyorum. Bir şekilde ısındığımı düşündüğüm adam. Ama hayır, aslında hala en *baştayız*.

Birkaç dakika sonra Weston elinde bir buket sarı gülle döner. "Güzel bir kız randevusunda *her zaman* çiçek almalıdır."

"Randevu mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Mükemmellik." Gülüyor ve Easton'ın omzunu sıkıyor. "Bir şey değil."

Barmen geldi ve tek malt viski siparişimi aldı.

Birkaç dakika boyunca tek kelime etmedim ve bu garip bir hal aldı. Mustang'deki konuşma daha anlamlı geliyor. İçkimi uzattıklarında bir yudum alıyorum ve Easton'a bakıyorum. Sanırım o da benim kadar şaşırıldı.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

diye sordum. Bu adam sürprizlerle dolu.

"Üzgünüm, çok çekici ve flörtöz biri."

"Benim hakkımda nasıl bir şey bildiğine şaşırdım." Parçaları birleştirmeye çalışıyorum ama mantıklı gelmiyor.

"Bunu parktaki fotoğraflar başlattı," diyor. "Ve şimdi de kardeşim çöpçatanlık yapmak için çok uğraşıyor, kendi sonunu hazırlıyor." Bardağındaki buz yuvarlıyor. "Hangisinin daha inanılmaz olduğundan emin değilim - onun seni saf dışı bırakmak için ayrıntılı bir plan yapması mı, yoksa senin buna kanman mı?"

Bana bakıyor ama gülümsemesinin ortaya çıkmak üzere olduğunu görüyorum.

Alay ettim. "Ben de buna kandığım inanamıyorum. Sen, *o kadar* çekici misin?" "Aslında"-içkisini bana doğru eğdi-"İstediğim zaman çekiciyim

olmak için. *Eğer* isteseydim, ayaklarını yerden kesecek ve benden daha fazlası için yalvarmanı sağlayacak bir adam olabilirdim. Sakın yanlış anlama, sevgilim."

Bana baktığında, sanki maskemi çıkarıyor ve ham halimi görüyor. "O zaman, istemediğine sevindim."

"Ben öyle bir şey demedim." Göz temasını keser. "Gafil avlandığınızı söyleyebilirim ve bunun için özür dilerim. Pazartesi sabahı ilk iş onunla ilgileneceğim. Bir daha asla olmayacak."

Easton'ın ona nasıl bir gazap vereceğini bilmiyorum.

"değil. İyi niyetliydi ve olmak zor değil." "Biliyorum," diyor.

Ne kadar farklı olduklarının farkındayım. Easton tam bir iş adamı, beyni.

Hesapçı. Zeki. *Tehlikeli*.

"Seni aradım," dedim, benim olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim. Ona numaramı hiç vermedim.

"Telefonda konuşmayı sevmiyorum," diye mırıldandı. "*Herhangi biriyle*."

Başımı sallıyorum ve bunu aklıma not ediyorum. "Bu çok kötü oldu. Sana teşekkür etmek için ulaşmaya çalışıyordum ve bu gece benimle ve en iyi arkadaşım ile takılman için seni davet ediyordum."

"Gerçekten mi?"

"Sana sormayacağıma dair benimle bahse girdi. Zaten bize katılmayacağını söyledim."

"Kaybedecektin," diye

mırıldanıyor. Kalp atışlarım

hızlanıyor. "Öyle mi?"

"çekiyor sun Alexis," diye itiraf ediyor.

"Oyuncak gibi mi?"

Easton başını sallıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Bir cehennem gibi."
Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve gülümsedim. "Ateşle oynamayı
seviyorum." Dudaklarını yalamadan önce gözlerini kısıyor. "Sen ateşsin."

Aynı gün

S Bir içki daha ısmarladı. Weston'ın onu içki içmeye ikna ettiğine inanamıyorum.

Onu.

Nasıl?

Ne yaptığını, bana ne yaptırdığını ancak hayal edebilirim. Ona numaramı verdiğimde, önce onun çizgiyi geçmesi gerektiğine karar verdim. İlgi için çaresiz değilim. *Kimseyi* kovalamıyorum.

Ama işte burada, bir hafta sonra, benimle bir barda içki içiyor. Buraya nasıl geldiği umurumda değil. Tek umursadığım gitmemiş olması. Lexi kalmak istiyor çünkü benimle ilgileniyor.

Bu tehlikeli bir oyun, ama onun yeşil gözleriyle karşılaştığımda sanki tüm dünya eriyip gidiyor. Sanki kurallar bizim için geçerli değil ve onu tanımak için kuralları yeniden yazmayı bile göze alabilirim.

"Daha önce, sen aradıktan sonra sana mesaj attım," diye itiraf ediyorum. "Cevap vermedin."

Telefonunun kilidini açtı. Mesajım orada, dediğim gibi ve gülümsüyor. "Özür dilerim, görmedim. Kardeşin beni meşgul etti."

"Onunla eğlendin mi?" Muhtemelen beni aradığına dair mesaj attıktan sonra onu bildiğimden soruyorum. Piç kurusu.

"Aslında, evet." Duraksıyor. "Yaptıkların için sana nasıl teşekkür etmem gerektiğini düşünüyordum ve sonra sen sihirli bir şekilde evimin önünde duruyordun. Aslında Weston duruyordu ama ben sen olduğunu sanmışım."

"Yani, beni mi düşünüyordun?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sanırım öyle diyebilirsin."

Barmen boş bardaklarımızı aldı. Barın diğer ucundaki birine yardım etmeden önce Alexis'e bir içki daha verdi.

"Merak ediyorum. Weston seni ona katılmaya *nasıl* ikna etti?"

Gülüyor. "O beyaz 1967 Mustang Shelby GT500 ile gelmeseydi, burada olamazdım."

Çenem sıkıştı. "*Orospu çocuğu*."

"Demek bu senin?" soruyor etkilenmiş gibi. "Evet, kaslı arabalara karşı *bir* ilgim var," diye itiraf ediyorum.

Bana birkaç saniye uzun uzun baktı. "Çok güzel bir araba. Debriyaj harika hissettiriyor. Çok güçlü. Yine de aldatıldım çünkü otoyolda onu açıp seyir edemedim."

Elimi kaldırdım. "Bekle. Bir saniye bekle. Senin *sürmene* izin mi verdi?"

"Araçlarını *kimsenin kullanmasına* izin vermediğini söyledi. Ben de bunu şart koştum ve o da *mutlulukla* anahtarları bana teslim etti" diyor. "Bu bir şeylerin döndüğünün habercisi olmalıydı. İçimden bir ses buna kanmayacağını ve bir şekilde yeniden pazarlık yapacağını söylüyor."

"Eminim bunun çok komik olduğunu düşünmüştür." Ona bir bakış attım. "Ve haklısın. Kimse benim arabamı kullanamaz. Ben olsam yeniden pazarlık ederdim."

"Arabalar... dediniz. Çoğul olarak."

"Evet. Çok fazla," diye itiraf ediyorum. "Ama etkilendim."

Alexis kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Neden? Standart bir araba kullanabileceğimi düşünmedin mi?"

"Esas olarak yılını, markasını ve modelini bildiğiniz için-355 beygir gücünde, V8. Shelby GT'nin Mustang serisine eklendiği zamandı. Tüm kaslı arabaların doğuşu ve tanıtımı diyebilirim."

"Mmm. Bunu fark ettiğimi sanmıyorum," diyor. "O zaman daha da özel oluyor."

Gülümsemesi bir an için duraksıyor, ama onu itiyor.

"Az önce ne düşünüyordun?" Soruyorum çünkü merak beni ele geçiriyor.

İçkisinden bir yudum alır. "İnsanları okumakta iyisin."

"Dikkatimi vermek en iyi özelliklerimden biridir. Bunu öğreneceksin." Bakışlarını yakalayarak birkaç saniye duraklıyorum. "Gençken utangaçtım ve pek konuşmazdım. Yıllarca insanların nasıl etkileşimde bulunduğunu izledim. Bu nedenle, sinirsel tikler ve mimikler gibi ince nüansları yakalamak benim için çok kolay. İnsanların enerjisi değiştiğinde. Ve kusursuz bir karakter yargısına sahibim."

"Ve yine de beni kovdurdun," diyor başını sallayarak.

"Evet, sanırım bu yüzden kendimi suçlu hissettim ve hala da hissediyorum. Çünkü aşırı tepki verdiğimi fark ettim."

"Bay Calloway, gerçekten bir kalbiniz var mı?" Sesinde biraz alaycılık var ama şakacı. Ve sesi benim kardeşim gibi çıkıyor.

"Kimseye ," diyorum sırtıtarak. "İtibarımı zedeleyebilir."

Köşedeki müzik kutusu eski bir rock şarkısı çalıyor ve mekânı sohbet dolduruyor. Haziran ayında bir Cuma gecesi ve mekân gittikçe kalabalıklaşıyor. Kardeşimle hasret gidermem gerekiyordu ama onun yerine burada Alexis'le birlikte gerçeklerimi paylaşıyorum. Şikayet etmiyorum.

"Bana baktığında ne görüyorsun?" diye soruyor.

"Gerçeği mi istersiniz, yalanı mı?" Bu dürüst bir soru. Bazı insanlar gerçeği kaldıramaz. Bence Alexis kaldırabilir.

Tanıdığım hiç kimse gibi davranmıyor ve kesinlikle beni, hayatımı ya da kim olduğumu umursamıyor. Benden etkilenmemesi onun en iyi özelliği.

"Gerçek," diye fısıldıyor.

"Bence kendine güveniyorsun, duygularını maskeleyemedi iyisin, güzelsin ama aynı zamanda güvensizsin. Nedenini öğrenmek istiyorum."

Sertçe yutkunuyor, dudaklarını yalarken beni inceliyor.

Yine de haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum, o da biliyor.

"Keşke benim gördüğümü sen de görebilseydin. Hepsi bu." Viskimden bir yudum alıyorum.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor.

"Tüm hayallerini gerçekleştirme yeteneğine sahip biri." Nefesi kesildi.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ham gerçekler, Alexis. Şimdi sende."

İçkisini bitirmeden önce bardağındaki buzu çeviriyor. "Gerçek mi yalan mı?" "Yalanı merak ediyorum ama gerçeği istiyorum. *Her zaman.*"

Beni inceliyor. "Hmm. Paranın satın alamayacağı bir şeyi arayan bir adam görüyorum."

"Peki bu ne olabilir?"

"Tahmin etmem gerekirse... arkadaşlık. *Aşk*." Birkaç saniye sessizliğe gömülüyoruz. "Ama... ben aşkın var olduğuna inanmıyorum. Yani onu arayarak zamanını boşa harcıyor olabilirsin."

Espriyi bekliyorum ama espri gelmiyor. "Sen ciddisin." "Çok ciddiym." Başını sallıyor.

"Şok oldum." Düşüncelerimi yeniden toparlıyorum.

Uzandı ve beni hafifçe çimdikledi. "Merhaba. Ben aşk karşıtı, umutsuz bir romantğim. Sizinle tanıştığıma *çok* memnun oldum."

"Özür dilerim," diyorum ona, ruh halinin değiştiğini fark ederek.

Rahatsız edici bir durumla karşılaştığında taktığı maske ortaya çıkıyor. Duygularını gizleme konusunda profesyonel ama ben bunu gözlerinden anlıyorum. Beni kandıramaz.

"Özür dilemene gerek yok." Acısını kusursuzca örtüyor.

"Aşka inanmayı bıraktıysanız, geçmiş ilişkinizdeki biri sizi incitmiştir ve bu olmamalıydı. Bu konuda duygularınızın olması normaldir."

Onaylamıyor ama onaylaması da . Onun içini görebiliyorum. "Peki ya sen? Senin olayın ne? Belli ki bir anlaşman var."

Kolunu benimkine sürüyor ve şampuanının çilek kokusunu alabiliyorum. O kadın olabileceğini düşündüğüm ama olmayan kadınları düşünmeye çalışıyorum.

"İlgimi iki haftadan uzun süre koruyan biriyle hiç tanışmamıştım," diyorum tek bir iç çekişle.

Yüzü buruşuyor. "*Hiç* mi?"

"Neredeyse yirmi yıl oldu. Çabuk sıkılıyorum ve insanların çok fazla çaba göstermesi beni soğutuyor. Yüzeysel şeylerden daha fazlasını istiyorum. Aksi takdirde binlerce ilişkim olurdu ve hiçbiri sayılmazdı. Bu yüzden, on dört gün sonra, eğer ilgilenmiyorsa, bitiriyorum. Etrafta doğru kadını bekliyordum. Henüz bulamadım."

"Öyle biri var mı?" diye soruyor sırtarak.

"Muhtemelen yok," diyorum ona, saatime bakarak.

Bir saattir buradayız ama sanki beş dakika geçmiş gibi geliyor. "Gitmen gereken bir yer var mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Tam burada."

Birer içki daha sipariş ediyor ve ben suya geçiyorum. Bacağı benimkine dayanıyor ve sıcak. Elimi sıkıca kalçasına koymak istiyorum ama yapmıyorum. Hiçbir çizgi aşılmayacak.

"İçimden bir ses hiç bir ana kapılıp gitmediğini söylüyor." Hayatımı bir anlık görüntüde çalışırken gözlerim kamaşıyor, eskizlerden. "Pek sayılmaz. Ve asla geç kalmam. Bu benim en şey." Yüzü yumuşuyor ve sanırım *acıma* duygusu görüyorum. "Bu... *gerçekten* iç karartıcı.

Seksen yaşında , düşündüğünüz gibi esnek değildir."

"İlk defa biri bana bunu söylüyor. Dakik olmak *mükemmel* bir sahip olunması gereken kalite."

"Eğer bir inek ya da yalakaysan." Omuz silkiyor. "İşe zamanında gelirim ama başka her yere, özellikle de partilere geç kalırım. Bazen mesele oda ısındıktan ve herkes gecenin garip aşamasını geçtikten sonra varmaktır. Önemli bir şeyi neredeyse kaçırdığım ilk zamanı hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?" Beynim bu dikkatsizliği kavrayamıyor.

"On üçüncü doğum günü partimdi. Annem neredeyse iptal ediyordu çünkü beni bulamadılar."

"Neredeydin?" Merakla sordum.

Kıs kıs gülüyor. "Yağmurun altında yatıyordum. Dağ damlaları tenime batarken orada kaldım. Ailem çok *kızmıştı* ama asla unutamayacağım bir deneyimdi. Hayatımı düşündüğümde, bunun gibi pek çok maceram olduğunu görüyorum."

"Benim başıma asla gelmeyecek bir şey gibi geliyor."

"Hiç sesiniz kısılana kadar iç çamaşırlarınızla aya doğru uludunuz mu ya da Appalachian Trail'in bir bölümünü artık hangi gün olduğunu bilmeyene kadar yürüdünüz mü?"

"Hayır ama başka şeyler de yaptım. Bir milyar dolardan fazla para toplamak ve insanların hayatlarını zenginleştirmek gibi."

Kaşlarını çattı. "Tamam, bu harika. İnanılmaz. Dünyanın daha fazla hayırsevere ihtiyacı var. Ama ya *senin* hayatın, Easton? Bilerek kaybolmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Başını sallıyor. "Seninle yer değiştirmezdin. Asla."

Günleri, saatleri ve gelecek yılki programımı düşünüyorum ve bunların hiçbirinin spontanlık içermediğini fark ediyorum. Ben kitaba göreyim; kurallara uyuyorum ve doğru olanı yapıyorum. Weston haklı; belki de daha fazla risk almalıyım.

Çevresel görüşümde bir parıltı dikkatimi çekiyor ve ön pencerelerden dışarı bakıyorum. Sokağın karşısında uzun objektifli bir adam var ve sanırım Brody de benimle aynı anda onu fark ediyor. Çıkışı işaret ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

Lexi'ye dönüyorum. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Olman gereken bir yer olduğu için mi?" diye karşı çıkıyor. "Çünkü seninle *başka bir yerde* olmak istiyorum."

Hesabımızı kapattım ve barın üstüne yüzlükler koydum. Çiçeklerini aldı ve kapıya yaklaştık.

Brody elime soğuk bir şey tutuşturdu. "Weston sana bunları vermemi söyledi."

Mustang'ın anahtarlarına bakıyorum ve araba seçiminden dolayı başımı sallıyorum.

Zeki piç.

"Bundan haberin var mıydı?" Brody'ye soruyorum ama tam ağzını açacakken araya giriyorum, "Bunu sonra konuşuruz."

Lexi beni takip ediyor ve yaklaştığında elimi omzuna koyarak onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. Dışarı çıktığımızda onun önünde durarak caddenin karşısındaki kameranın görüşünü engelliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak.

"Özür dilerim, paparazziler. Seni dedikodulardan korumak istiyorum," diyorum ona. "Benden utanıyor musun?"

"Kesinlikle hayır," diyorum, içimdeki kıvılcım alevleniyor, ama bunun nasıl gittiğini de biliyorum.

Her zaman kovalamaca. Her zaman ilk on dört gün, aşık olma ihtimali. Ama sonra gerçek yüzlerini gösterdiklerinde biter.

"Tamam." Öne uzandı ve elimi tuttu.

Dokunuşu beni geriyor. Bu elektrik, inkar edilemez çekim, neredeyse çok fazla.

Gözlerimi ona dikiyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Bitirmeye niyetli olmadığın bir şeye başlamamalısın."

"Neden anı yaşamıyoruz?" Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve ben şaşırtıcı bir şekilde rahatlıyorum. "Onlara avucunun içinden yemek yedirmelisin, Easton. Onlara konuşacak bir şeyler ver."

Başımı ona doğru eğiyorum. "*Sen*."

Gülüyor. "Bunu bana bu gece resmi olarak ikinci kez söylüyorsun. Oh, bekle, o senin kardeşindi. Sanırım doğru o zaman?"

Weston'a bunu neden söylediğini sormak için aklıma bir not alıyorum. Belki o da benimle aynı şeyi görüyordur - bir tutam meydan okumayla karışık kararlılık. Bir kadında en sevdiğim kombinasyon. Ve beni idare edebilecek tek tip.

"Yüzde yüz doğru. Şimdi, nereye park ettiğini hatırlıyor musun?" Vücudumu çeviriyorum, sıcak elinin benimkinde ne kadar küçük hissettirdiğini ve ne kadar yumuşak olduğunu seviyorum

Başparmağımla tenini okşuyorum.

"Bu bloğun sonunda," diye fısıldıyor, kaldırımda yürürken bana gülümsüyor. rol yapmak neredeyse çok kolay, özellikle de bana böyle baktığında.

Diğer iki arabanın arasına mükemmel bir şekilde park edilmiş olan arabaya vardığımızda sessiz bir sohbet akıyor.

Elini bıraktım ve onunla yüzleştım. "Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Ben türümün tek örneğiyim. Şimdi bana şu anahtarları verecek misin?" Avucunu uzatıyor.

"Tabii ki hayır. Ben sürebilirim. Sen kullanamazsın." Yolcu kapısının kilidini açtım ve ona kapıyı açtım.

Siyah kravatımı çekiştirip elini kravatımın üzerinde gezdirerek, "Beni aldıkları zamandan beri déjà vu yaşıyorum," diyor. Bakışlarının ağzımla nasıl buluştuğunu ve dolgun, öpülesi dudaklarını nasıl yaladığını fark ediyorum.

"Kitaptaki tüm numaraları deneyebilirsin ama bu sefer anahtarları alamayacaksın. Küçük bir sırrım var." Eğildim ve fısıldadım, "Beni çözmek kardeşimden çok daha zor."

"Harika. Çünkü ben de zorlukları seviyorum," diye fısıldıyor ve içeri girip kemerini bağlarken gülümsemesini tutuyor.

"pis oynuyorsun." Kapıyı kapattım ve sürücü tarafına yürürken onun gülüşünü duydum.

Direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırıyorum, kükreyerek canlanmasına bayılıyorum. Bu arabayı çok uzun zamandır kullanmamıştım. Bunun için bir sebep yoktu.

"El freni devrede," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Aferin kızıma."

Dudaklarını ağzının içine sokuyor. Mmm, belki de sahip olduğu milyarder bir sapkınlık değil, övgü dolu bir sapkınlıktır.

Yavaşça yola çıkarken debriyayı dikkatlice basılı tutarak vitesi birinci vitesine alıyorum. Brody'yi ve gazetecileri burada bırakarak hızla uzaklaşırken, o kısa süre içinde birlikte yüzlerce fotoğrafımızın çekildiğini biliyorum. Magazin basını bu hikayeyi yayınlayacak.

"Sarı gülleri sever misin?" diye soruyorum.

"Evet, çok güzeller," diye itiraf ediyor.

"Tahmin etmem gerekirse, beyaz olanların daha çok senin tarzın olduğunu söyleyebilirim." Sırıttıyor. "Sanki beni tanıyormuşsun gibi."

A Kavşakta durduğunda, gergin olduğunu fark ettim. Boğazımı temizliyorum. "Bu şekilde izlenmek ve takip edilmek seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu işin var" diyor. "Buna alışmayı öğreniyorsun." "Anlıyorum, ama benim sorum bu değildi."

Başını sallıyor. "Yarın için planın var mı?"

Ona dönüp saçlarının esintide nasıl savrulduğunu izliyorum. Kravatını gevşetiyor ve eski paralı James Dean havası var. Baktığımı fark ediyorum.

"Komik hikaye. Bu pislik beni kovdurdu, bu yüzden başka bir iş bulana kadar kalacak yerim yok."

Şehrin dış mahallelerine doğru ilerlerken bu onu gülümsetiyor. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Şanslısın ki sürprizleri *severim*," diye itiraf ediyorum. Bana bakıyor. "Gerçek mi?"

"Evet. Ne kadar o kadar iyi, çünkü genellikle herkesten iki adım önde oluyorum ya da zamanlamam çok kötü oluyor. Noel'i kaç kez mahvettiğimin sayısını unuttum."

"İlginç. Merak ediyorum, en son ne zaman hazırlıksız yakalandınız ve şok oldunuz?" diye soruyor.

"Sakin ol. Kule'de sana çarptığım an. Ya sen?" "Benim için de aynısı."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Ondan önce... Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir ve bazı iskeletler dolapta kalmayı hak eder.

Motor devirleniyor ve birkaç blok sonra bir köprünün üzerinden geçiyoruz. Elimi pencereden dışarı uzatıp gökyüzüne baktığımda iki yıldız ve ay görüyorum. Evde olsaydım, onlardan bir okyanus olurdu.

"Sanırım zaman çizelgelerini falan atladım," diyorum sırtarak. Bu içten, acıtan türden bir sırtış. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

Bana bakıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. "Otuz sekiz gün sonra kırk yaşına gireceğim."

"Yaşlı bir Y kuşağı. Yikes."

"Yikes ne içindi?" Yüzünü buruşturdu. "Sizin kuşak farklı kuşak," diyorum ona.

"Benim kuşağımın dünyanın *en havalı* insanlarıyla dolu olduğunu iddia edebilirim. Britney. Channing. Serena. Beyoncé. Prens Harry." Alay ediyor. "Biz G.O.A.T. nesli."

Bu beni güldürdü. "Onları tanıyormuş gibi ilk isimleriyle hitap ."

"," diyor hiçbir şey olmamış gibi. "Yaşlılarla çıkıyor musun?"

"Kimseyle çıkmıyorum," diye açıklıyorum. "Anti-aşk, hatırladın mı?" "Ah, doğru."

Motorun sesi binalardan yankılanıyor ve beni nereye götürdüğünü ele verebilecek farklı yer işaretlerini zihnime not etmeye çalışıyorum. Central Park'a yakın olduğumuzu fark ediyorum. Özel bir garaja giriyoruz, içeri girmek için bir kart okutuyor. Bir binanın bodrum katına inerken gözlerim dolaşıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" Batman'in mağarasına giriyormuşuz gibi hissederek soruyorum. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bazen," diyor. "Ruh halime bağlı." Başımı sallıyorum - o ve o lanet ruh hali. "Ne?" diye soruyor, tekrar tarayarak.

"Hiçbir şey," diyorum.

Bina büyüklüğünde bir depo alanına giriyoruz. Arabadan inip bana kapıyı açıyor ve her renkten, bazıları yarış şeritli, bazıları yarış şeritsiz bir avuç eski model arabayı görünce çenem yere çarpıyor.

Elimi siyah bir Chevelle SS'in kaputunda gezdiriyorum. "A 454?"

Başını sallıyor. "Etkilendim."

Arkasına doğru yürüyorum, tüm amblemler pırıl pırıl, üzerlerinde tek bir leke bile yok. "Dört yüz elli beygir gücü. Kardeşin neden bunu seçmedi?"

Kıkırdıyor. "Doğru seçim yaptın."

Bunun bir anlamı olduğunu biliyorum. "Onlara isim mi veriyorsun? Öyle mi?" "Hayır ve onu sen kullanmıyorsun," diyor eski model bir Aston'a yaslanarak

Martin. Yanında bir Mercedes-Benz 300SLR var. Tüm bunlar inanılmaz, özellikle de burada onunla bu şekilde birlikte olmak.

Eğildim, açık ten rengi deri ve ahşap desenli Benz'in içine baktım. "Bunu klonunuza daha önce de söyledim ama babam eski arabaları restore etmeye meraklıydı. Hafta sonları araba gösterilerine giderdik. Güzel zamanlardı."

"Öyle demiştin," diyor.

"Evet, dört yıl önce vefat etti," diye açıklıyorum, kollarını kavuşturmuş benim için modellik yaptığı Aston Martin'e bakarken.

"Özür dilerim." Gözlerini benden ayırmadan bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler." Neden duygularımın kabarmaya başladığını hissettiğimi bilmiyorum, bu yüzden

Konuyu değiştir. "Hiç *kimsenin* bunları sürmesine izin vermedin mi?"

"Sadece ben ve tamircilerim. Artık bu listeye Weston ve seni de ekleyebilirim." Ağzı yanlamasına sırtıyor.

Ona doğru yürüyorum. "Bu harikaydı. 1970'ten yeni bir şeyiniz var mı?"

"Ah," diyor.

Sonra binanın diğer yarısının ışıklarını yakıyor. Bolca motosiklet. Yarısı eski model müzesi, diğer yarısı da lüks araba galerisi gibi görünüyor.

Yan yana park etmiş birkaç Lamborghini ve Rolls Royce gördüğümde ağzım açık kalıyor. Tek fark renkleri. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bir tanesi yetmedi mi?"

"Ruh halime göre değişir," diyor ve gülümsediğini fark ediyorum.

Ona tüm dikkatimi veriyorum. "Gerçekten mi? Mustang'i sürmek için nasıl bir ruh halinde olman gerekiyor?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Satranç oynar mısın?"

"Babam öldüğünden beri değil," diye itiraf ediyorum. "Ama eskiden oldukça iyiydim."

Easton, "Ne kadar stratejik olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyerek beni özel asansöre götürüyor.

Telefonunu üzerinde gezdiriyor ve kapılar kayarak açılıyor. İçeri giriyoruz ve başparmaklarımı ceplerime sokarak duvara yaslanıyorum, kat numaralarına ve yukarı doğru ne kadar hızlı yakınlaştığımıza odaklanıyorum.

Beni izlediğini hissediyorum, bu yüzden ona bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Çok güveniyorsun Alexis."

Onu düzeltmiyorum çünkü benden bunu bekliyor. "Peki bunu neden söyledin? Beni milyar dolarlık zindanınıza çekmeyi mi planlıyorsunuz?"

Kıkırdıyor. "Kırmızı Oda'nın içinde bulunan."

"Bekle, *Elli Ton*'u okudun mu?" Sahneler arasında hızlı bir hafıza taraması yapıyorum ve ağzımı kapatarak homurdanıyorum.

Bunu inkar edemez. Yüzündeki ifade onu ele veriyor. *Suçlu*.

"Aman Tanrım, sen *yaptın*. Neden? Yapacak daha iyi işlerin yok mu?"

Omuz silkiyor ve rahatlıyor. "Bir süre önce, gazetelerin beni sürekli karşılaştırdığı adam hakkında bir şeyler öğrenmek zorunda kaldım." Asansör birkaç saniyeliğine sessizleşir. "Hayal kırıklığı yaratmaktan nefret ediyorum ama seks odası yok."

"Yeterli yaratıcılıkla her oda bir seks odası olabilir," diyorum. "Çok okur musun?"

"Evet, biliyorum." diye itiraf ediyor. "Ve kitap erkek arkadaşlarının farkındayım."

"Parktaki tişörtümden bahsediyorsun. Peki ya onlar?" Dudaklarımı yalıyorum, bu adamın beni *neredeyse* aşkın var olabileceğine inandırdığını biliyorum.

"Hayal ürünü." Asansör kapıları açılırken duvarı itiyor ve koridorda pencerelerden başka bir şey yok, sanki havada asılı kalmışız gibi.

"Aşk da öyle, ama hâlâ var olduğunu düşünüyorsun gibi bir his var içimde," diyorum.

"Aşk karşıtı, umutsuz bir romantik, kötümser ve dışa dönük biri. Ne lanet bir kombinasyon buldum."

"Ben gerçekçiyim, kötümser değil. Listemi doğru hazırla." Sırıttıyorum, sonra durup şehrin altın ışıltısına hayranlıkla bakıyorum.

Milyon dolarlık manzarası olan tripleks bir çatı katı. Koridorun sonuna kadar yürüyorum ve gözlerim etrafı yeterince hızlı tarayamıyor.

"Muhteşem," diye fısıldıyorum, sadece şanslı olanların bu manzarayı ve bu macerayı yaşayabileceğini bilerek.

"Katılıyorum," diyor, masmavi gözleri bana kilitlenmiş. "Yine de daha iyi olacak."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Elimi tutuyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Easton Calloway benim *en büyük* hatam olabilir.

Bir kapının kilidini açarken yanına gidiyorum. Önce benim girmeme izin vererek kenara çekiliyor. Girişi dolambaçlı bir merdiven karşılıyor ve en üst kata çıkıyor. İlerliyorum ve parmaklarımı kuyruklu piyanonun tuşlarında gezdiriyorum. Akortlu bir şekilde çalışıyorlar. Resmi yemek ve oturma odalarının önünden geçerken onu takip ediyorum ve kapıyı iterek açıyor. Camla kaplı bir balkonda duruyoruz.

Central Park'a bakıyor.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Tamam, şok oldum. Bir dahaki sefere biri bana bir anın beni ne zaman uçurduğunu sorarsa, bunu söyleyeceğim."

"Burası yukarıdan üç yüz altmış derecelik bir manzaraya sahip. Ama yerden bakarsanız, balkon sarkıyor ve mavi pencereler onu parlatıyor-"

"Gökyüzündeki bir elmas gibi." Gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere güneş battıktan sonra parka gittiğimde yukarı bakmam gerekecek."

Ben geceye bakıyorum, o da öyle.

"Daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse... her zaman takip edilmek ve izlenmek beni rahatsız ediyor" diyor ve bunu paylaşmak için savunmasız olmak gerektiğini biliyorum.

"Fark ettim," diyorum.

"Bunu sadece kardeşim biliyor," diye itiraf ediyor, bakışları çok yoğunlaştığı için benden uzaklaşıyor. "Sen nereden biliyorsun?"

Gülümsüyorum ve parmaklarımı kenetliyorum. "Gözlerinde gördüm. Ruhuna açılan pencere. Ama endişelenme; sırrın benimle güvende. Bir kalbin olması ve Christian Grey hayranı olmanla birlikte."

Kıkırdıyor. Bu hoş bir ses, daha sık paylaşması gereken bir ses. "Benimle takıldığın için teşekkürler."

"Kardeşine teşekkür etmelisin."

"Bu versiyonu mu tercih edersin?" diye soruyor ama çenesinin nasıl sıkıldığını görüyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, dikkatimi ona çevirerek. "*Gerçek*," diye onaylıyorum ki ciddi olduğumu anlasın.

Bakışlarını kaçırıyor.

Kıkırdıyorum. "İyi bir şeyin fazlası, biliyor musun? Buraya gelip aşık olamam. Şu anda olduğu gibi, sen ve ben için endişelenmiyorum."

O kahkaha geri döndü, ama alaycı, sanki bana inanmıyormuş gibi.

Yüzümü buruşturuyorum. "Değilim, özellikle de senin biriyle iki haftadan uzun süre çıkamama sorunun varken."

Easton ellerini ceplerine soktu ve bana döndü. Başını cama yaslıyor. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Dudaklarımı inceliyor. "Benimle evlenmelisin."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Ne?! İyi hissediyor musun?" "Her zamankinden daha iyiyim." Elini omzuma koyuyor. Sıcak nefesi cildimde.

"Anlamıyorum," diyorum, bana şaka yapıldığını bilerek.

"Her şeyi açıklayabilirim ama önce bir şey imzalamanız gerekiyor."

Sonra ne dediğini anladım. "Cidden benden bir gizlilik sözleşmesi imzalamamı mı istiyorsun?"

Güzel yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, öyle." "Kirli oynuyorsunuz, Bay Calloway."

"Standartları sen belirliyorsun *Alexis*. Arabamın anahtarlarını bu şekilde aldın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup sırtıyor. "Ve daha fazlasını bilmek istiyorsan, noktalı çizgiyi imzalayacaksın. İstemiyorsanız da, hoşça kalın *Bayan Matthews*."

"O pisliği ne kadar çabuk tahrik edebildiğine hayret ediyorum," diyorum, hatırlatma için minnettarım.

"Ben bir profesyonelim," diyor bana.

Eşimle tanıştığım doğrulandı. Aşırı uçlarda, savaşıma istekli ve oyunu seviyor, aksi takdirde şu anda burada olmazdık. Ama daha fazla bilgi almadan buradan ayrılmamın imkanı yok. Merak beni canlı canlı yiyecek.

"Bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim, ama bilmen gereken bir şey var: Ben her zaman mal varlığımı korurum." İçeri giriyor, yukarı çıkarken beni kendi halime bırakıyor.

Cam pencereler konusunda şaka yapmıyordu. Bu noktadan çatı katının üç katını da görebiliyorum. Merdivenleri tırmanışını izliyorum, hareketlerini seviyorum, saf kaslar ve erkek. Göz göze geldiğimizde gözlerimiz buluşuyor ve ben bakmıyormuşum gibi arkamı dönüyorum. İkimiz de baktığımızı biliyoruz.

Temiz havayı içime çekiyorum ve birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. O kadar yüksekte asılı duruyoruz ki şehrin ışıklarının sudan yansımaları görebiliyorum ve başımı kaldırıp aya bakıyorum. Kolonyasının kokusu hâlâ burnumda ve rüya görmediğimi teyit etmek için kendimi çimdikliyorum.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum. Kameramı açtıktan sonra arkamdaki ufuk çizgisiyle bir selfie . Göndermek için can atıyorum

Ama bu anı kendime saklamak istiyorum.

Mutfaktaki hareket dikkatimi çekti.

Easton kalçalarına oturan siyah bir jogger giymiş ve gömleksiz, dolaptan bir bardak alıyor. Sırtı bana dönükken vücudundaki dövmelere hayranlıkla bakıyorum. Arkasını dönüp bir şişenin mantarını çıkardığında ateşim yükseliyor. Bütün gece ona bakabilseydim, bakardım. O bir sanat eseri.

Göğsüne daha fazla mürekkep kazınmış ve hepsi mükemmel bir şekilde birbirine bağlanmış. Dövmeler bir takım elbisenin artık onları kapatamayacağı yerde duruyor. Easton Calloway ile ilgili her şey sokaklarda profesyonel, çarşaplarda kötü çocuk diye bağırıyor. Adam, paketini işaret eden bir *V* ile bir rock yıldızı gibi görünüyor.

Düşüncelerimden sıyrıldığımda onun da bana gülümseyerek baktığını fark ediyorum. Kendime geldiğimde beni içeri davet ediyor.

Sırıyorum ve çift kapıya doğru ilerlerken kendime hayatımın en büyük moral konuşmasını yapıyorum.

O haklı; paylaşmak istediği sırları bilmek istiyorum. Ama bu noktada, bu bir ihtiyaç olabilir.

Aynı gün

I Macallan viskisinin mantarını çıkarıp bardağıma biraz döküyorum. Alexis içeri girdiğinde şişeyi kaldırıyorum. "Bunu denemek ister misin?"

Hayal gücümün bir ürünü gibi oturma odasında süzülüyor, kuyruklu piyanonun yanından geçiyor. Yaklaştığında, gözlerinin etiketi ve sonra vücudumu nasıl taradığını fark ediyorum. Beni yine gözleriyle beceriyor. Bu çok açık. Ama ben bunu hoş karşılıyorum.

"Elbette."

Bardağımı ona doğru kaydırıyorum ve bir tane daha alıyorum. "Bu çok sert. Dikkatli olmalısın," diye uyarıyorum.

"Doldur çünkü sohbetimiz için ihtiyacım olacağını hissediyorum." Sesindeki o tını orada.

Bunun yerine şişeyi ona veriyorum ve o da bardağın yarısına kadar dolduruyor.

"Kahretsin kızım," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Yarın siki tutmuş olabilirsin."

"Umarım öyleyimdir," diyor vebir yudum alıyor. "Pürüzsüz."

"Paramın hakkını vereceksin, değil ?"

Oturuyor. "Hiçbir fikrin yok. Bunu senin için kolaylaştırmayacağım konusunda seni daha önce uyarmıştım."

"Dört gözle bekliyorum," diyorum ona, sözleşmeyi ve kalemi mutfağı boydan boya kaplayan mermer tezgahın üzerinde gezdirirken.

Tepedeki ışıkların sarısı onu altın gibi parlıyormuş gibi gösteriyor.

Gözleri birkaç saniyeliğine bana kilitlenmiş, sanki hayatındaki tercihlerini düşünüyormuş gibi. Ama yüzündeki ifadeden bu gece imza atmadan buradan ayrılmayacağını söyleyebilirim çünkü bu onu canlı canlı yer.

Bu gece, ikimiz daha derin bir düzeyde, ham bir düzeyde bağlantı kurduk ve bunu hissettiğini biliyorum. Weston haklı. O mükemmel. Bunu ona söylediğini bilmek ihtiyacım olan onaydı.

Arka sayfayı çeviriyor ve imzalıyor.

"Alexis, yasal bir belgeyi *asla* okumadan imzalama. Ruhunu bana teslim edebildin."

"Evet, *Bay Calloway*," diyor, paketi tekrar ön sayfaya katlayarak. "Öyle mi yaptım?"

"Pervasız olma *Lexi*."

"Gizlilik anlaşmasının nasıl işlediğini biliyorum *Easton*. Ağzımı kapalı tut ve bundan kimseye bahsetme."

"Hiçbir aile üyesine söyleyemezsin, en iyi arkadaşına bile."

"Mezara kadar gider. Nasıl sır saklanacağını bilirim. Bir Teksaslının sözü hayatıdır."

Bir şampiyon gibi viskiyi devasa bir yudumda içiyor ve bardağı tekrar doldurmadan önce tezgâha geri koyuyor. Başımı sallıyorum ve ışıkları kapatırken sırtıyor.

Oturma odasında bir lamba yakıyorum ve kanepeye geçip şehrin ışıklarına bakıyorum. Gökyüzündeki elmasın rahatlığını özlemişim.

Alexis kırmızı topuklu ayakkabılarını çıkarıp yanıma oturuyor, yüzü bana dönük, bacakları çapraz. Ben ileri bakıyorum, o da bana *bakıyor* ama aldırmiyorum. Onun mikroskobu altında olmak hoşuma gidiyor.

Arkama yaslanırken viskimden bir yudum alıp tadını çıkarıyorum.

"Easton, cidden, bütün gece beni bununla mı oyalayacaksın?" diye fısıldıyor, yanlamasına minderlere yaslanmış, sabırsızlıkla konuşmamı bekliyor.

Ona bakıyorum. "Kenar yapmak benim *favorim*. Ama hatırladığım kadarıyla sen anın içinde kaybolmayı seven birisin. Bu da bir *an*."

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyor gülererek. "Ama nedense bunu sevimli buluyorsun," diyorum.

Şehre bakıyor ve kadehini tekrar boşaltıyor. "Seviyorum."

İçtiğinde, sahip olduğu küçük filtre kayboluyor. Sarhoş bir adamın gerçekleri, ayık bir adamın sırlarıdır derler. Ne tür sırlar saklıyor?

Sessizliğe gömülüyoruz ve Alexis elini ileriye götürerek kolumdaki pusula dövmesinin dış hatlarını çiziyor.

"Bu çok güzel," diyor. Gözleri mürekkebimi tarıyor, sanki onları ezberliyormuş gibi.

Onu izliyorum ve sonunda gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda konuşuyorum. "Bir eşe ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"İhtiyaç tuhaf bir kelime seçimi. *İstemek* olması gerekmez mi?"

"Hayır. Bu koşullarda olmaz. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... CEO olmanın gereklerini yerine getirmek için kırkıncı yaş gününden önce evlenmem gerekiyor."

"Otuz sekiz gün sonra doğum günün olduğunu söylemiştin," dedi. "Dinliyordum. Bunun arıcılık yaşı olduğunu biliyor muydun?"

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Bu iyi bir şey." Dudakları hafifçe aralanıyor. "Yine de evlenmeye zorlanmak eski moda."

Derin bir nefes çekiyorum. "Bu, büyükbabamın şirket kurulurken koyduğu pek çok şarttan biri. Evlenecek yaşa geldiğimden beri görünmez bir saat işliyor. Bunun bizi erken aile kurmaya ve işimize takıntılı olmamaya teşvik etmesi gerekiyordu."

"Şu anki halin gibi mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Peki Güneyli değil mi?"

"Hayır. Fransız."

"Doğru, çünkü o zaman beklenti, yolda bir bebekle on sekiz yaşında olmak olurdu."

Parmağı pusulanın dış hatlarını izlemeye devam ediyor. Dokunuşu sarhoş edici ama her ne kadar ilgimi çekse de yakınlığından etkilenmiş gibi davranmamaya çalışıyorum.

"Başka seçeneğim yok. Altı hafta içinde hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim birini bulma ihtimalim astronomik."

"Sahte bir evlilik sahtekârlıktır" diyor.

Ağabeyimin söylediklerini hatırlayarak, "Gördün mü, *gerçek* bir evlilik olurdu - en azından kâğıt üzerinde ve toplum önünde," diye onayladım. "Ama katılıyorum. Bu sahtekârlık. Ancak, şirketi devralmazsam önümüzdeki altı ay içinde binlerce insan işini kaybedecek. Kardeşim istifa edecek ve ben de çalıştığım her şeyi kaybedeceğim. Elim zorlanıyor. Çalışanlarım için elimden geleni yapacağım, isteklerime karşı gelsem bile."

"Hangisi?" diye soruyor.

Bunu çıktığım hiç kimseye söylemedim. "Yıllar boyunca, aşık olmadığım sürece evlenmeyi reddettim."

Tower Penthouse'da gördüğüm o hüznü ifade yine o güzel yüzüyle buluştu.

"Yani, çalışanlarınız için en büyük fedakarlığı yapıyorsunuz. Ve *benim* umutsuz bir romantik *olduğumu* söylüyorsun."

Yüzlerimiz birbirine yakın ve o bana dokunmaya devam ederken ben onun altında eriyorum.

Sanki fark etmiş gibi elini çeker ve boğazını temizler.

"Doğru anladığımdan emin olayım. Gerçek aşkı bulana kadar evlenmeyi reddettiniz ve şimdi bir buçuk ayınız var, *her şeyi siktir et diyorsunuz. Haftalardır tanıdığım bu kadınla evlenmeme izin ver.*"

"Sekiz gün," diye düzeltiyorum. "Sadece bir hafta oldu."

"Ben saymadım Easton, ama sen saydın," diyor. "Neden beni seçtiğini anlamıyorum. Şu anda seninle evlenmekten mutluluk duyacak ve senin için mükemmel bir eş olmaya çalışacak binlerce kadın var."

"Sorun da bu zaten. Bu süreçte birinin bana aşık olmasını istemiyorum. Sen aşka inanmıyorsun ve benim de bu durumla kalbini kırmayacağım biriyle evlenmem gerekiyor."

"Peki beklenti ne?"

"Aşık *olmadığın* halde bana aşık mışsın gibi davranacağın tüm sosyal etkinliklerde benim eşim ol."

"Kulağa kolay geliyor. Ne kadar için? Bir ay mı?" "Bu çok *hoş*. En az bir yıl."

Ağzı açık kaldı.

"Ve üç yüz altmış beş gün sonra, boşanma belgelerini sunacağım ve sana bir milyon dolarlık bir çek yazacağım. Daha sonra, ayrı ayrı gidebiliriz."

yollar."

"Bir milyon dolar için tüm hayatımı askıya almamı mı istiyorsun? Ben bundan daha değerliyim, Easton." Gülüyor ama şaka yapmıyor.

"Pazarlık mı yapıyorsun?" Sırıttım ama en değerli eşyalarımın birinin anahtarını aldığı düşünülürse bu beklenmedik bir şey değildi.

"Sen bir milyardersin ve *düşük fiyat* veriyorsun."

Dürüstlüğünden son derece etkilenmiş bir şekilde parmağımı çenemde gezdiriyorum.

"Ah, neredeyse unuttuyordum. Ayrıca burada benimle yaşamak zorunda kalacaksın ve sana istediğin her şeyi alman için yüklü bir harçlık vereceğim. Sosyal hayatın katlanarak büyürken sana krallar gibi davranılacak, yemek verilecek ve ağırlanacaksın. Bunu bilerek, fiyatını söyle, *sevgilim*."

"Yani, insanların önünde her şeyim senmişsin gibi davranmam, senin prestij seviyene göre prezantabl olmam, senin yüzünden oyunculuk kariyerimi bir yıl daha askıya almam ve potansiyel olarak çok fazla liderin ve yeterince takipçinin olmayacağı sıkıcı sosyal etkinliklerde bir grup züppeyle takılmam gerekecek, değil mi? Ve eminim bu bekarlık anlamına geliyor çünkü senin gibi bir adamın karısının etrafta dolaşmasına izin vermesine imkan yok. Kamusal alanda olduğum her an spot ışıklarının üzerimde olmasından bahsetmiyorum bile. Doğru mu anladım?"

"Evet. Ve bana aşık olamazsın. Bu en önemlisi çünkü işleri garipleştirir."

"Bunun için endişelenme," diyor.

"Oh, ve spot ışığı hakkında ..." Tereddüt ediyorum. "Sanırım bu zaten bir şey."

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Haklısın."

"Özür dilerim. Sana o saatte yaklaşmamalıydım-"

"Pişman olmadığın sürece benimle konuştuğun için özür dilemeye cüret etme."

"Seninle ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum. Özür diliyorum çünkü bu sadece ikimizin arasında kalan bir an değildi. Bu gece buradan ayrıldığında beni araştıracağına söz ver. Saflık hoştur ama bu işe girişmeden önce benim hakkımda öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin."

"Bir saniye."

Arka cebinden telefonunu çıkararak yukarı doğru kaldırıyor. Arama çubuğuna adımı yazdıktan sonra hemen makalelerimiz yükleniyor. Fotoğrafları görünce nefesi kesiliyor ve yakınlaştırıyor.

"Bu fikrin aklına gelmesine şaşmamalı. Şuna bir bak." Resimler arasında hızla geziniyor ve birkaç dedikodu makalesi okuyor. "Onlar

beni aşık olduğuma ikna , ama ben olmadığımı biliyorum."

"Hikaye kendi kendini yazıyor." Weston'ın dediğini tekrarlıyorum. O haklıydı. "Bu konuda kendini suçlu hissetmeyeceğinden ve daha sonra pişman olmayacağından emin misin? Sen sadece bir kez evlenebilir."

Sorusunu düşünüyorum. "Bunu *geçici karımla* bir alıştırma olarak değerlendireceğim. Şu anda pek çok insan bana güveniyor. Peki ya sen?"

"Her zaman bir maceraya hazırım Easton." Düşüncelerinde kaybolduğunu söyleyebilirim. "Fiyatım on beş milyon."

"Sekiz," diye karşılık veriyorum, elimi uzatıyorum, anlaşılmaya hazırım. "On iki. Milyon." Bana odaklanmaya devam ediyor. "Ama düşünmem gerek bu konuda."

"Sana üç gün veriyorum." Yatılı okuldayken etrafa yayılan o aptal zincir mektupları düşünerek saatime bakıyorum. Bu biraz lanet gibi hissettiriyor.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Ayrıca haklıydın. Bu *bir an*."

İkimiz de dikkatimizi şehrin ışıklarına veriyoruz. Yanımda nefes alış veriş yavaşlıyor ve ben düşüncelerimde kayboluyorum. En son ne zaman biriyle *konuştuğumu* hatırlamıyorum.

"Sanırım viski etkisini göstermeye başladı, ya da belki de günün heyecanıdır," diye mırıldanıyor bir esnemeyle.

"Şoförüm sizi eve bırakabilir," diye teklif ettim.

"Çoğu erkek beni çarşafaların arasına sokmaya çalışırdı," diyor.

"Ben çoğu erkek değilim, Alexis."

"Fark ettim." Sırıttıyor.

Kısa bir an için onun gözlerinde geleceğimizi gördüğümü sanıyorum ve işte o zaman bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyorum.

"Bir şoför harika olurdu," diyor bir başka esnemeyle.

Ayağa kalkıyorum ve tezgahı telefonumu almak için mutfığa gidiyorum. Ona bir limuzin göndermeleri için ulaşım servisini arıyorum.

"Aracınız on dakika içinde burada olacak."

"Ya da alt kattaki dokuz yüz arabadan birini ödünç almama izin verebilirsin. Chevelle."

"Yapabilirdim," diye

mırıldandım. "Ama

yapmayacaksın."

"Hayır," dedim. "Geç oldu ve-"

"Varlıklarınızı koruyun."

"Her zaman."

"Arabana bir şey olmasına izin vermem."

"Araba için endişelenmiyorum Alexis." Telefonum çalıyor ve şoförün gittiğini haber veriyor. Ayağa kalkıp elimi uzatarak ona yardım ediyorum. "Seni aşağıya kadar geçireyim. Bir gömlek ve ayakkabı alayım."

Başını sallıyor ve iki kat yüksekliğindeki gömme kitaplığa doğru ilerliyor. Korkuluklara bağlı bir merdiven var. Merdivenlerden yatak odama çıkarken ona bakıyorum, üzerime bir tişört ve sandaletlerimi geçiriyorum.

Döndüğümde gözleri yumuşadı.

"İlk baskı, imzalı kitaplardan oluşan güzel bir koleksiyonunuz var." Bana doğru dönüyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Tüm görünüşünü değiştirebilme şeklin, bir sihirbaz gibisin."

Kıkırdıyorum. "Kripto kardeş gibi mi görünüyorsun?" "Aman Tanrım!"

Ofluyor. "İğrenç." "Evet, katılıyorum."

"Soru: Tiyatroyu seviyor musunuz?" "Evet, oldukça çok."

Başını sallar. "Dikkat et, Easton. Rüya Adam listemdeki kutuları işaretliyorsun."

"Viskinin etkisi ." "Haklısın," diyor.

Asansörle fuayeye çıkıyoruz ve birkaç güvenlik kontrol noktasından geçiyoruz. Uyguladıkları ekstra güvenlik önlemleri nedeniyle Park Towers'a girmek çok zor. Gökyüzündeki elması satın almamın ve Weston'ın farklı bir katta bir çatı katı satın almasının nedenlerinden biri buydu. Gerçi pek sık kalmıyor.

"Cevabın evet ise, seni birçok randevuya götürmemi bekle," diye mırıldandım. "Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet, bana yardım ettiğin için seni maceralarla şımartacağım. Dünya sana aşık olacak, sevgilim. Tek pişmanlığım seni kendime saklamamak olacak."

"Doğruyu ya da yalanı seç." Gözlerime meydan okurcasına bakıyor. "Doğruyu, her zaman."

"Aşk söz konusu olduğunda beni kırmaya *çalışma*. Kaybedersin."

Sözleri bir uyarı ya da *meydan okuma* gibi geliyor. Ama bu bir açıklık anı, ham gerçek. ne varsa hissediyor. Bu

Bunun tek taraflı olmadığını bilmek için ihtiyacım olan tek onay. "Ve bana öyle sırtma," diye uyarıyor.

Yüzümdeki ifadeyi sabit tutuyorum.

Kapılar kayarak açıldı. Dışarı çıkıp şoförümü bekliyoruz ama gözlerim etrafı tarıyor ve birkaç fotoğrafçı görüyorum.

"Eve vardığında bana mesaj atar mısın?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak soruyorum.

"Yapacağım. değil mi?"

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Evet. İyi geceler Lexi." "İyi geceler," diye mırıldanıyor ve uzaklaşıyor.

"Cevabınızı bekliyor olacağım."

Başını sallıyor, gözlerime bakıyor, sonra elini nazikçe boynumun arkasına koyuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dili ağzımın içine kayarken kollarımı beline doluyorum.

Dilindeki viskiyi çilekli dudak kremi ile karıştırarak tadarken vücudum zevkle şarkı söylüyor. Öpücük derinleşiyor ve kontrolümüzü kaybediyoruz, uçuruma kayıyor ve birbirimizin dokunuşunda kendimizi kaybediyoruz. Bu sadece bir öpücük, içimde arzu uyandırmaması gereken bir öpücük, ama uyandırıyor. Alexis ağzımın içinde inliyor, gömleğimi avuçluyor ve ben bunun bitmesini istemiyorum. İçimdeki cehennem kudururken, onun yoğunluğu beni neredeyse bu yan duvarda yok ediyor.

"Alexis," diye fısıldıyorum umutsuzca ağzına doğru, o kesik kesik bir nefes verirken.

Limuzin önünde durduğunda "Üzgün *değilim*," diyor.

Düşüncelerimi ifade edemedi, şişmiş dudaklar ve çarpan bir kalple kapıyı açıyorum.

Onun içeri girmesini izlerken ağzım ve vücudum yanıyor.

Dönüp bana baktığında, muzip bir sırıtişla bana bakıyor. "Üç gün. Cevabımı alacağım."

Kapıyı kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak durdum. Araba yolda hızla ilerliyor, görüş alanımdan çıkana kadar izliyorum ve başımı sallayıp gülüyorum. Eğer bu onun bir gösterisiyse, tahmin edilemeyecek kadar tahmin edilebilirse, o zaman kendimi korumalıyım.

Otuz dakika sonra, kanepede Alexis'le paylaştığım yerde manzarayı çiziyordum. Sayfayı çeviriyorum ve bir önceki çizimin o gelmeden önce barda olduğunu görüyorum. Ondan birkaç sayfa önce de parkta ve Tower Penthouse'da kitap okuyordu. Onunla geçirdiğim anlar çoktan

sanat eserimde sergilendi. Bir haftada birden fazla mı? Bu çok hızlı ilerliyor, neredeyse çok hızlı.

Daha sonra yukarı çıkıp yatağıma uzanıyorum, tavana bakıyorum ve bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Ya çok derine inersen ve sonunda kardeşim gibi yok olursam?

Bunun işe yaraması için bir avuç hareketli parçanın bir araya gelmesi gerekiyor; her şeyden önce inandırıcı olmalı.

Telefonum titriyor ve komodinin üzerinde yanıyor. Onu daha önce Rehberime nasıl kaydettiğime gülerek elime alıyorum.

EŞİM

Ben . Eğlenceli bir gece için teşekkürler.

EASTON

Ne zaman istersen. Sadece kimseyi beklemediğimi bil.

EŞİM

Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretebildiğime sevindim. , yalvarmak var.

EASTON

Ben de kimseye yalvarmıyorum.

EŞİM

Kardeşin söyledi.

Tabii ki yaptı.

EASTON

İyi geceler, Alexis.

S Mesajımı okudu ama cevap vermedi.

Bu kadınla bu oyunu oynamaya fazlasıyla hazırım. W'de birlikte kaldığımız andan beri öyleyim.

Alexis Matthews ile geçici eşim olarak bir yıl *Paha biçilemez.*

O on iki milyon istiyor ama ben yirmi dört milyon veririm. Bunu yapabilecek *tek kişi* o.

C Ah yayları sırtıma çarpıyor ve Carlee mutfakta bir kahve kapsülü hazırlarken ben yuvarlanıyorum. Kafeinin zengin kokusu ama ben uyuyormuş gibi yapmaya odaklanıyorum. D n geceden sonra, gizlilik anlaşması yüzünden cevaplayamayacağım milyonlarca sorusu olacak.

Kanepenin ucundan "Uyuyan Güzel uyandı mı?" diye soruyor ve cevap vermemek ya da g l msememek için tüm oyunculuk becerilerimi kullanıyorum.

Yaklaşık on dakika sonra  n kapı açıldı ve kapandı. O gittikten sonra doğruluyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirip tepede topuz yapıyorum.

Yerdeki topuklu ayakkabılara ve küçük bir yığın halindeki kıyafetlerime bakıyorum.

Sonra, d n geceyi hatırladım.

Onu  pt m. Kontrolümü kaybettim.

Ve o da yaptı.

Telefonumu sehpadan alıp internet uygulamasını açıyorum ve arama çubuğuna onun adını yazıyorum, tıpkı dün gece yaptığım gibi.  p ş rken çekilmiş fotoğraflarımız her açıdan,   yüz altmış dereceden çekilmiş. Weston'ın beni Mustang'e bindirirken çekilmiş fotoğraflarını birleştirince Easton olduğunu düşünüyorlar. Hiçbir fikirleri yok.

Gözlerim bu sabah yazılan yeni makaleleri tarıyor.

Easton haklı; magazin basını bizim hakkımızdaki hikayeyi kurguluyor.

D n geceki konuşmamızı tekrar okudum ve patavatsızlığıma kıkırdadım, ama flört ettiğimi de inkar edemem.

Bana iyi geceler mesajı attı ama Alexis'i kullandığını görünce cevap vermedim. Ben bir gangsterim ve insanlar onları bilerek görmezden geldiğimi anlasın diye okundu bilgisini açık tutarım.

Okuduğumu ve onu görmezden geldiğimi biliyor. Benim enerjim pahalı ve özel, paranın satın alamayacağı bir şey. Bu doğru değil. *Fiyat etiketi on iki milyon dolar.*

Onun geçici karısı olma düşüncesi kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Yine de, iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum.

Dedikodu sitelerinde gezinirken kapı açılıyor ve ödüm bokuma karışıyor. Neredeyse çılgılık atacaktım ama Carlee'yi görünce kaşlarım çatıldı.

"Neden öyle sırtıyorsun? Hayal kuruyormuşsun gibi." "Neden evdesin?"

"Bir şey unuttum." Sesi nefes nefese, sanki koşarak eve dönmüş gibi. "Bu suçlu bakış da neyin nesi?"

Yüzümü kapatıyorum. "Gizlilik anlaşması imzaladım ve bu konuda konuşamam. Ama gerçekten, *gerçekten* bu konuda konuşmak istiyorum."

Kanepede yanıma uzanırken bu onu güldürüyor. "Bu *Bay Calloway*'le mi ilgili?"

"Ona Easton dememi söyledi," diyorum.

Gülümsüyor. "Şimdiden ilk isim bazında. Güzel."

Boğazımı temizliyorum, ne söylediğime dikkat gerektiğini biliyorum çünkü işe yarayacaksa bunun sıkı bir şekilde kilitlenmesi gerekiyor. "O da benimle çıkmak istiyor."

"*Şimdi* milyonlarca sorum var. Bu da ne böyle?" Ayağa kalkıyor ve adım atıyor. "Cevap evet. Değil mi?"

"Onu bir haftadır tanıyorum."

"Ne olmuş yani? Biriyle çıkmak sonsuzluğa atılan ilk adımdır, Lexi!" diye ciyaklıyor ve ben de mutluluğun onun üzerine yayıldığını görüyorum.

Herkesin inanması için mükemmel bir şekilde kurgulamam gereken bir düzmece olduğunu bildiğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum.

"Onun bir ikiz kardeşi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

Başını bana doğru eğdi. "Evet, ama o boşanmadı mı ya da boşanma sürecinde değil mi? Bu çok fazla yük ve *başka kadın* draması demek. Hayır, teşekkürler!"

Bir kahkaha patlattım. "Hiçbir fikrim yok. Ama onunla tanıştım."

Ağzı açık kalıyor. "Ailenle de mi tanışıyorsun? Lanet olsun, kızım. Bekle, ona aşk karşıtı olduğunu söyledin mi? Yani, farkında mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. Gerçek bu. "Anlıyor ve umursamıyor."

Yüksek sesle gülüyor. "Seni bundan kurtaracak."

"Ne? Hayır! *Hayır*, yapmayacak. Öyle bir şey değil, güven bana." Keşke ona her şeyi anlatabilseydim.

"*Aynen* öyle. Easton Calloway gibi adamlar öyle herkesle çıkmaz. Özellikle de o. Bu çok büyük bir mesele."

Başımı sallıyorum, çünkü ciddi davranıyor ve bu beni her şeyden çok korkutuyor. "Sanki ona aşık olacaktım gibi davranıyorsun." Cebinden telefonunu çıkarıyor ve ikimizin fotoğraflarını gösteriyor. "Aşık olmadığına emin misin? Onu nasıl öptüğüne bir bak. Tamamen . Hayır. Utanç. Ben de utanırdım."

Şöyle devam ediyor: "*Görevimiz Tehlike*'de saat iadesi yapmaya çalıştığın günden bahsetmiyorum bile. *Konuşamıyordun* bile. Şimdi seni klasik bir arabayla çiçeklerle alıyor ve ağzın açık bir dil öpücüğünden sonra limuzinle eve mi gönderiyor?"

"Aslında..." Başımı sallıyorum, daha derinlere inmek istemiyorum çünkü optikler yerinde ve o da bunu benim için doğruladı. Weston'ın beni Easton'ın arabasına alması, özellikle fotoğrafları görünce, başlangıçta amaçlanandan daha hesaplıydı. Weston ne yaptığını biliyordu, sinsi piç. "Tamam, beni yakaladın. Haklısın."

"Bu gece onu görmeyi planlıyor musun?"

Dudaklarımı yaladım. "Hayır. Neden? Bir şey mi yapmak istiyorsun?"

"Hayır. Sanırım eve gelip duş alacağım ve pijamalarım ile *Bridgerton*'ı izleyeceğim." Telefonunu kontrol eder. "Kahretsin, gitmem gerek. Eğer muhteşem bir milyardere aşık olmaktan korktuğun için Easton'dan ayrılırsan, ona birini tanıdığını söyle."

."

"Bedenim hazır." Kıkırdıyor, yanımdan geçip gidiyor. "Hâlâ Fransa seyahatimi istiyorum, tamam mı?"

Kapıya doğru ilerliyor.

"Bekle, bir şey unuttuğunu sanıyordum?" diye sordum.

"Oh." Cebinden metro kartını çıkarıyor ve sırtıyor. "İşte burada. *Bazen risk ödüllendirilmeye değer*, Lexi."

Kapı kapanıyor ve ben neden garip davrandığını anlamaya çalışıyorum.

Telefonum kanepede yanımda açık duruyor. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşurken anı yaşamak istiyorum.

LEXI

Bay Calloway, en kısa zamanda görüşmemize devam etmek isterim.

Sonra, hemen cevap vermeden bir okundu bilgisi görüyorum. O da bir vahşi. Cevap , eşimle karşılaştığımı anlıyorum.

Carlee haklı; beni kırmaya çalışacak, bunu biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve ham gerçeklerinde duyabiliyorum, ama bu yol her iki tarafa da gidiyor.

Zihnimi boşaltmak için düş aldıktan sonra at kuyruğumu sıkıyor ve dairemizden çıkıyorum.

Şehrin öbür ucuna gitmek yarım saatten fazla sürüyor ama on sekiz kilometreden fazla kitapla dünyanın en büyük bağımsız kitapçılarından birine vardığımda kendimi ana karakter gibi hissediyorum. Bu bir kaçış.

Kırmızı-beyaz tabelası bir blok boyunca uzanıyor ve içeride, tepesine ulaşmak için bir tabureye ihtiyaç duyacağım kadar uzun raflarla dolu birkaç kat bekliyor. Ayrıca sadece bir kitapseverin anlayabileceği o eski kütüphane kokusuna sahip. Teksas'a geri döndüğümde en çok özlediğim şeylerden biri buydu. Memleketimde küçük bir kitapçımız olmasına rağmen, seçenekler sınırlı.

Koridorlarda geziniyorum ve bulduğum her pembe-mor aşk kitabının arkasını okuyorum. Bazıları beni gülümsetiyor, bazıları ise ilgimi çekiyor, bu yüzden ne alacağıma karar veremiyorum. TBR listem zaten bir mil uzunluğunda, ama başka bir milyarder romantizminde karar kılıyorum. Kitabı ön tarafa taşıyıp koyu renkli ahşap tezgâha doğru iterken bunu komik buluyorum.

Bayan sırtarak barkodu tarıyor. "Bu harika bir şey." Gözlerimiz buluşuyor ve ikimizin de müstehcenlik kraliçesi olduğumuzu anlıyorum. *Gururla*. "Bahse girerim nasıl bittiğini biliyorum," diyorum ona.

"Bahse girerim *bilmiyorsundur*," diyor ve yeniden ilgimi çekiyor.

Oradan ayrıldıktan sonra gökyüzüne bakıyorum, hızla hareket eden bulutlar yere gölgeler düşürüp kaldırımın bir kısmını karanlığa gömerken gülümsüyorum. Uzaklardan araba sesleri gelirken, kitap sırasındaki işyerlerinden klasik müzik sesleri yükseliyor. Sokaktan geçenlerin telefon konuşmalarına kulak misafiri oluyorum.

Burada olmayı neden sevdiğimi hatırlayarak gülümsüyorum; aynı anda hem hiç kimse hem de biri olabiliyorum.

Metroya binmek yerine, parasını ödeyemediğim bir buzlu kahve alıyorum ve kitap okumak için parka yürüyorum. Gölge yapan bir ağacın altında bir yer buluyorum ve *gökyüzündeki elmasa* bakıyorum, acaba Easton şu anda orada mı, bana bakıyor mu diye merak ediyorum.

Dudağımın kenarını çiğniyorum ve çimlerin üzerinde bulunduğum noktadan telefonumla bir fotoğraf çekiyorum. Telefonumdaki son fotoğraf bir selfie

Oradan.

Kitabıma geri dönüyorum, sayfaları yutarken zaman kaybediyorum. Kadın kahraman ve erkek kahraman Seattle'ın üzerinde bir helikopterdelere ve adam uçuşun ortasında kadını öpüyor. Burada durmak istemesem de, saat beşten önce metroya gidiyorum, yoksa eve varmam iki kat daha uzun sürecek. Köşeyi dönmeden önce gökyüzündeki elmasa tekrar .

Bir tren değişikliği ve yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra daireme giriyorum, pencereleri açıyorum ve sayfalara dönüyorum. İlk kez ateşli, kirli bir seks yapmak üzere olduklarını biliyorum ve bir motorun gürültülü devrini duyana kadar heyecandan başım dönüyor.

Gürültü çevredeki binalarda yankılanıyor ve beni uzaklaştırıyor. Baharatlara konsantre olmak isterken sinirlenerek inliyorum. Sürekli kükrete otuz saniye daha devam ediyor ve ben kendimi kaybediyorum. Fişi alıp sayfaların arasına yerleştiriyorum. Yer imiyle uğraşamam.

Ayağa kalkıyorum ve ellerimi pencere pervazına koyarken sokakta baş belasını arıyorum.

Hemen o pisliği fark *ettim* ve kaşlarımı çatarak ona omuz silktim.

Adam kaskı çıkarıyor ve ben de küfür yemeye hazırlanıyorum. Ama o zaman *onun* sürücü kıyafeti giydiğini fark ettim.

Easton.

Başımı sallıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Beni aşağıya el sallıyor ve güzel yüzündeki gülümseme her şeyi riske atmak istememe neden oluyor.

Bütün alarm zilleri fırsatım varken çekip gitmem gerektiğini haykırıyor ama o benim en büyük cazibem. Ve dediği gibi, bu süreçte eğlenebiliriz. Hayatımın macerası olurdu, değil mi?

Dört kat aşağı iniyorum ve o bisikletinin arkasından pembe bir kask çıkarıyor.

"Bana katıl," diye mırıldanıyor ve onu bana doğru uzatıyor.

"Sen Easton'sın, değil mi?" En sevdiğim renk olan kaskıma bakıp nasıl bildiğini merak ederek soruyorum.

Başını sallar ve gülümser. "Bu sefer."

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?" Kiraz kırmızısı bisiklete yaslanmış halinin zihnimde bir fotoğrafını çekerek soruyorum.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyor, vizörünü kapatmadan önce mavi gözleri elmas gibi parlıyor. Tek gördüğüm bana bakan yansıyam.

Kaskı alıp kafama geçiriyorum. Tam oturdu. Easton ayağını kaldırıp takıyor. Bacağımı kaldırıp arkasına geçiriyorum, göğüslerim sırtına değene kadar öne doğru kayıyorum.

"Bu inanılır gibi değil," diye mırıldanıyorum ve ellerimi onun güçlü vücudunda dikkatlice dolaştırırken başımı sallıyorum.

Sonra kaskımdaki hoparlörden kıkırdadığını duyuyorum. "Anlaştık. Bekle."

Bunu duymaması gerekiyordu.

Uzaklaştıkça heyecanı artıyor. "Tabii ki

birbirlerine bağlılar." "Evet. Böylece

gerekirse sohbet edebiliriz."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Yüzündeki ifadeyi şimdiden hayal edebiliyorum.

Bir dur işaretinde yavaşlıyor ve iki tarafa da bakarken sert eli kalçamı kavıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kaskımın sessizliğinin içinde duyabildiğime yemin edebilirim.

Öğleden sonra geç saatlerde şehri bu şekilde deneyimlemek inanılmaz. Binalara bakıyorum, yanlarından geçerken her şeyi içime çekiyorum. Ona biraz daha sıkı sarılıyorum, onunla birlikte kaybolmak ve sadece bir yıllığına bile olsa hayal dünyasında yaşamak istiyorum. Kaybedecek hiçbir şeyim ve kazanacak *her şeyim* var.

"Şu anda hangi kitabı okuyorsun?" diye soruyor. "*Elli*

Ton," diyorum.

"Yalan" diyor.

"Sapık."

Kıkırdıyor ama inkar etmiyor.

"Şaka yapıyorsun. Ben de bu işlere meraklıyım," diyorum gülerek.

"Kaçırmaya çalışacak en kötü kişi ben olurum. Çok fazla okurum."

"Seninle ne yapacağım?" diye sorar. "Sanırım

beni karın yapacaksın." "Mmm. Sanırım buna

hala karar verilmedi."

Sözleri derin bir törpüyle çıkıyor ve ben sadece o piç suratındaki şeytani sırıtışı hayal edebiliyorum. Tek üzüntüm bunu deneyimleyemeyecek olmam.

Doğum günü geri sayımı: 37 gün
Onunla tanıştığımдан beri: 9 gün
Şirket devralma: 44 gün

W ocukken büyükbabamla sık sık gittiğimiz küçük İtalyan restoranına geldik. Atilemin hayatını değiştiren şirketi kurma fikri bu duvarlar arasında meyve verdi; burayı onunla paylaşmak uygun.

Alexis kusursuz bir şekilde motosikletten iniyor ve kaskını çıkarıyor, uzun kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmadan önce silkeliyor. Vizörümün arkasından onu izliyorum, bakışlarından gizleniyorum. Doğuştan güzel, nefesimi kesmeye çalışması gerekmeyen ama bir şekilde bunu başaran bir kadın.

Tutuşmakla tehdit eden bu yangın iki haftadan fazla sürecek mi? Sanırım göreceğiz.

Kaskımı çıkarıp ikisini de bisikletin arkasına bağladıktan sonra etrafıma bakıyorum, paparazzilerden kurtulduğumuzu biliyorum - en azından şimdilik. Brody'nin caddenin karşısında nöbet tuttuğunu görüyorum. Ona doğru baktığımda başını sallıyor.

Girişe yaklaştığımızda onun için kapıyı açıyorum, elimi sırtının alt kısmına götürüyorum. Onu odanın karşısındaki kabine yönlendiriyorum,

köşeye sıkışmış. Diğer tüm koltuklardan daha fazla mahremiyete sahiptir ve renkli camlar nedeniyle paparazziler iyi bir görüntü yakalayamaz.

Kırmızı beyaz kareli bir masa örtüsü çizik masa üstünü örtüyor. Eğer biri altına bakacak olursa, benim ve Weston'ın baş harflerinin tahtaya kazınmış olduğunu görür. Bunu üniversiteye gitmeden önce yapmıştık. Hayatta ilk ve tek kez yollarımız ayrılmıştı. Zordu çünkü o zamana kadar birbirimizden ayrılmazdık. O benim hakkımda her şeyi biliyordu, ben de tam tersini. Aynı yüzü giydiğinizde bu bir gerekliliktir.

Bu sabah Alexis'in mesajını aldıktan sonra kardeşimi aradım ve bu konu hakkında uzun uzun konuştuk. Onun hakkında. Şirket hakkında.

Weston beni de *ona* katılmaya davet etti. Sanırım katılabilirim.

Bu kadının karşısında otururken, aramızdaki yadsınamaz çekimin farkına vararak, evet diyorum.

Ben *onu* okumaya çalışırken Alexis arkasına yaslanıp lamine menüyü okuyor. Restoran ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir aynı ürünleri servis ediyor. Şu anda ezberlemiş durumdayım.

" zamankinden mi?" diye soruyor sahibi Giana gülümseyerek.

Dikkatimi Alexis'ten çekiyorum ve onun sıcak kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Benim için, *evet*."

Giana Alexis'e bakıyor ve hafifçe başını sallayarak onaylıyor ama ben bunu kaçırmıyorum. Ziyaret ettiğim yıllar boyunca buraya hiç kadın getirmemiştim. Bu bir ilk.

Alexis önünü ve arkasını tekrar tarar ve menüyü yere bırakır. "O ne alıyorsa ben de ondan alacağım."

"Mükemmel seçim."

Birkaç dakika sonra masaya iki bardakla birlikte bir şişe kırmızı şarap getirilir. İki bardak su, bir yığın peçete ve iki çatalın yanına yerleştirildi. Tekrar baş başa kaldığımızda Alexis kendi bardağını dolduruyor ve benimkine doğru ilerliyor.

Elimi kaldırdım. "Ben iyiyim."

Bir yudum alarak başını sallıyor. "Böyle bir yere adım atacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Sen daha çok *havyar ve şampanya* seven birine benziyorsun." Güneş ışığı pencerelerden yansıyarak kahverengi saçlarını parlatıyor.

"Ama öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, şaka yaptığını biliyorum. "Gerçek."

Gözlerini kaçırıyor, göz temasına dayanamayıp kesik kesik bir nefes çekiyor. "Hayır. Senin bir şekilde *normal* olduğuna inanmak zor."

"Bir şekilde *öyle olmadığ*ına inanmak zor."

Bu plan beklediğimden daha iyi işleyebilir.

"Yani, mesajınızın arkasındaki niyeti okursam, kararınızı verdiniz mi?"

Güzel yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Sana cevabımı bu buluşmadan sonra vermeye karar verdim."

"*Randevu* mu?" Sırtarak parmaklarımı masanın üzerinde kenetliyorum. Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum.

"Buna başka ne diyebilirsiniz ki?" diye soruyor.

"Bir toplantı." Başımı eğiyorum, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçak tutuyorum. "Benimle oyun oynayamazsın, *sevgilim*. Dün geceki sonra, her şeyi kabul ettiğini *biliyorum*."

Başını iki yana sallar. "Hayatında bir kez olsun sabırlı ol."

"Hayır. Bu tam bir cümle."

İnternette yayınlanan fotoğraflarımızda tanıdığım gözlerindeki o pırıltı geri döndü. Bu sefer, onu özlemiyorum.

Spagettilerimiz ve dev köftelerimiz önümüze konurken "Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor.

"Sebebi yok." Yemeğimizi getiren adama teşekkür ediyorum. İkimiz de çatal bıçak takımına uzanıyoruz. "Ee *Alexis*, bugün ne yaptın?"

Dudağı seğiriyor ve bir mırıltı çıkarıyor ama bu çok sevimli.

"Neden bugün ne yaptığımı bildiğinize dair içimde sinsi bir şüphe var?"

"Korunmanız için sizi izleyen bir korumam var."

Yaramazca sırtıyor. "Gerçekten mi? Bekçi köpeğin sana seks arkadaşımın evine mi söyledi?"

"Berbat bir yalancı olan bir aktrisle tanışacağım hiç aklıma gelmezdi." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama bilmelisin ki, *benim* olanı *çok* kıskanıyorum ve yakında buna sen de dahil olabilirsin."

Bu dansı biliyorum; bir klasik ve zaten birlikte dönüyoruz - yapmamamız gereken bir şey - ama cazibesi ve bulduğu her fırsatta taşaklarımı ezme isteği onu cesaretlendiriyor.

"Düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız olabilir," diyor ve bir ısırtık alırken spagettiye çatalının etrafında döndürüyor.

Saatimi kontrol ediyorum; onu beri ilk kez bakıyorum. "Saat yedi buçukta katılmam gereken bir nişan partisi var."

Telefonunun kilidini açıp saate bakıyor. "*İki* saat sonra." "Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir artı bire ihtiyacım var. Planın var mı?" "Şu an öyle görünüyor."

Sinsi bir gülümseme dudaklarıma değiyor. "Karar senin ama seni arkadaşlarımla tanıştırmayı çok isterim."

"Bekle, *arkadaşların* mı var?" Ses tonundan alaycılık damlıyor. "Senin bir münzevi olduğunu duymuştum."

Başımı salladım. "Yakında insanların benim izin verdiğim şeyleri gördüğünü öğreneceksin. Değer verdiğim kişileri mümkün olduğunca korumaya çalışıyorum. Hayatımın büyük bir kısmı özel kalıyor."

Spagetti eriştesini çatalında evirip çeviriyor ve bir ısırık daha alıyor. "Peki, bana bu geceden bahset."

"Bu, en yakın arkadaşlarımdan sahte olduğumuza inanıp inanmadıklarını görmek için bir test. Eğer inanmazlarsa, daha fazla zaman kaybetmeden bu işi bırakmalıyız."

Gülümsüyor. "Şanslısın ki ben *her zaman* seçmelere hazırım."

"Şanslıyım," diyorum.

Sonunda beni bir kitap gibi okuyabilecek, takıntılı olduğu o kurgusal milyarderler gibi.

"Bu bir gerçektir," diye mırıldanıyor ve ben başımı ona doğru eğiyorum. Belki de zaten biliyordur.

Başımı sallıyorum ve bileğime bakıyorum, tanışmamızın tek sebebinin büyükbabamın saati olduğunu biliyorum. Bu düşünce beni sarıyor.

"Aşk her zaman vaktinde gelir," diye homurdanıyorum.

"Evet. *Çaldığımda* saatinin arkasında bunu okumuştum," diyor şakacı bir göz devirmeyle.

"Ama ya öyleyse?" Cevabını bilmeyi dileyerek soruyorum.

Birbirimize birkaç saniye çok uzun süre bakıyoruz.

"Bana öyle baktığında sanki aklımı okuyormuşsun gibi hissediyorum" diyor.

Odanın sıcaklığı artıyor. Binici ceketimi yanıma koyuyorum.

Gözleri kollarımdaki dövmelemin üzerinde kayıyor. "Beni böyle gözlerinle becerirken zihin okuma yeteneklerine ihtiyacım yok."

"Bu kurallara aykırı mı?" Şarap kadehini eline alıyor, dibindeki koyu renkli sıvıyı karıştırıyor ama inkar etmiyor.

"Hoş geldiniz. Çekicilik olmadan bu iş *yürümez*. Rol yapmakta iyiyim ama *o kadar* iyi değilim Alexis."

"Lexi."

"Yani bu Lexi mi yoksa hiçbir şey mi?" Onaylanmasını bekliyorum. "Eninde sonunda anlayacaksın," diyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra motora dönüyoruz ve ben Brody'ye bakıyorum. Kuzeyi işaret ediyor ve iki parmağını kaldırıyor, bu da izlendiğimiz anlamına geliyor. Kendiminkini takarken kaskı ona veriyorum ve ona dönüyorum. Kaskını takmadan önce gözleri üzerimde geziniyor.

Sesli interkom sisteminden ona "Paps sağa," diyorum. "Bırak ben kullanayım." Elini uzattı.

"Bak, şimdi, şaka mı yapıyorsun bilmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ben bir çiftlikte büyüdüm, Easton. *Her şeye* binebilirim. Araştırma yapmamı söylediğini sanıyordum." Alay ediyor.

Elimi kalçasına koyuyorum. "Kıçını motosikletimin arkasına koy ve bırakmak istemiyormuş gibi davran."

"Komik."

Motoru çalıştırıyorum ve o da bacağını kaldırıp vücudu benimkine değene kadar öne doğru kayıyor. Kollarını belime sıkıca sararak memnun bir iç geçiriyor ve yola çıkıyoruz. Ben her şeyi içime çekerken sessizce yol alıyoruz. Alexis'le tanıştığımdan beri dudaklarıma yerleşmiş olan gülümseme devam ediyor.

"Ya arkadaşların benden hoşlanmazsa?" diye soruyor sonunda.

"Senden çok fazla hoşlanmalarından korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu bir sorun mu?"

Tereddüt ediyorum. "Gelecekte benim uğraşmam gereken bir şey."

"Mmm." Başını salladığını hissedebiliyorum. "Ateşle oynadığınızda, Mr. Calloway, yanma riskini alıyorsun."

"Ateşe ateşle karşılık veririm Alexis, bu yüzden yanmamaya çalış." Güneş gökyüzünde tembelce salınırken motora daha fazla güç veriyorum.

Kıkırdıyor. "Eğer üç yüz altmış beş günün sonunda bu işi başarırırsak, beni bırakmak istemeyebilirsin."

"Ve şimdi, neden keşfettin," diye itiraf ediyorum, olasılıkların ne olduğunu bilerek.

Sessizlik uzuyor ama bana daha sıkı sarıldığını fark ediyorum.

"Bu gece için," diye fısıldıyor, "giyecek hiçbir şeyim yok." "Ben zaten her şeyi hallettim, sevgilim."

1C

LEXI

E Aston bizi gökyüzündeki elmasa götürüyor ve bu gece için endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Asansör çatı katına çıkıyor.

Hızlanan bir mermi gibi.

"Harika bir ilk izlenim bırakmak istiyorum," diyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Bekle, gergin misin?" diye soruyor.

Ona gerçeği söylemenin kolay olduğunu düşünerek duraklıyorum. "Biraz."

"Öyle olmalısın. Çok gerginler ama sen kardeşimle iyi anlaşıyordun. Ve şimdi, o senin en büyük hayranın."

İçimden bir kahkaha patladı. "O bir *pislik*."

"Bunu inkâr edemem. İlk izlenimlerin senin uzmanlık alanın olmadığını biliyorum ama sana güveniyorum. Aksi takdirde buraya kadar gelemezdik. Weston da gemide olmazdı."

Önce inkar etmek istedim ama sonra Carlee ile nasıl tanıştığımı hatırladım. Ve Teksas'taki en iyi arkadaşım Remi'yle. Listeye Easton'ı da ekleyebiliriz. Tüm felaketler.

"Kahretsin. *Haklısın*. İlk izlenim konusunda berbatım."

Kıkırdıyor. "Bir saat kalacağız; her şey yolunda giderse sözleşmeyi imzalayabilirsiniz."

"Cevabımı verdiğimi hatırlamıyorum. Bu gece benim için sadece bir alıştırma değil, aynı zamanda *senin* seçmelerin. Fikrimi değiştirebilirim."

"*Yapabilirsin. Ama yapmayacaksın.*"

"Böyle şeyler söylemeye devam edersen, sırf sana meydan okumak için reddedeceğim."

Sırıttıyor. "İşte bu yüzden sen mükemmel bir eşsin. Bu meydan okuyan, geri çekilen tavrı taklit etmek *imkansız*. Herkes iradesi güçlü olmayan biriyle birlikte olmayacağını bilir."

Gülüyorum. "Ve düşünsene, daha yeni başlıyoruz."

"Şaka yapıyorsun. Ben bu işin içindeyim," diyor bana, ona daha önce söylediğim sözleri tekrarlayarak, ama şaka yapmadığını biliyorum. Kimsenin ona tapmasını istemiyor. Kendine denk birini arıyor.

Tripleks çatı katına girdiğimizde ışıklar düşük ama çevredeki pencerelerden içeri güneş ışığı sızıyor.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken "Resmi bir tur ister misiniz?" diye soruyor.

"Ah, *evet*. Dün gece teklif etmemenizi oldukça kaba buldum."

"Eğer terbiyemi unutursam, lütfen bana haber verin. Ama sanırım burası en sevdiğiniz oda olacak" diye itiraf ediyor.

"Kırmızı Odanız mı?"

"Daha iyi," diyor, kapıyı iterek açıyor ve ağzım açık kalıyor.

Yerden tavana kadar kitaplarla dolu bir duvarı olan devasa bir kütüphaneyi hiç beklemiyordum. Alt kattakinden bile daha uzun bir merdiven bir taraftan diğerine sallanıyor.

"Vay anasını. Bunlar 3 metrelik kitap rafları mı?"

Büyük, kabarık yastıklı okuma köşesini fark ettiğimde "On beş," diyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Gözlerim kitapları tararken soruyorum. Ben merdivene tırmanıp Belle gibi sallanmayı arzuluyor. "Bunların hepsini okudun mu?"

"Evet." Beni izlerken kapının pervazına yaslanıyor.

Elli Ton'u arıyorum. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.

"Eğer seninle evlenmeye karar verirsem, ben senin en sevdiğin kitaplardan birini okuyacağım, sen de benimkilerden birini okuyabilirsin."

"Eğer arkadaşlarımı kandırırsan, ne istersen okurum." Saatini kontrol ediyor ve zamanın ilerlediğini anlıyorum.

Ona döndüm. "Bunu yazılı olarak almam gerekiyor mu?"

Onun gülüşünü duymaya bayılıyorum; alçak sesle ve seksi bir şekilde gülüyor ve gülüşü ona çok yakışıyor. Bütün bir kasabayı aydınlatabilecek türden. "Sana söz veriyorum."

"*Harika*. Şimdi, bu geceye gelirsek... başladıktan otuz dakika sonra gelebilir miyiz?" İkinci katın geri kalanında onu takip ederek soruyorum.

Dakik kelimesine sözlükte baksam, onun inek ama seksi kıcının resmini görürdüm.

Parka bakan ev ofisinin kapısını açarken, "Ben asla geç ," diye tekrarlıyor.

Yaptığımız konuşmaları hatırlıyorum ve asla unutmayacağım.

Bu fikrin onu terlettiğini söyleyebilirim, sanki çok gibi. Belki de öyle.

Devasa mekanda etrafıma bakarken, onu otururken hayal etmek çok kolay O masanın arkasında, çalışırken dışarıya bakıyor. Masası manzaraya bakıyor, kapıya değil.

"Her zaman erken gelmeniz geç kalmamız için bir sebep. *Herkes* senin katılmayacağını düşündükten sonra girdiğimizi fark edecek. Bu senin karakterine aykırı olurdu ama evlenmek de öyle. Mesele de bu zaten. Eğer onları *hayatının aşkını* bulduğuna inandırmak istiyorsan, bunu doğru yap. Ucuza kaçma."

Beni inceliyor, düşünüyor ve sonucu hesaplıyor. Muhteşem gözlerinin arkasında dönen çarkları tam anlamıyla görebiliyorum.

"Tamam. Tamam. Senin yaparız. Ancak sizi uyarıyorum... Halkın gözü önünde dikkat çekmek istediğinizde, özellikle de bana bağlıyken bunu her zaman elde edersiniz."

"Bebeğim, ben baskı altında yaratıldım."

"Tıpkı bir elmas gibi," diyor sırtarak ve beni üçüncü kata çıkan ikinci kat merdivenlerine götürüyor.

Önüne geçiyorum ve tırmanıyorum. Kapıyı iterek açtıktan sonra dudaklarımdan boğuk bir nefes çıkıyor.

"Demek sihrin gerçekleştiği yer burası," diyorum üzerinde kabarık bir yorgan olan dört direkli devasa yatağını incelerken. Rahat görünüyor, sanki içinde uçacakmışım gibi, çünkü gerçek bulutlardan yapılmış.

"Burada benden başka kimse uyumuyor." Sessizlik devam ediyor.

"*Hiç* mi?"

"Gökyüzündeki elması ziyaret eden tek kadın sensin. *Şimdiye kadar*."

Kalp atışlarım hızlanıyor ama bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemediğim için dikkatimi şehrin üç yüz altmış derecelik manzarasına veriyorum. Bu odanın görüş açısı balkondan daha iyi, özellikle de öğleden sonra geç saatlerde.

Mekânın çevresinde yürüyorum, her şeyi içime çekiyorum. "İnsanlar bunun hayalini kuruyor."

"Öyle," diyor.

Yüzümü ona döndüğümde, odağı benim üzerimde oluyor. Çözemediği bir denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakması hoşuma gidiyor. En azından onu diken üstünde tutacağım.

Yontulmuş çenesinde o mükemmel kaşları ya da taştan yontulmuş gibi görünen dövme vücutu olmasaydı bu benim için çok daha kolay olurdu. Bu adama aşık olmak neredeyse çok kolay olurdu. Neyse ki o bunu yapamıyor, ben de istemiyorum. Biz berbatlığın mükemmel bir kombinasyonuyuz. O yapamaz, ben de yapmayacağım.

Göz temasını kesiyor ve Carlee'nin dairesi büyüklüğündeki dolabına doğru yürüyor. Bir dakika sonra, bir elinde siyah bir takım elbise ve kravat, diğerinde bir giysi torbasıyla geri döner. "Bu senin için."

"Bedenimi nereden biliyorsun?" Soruyorum, ondan alıyorum.

Kıyafetlerini yatağın üzerine yerleştiriyor, sonra binici ceketini silkiyor. Üzerinde onu tüm doğru yerlerinden saran siyah bir tişört ve baldırlarını sıkı bir motosiklet pantolonu var. Bakmamak mümkün değil.

"Keşke tahmin ettiğimi söyleyebilseydim ama oda arkadaşına sordum," diye itiraf ediyor. "Yine de elimle seçtim."

"Umarım beni bir fahişe gibi giydirmiyorsundur." Bir nefes çekiyorum. "Bekle. *Carlee ile mi konuştun?*" Sanırım sesim bir oktav yükseldi.

"Bu sabah ona rastladım ve ona seninle ilgili birkaç soru sormadan önce bir gizlilik anlaşması imzalattım," diyor kayıtsızca.

Bu yüzden daha önce çok garip davranıyordu. Az önce *onunla* konuşmuştu.

"*Saçmalıyorsun.*"

"Sanırım *kurnaz* demek istediniz. Seni şaşırtmak istedim. Sanırım bunu başardım." Bana o kadar yakın ki kolonyayla karışık ter kokusunu alabiliyorum. Tamamen erkek, tamamen Easton, tamamen sarhoş edici.

"Kardeşinden daha iyi değil. Zaten çöpçatanlık yapıyor. En iyi arkadaşımı herkesten daha iyi tanırım ve senin ondan bilgi alman yangına körükle gitmene neden oluyor."

"Mmm, benim avantajıma olduğu sürece, umurumda değil." Kıkırdıyor. "Yine de beni *senin* hakkında uyardı."

Yüzüm buruştu. "Ne? Neden?"

"Hatırladığım kadarıyla, sikimi kesip boğazıma sokmakla tehdit etmeden hemen önceydi."

Kahkahalarımı tutamıyorum. "Sanırım başka ne söylediğini paylaşmayacaksın?"

"Yapmayacağım. O da yapmayacak." Saatini kontrol ediyor ve banyonun kapısını açarak içeri girmeme izin veriyor. "İhtiyacın olan her şey orada olmalı."

"Ne kadar zamanım var?" Kötü bir çocuk gibi ona bakarak soruyorum.

"*buçuk* saat. Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber verin."

"Teşekkürler," diyorum geç kalacağımızı bile bile. Mantık dinlemeyecek kadar egoist olmamasını sevdiğim için gülümsüyorum.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve yalnız kaldığımda giysi çantasını arka kapıya asıyorum. Lüks makyaj malzemelerim ve saçım için ihtiyaç duyabileceğim her türlü alet tezgâhın üzerinde. Parmağımı, içinde altın parçaları varmış gibi görünen tezgahın üzerinde gezdiriyorum.

Bu alan onun. Şelale duş ve fiskiyeli jakuzili küvetten ortasında büyük bir C harfi bulunan mermer zemine kadar her şeyden lüks fişkırıyor.

"Bu küvet çok vahşi!" Bağırıyorum ve sanırım güldüğünü duyuyorum.

Arkamı döndüğümde çantaya doğru ilerliyorum ve fermuarı indirerek siyah kokteyl elbisesini ortaya çıkarıyorum. Fiyat etiketi hala üzerinde-Valentino, \$12,000.

Beni duymasın diye elimle ağzımı kapatıyorum. Bu bir gece için çok fazla. Bir saat için. Öyle dedi, değil mi?

Kıyafetlerimi çıkarıyorum, yumuşak kumaşı askıdan kaydırıyorum ve içine giriyorum. Sanki benim için dikilmiş gibi oturuyor, kıvrımlarımı sarıyor. Zarif ama seksi kalması için yeterince tenimi ortaya çıkarıyor.

Köprücük kemiğim fırlıyor ve dönüyorum, ne kadar iyi oturduğunu, göğüslerimi ve popomu vurguladığını görüyorum. Bunu onun seçtiğini söyleyebilirim. Bu onun havası; benim de olabilir.

Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp Carlee'ye mesaj atıyorum çünkü başı belada. Büyük bir bela.

LEXI

Bridgerton'un tadını çıkar.

CARLEE

tadını çıkarın.

LEXI

Bu bir randevu
değil.

CARLEE

Sen ne dersen de. Senin rekorunu çoktan geride bıraktı.

LEXI

Lütfen bana bunu kimseyle paylaşmadığını söyle.

Kelimelerimi akıllıca seçiyorum ve onunla ne paylaştığını sormak istesem de buna saygı duyacağım. Carlee beni asla otobüsün altına atmaz. O bir kasa ve tanıştığımızdan bu yana benimle ilgili her şeyi biliyor. *Her şeyi*. Aşkın var olduğuna inanmam için ne gerekiyorsa yapar, bu yüzden Easton'la bilerek neler paylaştığını ancak hayal edebilirim. Yine de hakkını vermeliyim; ona yaklaşmak akıllıcaydı.

CARLEE

Neyse, iyi eğlenceler!

Ona bir göz devirme emoji gönderiyorum, o da hemen bir tane gönderiyor. Telefonumu kilitliyorum, bunun hakkında konuşamayacağımızı biliyorum çünkü makbuz olamaz. Ama lanet olsun, çok cazip.

İşıltılı altın bir şişenin içindeki parfüm dikkatimi çekiyor. Bardak elimde ağırlaşıyor ve kapağı çıkarıp bileklerime ve boynuma sıkıyorum. Hafif bir narenciye esintisi var ve koku tenimi tamamlıyor. Acaba bunu da o mu seçti?

Saçımı ve makyajımı bitirdiğimde ayakkabımın olmadığını fark ediyorum. Spor ayakkabılarım işe yaramayacaktı.

Easton'ın istediği şeyin bu olup olmadığını merak ederek kendime son bir kez bakıyorum, sonra kapıyı iterek açıyorum ve çıplak ayakla yatak odasına giriyorum.

Siyah takım elbisesini giymiş, bir eli cebinde pencereden dışarı bakıyor. Bulutsuz gökyüzünü fark ederek ona odaklanıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, sadece gün batımına şahit olamayacağım için üzülüyorum. Bu ses onun dikkatini çekmeye yetiyor ve bana doğru dönüyor.

İşte o zaman diğer elindeki topuklu ayakkabıları fark ediyorum. Gözleri vücudumda aşağı yukarı kayarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Aramızdaki boşluğu ortadan kaldırarak ona doğru yürüyorum.

Yaklaştığımda bir dizinin üzerine çöküyor ve yüksek topuklardan birini bana uzatıyor. Parmağımla işaret ediyorum ve ayağım cam bir terlik gibi siyah rugan topuğun içine kayıyor.

"Louboutins," diye nefes nefese kalıyorum ve o da bana gülümseyerek bakıyor.

Diğerini uzatırken kendimi neredeyse Kùlkedisi gibi hissediyorum. Yavaşça topuğumun arkasından tutup beni içine sokuyor. Bu adamın ayakkabılarını giymek için önümde eğilmesi hiç beklediğim bir şey değildi. Benim için diz çöküşüne bakarken kendimi çok samimi hissediyorum.

"Henüz rol yapmaya başlamak zorunda değilsin."

Bana odaklandı. "Buna terbiyeli olmak denir, Alexis. Etrafında böyle erkeklerle pek karşılaşmadığın için üzgünüm."

Easton bir heykel gibi uzun duruyor. Boyu 1.80, ama bu 5 santimlik topuklularla ondan sadece 5 santim kısayım. Ağzlarımızın ne kadar yakın olduğunun farkındayım.

"Sana başka bir şey aldım." Sesi boğuk.

Alt dudağını inceliyorum, düz dişlerinin kenarının dudağını nasıl izliyorum.

Meşe komodine doğru yürüyerek aramıza biraz mesafe koyuyor. Üst çekmecedan kadifemsi siyah bir kutu çıkarıp bana doğru ilerliyor.

Bana mücevher kutusunu uzattı. Elimde ve açmakta tereddüt ediyorum. Açtığımda ona geri veriyorum ama o benden almıyor.

İçinde siyah elmas bir kolye ve ona uygun küpeler var. "Easton, bunu kabul edemem." Başımı salladım.

Bu çok fazla.

"Bu benden sana bir hediye."

Beni boy aynasına götürürken hâlâ elimdeydi.

Öne uzanıyor, kolyeyi kutudan çıkarıyor ve arkamda duruyor. "Armut şeklinde siyah elmas bir kolye."

Kolyeyi bana takarken parmak uçları hafifçe köprücük kemiğime değiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve nefesimi sabit tutarak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kolyeyi sıkarken soğuk metal göğsüme baskı yapıyor.

"Küpe olmadan kolye takamazsın. Birbirlerine yakışırılar," diyor ve küpeleri avucuma bırakıyor.

"Easton," diye fısıldıyorum.

"Lütfen," diye ısrar ediyor, ama bu daha çok bir yalvarış.

Onu inkar edemem, bu yüzden onları kulaklarıma yerleştiriyorum.

Elim kolyeye doğru mıknatıslanıyor ve aynada kendime, sonra da ona bakıyorum.

arkamda duruyor. "Pembe altın senin ten rengini tamamlıyor," diyor.
"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Hiç kimse..." Kaşları
kalktı. "Ben hiç kimse değilim, Alexis."
Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.
"Seni şımartırken çok eğleneceğim," diye mırıldanıyor ve bana o lanet
sırıtişını atıyor.
Kolumun bütün gece, belki de bir yıl boyunca bağlı kalacağı adamı tarıyorum.
"Siyah kravatlı bir davet olduğunu varsayıyorum?"
Başını sallıyor.
"Hayır deseydim ne yapacaktın? Bunca zahmete girdikten sonra?"
"Bana katılacağını biliyordum," diye itiraf
ediyor. "*Ukala*."
"Bu benim göbek adım."
Yansımada gözleriyle karşılaştığımda, onun da gergin olduğunu
görebiliyorum. Çok az var ama fark ediyorum. Bunu gerçekten
başarabileceğimizden emin değil. Şüpheleri var.
"Bana katıldığına sevindim çünkü reddetmiş olsaydın gelmemeyi
düşünürdüm. Doğrusu," diyor tereddüt etmeden.
Onunla yüzleşmek için dönüyorum, birkaç adım atarak aradaki mesafeyi
kapatıyorum. "Neden?"
"Sessizliği tercih ederim. Büyük kalabalıklar içinde olmak benim için çok zor
ama gerektiğinde uyum sağlarım."
"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum. "Ama ."
"Bu yüzden pek çok insan benim taş kalpli bir piç olduğumu düşünüyor,"
diye itiraf ediyor. "Bekle... değil misin?" Gülümsüyorum.
"Sanırım buna hâlâ karar veremedim." Gözleri üzerimde geziniyor. "Bu
elbise sana yakışmış."
"Teşekkürler. Takipçim seçti," diyorum hafif bir tonda ve ona doğru
dönüyorum.
"Tam hayal ettiğim gibi görünüyor. *Muhteşem*." Sanırım
söylenmemiş sözcükler havada asılı kalırken kalbim
çarlıyor.
"Peki, bu resmi olarak birinci gün sayılır mı?" Hızla atan kalbimi
duymamasını umarak şakayla karışık soruyorum.
Bitmeden önce biriyle sadece toplam iki hafta çıkabilmekle ilgili
söylediklerini hatırlıyorum, ama sayaç ne zaman başlıyor? O değil.

Benimle ilgileniyor. Bu *sadece* bir iş anlaşması. Benden ne zaman sıkılacağını merak ediyorum.

"Teknik olarak *sekizdeyiz*," diye onaylıyor kol düğmesini düzeltirken.

"Yani biriyle tanıştığın gün mü başlıyor?" geçip giderken soruyorum.

"Hayır, o kişiyi aklımdan çıkaramadığım zaman başlıyor."

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, bunun onun gerçeklerinden biri olduğunu biliyorum. Anladığım, ama aynı zamanda şu anda tam olarak açamadığım, bu yüzden de açamadığım bir gerçek.

"Yani, bu gece bir hata yapmadığınızdan emin olmak için güvence vermekle ilgili, doğru mu?" Konuyu hızla değiştiriyorum ve konuşmayı tekrar rayına oturtuyorum.

"Evet," diye iç geçiriyor. "Bir kukla gibi oynamayı sevmiyorum.

Yapmak *zorundayım*." Onu görüyorum, üzüntüsünü görüyorum.

"Çok özür dilerim. Bunun seni nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim. Bu konuda emin misin? Hemen şimdi durabiliriz," diyorum ona.

Ya bu devasa bir hataysa?

Easton omuzlarını dikleştiriyor ve eliyle takım elbisesini düzeltiyor. "Bu konuda uzun zamandır yaptığım her şeyden *daha* eminim."

"Tamam. Yolculuk için ben de varım."

"iyi olacak." Sesi yumuşak, hatta şefkatli.

Merdivenleri dikkatle iniyorum, en alt kata kadar korkuluklara . Topuklarım mermer üzerinde tıkırdıyor. Kostümümü giydim ve makyajımı yaptım, gösteri birazdan başlayacak.

Beni kapıya götürüyor ve kapıyı kapattığında otomatik olarak kilitleniyor.

"Varmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?" diye soruyorum.

Çatı katından ayrılırken midemde bir endişe kabarıyor.

"Sadece kendin ol. Sen . Seni olduğun gibi sevecekler."

Asansöre girdik ve o devam etti, "Weston orada olacak. Benimle ikiz olarak her sosyal etkinliğe katılır. Temayı göz önünde bulundurursak, aynı şekilde giyinmiş olmamızı beklemelisiniz."

Başım kahkahalarla geriye düşüyor. "Öyleyse, sadece bizim bileceğimiz bir işaret ya da söz bulalım. Bu şekilde, herhangi bir şüphem olursa, bunu benim için teyit edebilirsin."

"Düşünce tarzını seviyorum," diyor.

Ben çocukken, çocukluk arkadaşlarımla gizli el sıkışmalarımız olurdu.

"Parmaklarımı seninkilerle birleştirip elini üç kez sıksam nasıl olur? Benim "*Bu sen misin?*" demem gibi bir şey. İki kez sıkarak karşılık verirsin.

-*Benim.* Eğer beni kandırmaya çalışan Weston ise, iyi bir tahminci olması gerekecek. Ama eğer akıllıysa, beni bir daha *asla* kandırmaya çalışmayacaktır, özellikle de seninle ilgili olarak."

"Yapmayacak. şimdi." Bana elini uzattı. "Katılmamız gereken bir nişan partisi var."

"Çarpacağız," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Bu gece tüm gözlerin senin üzerinde olacağını bildiğim için kendimi suçlu hissediyorum," diye itiraf ediyor. "*Bizi* izliyor olacaklar. Bu işte beraberiz," diyorum ve onun da

Bana doğru rahatla.

Özel garajının ilk güvenlik geçişinden geçip başka bir asansöre biniyoruz.

"Nasıl *aşık* olabilirim ki?"

"Sadece benimle sonsuza kadar vakit geçirmeyi düşünüyormuş gibi *davran*," diyor sırtarak.

"Oof, bu *zor* olacak." Sesimden şakacı bir alaycılık damlıyor.

"Ciddi bir not olarak, sahteyi fark etmekte çok iyiler. Arkadaşlarıma tanıştırdığım kadınların yüzde yüzü anında hayır cevabını aldı."

"Yüzde yüz mü?"

Başını sallıyor. "Ertesi güne kadar bekleme nezaketini bile göstermiyorlar. Eğer beğenilmezsen beni çekip alırlar ve senden ayrılmamı söylerler. Eğer böyle bir şey olursa, sakın alınma, tamam mı?"

"Uh..." Yutkunuyorum. Bu beklediğimden daha zor olabilir. "Yani beni gerçekten köpekbalıklarına mı yem ediyorsun?"

"Evet, ya batacaksın ya da yüzeceksin." Gözlerime bakıyor. "Ama onları kandırabilirsek, dünyayı da kandırırız."

Aynı gün

O Garaj katına çıktığımızda ışıkları yakıp kasaya doğru ilerliyorum. Başparmağımı pedin üzerine bastırıyorum ve kilit açılıyor, arabaların ışıltılı anahtarları ortaya çıkıyor. Neredeyse seçilemeyecek kadar çok araba var.

"Bu gece Charger'a ne dersin?" diye soruyor, elini yeni cilalanmış siyah boyanın üzerinde gezdirirken.

"Ben bir ruh hali sürücüsüyüm. Ve bu da ..." Ona tekrar bakarken neyi temsil ettiğini bilerek duraklıyorum. "*Uygun.*"

Gülüyorum ve anahtarlığı parmağımda döndürerek ona doğru yürüyorum. Avucunu uzatıyor. "Bu hayır demek."

"Hayır dediğin için akıllısın. Ben olsam çalmış gibi sürerdim."

"Biliyorum yapardın," diyorum ona, kolay lokma olmayacağını bildiğimden. Bu onun doğasında yok.

Arabanın kilidini açıp yolcu kapısını açıyorum, o da kasılarak geliyor ve pürüzsüz siyah deri koltuğa doğru kayıyor. Kapıyı kapatırken tenindeki narenciye kokusu beni deli ediyor.

İçeri girdiğimde anahtarı kontağa sokuyorum ve çeviriyorum. Motor homurdanıyor ve kalın direksiyon simidini avuçlarımın altında hissetmek hoşuma gidiyor.

Ona döndüm. "Hazır mısın?"

Alexis başıyla onaylıyor ve debriyaja basıp motoru çalıştırıyorum, ısıtıyorum ve birinci vitese alıyorum. Tereyağı gibi geliyor.

Gülüyor. Yüzündeki gülümseme çok içten ve bunu görmek hoşuma gidiyor. "Bu, *etrafta dolaşıp öğrenebileceğin* türden bir araba."

"Sadece bela ararken kullanıyorum."

"Mmm. Bu *çok şeyi* açıklıyor." Kaşları . "Sanırım akıllıca bir seçim yaptım."

"Kesinlikle."

Kartımı okutuyorum ve garaj kapısı, sokağın sonunda duran ve biz çıkarken fotoğraflarımızı çeken paparazzilere açılıyor. Dikiz aynasından Brody karartılmış Range Rover'ıyla arkamdan yanaşıyor. Arkamda lastik ve duman bırakarak caddeye doğru yanıyorum. Bu arabanın ne kadar güçlü olduğunu neredeyse unutuyordum.

"Motosikletle geldiğimizden beri bekliyorlar mıydı?" Lexi yan aynadan arkamıza bakarak soruyor.

"Evet. Hiç yorulmuyorlar. Günün yirmi dört saati, nereye gidersem gideyim beni takip etmeye hazırlar."

"Neden?" diye soruyor, anlamıyor.

"Ben var olmadan önce de halk aileme takıntılıydı. Amerikan kraliyet ailesinden sayılırsınız."

"Ve sen bundan nefret ediyorsun," diyor. Nefret ettiğimi biliyor. Bu çok açık.

Ona bir bakış attım. "Dün gece onlara yaptığın gösteriden sonra şu anda takip ediliyorsun."

Gözlerime bakmıyor ama dudaklarındaki gülümsemeyi fark ediyorum. "Bu bir *sahne öpücüğüydü*."

İkinci vitese geçerken elim vites topuzunun üzerinde duruyor. "Dilini tüm rol arkadaşlarının ağzına sokuyor musun?"

"İş iştir."

"Evlendiğimizde bu hemen sona erecek," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. Başka biriyle buna asla izin vermeyeceğim. Rol yap ya da yapma.

"Eğer," diye düzeltiyor. "*Eğer*."

Başka bir sokağa döndüğümüzde Lexi camı açıyor ve arabanın etrafında uçuşmasını diye saçlarını elinde tutuyor.

"Daha önce Carlee bana kalbimi hiç düşünmeden kıracağını ve buna hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi."

"Bu doğru," diyor ama nabzının boynunda hızlandığını görüyorum.

Bildiklerim konusunda endişeli mi?

"Ona inanıyorum. Sen lanet olası bir kaplansın. Tatlı ve masum görünüyorsun ama"-başımı sallıyorum-"vahşi."

Memnun görünüyor. "Sanırım beni çözdün."

"Carlee ayrıca senin insanlarla hızlı randevulaştığını ve bir randevudan sonra onları terk ettiğini söyledi. Sanırım *senin* rekorunu çoktan kırdım."

İnliyor. "Eve gittiğimde onunla cidden uzun bir konuşma yapacağım. Ama teknik olarak, benim hesabıma göre, *bu* bizim ilk randevumuz. Dün kandırıldım. Bu gece burada olmayı ben seçtim. Seni daha önce uyarmıştım, bunu iyi yapsan iyi olur diye. Ciddiydim."

"Yaptığını biliyorum."

Mekâna yirmi dakika kala bir şeyler söylemek istediğini anlıyorum. "Aklında ne var?"

"İnsanlar senin hakkında bir bok bilmediğimi anlamayacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, nüfuz peşinde koşan yeni kaçamaklara alışkınlar."

"Ahh." Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Yani, benim tek kullanımlık olduğumu mu düşünecekler?"

"Evet. Konuşmaların çoğu olacak. Eğer son kullanma tarihini geçirirseniz, ciddi olduğumuzu anlayacaklar. Hepsi benim iki hafta kuralımı biliyor. Dövüş Kulübü gibi, kimse bundan bahsetmiyor ama herkes biliyor."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Peki kaç kalp kırdın?"

"Sayılamayacak kadar çok. Yaptıklarımla gurur duymuyorum; sadece aradığım şeyi bulmaya kararlıyım. Belki de haklısın. Belki de aşk diye bir şey yoktur."

Araba tekrar sessizleşiyor.

"Uzun süreli biriyle çıktım," diye teklif ettim. Bunun başlamasının sebebi buydu. "O bir prenesti."

Ağzı açık kaldı. "*Gerçek* kraliyet ailesi mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ailelerimiz bunu uydurdu ve onu başka biriyle yakalayana kadar sahte olduğunu fark etmedim."

"Bu yüzden mi beni odanıza birinin gönderdiğini düşündünüz?"

Direksiyonu biraz daha sıkı kavradım. Bunu unutmuş olmasını umuyordum.

"Evet. Adela ile çıkmaya başladığımda devasa bir reklam gösterisinin ana karakteriydim. Milyonlarca kadın bir gecede aşk hayatımla ilgilenmeye başladı ve bu hiç durmadı. Ona aşık oldum ve bu bana karşı kullanıldı. Bu yüzden güven sorunlarım var ve ilişkilerden kaçınıyorum. Biriyle yaşadığım şeyin bir tuzak mı olduğunu yoksa peşimden mi koşulduğunu asla bilemiyorum çünkü

Onlara verebileceklerim için. Kimse *beni* istemiyor, sadece benimle birlikte olmanın getirdiği şeyleri istiyor."

Lexi bakışlarını bana kilitliyor ve kaşları birbirine çarpıyor. "Başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Bu adil değil ve bunu yaşadığını hayal bile edemiyorum. Benim de güven sorunlarım olurdu."

"Teşekkür ederim," dedim. "Artık seri flört eden biri olarak tanınıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu unvanı kaldırmak iyi oldu," diye itiraf ediyorum. "Peki ya sen, Küçük Bayan Anti-Aşk? Ne oldu?"

Kısa bir an için pencereden dışarı bakıyor, sanki anıları tekrar yaşıyormuş gibi. Acı verici olduklarını söyleyebilirim.

"Karşı kasabada başka bir kadınla başka bir hayatı olduğunu öğrendim. Lisede sevgiliydik. Onu sevdiğimi sanıyordum." Sesindeki hüznü duyuyorum.

"Özür dilerim," .

"Bana göre, onun bana - delicesine aşık olması gereken kadına - bunu yapması gerçek aşkın var olmadığının kanıtıydı. Birini bu kadar derinden önemsemem ve bir yalanı yaşarken onun da aynı şeyi hissettiğine inanmam hiç mantıklı gelmiyordu. Ya da belki de hayal dünyasında kaybolan bendim? Aşk beni kör etmiş olabilir ama artık gözlerim tamamen açık. Güven konusuna hiç girmeyeyim bile."

Bu beni hem üzüyor hem de kızdırıyor. Bu deneyim onu sertleştirmeden önce nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen mutluydu.

"Ona bir düğün davetiyesi göndermeyi dört gözle bekliyorum... eğer seçmeler iyi giderse."

"Bu küçüklük olur."

Sırıtıyorum. "Haklısın. Ama benim de umurumda değil."

Bu onu gülümsetiyor. "O ayrılık olmasaydı, New York'a geri dönemezdin."

"Hey, Siri," diyorum.

"Evet, *efendim*?"

Ben devam ederken Lexi dudağının kenarını çiğniyor ama yüzünün yumuşadığını görüyorum.

"Lütfen yapılacaklar listeme bir hatırlatma ekleyin. Lexi'nin eski erkek arkadaşına

teşekkür ederim ve iki hafta içinde kartımı *alacağım*." Ona göz kırptıyorum. "Siri'niz size *efendim* mi diyor? Tam *Bay Grey*' bir hareket."

"Beni dinleyen herkese ismimi söylemesinden daha kolay. Telefonumun ismimi söylemesine asla ihtiyacım yok."

Vale alanına girdik ve ona döndüm. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar," diyor.

Araba durdu ve kapılar bizim için açıldı. Birbirimize son bir kez bakıp başımızı sallıyoruz.

Gösteri zamanı.

Ön tarafa doğru yürüyorum ve onunla buluşuyorum, kolumu beline doluyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. Bana doğru eğiliyor, vücudu benimkine karşı eriyor ve ben onun sıcaklığını hissediyorum.

"New York'un en gözde bekârı," diye fısıldıyor ve biraz araştırma yaptığını biliyorum. "Onlara nelere sahip olduğunu gösterelim ve bu saçma unvandan kurtulalım."

Mekânın girişindeki merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve neredeyse bir kırmızı halı etkinliği gibi. Yarın manşetlerde neler yazacağını hayal bile edemiyorum çünkü sanki buranın sahibiymişiz gibi içeri girerken kameraların duyabiliyorum. Onun başı da benimki kadar yüksekte.

O haklıydı. Herkes bizi izliyor ve dikkatler üzerimizdeyken biz de birbirimize odaklanmış durumdayız. Onun bakışlarıyla karşılaştığımda sanki başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Kalabalık ve gezinen gözler kayboluyor ve ben rahatlıyorum - toplum içinde asla olmayan bir şey.

Bermuda çimlerinin ve sarı renkte parlayan asılı ışıkların bulunduğu açık alana yönlendiriliyoruz. Bir piyanist ve yaylı çalgılar dörtlüsü popüler müzik çalarken kırsalda bir yerde olduğumuzu hayal etmek çok kolay. Kolumu Lexi'den çekip elini tutuyorum ve kardeşimi bulana kadar açık alanı tarıyorum. Odanın diğer ucundan şampanya kadehini kaldırıyor. Etkilendi; herkes etkilendi.

Eğilip kulağına yakın bir yerden fısıldıyorum, "Weston saat on ikide bizim evde. Ortak arkadaşlarımız Jaxon ve kardeşi Anthony ile konuşuyor. Aileleri yazılım alanında başarılı olmuş -Silikon Vadisi falan. Ateş çukurunun yanında en iyi arkadaşım Samuel ve yakında eşi olacak Heather var. Bizim üçümüzde, kızıl saçlı, gri takım elbiseli, uzun boylu adamla sohbet eden Charlie. Gerçek adı Chance; onu kızdırmak için Charlie diyoruz çünkü bu nefret ettiği babasının adı."

Başını sallıyor. "Jaxon. Anthony. İkisi de yazılım işinde. Ve babasıyla sorunları olan Charlie. Anladım."

Bir kahkaha atıyorum ve başımı çevirdiğimde Weston'ın sırtıtarak bize doğru geldiğini görüyorum.

"Merhaba Lexi," diyerek elini tutuyor ve parmak eklemlerini öpüyor. "Seni *tekrar* görmek güzel."

"Sesini alçalt." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bu gece Charger'ı seçtin ve geç mi geldin?" Weston ellerini ceplerine sokar ve Lexi'ye bakar. "Kardeşime ne yaptınız? Gerçi araba..." Gözlerime bakıyor. "Bunu atlatamıyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Kolunu belime doluyor ve sırtıyor.

"Tabii ki ." Kıkırdıyor. "Benim hakkımda başka ne biliyorsun? küçük kardeşim?"

Beni kızdırıyor ve bunu biliyor.

"Çok fazla." Lexi dikkatini tekrar ona çevirmeden önce bana göz kırpmıyor. "Ama bence o Mustang'in neyi temsil ettiğini bana söylemelisin. Beni kandırdığın için bana borçlusun."

Başı kahkahalarla geriye düşer. "Yapamam. Kardeşler önce gelir."

Lexi'nin alınmasını bekliyordum ama o da şakaya katıldı. "Neden o arabayı seçtiğini öğreneceğim Weston. Söz veriyorum."

Kardeşimin gözleri bana doğru kayıyor ve Lexi'nin yakut kırmızısı dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ona şakacı bir mırıltı veriyor. "Alınan küçük fişek. İkiniz birlikte *mükemmelden* de ötesiniz. Neredeyse inanmıyordum ama ikinizi böyle görmek... vay canına. *Patlayıcı*. Çöpçatanlık yaptığınız için özel bir teşekkür istiyorum."

"Tamam, tamam," diyorum, onu geri çekmeye çalışarak. "Abartıyorsun."

Sırtımı sıvazlıyor ve sadece ben duyana kadar eğiliyor. "Aradığım kişi o. Bahse girerim."

Kafam daha da karışmış bir halde gözleriyle karşılaşıyorum. "Ne?"

Birisi Weston'a çarpar ve neredeyse şampanyasını dökecektir.

"Billie!" diye bağırır.

"Billie?" Arkamı dönüp kollarımı ona doladım. Geçen ay otuz yaşına girdi ve bir giyim markası kurdu, yani meşguldü. Aile şirketinin bir parçası olmak hayatta en son istediği şeydi, bu yüzden kendi işini kurdu. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Ben de gelmedim. Heather ve Samuel'e destek olmak için son dakikada uçmaya karar verdim."

"Seni gördüğüme çok sevindim. Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Alexis, ama kendisine Lexi denmesini tercih ediyor."

Billie elini uzatıyor ve bileğinden elmas bir bileklik sarkıyor. "Merhaba. Ben Billie Calloway."

Lexi hemen rahatlıyor. Weston da fark ediyor ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Tanrım." Elini kalbinin üzerine koyar. "Ben de senin *kraliyet*."

Lexi bana doğru bakıyor ama ben çoktan ona kilitlenmişim. Büyüleyici biri. Devam ediyor, "*Bunlar* senin kardeşlerin mi? *Çok* üzöldüm. Büyürken bunu nasıl başardın?"

Billie kahkahalara boğuldu. "Tamam, ondan çok hoşlanıyorum." Başımı salladım.

"Alexis, Lexi, umarım burada kalırsınız. Hangi ?" Billie benimle Weston'ın arasına bakarak sordu.

Kız kardeşim döngümü biliyor, bu yüzden üçümüz arasında bir şaka haline geldi.

"Görünüşe göre dokuz gün," diyor Lexi.

Ukala bir gülümseme dudaklarımla buluştuğunda Billie'nin gözleri açılıyor.

"Ona *bağlılık sorunlarınızdan* bahsettiniz mi?" Sesi alçalıyor.

"Anlattım," diyorum, Billie ve Weston'ın arasına bakarak.

Bana aynı ifadeyi veriyorlar.

"Bunlar Dövüş Kulübü kuralları. Bunu kimseyle paylaşmayacaksın," diye fısıldıyor Billie.

"Lexi sıradan *biri* değil," diyorum kolumu bu güzel kadına dolayarak.

Sanki onun dünyası *olabilirmişim* gibi bana sırtıyor. Bu işte çok iyi, neredeyse fazla iyi.

Billie Weston'a, "Bu gece çok ilginçti," diyor ve dikkatlerini bana çeviriyorlar.

"Lütfen şu anda her ne yapıyorsanız yapmayı bırakın," diyorum, ikisinin de Cheshire kedisi gibi sırtıttığını fark ederek.

Birkaç meslektaşımız sözümüzü kesince Lexi kıkırdıyor.

Herkese "Görüşürüz," diyorum ve Lexi'nin elini tutuyorum.

İş konuşmalarına dalmak istemiyorum, bu gece olmaz. Heather ve Samuel'i görmeye giderken eski arkadaşlarımdan Chase'in yanından geçiyoruz. Ailelerimiz arkadaştı ve büyürken aynı sosyal etkinliklere katılmışlardı.

"Easton! Geleceğini ," der ve sonra Alexis'i fark eder.

"Evet, bağlandım," diyorum.

Kaşlarını kaldırdı.

"Ben Lexi. Üzgünüm, Easton görgü kurallarını evde unutmuş olmalı." Güneyli ağzı çok çekici.

"Memnun oldum Lexi. Siz ikiniz..."

"*Biriyle çıkmak.* Ona bir şans vermek isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyorum." Yumuşak bakışları benimkilerle buluşuyor ama doğruyu söylediğini biliyorum.

Chase bana, "Demek sonunda eşinle tanıştın," dedi.

"Ne diyebilirim ki? Birbirimize rastladığımızdan beri onu aklımdan çıkaramıyorum," diyorum. Bunu zaten biliyor olmasına rağmen bir gerçek daha ortaya döküldü.

"Sekizinci gündeyiz," diye mutlulukla paylaşıyor Lexi.

Yüzüne şok yayıldı. Bana Billie'nin yüzündeki ifadenin aynısını verdi.

Bunu eğlenceli buluyorum, Lexi de öyle. Bu bir şakanın can alıcı noktası. "O biliyor. Her şey ortada," diyorum.

"Hepsi mi?" Chase soruyor. "Hatta..."

"Prenses mi?" Lexi sözünü bitirir. "Evet ama sanırım Easton şu anda kraliçesini arıyor. Değil mi?"

"Vay canına, bu... *nutkum tutuldu,*" diyor Chase. "Kız kardeşin var mı?"

"Hayır, sadece iki ağabeyim var," diyor Lexi. "Ama arkadaşlarım var. *Çok* onlardan."

Bu konuşma daha fazla ilerlemeden ona gülümseyip elini sıkıyorum. "Tamam, . Sammy ve Heather'ı ziyaret edip tebriklerimizi iletmemiz gerekiyor."

Bu gerçekleşene kadar bu partiden ayrılamam, bu yüzden listemizde bir sonraki sırada olması gerekiyor. Gitmek istediğimden değil, henüz değil. Aslında iyi vakit geçiriyorum.

"Belki bundan sonra sizi tebrik edeceğim," diyerek aramızda bakışıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Lexi. On dört yaşından sonra da görüşmek dileğiyle."

"Ben de," diyor tatlı tatlı, *mükemmel* bir şekilde.

Parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum ve eğiliyorum. Ağzım kulağının kabuğunu okşuyor. "İnanılmazsın."

"Bunu kolaylaştırıyorsun," diye itiraf ediyor, üç kez sıkıyor ve ben de sırtarak ona iki darbe atıyorum.

"Senin bir oyuna ihtiyacın var," diyorum ona, anlamasını umarak.

Sammy ve ben aynı yatılı okula gittik. İş söz konusu olduğunda ikimiz de soğukkanlıyızdır. Yıllarca ikimiz de iş bulabileceğimizi düşünmedik.

bizim insanımız. O yaptı.

Heather'a doğru dönmeden önce onu sırtarak ve sıkıca kucaklayarak selamlıyorum.

"İyi davranıyor muydu?" Ona sordum.

"Evet," diyor. "Aksi takdirde onunla evlenmezdim."

"adına da mutluyum," diye itiraf ediyorum, aralarında paylaştıkları kıvılcımı onlara bakıyorum. "Seni Lexi ile tanıştırmak istiyorum. Kız arkadaşım."

Kelimeler ağzımdan çıktığında yüzü yumuşuyor.

"Merhaba. İkinizle de tanışmak çok güzel. Nişanınız için tebrikler. Mekan muhteşem. İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz."

Samuel'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve onaylar gibi başını sallıyor.

Lexi ve Heather hemen çiçekler ve elbisesi hakkında konuşmaya başlarlar. Lexi nereye giderse gitsin, herkesi en iyi arkadaşı gibi hissettiriyor. Samimi ve bu ondan güneş ışığı gibi yayılıyor.

Samuel bana döndü. "En son ne zaman yanıma hemen hoşlanmadığım birini getirdiğini hatırlamaya çalışıyorum."

"Asla," diye itiraf ediyorum. "Ama bu sefer farklı." "Bunu söyleyebilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken endişeleniyorum çünkü bu çok basit. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona bakış şeklin farklı." "Ha?" Şimdi kafam karıştı.

"Ona bir ömür boyu aradığınız şeyi bulmuş gibi bakıyorsunuz," diyor.

Ağzım hafifçe açılıyor. Bu plan çok iyi işliyor, sanki Weston herkese söylemiş ve onlar da şakanın içindeymiş gibi.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Yalan söylemeyeceğini bildiğim için soruyorum.

"Evet," diyor. "Bildiğiniz zaman, bilirsiniz. Ve diğer herkes de öyle."

Yüzüne bakıyorum ve başka bir şey söylemek için ağzımı açar açmaz Heather gülerek yanıma geliyor.

"Onunla evlensen iyi olur," diyor ve Lexi yanıma geliyor.

"Sanırım ." Doğrudan Lexi'ye bakıyorum, o da gülümsüyor ve bunu görmek çok hoşuma gidiyor.

Diğer insanlar mutlu çiftle sohbet etmek için yanlarına giderken biz de kenara çekiliyoruz.

"Dans etmek ister misin?"

Kalabalığın içinde kaybolduğumuzda "Hiç sormayacaksın sanmıştım" diyor. Kollarını boynuma doluyor ve ben de ellerimi sıkıca beline koyuyorum. Gözlerim odanın içinde dolaşıyor ve sohbet eden farklı arkadaşlarımı ve meslektaşlarımı görüyorum.

"Eee?" diye fısıltıyla soruyor.

İnsanların bizi izlediğinin farkında olarak ona "Bu zahmetsiz," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimin içine bakabilmek için yeterince boşluk yaratıyor.

"Rekorumu kırmış olabilirsin," diyorum ona. "Seni seviyorlar." Bir şekilde seveceklerini biliyordum.

Gülüyor. "iyi bir şey, değil mi?" "Evet. Ama *şüpheli*."

"Belki de ben etraftayken *o fahişeyi düşürme* muhabbeti yapmak istemiyorlar? Biraz şampanya alıp ortama karışacağım. Belki de sen helikopter *erkek arkadaş* olduğun için kibar davranıyorlardır?"

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu aşırı korumacı olduğun anlamına geliyor, sanki kaçacağımdan korkuyormuşsun gibi." Gülümsüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum. Ben senin rehinen değilim... *henüz*."

"Gözlerimin her zaman senin üzerinde olmasını seviyorum," diye itiraf ediyorum, her kelimeyi kastederek.

Gözlerindeki o pırıltı yeniden ortaya çıkıyor. "Fark ettim." Şarkı bitiyor ve bana şeytani bir sırıtış atıyor.

"Biraz şampanya alacağım ve yavaşça odanın içinde dolaşacağım. Yirmi dakika sonra rapor veririm" diyor ve ben de saatime bakıp başımı sallıyorum.

Lexi dönüyor ve odanın içinde bir kraliçe gibi kasıla kasıla yürüyor. Çenesi bir kez bile düşmüyor ve görünmez tacı yerinde duruyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum, odayı kendi sahnesiymiş gibi yönetirken tamamen büyülenmiş durumdayım. Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor ve dudaklarını yalıyor.

Çok flörtöz. Başımı sallıyorum ve odağını tekrar öne çevirmeden önce gülümsemesini zar zor gizliyor. Lexi ana karakter. *Tüm* gözler onun üzerinde, Özellikle de benimkini.

Dikkatimi başka yöne çekmek için tüm gücümü kullanıyorum ve Weston biriyle konuşmasını bitirir bitirben de ona katılıyorum.

Odanın diğer ucunda Lexi'yi kız kardeşimizle sohbet ederken görüyorum. Bir şeye gülüyorlar ve bu kalbimi ısıtıyor. Billie, Lexi ile bir kez bile

onunla tanıştırdığım herhangi bir kadın.

Bir ilk daha.

Kardeşim sesini alçaltarak boğazını temizliyor. "Bu bakışı biliyorum."

"Neden bahsettiğinden emin değilim."

Şampanyasından bir yudum alarak bana kıkırdıyor. "Bu lanet yüzyılın en büyük gösterisi olacak. Bu sezon için hazırım, küçük kardeşim."

Çenem sıkıştı. "Kimseye söyledin mi?"

Bitirmeme gerek yok. Ne demek istediğimi biliyor.

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Dalga geçmediğimiz zamanlarda kullandığımız o sert ses tonuyla konuşuyor.

O bir *kasa*. Ama bu şu anlama geliyor

"Aşırı analiz yapmayı bırak ve eğlenmene bak. Hâlâ beş günün var. İyi değerlendir." Omzuma vurdu.

Billie ve Lexi arkadaş gibi görünüyorlar ve belki de olacaklar. "Ona arabadan ve *sorunundan* bahsettiğine inanamıyorum."

"Endişelenecek *bir şey* yok. On üç ay içinde her şey normale dön."

"Bundan emin misin?" diye sorar.

Lexi'nin duygusal olarak müsait olmadığını bildiğimden, "Kesinlikle," diye onaylıyorum.

İkiz olmamıza rağmen kalabalık odada beni buluyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor. Başımı sallıyorum ve Weston gülüyor.

"Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" Ona bakarak soruyorum.

Sırıttırıyor. "Kovalamaca. *Aşık olma* kısmı eğlence ve oyun.

Neredeyse kıskanacağım."

Ona başımı salladım. "Böyle bir şey ." "İnkâr et, saptır, dikkatini dağıt. Taktikleri biliyorum."

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü verecek cevabım yok. Bir adam Lexi ve Billie'ye yaklaştığında çenem sıkılıyor. Ona bakışını ya da elini uzatıp kızın elini tutuşunu sevmiyorum. Hiç hoşuma gitmiyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, kaşlarım çatılıyor.

Weston kolumu tutup beni durdurdu. "Şimdiden kıskandın mı?"

"Kibarca siktir git." Kolumu tuttuğu yerden çekip ceketimi düzelttim ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Ben yaklaştığımda Lexi kibarca ondan ayrılıyor ve elini göğsüme koyuyor. "Hâlâ on dakikam var," diye fısıldıyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum ve Billie'nin adamı uzaklaştırmasını izliyorum. Bu işte profesyonel.

"değil. Seni biraz özledim," diyor ve gülümseyerek dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Gerçek mi?" Başımı eğerek soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor. "Yabancılarla dolu bir odada tanıdığım tek kişi sensin."

Ona doğru eğildim, kulağına yaklaştım. "Buradan çıkmak ister misin?" "Hiç sormayacaksın sandım," diyor.

Onu odanın diğer ucuna götürürken elim sırtının küçük kısmına uzanıyor. Weston çevreden izliyor ve gülümseyerek başını sallıyor, çünkü biliyor.

Herkesten uzakta olduğumuzda biraz rahatlıyorum. Çirkin başını kaldıran kıskançlık neredeyse çok fazlaydı. Kimseyi ona çok yakın görmekten hoşlanmıyorum, sanki bütün yemek oymuş gibi ona bakıyorlar. Herkesin tadını çıkarabileceği bir açık büfe. Ama değil. Alexis benim.

Vale alanı kalabalık; arabalar girip çıkıyor ve bekleyen küçük bir kalabalık var. Hemen yanıma yaklaştılar ve biletimi uzattım.

"Bunu hemen size getiriyorum Bay Calloway," diyor adam.

Başımı sallayarak "Teşekkür ederim" diyorum.

Sonra Lexi'yi herkesten uzaklaştırıyorum, gözlerin hala üzerimizde olduğunun ve kameraların da muhtemelen öyle olduğunun farkındayım.

"Orada ne oldu?" Sesi kızgın ya da üzgün gelmiyor. Sesi nötr ve meraklı.

"Sana beğenmedim," diye itiraf ediyorum.

Başparmağımı yanağına değdiriyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Böyle vahşileştiginizde çok seksi oluyorsunuz. Kıskançlık numarası mükemmel bir dokunuştur" diyor.

"Rol yapmıyordum," diye .

Nefesindeki tatlı şampanya kokusunu alabiliyorum.

"Oh." Gözleri kararıyor. "Bu gerçektir."

"Kimsenin sana dokunmasını, sana saygısızlık etmesini ya da sana onun gibi bakmasını istemiyorum."

"Teşekkür ." Nefesi hafifçe kesiliyor ama orada. "Seninle her şey farklı. Nedenini bilmiyorum," diyorum ona.

Kravatımı tutuyor, elini kravatımda . "Çünkü seni umutsuzca istemiyorum. Etrafında sadece kadınlar var.

kim yapar."

Önümde dururken ellerimi beline koyuyorum, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. "Sen benim karmamsın."

"Bunu düşünmek hoşuma gidiyor ama ben daha çok senin cankurtaran halatın gibiyim."

Dudaklarını inceliyorum, onu öpmeyi düşünüyorum ama bu çizginin çok fazla aşılması gerektiğini biliyorum. Özellikle de böyle anlarda, onun parfümü ve varlığıyla sarhoş olduğumda. Kendimi kalp kırıklığına hazırlıyorum.

"Belki de ben *seninim*," diye mırıldanıyorum ve nefesleri .

"Belki de öylesin," diye itiraf ediyor. "Gerçek."

Arabanın motoru çalışıyor ve sürücü inerek Lexi için yolcu kapısını açıyor. Ondan uzaklaşıyorum.

İçeri girdiğimizde ve kapılar kapandığında, bizi her şeyden uzaklaştırıyorum.

Saçındaki tokaları çıkararak yüzünün etrafına gevşekçe düşmesine izin veriyor. "Umarım bu gece çok fazla olmamıştır."

"Sosyal bir kelebekle birlikte olmak kolay," diyorum, önemseyiği için minnettarım. "Senin içe dönüklüğüne karşı dışa dönüklük. Bence iyi iş çıkardık."

"İyiden de iyi. Hayal ettiğimden bile daha iyi."

Camı indiriyor ve ben de aynısını yapıyorum.

"Woohoo!" diye bağıyor gülerek dışarıda.

Motorun homurtusu binalarda yankılanıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bu neredeyse mutluluk gibi geliyor, özlediğim bir duygu.

"Bunu başarabileceğimize gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor.

Cevabımda hiç tereddüt yok. "Bu geceden sonra, *evet*. Ama benim yeni endişem herkesin sana bağlanması. Özellikle de Billie ve Weston'ın."

"*Sen* yapmadığın sürece bir sorun çıkmayacaktır," diye hatırlatıyor bana.

"Kim bilir? Belki de aşk hakkındaki fikrimi değiştiren kişi sen olursun."

"Belki." *Umarım*.

On beş dakika sonra marinaya girip park ettim. "Burası senin gizli sevişme noktalarından biri mi?"

"Ağzından ne çıkacağını asla tahmin edemem."

"Seni diken üstünde tutmayı seviyorum," diyor, kapıyı iterek açıyor ve dışarı çıkıyor. Sakin suya bakarken onu takip ediyorum.

Elimi onunkinin içine kaydırıyorum ve o da tereddüt etmeden tutuyor. "İzliyorlar," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki ," diyor ama gülümsüyor, ne kameralardan ne de benden etkilenmiş gibi.

Onu iskeleden yatıma kadar götürüyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor tekneye binerken.

Kapının kilidini açıyorum ve içeri kaçıyoruz.

Ona döndüm. "İskelenin sonundaki bankta oturuyorlardı. Onları fark ettin mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Ama onca fotoğraftan sonra, toplum içindeyken hep birilerinin bizi izlediğini varsayıyorum."

"Olması gerektiği gibi, çünkü gerçek bu." Bara doğru ilerledim, bir şişe viski aldım ve üstüne koydum. "Bir içki ister misiniz?"

"Belki de şişenin tamamı," diyor ve şişeyi alıp kapağını açıyor.

Yakut kırmızısı dudaklarını açıklığa bastırıyor ve uzun bir nefes çekiyor. Ben de onu takip ediyorum, umutsuzca rahatlamaya ve gevşemeye ihtiyacım var.

Arkadaşlarımın ve kız kardeşimin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Beni kenara çekip bunu hemen bitirmemi söylerlerdi ya da uyumlu olmadığımıza dair ukalaca bir yorum yaparlardı.

Alexis Matthews *o kişi* mi?

Düşünceleri kafamdan silkeleyip atıyorum. Bu *imkansız*.

Ona tekrar baktığımda arkasını dönmüş, boşluğa odaklanmıştı. "Demek saklandığın yerlerden biri burası?"

"Sadece ortadan kaybolmak istediğimde."

"Arabalar. Şimdi de tekne. Vay canına." Gülüyor. "Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Görünüşe göre aşık olmak."

E Aston takım elbisesinin ceketini silkiyor ve duvardaki askıya asıyor. Kollarını sıvayıp nefis dövmelelerini ortaya çıkarırken gözlerim vücudunda geziniyor. Bakıyorum ve o fark ettiğinde, o güzel dudakları yukarı doğru eğiliyor. Bazen onun huzurunda olmak ne kadar yoğun olursa olsun gözümü kaçırmıyorum. Bu adam göz korkutmanın kralı ve anlıyorum ki Çoğuna inanmasam da insanların onun hakkında neden böyle konuştuklarını anlayabiliyorum.

Şişeye uzanıyorum, bir içkiye daha ihtiyacım var. "Testi geçtim mi?" diye soruyor.

"Bu bir randevu muydu? Çünkü genelde bir öpüşme girişimiyle biter." Sırıtiyorum, mavi gözleriyle buluşuyorum.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor, bir adım öne çıkarak. Parmak uçları omzumda gezinerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor, ardından parmakları rüzgârda uçuşan saçlarımın arasından hafifçe geçiyor.

Gözlerini arıyorum, ne bulacağımdan emin değilim. Easton ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıp kadar eğiliyor.

Dudaklarım onu tatma beklentisiyle aralanıyor. İkimiz de bir sonraki hamleyi yapmadan zamanda asılı kaldığımız için cazibesi beni boğuyor. Ama ihtiyaç, istek ve derinlere kök salmış arzu beni ele geçirince gözlerim kapanıyor. Nefesimi tutmuş gibi hissediyorum, umutsuzca beni öpmesini bekliyorum, daha önce çıktığım hiç kimsenin bu kadar ileri gitmediğini biliyorum. Hayır, sadece o.

Easton ağzımın içinden fısıldıyor, "Bunu bir deneme olarak kabul et, Alexis."

Yarım santim ilerlemek için duyduğum ezici ihtiyaç neredeyse kontrolü ele alıyor ama yapmıyorum. Bu tatlı, acı verici bir işkence ve dudaklarını tekrar dudaklarımda hissedebileceğimi düşündüğümde geri çekiliyor.

Sertçe yutkunuyorum, bedenimin yanmamasını diliyor, kalçalarımın arasındaki derin sızıyı hissediyorum.

Easton Calloway beni mahvedecek. Bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Neden beni öpmedin?" Sonunda soruyorum, kalbim hala gümbür gümbür atıyor, kelebekler reddedilmenin etkisiyle uçuşuyor.

"Çünkü yapamam," diye itiraf ediyor. Bu bir güç hamlesi.

Bu adamın yaydığı kontrol etkileyici.

Kaşlarım çatılıyor ve o da hayal kırıklığını fark ediyor.

Bir nefes bırakıyor, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken çenesi sıkılıyor. Nazikçe. "Duygusal olarak müsait değilsin ve bu gecedен sonra bu benim için bir oyun değil."

"Tamam," fısıldıyorum, haklı olduğunu bilerek. O her zaman haklıdır.

Easton bana tatlı bir gülümseme veriyor; bakışları birkaç saniye daha kalıyor. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Başımı sallıyorum, beni öpmesini *istediğim* gerçeğinden uzaklaştırmak için dikkatimin dağılmasını istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorum.

"Hemen döneceğim." Dönüyor ve merdivenleri tırmanıyor.

Yalnız olmak bana düşünmek için zaman veriyor. Biraz daha viski içiyorum, her yudumda yanaklarım karıncalanıyor. Ancak bunun içkiden mi yoksa Easton'ın kalıcı dokunuşundan mı kaynaklandığından emin değilim.

Kendime alt katı gezdirirken tekne ileriye doğru süzülüyor. Uzun, deri bir kanepe bir duvarı dolduruyor ve tüm aydınlatma armatürleri sanki altınla kaplanmış gibi görünüyor.

Bir koridoru takip ederek diğer tarafa geçiyorum ve mini bir kütüphane buluyorum. Raflardaki tüm kitapları tarıyorum. Yelkencilik ve tekneçilikle ilgili olanlar, birkaç gerilim ve iş kitapları var. En sonda yatağın üzerinde lambaların asılı olduğu uyuma odaları var. Onu burada, yumuşak ışıktaki kitap okurken, deniz kıyısında saklanırken, her şeyden uzakta hayal etmek çok kolay. Yatak odasına bir banyo bağlanıyor ve aslında ne kadar büyük olduğuna şaşırdım - gerçek bir küveti var.

Carlee'nin dairesindekinden daha büyük bir mutfak ve yemek odasının önünden geçiyorum. Burada yaşamak kolay, hatta rahat olurdu.

Minibarın da bulunduğu yaşam alanına geri döndüğümde, bir şişe viski alıp biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum. Tekne cam gibi, pürüzsüz suda süzülürken güvertenin çevresini dolaşıyorum. Teknenin ön tarafında deri bir kanepe var ve oturup ayın su yüzeyindeki yansımalarını seyrediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı yastığa yaslayıp bu geceyi tekrar ediyorum. Harika vakit geçirdim. Bir yatta 12.000 dolarlık bir elbiseyle otururken kolye hala boynumda asılı duruyor. Tüm bunlar inanılmaz ve ben kese kağıdının dibinin düşmesini bekliyorum. Düşecek, değil mi?

Hep öyle olur.

Motorlar durdu ve yavaşlayarak durduk. Gözlerimi açtığımda önümde ısıll ısıll parlayan ufuk çizgisini görüyorum. Daha dik oturup, daha önce hiç bu açıdan görmediğim manzarayı içime çekiyorum. Easton'la tanıştığımdan beri şehri çok farklı deneyimledim.

Kapı açılıp kapanıyor ve o bana katılırken manzaraya odaklanıyorum, aramızda bolca boşluk bırakıyor.

"Bu çok güzel," diye itiraf ediyorum, bir yudum alıp şişeyi ona uzatıyorum, ama o reddediyor.

"Peki, arkadaşlarım tamamen gemide olduğuna göre, ne karar verdiniz? İlerliyor muyuz?"

Ona döndüm. "Bence sonucu belirlemek için yazı tura atmalıyız." "Ah, yani sadece dikkatsiz değilsin ve belgeleri okumadan imzalıyorsun Ama aynı zamanda hayatınızı değiştirecek kararlarla kumar oynamaktan da korkmuyorsunuz." Başını sallıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Cebinizde bozuk para var mı?"

"Hayır." Başını eğerek bana bir bakış attı. "Bir şey bulmuş olabilirim, ama bulamazsam ne olacak?"

"Taş, kağıt, makas oynayacağız."

Bir kahkaha kopar. "İnanılmazsın. Ama ben o."

Easton içeri girer ve beş dakika sonra geri döner. Bir şey bırakır. Elime altın bir para tutuşturdu. Bir yüzünde bir kartal, diğer yüzünde bir kadın var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

"Nedir bu?"

"Bu bir Saint-Gaudens altın parası. Büyükbabama aitti. Adını tasarımcısı heykeltıraş Augustus Saint-Gaudens'tan almıştır. Genellikle

Birleşik Devletler tarihindeki en güzel sikkelerden biri olarak kabul edilmektedir."

Ona geri veriyorum. "Hayır, onu suya atmayacağım. Hepsi senin suçun. Bundan ben sorumlu olamam."

Kıkırdıyor. "Sen ."

"Kadını seçiyorum. Eğer ona denk gelirse, evet demektir."

Bileğinin bir hareketiyle altın para havada dönüp durur. Easton onu yakalıyor ve avucunun içinde tuttuktan sonra elinin tersiyle çeviriyor. Bana doğru yaklaşıyor, kolu benimkine değecek kadar yaklaşıyor.

"Hazır mısın?" diye sorar.

Elini çekip seçtiğim tarafı gösterdiğinde nefesimi tutarak bekliyorum. Sanırım rahatlayarak iç çektiğini duyuyorum.

"Anlaştık," diyorum.

Onu bu konuda gergin görmek hoşuma gidiyor. O lanet paranın ne gösterdiğine bakmaksızın ilerleyecektim, ama bunu ona söylemeyeceğim.

Easton'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve sanki bunun bir anlamı varmış gibi ol.

İkimiz de sessizliğe gömüldük, ikimiz de gökyüzüne odaklanmıştık.

"Şimdi hangi kitabı okumanı istediğimi düşünmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Belki bir uzaylı romantizmi."

Bana ters ters bakıyor. "Bu bir ilk olurdu ama sözümü tutacağım. Ayrıca bir sözleşme hazırladım."

"Tabii ki biliyorsun." Viski vücudumda dolaşıyor. "Ama ben okumuyorum."

"Yapacaksın," diyor.

"Bana TL;DR versiyonunu verebilir misiniz? Çünkü beş yüz sayfa uzunluğunda olsa şaşırmazdım."

"Tam olarak üç yüz."

"Ben sadece müstehcen şeyler okurum," diyorum ona sırtarak.

Easton ayağa kalkar ve elinde bir manifesto ve siyah mürekkepli bir kalemle geri döner.

Kâğıt yığınına kucığıma koydum ve sayfalarını çevirdim. "Bunun için koca bir ağacı öldürdün."

"Beklentileri anlamak için okumanızı tavsiye ederim."

"Hangi fiyata karar verdiniz?" diye sordum. "Muhtemelen yazı tura atmadan önce pazarlık etmeliydim."

Sırıttıyor. "Ne istediysen."

"On iki milyon," diye fısıldadım, sonra güldüm.
"Gerçek dışı." "Ama ben iki katını öderdim," diye mırıldandı. "Çalıntı." "*Pislik*." Başımı sallıyorum ve o da kıkırdıyor.

Tek kelime bile okumadan arka sayfayı çevirip imzalıyorum. Nasıl mükemmel bir eş olunacağını biliyorum ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Bir yıl sonra vedalaşacağız ve istediğim her şeyi yapabilecek kadar param olacak. "Neyi ettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok. Ve şimdi, sözleşmeye göre

mecburdum." Sesi hoşnutsuz geliyor. "Bazen risk, ödüle değer."

Easton bir ebeveyn gibi başını bana sallıyor. Sırıtiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tenime değen rüzgârın tadını çıkarıyorum. Umarım bu doğru bir karardır. Öyle gibi geliyor.

"Umarım bu işin sonunda arkadaş olabiliriz," diyorum ona.

"Bunu istiyorum," diyor.

"Belki de en iyi arkadaşlar," diyorum. "Bir yıl birlikte çok zaman geçirdik."

"Ne olacağını kim bilebilir?" diyor. "Ama Carlee'nin yerinin değiştirilmesinden hoşlanmayacağını garanti edebilirim."

"Seni takip eder ve kışına tekmeysi basar," diyorum ve o da kıkırdıyor.

Kehribar rengi ışıklar dalgalanmalar halinde suyun üzerine yansıyor ve kolu kanepenin arkasına yaslanırken dudaklarını şakacı bir gülümseme süslüyor. Ona yaklaşıyorum, vücudunun kıvrımlarına yaslanıyorum ve o bana karşı gevşeyene kadar hareket etmiyorum.

"Güzel kokuyorsun," diye

fısıldıyorum. "Sen de öyle," diyor.

"Seni tanımak için iyi vakit geçireceğim, Easton."

"Dört gözle bekliyorum," diyor bana bakarak. "Yarın ne zaman taşınacaksın? Ayrıca, önümüzdeki otuz yedi gün içinde evlenmemiz gerekiyor."

"Ne?" Ona doğru döndüm.

"Sözleşmeyi gerçekten okumalıydın, sevgilim," diye takılıyor.

Bunu yapmadığım için kendimi sorguluyorum. "Seksten bahsedildi mi?"

"Vücudun pazarlığa açık değil Alexis, sadece zamanın." Onun sözleri tüm doğru şekillerde baskındır.

Sessizlik hakim olur.

"Boktan bir adliye düğünü istemiyorum," diyorum. "Meşru olmasa bile biraz özel olmasını istiyorum."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Sen nasıl istersen, sevgilim. Bunu bir macera haline getireceğiz."

Heyecandan içim içime sığmıyor. "Ve yeminlerimizi yazacağız." Tüm dikkatini bana veriyor. "Gerçeklerle."

"Gerçeklerle," diye tekrarlıyorum ona.

Telefonu titriyor ve cebinden çıkarıp ekrana bakıyor. "Buna bakmam lazım."

Tekrar kendi başıma kalmadan önce başımı sallıyorum, ama o eskisi kadar uzun süre gitmiyor.

Döndüğünde saçları dağınıktı, sanki parmaklarını birkaç kez geçirmiş gibiydi ve yorgun görünüyordu. Bu konuda nasıl bir baskı altında olduğunu hayal bile edemiyorum. Ailesi, işi, halk ve bir şekilde ben de işin içine karıştım. Bu çok fazla. O yaptıklarımızın uğraşırken benim tek yapmam gereken güzel görünmek.

"Muhtemelen gitmeliyiz," diyor sesi hırçınlaşarak.

"Elbette." İçkileri alıp onu içeriye kadar takip ettim ve direksiyonun olduğu merdivenlerden yukarı çıktım.

O bizi marinaya geri götürürken, ben de onun yanında oturup düşüncelerimde kayboluyorum.

Bazen onunla birlikteyken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Buna gerek yok çünkü sessizlik her zaman garip değildir. Kelimeler her zaman boşluğu doldurmak zorunda değil. Onunla birlikte olmak bana bugüne kadar bir şey öğrettiyse, o da budur.

Motoru durdurduktan sonra ışıkları kapatır ve her şeyi kilitler.

Kulübeden ayrılmadan önce Easton beni durdurdu.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi çikolata gibi yumuşak. "Bunun için hayatını durdurduğunu biliyorum."

"Senin için," diye düzeltiyorum, gözlerine bakarak. "İyi bir kalbin var Easton. Bunun bir anlamı var."

Kollarını bana doluyor ve beni kucaklıyor. Ayrılmadan önce ona birkaç saniye sarılıyorum. Elini omzuma koyarak beni dışarı çıkardı.

Özel iskelesine ayak basar basmaz elini bana uzattı. Elini tutuyorum ama topuğum tahtadaki bir yarığa takılıyor ve ona doğru düşüp vücuduna çarpıyorum.

"Bu konuda çok beceriklisin," diye fısıldıyor, beni yakalayarak. Çok yakın duruyoruz.

"Biliyorum. Ve sen beni kurtarmaya devam ediyorsun," diyorum, onun bana Ben nasıl baktığını fark ederek.

Dünyam değişiyor - ya da belki de alkolün etkisiyle.
Charger'a doğru yürürken parmaklarımız birbirine kenetlendi. Onun elini tutarak
doğal geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor kapımı açarken. "Yarın internetin ne diyeceğini."

Kapım kapanıyor ve o bana katılırken başımı koltuğa yaslıyorum.

"Ne diyeceklerini tahmin edebiliyorum. Bizim hikayemiz on yılın aşk hikayesi olacak."

Kıkırdıyorum. "İroni."

Easton arabasıyla şehri bir uçtan bir uca geçiyor ve otuz dakika sonra dairemin önünde yavaşlıyor. Carlee'nin odasına bakıyorum, televizyonun renkli gölgelerinin duvarda dans ettiğini fark ediyorum. Hâlâ uyanık.

Park ediyor ve motoru kapatıyor.

Ona dönüyorum. "Teksas'tan ayrıldığımda kendime daha fazla risk alacağımı ve hayatı boşa geçirip zaman kaybetmek yerine yaşamaya çalışacağımı söyledim. Yıllarca lise öğrencilerine öğretmenlik yaparken yaşamıyordum. Macera yoktu. Beni asla sevmeyecek bir adamla peri masallarının mümkün olduğuna kendini inandırmış bir insanın . Kadere ya da bunların hiçbirine inanmıyorum ama benim ya da senin ötede bir şeyler oluyor. Bu *doğru* hissettiriyor, değil mi?"

Easton sabırlı; ben kelimelerimi bulurken beni dinliyor ve sözümü kesmiyor. "Evet, bunu ben de inkar edemem."

Tekrar Carlee'nin odasına bakıyorum ve perdenin hareket ettiğini görüyorum. Muhtemelen casusluk yaptığını bilerek başımı sallıyorum. Kahretsin, ben de aynı şeyi yapardım.

"Bana bir söz vermelisin."

"Ne istersen." Sesi çakıllı ve alçak ve beni incelerken vücudum bakışlarının altında uğulduyor.

"Birbirimizi daha sonra değil, en kısa zamanda tanıyacağımıza söz ver. Birbirimize yabancı olmak istemiyorum."

Sokak lambası yontulmuş yüzünü aydınlatıyor ve ağzının yukarı doğru dönmesini izliyorum.

"Bu hoşuma giderdi."

*Doğum günü geri sayımı: 36 gün
Onunla tanıştığımdan beri: 10
gün Şirket devri: 43 gün*

A Bir ton mesaj beni ölü uykumdan uyandırdı. Arkadaşlarımın çoğı Alexis'i soruyor, onun hakkında daha fazla bilgi istiyor. Bencil yanımda her şeyi kendime saklamak istiyorum.

Kardeşimin mesajlarını açıyorum ve gönderdiği son mesajı okuyorum.

WESTON

Son , Lexi ailemizle tanışıyor!

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum çünkü henüz buna hazır değilim.

Ayağı kalkıp uzanıyorum ve uzakta seyreden arabaların arka lambalarına bakıyorum. Güneş henüz doğmadı ama şehir uyandı.

Saat neredeyse beşi geçiyor. Komodinin üzerinden saatimi alıp bileğime takarken yeni bir günün, yeni bir hayatın başlangıcı olduğunu düşünüyorum.

Espresso yapmak için aşağıya iniyorum.

Dün, Lexi ve ben yollarımızı ayırana kadar burada yalnız yaşadığım son gündü. Tek başıma olmaktan hoşlansam da onun arkadaşlığını hafife almayacağım. Zirvede çok yalnızım.

Çekirdekler öğütölürken ve espresso dökölürken, güneşin ufukta yükselişini izliyorum. Işıklar çevredeki binalara yansıyor ve gökyüzü

bulutlarla birlikte koyudan açık maviye dönüşür.

Tezgahın üzerindeki telefonumun sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve kardeşimden gelen yeni bir mesajı görmek için aşağıya bakıyorum.

Lexi ve benim partiye girerken ve valeda beklerken çekilmiş fotoğraflarımızı içeren makalelerin ekran görüntüleri. Yakındık, çok yakındık ve o anı net bir şekilde hatırlıyorum. Onu öpmek istemişim. Hâlâ da istiyorum.

Easton Calloway'in yeni takıntısı.

Easton Calloway'in yeni flin4et a rin4'ünü öldürmek mi?

Easton Calloway, New York'un en güvenilmez bekarı.

WESTON

Görünüşe göre sorunu bulmuşsun.

EASTON

Dün gece bunu resmileştirdik.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Telefonum hemen çalışıyor. Yazılı bir şey istemediğimiz zaman konuşuruz. Yıllar geçtikçe, kığımızı korumada profesyonel olduk.

"Düğün tarihi belli mi?" diye soruyor. "Günaydın ya da merhaba yok mu?"

Dün gece geç saate kadar ayakta kaldıktan sonra daha hızlı çalışmak için kafeine ihtiyacım var. Lexi'yi bıraktıktan sonra, uykuya dalmadan önce saatlerce kafamın içindeydim.

Son konuşmamızı ve nasıl yabancı olmamızı istemediğini düşünüyorum. *Siktir*, ben de istemiyorum.

"Otuz altı gün sonra doğum günümüz. Saat işliyor."

"Teşekkürler, Kaptan Belli. Şimdi ve o zaman arasında olacak. O farkında."

"Sözleşmeyi okudu mu?" soruyor ve bir yere doğru yürüdüğünü anlayabiliyorum.

"Hayır," diye gülerek itiraf ediyorum. "*Acı verici bir şekilde tahmin edilebilir.*" "Umarım buna ihtiyacın olmaz."

Onun tarafında bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

"İçimde öyle bir his var," diye itiraf ediyorum, içinde ne yazdığını bilerek. Herkesten iki adım önde olma ihtiyacı, Alexis'ten bile.

Espressomun son yarısı soğumadan bir yudumda içip bir tane daha demliyorum. Bittiğinde çatı katı bir kafe gibi kokuyor.

"Ve sen onun aşka karşı olduğuna emin misin? Yani, hiç şansı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye onaylıyorum, her ne kadar içimde bir umut kırıntısı kabarmış olsa da sözlerini olduğu gibi kabul ediyorum. "Ama bir değişiklik olursa, kişisel hayat dramamın bir numaralı hayranı olduğun için seni haberdar edeceğim."

"Harika! Çok memnun olurum. Patlamış mısır hazır ve bahisler yapıldı."

"Bahisler?" Ben soruyorum.

"Billie ve birkaç kişi daha bir havuz oluşturdu ve içimizden biri büyük ikramiyeyi kazanacak," diye açıklıyor. "Söyleyebileceğim tek şey bu."

"İhtiyacım olan son şey, karşılık veremeyecek birine aşık olmak. Tamam mı? Bu sadece durumu karmaşıktır, bu yüzden bundan kaçınıyorum. En iyi ihtimalle, bu işin sonunda arkadaş olacağız."

"Ama ondan etkileniyorsun. Senin yanına taşınıyor. Onu randevulara götüreceksin. Onu etkileyeceksin. Ve sen şimdiden çok kıskançsın."

"Doğru. Biz yüceltilmiş oda arkadaşı olacağız." Bu konuşma canımı sıkmaya başladı.

"Evlilik bundan ibarettir. Güven bana, biliyorum." Kıkırdıyor. "Ama sözlerinle dolu boktan bir sandviç yemeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

İçimi çektim. "Saat altı bile değil ve sen bir şekilde beni başardın. Bu bir rekor olabilir."

"Yeni olan başka ne var? Mızımızın tekisin. Her neyse, spor salonuna gidiyorum. Sonra konuşuruz. Bu gece buluşmak ister misin?"

"Lexi ile planlarım var." "Ve böylece başlıyor," diyor.

Ona siktirip gitmesini söyleyemeden aramayı sonlandırdı.

Günlük kafeinimi aldıktan ve giyindikten sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ofisime giriyorum. Diplomalarım ve sertifikalarım ailemin fotoğraflarıyla birlikte duvarda gururla asılı duruyor.

Her Pazar, sabahı o haftaki ajandamı gözden geçirerek ve katılmam gereken tüm video konferansları düzenleyerek geçiriyorum. Günlerim yatırımcılar, yönetim kurulu üyeleri, direktörler ve yöneticilerle sanal ve yüz yüze toplantılarla dolu.

Resmi işler için dünyayı dolaşırken farklı zaman dilimlerindeydim, bu yüzden çok şey kaçırdım. Mümkün olduğunca haberdar olmaya çalıştım. Sözleşmemin bana düşen kısmını yerine getirmeye çalışırken

CEO olmak zor oldu ve kendimi her geçen gün daha da yorgun hissediyorum.

Toplantıların yarısı iptal edilmeli çünkü zamanımı boşa harcıyorlar. Görevi devraldığım, eğer bir e-postada söylenebiliyorsa, bir e-posta bekliyorum. Bunun sona ermesi gerekiyor.

Dokuza kadar çalışıyorum ve kendimi parka bakarken hayal kurarken buluyorum.

Gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı güzel bir gün ve temiz havaya ihtiyacım var.

Bir çift şort ve tişört giydikten sonra Yankees beyzbol şapkamı ve güneş gözlüklerimi alıyorum, sonra Brody'ye mesaj atıyorum. Dışarı çıktığımda, nereye gittiğimi hep ona söylerim.

Bana bir başparmak emoji gönderiyor ve ben başımı sallıyorum. Bir başparmağın beni neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyorum ama sinirlendiriyor. Lexi muhtemelen bunun yaşlı Y kuşağı öfkesi olduğunu söyleyecektir. Öyle.

Çizim defterimi ve mürekkepli kalemimi alıp çıkıyorum.

Bina yöneticisi Stella beni güvenlik masasının yanında karşıladı. "Günaydın. E-postanızı aldım, Bay Calloway."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Onun gelişi için hazır olacağız."

Başımı sallayıp devam ediyorum, Lexi'nin sahip olduğum her şeye erişebileceğini bilmek beni mutlu ediyor. Arabalarımın anahtarları hariç.

Dışarı çıktığımda, caddeyi geçip kaldırımdan asfalt yola çıkarken parlak güneş tenimi ısıtıyor. İnsanlar köpekleriyle oynuyor. Bisikletliler yanımdan hızla geçerken, koşucular koşu takımlarıyla oflaya puflaya yanımdan geçiyorlar. Omzumun üzerinden bakıyorum, Brody'yi elli adım ötede görüyorum. Rastgele bir bank bulup oturuyorum.

Beş dakika sonra Brody de aynı yerde bana katıldı.

"Dün gece çok eğlendin." Kaşları çatıldı. Bu bir ifade, soru değil. "Lütfen bana seni neden hâlâ kovmadığımı hatırlat."

"Çünkü seni ." "İyi noktaya değindin," diyorum ona.

Ayrıca, o en iyisi ve aileden biri ama bunu hiç konuşmuyoruz. "Yani, siz ikiniz..." Sözü bitirmiyor ama sessiz soru devam ediyor. "Bugün taşıyor."

Haberlere tepki vermiyor ama vermesini de beklemiyordum çünkü o bir duvar. Brody yıllar içinde duygularını korumayı mükemmelleştirdi ve benden daha iyi olduğuna ikna oldum.

Bu yüzden ona bir şeyler anlatıyorum. İyi bir dinleyicidir ve aramızda kalır.

"İşler ilginçleşmeye başladı," diyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. Sonra onu gördüm.

Alexis, Carlee ile çimlerin üzerinde yürüyor ve Carlee gülümsüyor. Elllerinde buzlu kahveler, bir şeye gülüyorlar.

"Tişörtünde ne yazıyor?" Uzaktaki kelimeleri okumak için zorlanıyorum.

Bu benim doğaçlama tişörtüm. Bir kahkaha patlattım.

"Hiç sikinde değil," diye mırıldanıyor ve ben gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Bence bir açıklama yapıyor," diyorum.

Benimle olduğu an, doğaçlama saatidir.

"Gazeteciler beni fark etmeden buradan gitmeliyiz."

Kıkırdıyor. "Bunun için çok geç."

"Siktir," diye tıslıyorum, hakkımızda *cennette sorun* yaratacak hikâyeler çıkmaması için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ayağa kalkıyorum, onlara doğru yürüyorum, çimlerin üzerinde ilerliyorum.

Kafasını kaldırıp beni gördüğünde sırtıttı. "Şeytandan bahset!"

Kollarını bana doladı ve beni kucakladı.

"Seni özledim," diyor gözlerimin içine bakarak. "Ben de seni özledim," diyorum ona ve bu doğru.

"Vay canına," diyor Carlee kahvesinden buğu damlarken. "Tamam, sizi birlikte görmek mi? Evet, anladım."

Lexi şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor, ama ben kolumu ona dolamaya devam ediyorum, o yakınken ona dokunmadan edemiyorum.

"Özür dilerim. Beş saniye daha böyle kalabilir misin?" Carlee çantasını karıştırıyor ve telefonunu çıkarmadan önce içinde tılsımlar gezdiriyormuş gibi sesler çıkarıyor. "*Deli gibi aşık olduğumu* söyle. Yani... peynir!"

Lexi dişlerini gülümsüyor. "Buradan ayrılana kadar bekle."

Benden kahkahalar kaçıyor ve Carlee fotoğrafları çekiyor. "Bunu Instagram'ımda paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

"Carlee," diye ısrar ediyor Lexi.

"Üzgünüm. Easton'ın umurunda değil. Senin umurunda mı?" soruyor. "Ben karışmıyorum. Bu Lexi'ye bağlı."

Lexi'nin gözleri yumuşar. "Lütfen yapma."

Carlee sırtarak başyapıtına bakıyor. "Tamam, ama sadece sen lütfen dediğin için. Dügün çanlarını mı duyuyorum?"

"Muhtemelen," diyorum.

Carlee'nin gözleri açılıyor ve Alexis şakacı bir şekilde karnıma tokat atıyor.

"Ne? Bu *doğru*," diye teklif ediyorum, yanakları kızarıırken bir bakış atıyorum. olması çok tatlı.

Carlee olduğu yerde donup kalıyor, aramıza bakıyor. Sanırım şaka yapmadığımı biliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Doğru kişiyi bulduğunuzda, bilirsiniz."

Carlee o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki sesinin parkta yankılandığını duyuyorum.

"Paris ve çilek," diyor Lexi'ye parmağıyla işaret ederek. Lexi kibarca

"İzninizle," diyor ve elimi tutup bizi uzaklaştırıyor. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye fısıldıyor.

İçimi çekiyorum, ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "İnan bana, buraya ilk ben geldim. Ancak Brody sizi fark ettiğinde konuşmak gerekti. Bizi itibarsızlaştıracak aptalca manşetlere ihtiyacımız yok."

Başını sallıyor. "Tamam. Seninle daha sonra buluşana kadar birlikte ne kadar harika olduğumuzu duymak zorunda kalacağımın farkında mısınız?"

"Gerçek bu, sevgilim. Buna alışsan iyi olur."

Gözlerinde bir pırıltı var. "Daha sonra uzun uzun sohbet edeceğiz."

"Dört gözle bekliyorum." Kollarımı uzatıyorum ve o da kollarıma atlıyor. "Birkaç saat sonra görüşür müyüz?"

Güzel kokuyor ve dudaklarımı alnına koyuyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Doğal geldi, sanki buna ihtiyacı varmış gibi. Ondan memnun bir iç çekiş saliveriliyor.

Eminim gazeteciler bu aleni sevgi gösterisinin yüzlerce fotoğrafını çekiyorlardır. Onlara o anı yaşatmamalıydım ama elimde değildi.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordum.

Lexi başını sallar ve çekilir. "Metroyu idare edebilirim." Elini tutup onu kendime geri getiriyorum. "İsrar ediyorum."

Pembe renkli dudaklarında meydan okuyan bir sırıtış yayılıyor. "Yakında görüşürüz,

Easton."

Ayrılıyor ve omzunun üzerinden bana bir öpücük konduruyor. Onu yakalıyorum ve sırtarak cebime sokuyorum.

Onun gidişini görmekten nefret ediyorum, ama lanet olsun, kıcını mükemmel gösteren o yırtık kotla gidişini izlemek hoşuma gidiyor. Brody yanıma yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Bu ilginçti," diyor. "Zaten kırbaçlanmıştım."

Gökyüzündeki elmasa doğru ilerlerken, "Onu karım yapacağım," diye itiraf ediyorum.

Bana doğru baktı. "Biliyorum."

"Onu takip et," diyorum ve o da topuklarının üzerinde dönüyor, caddeyi geçerken beni kendi halime bırakıyor.

Binaya girdiğimde hayatımdaki herkesin Alexis Takımı olduğunu fark ettim.

I dönüp Easton'a bir öpücük vereceğim. Koyu mürekkebinin mükemmel bir şekilde gösteren siyah tişörtünün içinde çok iyi görünüyor. Beyzbol şapkasının altında, dağınık kahverengi saçları olduğunu biliyorum. Birçok kadının ölmek isteyeceği saçlar.

parmaklarını gezdirme fırsatı için.

Dışarıdan bizi izleyen biri , aşık olduğumuza inanırdım. Ama ben daha iyi biliyorum.

Ayrıca on dört günün onun sıkılması için yeterli olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla bir yıl birlikte olmak beni endişelendiriyor.

Ya on beşinci günde tam bir canavara dönüşürse?

Bu düşünce beni güldürüyor. Ya bir canavara dönüşürse? Bunu düşünerek homurdanıyorum.

Günün sonunda, önemli değil; paramı alıyorum ve yeni bir arkadaş edineceğim. Sadece bir yıl ve bana macera sözü verdi. Easton Calloway yalan söyleyecek bir adam değil.

"Bu kadar çok dövmesi olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldanan Carlee dikkatimi tekrar ona çekti. "Onu vahşi doğada tanıyamazdım."

"Görebildiğinden daha fazlası var," diye itiraf ediyorum, onları gördüğüm zamanlardaki anılarımı hatırlayarak.

"Onları gördün mü?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, kulağa tam olarak nasıl bildiğim için, ama onu düzeltmiyorum ya da ek bir bilgi vermiyorum.

Easton'a Kule'de arpığımızdan beri aylar geçmiş gibi geliyor ama daha dokuzuncu gündeyiz. Belki de bu yüzden çoğu kadın iki hafta dayanamıyor. Onunla her şey çok hızlı ilerliyor, ilişkileri bile.

"Orada olacağını biliyor muydun?" Kaldırımı ıktığımızda Carlee sordu.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama çok yakınımızda yaşıyor, bu yüzden onunla karşılaşmak beni şaşırtmıyor."

"Bu da demek oluyor ki, birkaç saat içinde yakın bir yerde yaşıyacaksınız."

Central Park yakınlarındaki şirin bir restoranda brunch yaparken ona taşınacağımı söyledim. Çoğu kişi burayı duvardaki bir delik olarak görür, ancak şehirdeki en iyi somon fme simitlere sahipler ve buzlu kahveleri ölmek üzere.

Bugün Easton'ın yanına taşındığımı itiraf ederken gergindim, ne diyeceği konusunda endişeliydim ama o hiç itiraz etmeden bunu destekledi. Küçük dairesinde onun kanepesinde uyumak, ben kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar geçici bir dzenlemeydi. Yine de ikimiz de bunu beklemiyorduk.

Milyarder bir bekar bulmak bingo kartımda yoktu. Bu dünya için bir şok.

Arkamı dönüp büyük asma balkonu ve gündüz de elmas gibi görünen çatı katını gösteriyorum. Mavi renkli camlar güneş işığında parıldııyor.

" bu," diyorum ona.

Kaşları kalktı. "Asla olmaz."

"İçerisi muhteşem, deri mobilyalar, kabarık halılar, yüksek tavanlar ve duyulmamış bir manzara. Ve kütüphanesi ..."

"Lütfen beni en kısa zamanda davet et."

"Yerleştiğimde, bitmiş say." Gergin bir kahkaha atıyorum.

Easton'a ve onun geçici karısı olmaya kendimi tamamen adadım. Bir yalan için her şeyi göze alma dşncesi beni korkutuyor ama bunu başaracağımıza inanıyorum. Easton'ın bunu neden yaptığını hatırlıyorum - çünkü ailesinin işini ve çalışanlarını önemsiyor.

Yerin altına inen merdivenlerden çıkıyoruz ve trenimizin gelmesini bekliyoruz. Etrafımızda küçük bir insan kalabalığı oluşuyor, bu yüzden biraz mahremiyete sahip olmak için daha aşağıya iniyoruz.

Carlee ellerini ceplerine sokuyor ve bana sırtıyor. "Ona aşık oluyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"On gün oldu," diyorum ona.

"Ve zaten birlikte yaşamaya başladınız," diyor. "Kafiyeyi biliyorsun."

Başımı salladım. "Başlama."

"Önce aşk gelir, sonra ... sadece söylüyorum, aşık olmak size yakışıyor."

Beni bazen kendimden bile daha iyi tanıyor. Üniversitede aynı adamla çıkmıştık ve bir yaz kaçamağından sonra şimdiki eski sevgilime tekrar aşık olmamı izledi. Yetişkin hayatımda bunu fark ederdi ve bir şeylerin yolunda gitmediğini de fark ederdi. Aşık olduğuma inanıyor ve bu düşünce beni her şeyden çok korkutuyor.

Yapamam. Yapmayacağım. Bunun neye yol açtığını biliyorum, kalp kırıklığına.

Bu benim gerçek anım ve hiçbir şey söylemiyorum. İddiaları ne doğruluyorum ne de reddediyorum. Onun sözlerinin içinde oturuyorum, onların içine dalıyorum, böylece o da konuşmaya devam ediyor.

"Sana tamamen takıntılıymış gibi bakıyor. Yani, anlıyorum. *Çok seksisin.* İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Sanki... vay be." Gülümsüyorum.

"Keşke benim de olsaydı," diyor.

"Bulacaksın," diyorum ona. "Gerçek bir şey bulacaksın, sabahları uyanmak için seni heyecanlandıran biriyle birlikte olacaksın. Söz veriyorum."

Bir gün, bundan yıllar sonra, ona gerçeği söyleyeceğim. Trene binerken kendime verdiğim bir söz bu.

Carlee bana bir şeyler söylüyor ama vagonun diğer ucunda Brody'yi gördüğümde hazırlıksız yakalanıyorum. Göz teması kurmuyor ve iner inmez kollarımı göğsümde kavuşturarak platformda duruyorum ve herkesin dışarı çıkmasını bekliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Carlee kafası karışmış bir şekilde soruyor. Brody iner inmez ona doğru yürüyorum. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyor. "Bu senin korunman için Alexis."

"Lexi." Gözlerimi kısıyorum. "Yani konuşabiliyor musun?"

"Oh, merhaba," diyor Carlee, kirpiklerini kırıştırırken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Ona dirsek atarım. Easton'ın korumasıyla flört etmesi ihtiyacım olan son şey.

"Söyleyecek önemli bir şeyim olduğunda konuşurum," diye açıklıyor ama bunu bilmem gerekiyormuş gibi söylüyor. Sesi beklediğimden daha derindi ve beni yakaladı.

beni gafil avladı.

Bu adam uzun boylu ve kaslı, kolları dövme ve ceketinin altında bir silah taşıdığını göğsünde gördüğüm kılıftan anlıyorum. Yanlışlıkla karşısına çıkmak isteyeceğim biri değil. Yine de Easton'ın hayatındaki herkeste *bana bulaşma* havası var. Ama onda da tanıdık bir şeyler olduğunu inkâr edemem.

"Beni takip edemez misin?" diye sordum. Bana ters ters bakıyor.

"Lütfen?"

"Emirlerim var."

Bir sonraki trenimiz geliyor ve insanlar akın akın inip biniyor. İç çekiyorum, şehirde devetüyü gölgesi olmadan dolaştığım günlerin sona erdiğini biliyorum.

En iyi arkadaşşıma bakıyorum. " gel. Gidelim."

"Bize katılıyor musun?" Arkamızdan geldiğinde Carlee ona gülümseyerek soruyor.

O da ona cevap vermiyor.

Eve yürürken Carlee kolunu benimkine doluyor. Dairemizden sadece sekiz blok uzaktayız ama bu süre bana aklına gelen her soruyu sorması için yeterli. Merak onu canlı canlı yerken beynindeki çarklar dönüyor.

"Tamam, kim o?"

"Easton'ın koruması. Beni takip ediyor," diye fısıldıyorum. "Böyle bir adamın beni her yerde takip etmesine aldırılmazdım."

"Sus," diyorum gülerek. "Genelde gizlidir ve ben onu görmem. Beni takip ettiğini bildiğim tek gün, onu bir kez bile görmedim."

"Hmm, sanırım artık saklamak için bir neden yok. Sen ve Easton Calloway alenen çıkıyorsunuz. Bunu beklemeliydin."

"Şşş. Konuşmamızı dinliyor mu bilmiyorum." Brody kıkırdıyor.

Ona döndüm. "Gördün mü, öylesin."

"Bilerek değil. Düşündüğünden daha yüksek sesle konuşuyorsun." "Biz yokmuşuz gibi davran."

Başını sallıyor. "Bu tavırla Easton'ın taşaklarını patlatacaksın."

Bir gülümseme . "Buna inansan iyi edersin."

"Öyle," diye onaylıyor Carlee ve bana dönüyor. "Şimdi biraz daha hızlı yürüyebilir miyiz? Kahve geri dönüş yapıyor."

"Iyy," dedim ona.

Gözleri büyür. "Aman Tanrım. *Bir* numara," diye onaylıyor Brody, eli kalbinin üzerinde. "Ben bir hanımefendiyim."

Neredeyse gülümsediğini görüyorum ama . Üçümüz devam ediyoruz.

"Şu anda gazeteciler bizi izliyor mu?" Carlee soruyor.

"Evet," diye onaylıyor Brody. "Her zaman Alexis'i izliyorlar."

Bunu söylediğinde kulağa uğursuz geliyor.

On dakika sonra evimizin merdivenlerini tırmanıp ana kapıyı açıyorum. Carlee arkamdan geliyor.

"Burada kalmasına izin veremeyiz," diyor ve bina girişini koruyor gibi görünen Brody'ye dönüp bakıyor. "Bu kabalık olur."

"Ne yapmak istiyorsun? Onu içeri mi davet edeceksin?"

"Güneyli misafirperverliğin nerede? O boku Teksas'ta mı bıraktın?" "İçeri gelmeyecek," diyorum merdiven boşluğuna dönerek. "Güven bana." "Bahse var mısın?"

"Elbette," diyorum gülerek. "Fiyatını söyle." "Yüz dolar."

"Anlaştık."

Dairemize çıkan dört kat merdiveni çıkıyorum ve anahtarı deliğe sokup içeri girmeden önce düğmeyi çeviriyorum.

Buraya gönderdiğim iki kutu eşya köşede yığılı duruyor. Bavulumu alıp temiz kıyafetlerimi içine yerleştiriyorum ama fermuarını çekmek için bekliyorum. Küçük mutfakta en sevdiğim kahve kupamı buluyorum, üzerinde kiraz kırmızısı 1970 Chevrolet Camaro Z28 ile "*Ben yaşlı değilim, ben bir klasığım*" yazıyor. İçini bir kahve halkası çevreliyor ve unutmamak için kitaplarımın yanına koymadan önce onu temizliyorum.

Bir dakika sonra Carlee içeri giriyor ve dairenin kapısını açık bırakarak koridordan banyoya doğru koşuyor. Ben kapıyı kapatamadan Brody içeri girdi. Bir metre boyuyla evimizi küçültüyor ya da en azından öyle görünüyor.

"Bana yüz dolara mal oldun," diyorum başımı sallayarak.

"Farkındayım."

Tuvaletin sifonunu duyuyorum, ardından lavabonun suyu akıyor. Ağzım açık kaldı. "Benimle iddiaya girdiğini biliyor muydun?"

"Bu yüzden buradayım." Kaşları çatıldı.

Alay ettim. "Sen de Easton gibi pisliğin tekisin."

Gözlerime bakıyor. "Aileden geliyor."

"Bekle, akraba mısınız?"

Cevap vermiyor.

Gözlerim kolundaki dövmeleeri tarıyor ve *onursuzluktan önce ölüm* sözleriyle tanıdığım bir sembol görüyorum. O bir denizci. Bu onun tavrını açıklıyor.

Brody odaya göz gezdiriyor. Oturma odasının duvarında çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir kolaj, yeşil koltuğunda pembe yastıklar, kelime mıknaatıslarıyla kaplı bir buzdolabı ve ziyaret ettiğı farklı yerlerden hediyelik eşyalarla bu alan Carlee'ye ait.

Carlee bize katılıyor, buzdolabını açıyor ve içine bakıyor. "İçecek bir şey ister misin? Bira?"

"Hayır, teşekkürler" diyor.

Ona başımı salladım.

Telefonu çaldığında cebinden çıkarır, "Evet" diye cevap verir ve kapıdan çıkar.

"Kirli oynuyorsun," diyorum ona, başımı sallayarak. "Ona bahsimizi anlattın."

"Bunu hak ettin. Şimdi, Bay Milyarder'in sana kim olduğunu unutturmasına izin verme, bebeğim. Hepsi bu kadar. Ayrıca, Koruma Brody tam bir göz bebeğı."

Ne dediğini hatırlıyorum.

"Akraba oldukları için," diyorum.

"Bunu görebiliyorum."

Gülüyor ve kendine bir bardak su dolduruyor. Buraya gönderdiğim kutulardan birini açıyorum ve ne paketlediğimi hatırlamaya çalışarak içine bakıyorum. Çoğu fotoğraftı.

Carlee bardağını tezgâhın üzerine koyar. "İkinizi hâlâ unutamıyorum. Sen ve Easton'ın aşkın hâlâ var olduğunun kanıtı olduğunuza eminim. Bana umut veriyor."

Suçluluk duygusu içime akıyor; şeyin sahte olduğunu biliyorum. Belki de benim aşk anlayışım hep sahteydi. Belki de herkes rol yapıyor ve bu da olabileceğı kadar gerçek.

"Teşekkürler," diyorum, umarım iş çıkırından çıkmaz, ama çığ başladı. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok. Bunun felaketin gizli tarifi olabileceğini fark ediyorum.

Esniyor. "Sanırım işe gitmeden önce biraz kestireceğim. kaçta çıkmaya hazır olman gerekiyor?"

Telefonumun kilidini açıp saate bakıyorum. "Bir saat."

Carlee bana doğru yürüdü ve sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım, tamam mı?"

"Aynen," diyorum ona gülümseyerek.

Odasına gider ve kapı kapanır.

Uzaktan gelen hafif korna sesleri dışında ortalık sessiz. Cevaplanmasını istediğim sorularım olduğunu ve burada bana yardım edebilecek tek bir kişi olduğunu fark ediyorum.

İçimi çekiyorum, dört kat merdiveni çıkıp zemin kata iniyorum ve dışarı çıkıyorum. Brody telefonunda bir oyun oynuyordu ve yaptığı şeye geri dönmeden önce bana baktı.

"Easton'ın taşaklarını patlatacağımı söylemiştin."

"Öylesin." Kafasını kaldırmıyor.

"Akrabalığınız nedir?" diye

sordum. "Biz kuzeniz."

"Oh," diyorum. "Onun koruması olarak neler görmüş olmalısın."

Boğazını temizliyor. "Havadan sudan konuşmayı geçebilir miyiz?"

"Kaba." Alay ettim. "Ne zamandır onun için çalışıyorsun?" "On

beş yıldır."

Bakışlarımı başka yöne çevirip bulutsuz gökyüzüne odaklanıyorum. Güneş ışığı ağaçların arasından yansıyor ve sınırlarımı bastırıp bilmek istediğim şeyi soruyorum. "Bu tipik dokuzuncu gün davranışı mı?"

Brody içten bir kahkaha patlattı. "Gerçekten sana söyledi

mi?" "Evet."

"Easton'la aranızdaki hiçbir şey tipik değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hiç kimseye sana baktığı gibi bakmadı. Asla."

Samimi davranıyor ve dürüstlüğünü takdir

ediyorum. "Genişletebilir misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Bunu bekliyordum," dedim ona. "Takılmak istersen bize katılabilirsin."

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Sonra yukarı çıkıp kanepeye oturuyorum. Sorun şu ki, Easton'ı tanımıyorum ve şu anki davranışının normal mi yoksa karakter dışı mı olduğunu kesinlikle bilmiyorum. Benden önce kendini yeniden keşfediyor olabilir ve ben bunu bilemem.

Yakın arkadaşlarımızı ikna etme konusunda gerçekten bu kadar iyi miyiz, yoksa ikimizin de göremediği bir şeyler mi var? Çünkü ben bir şey hissetmeye başladım.

Easton'ın yaşadığı gibi varoluşsal bir kriz. Gözlerim kapalı bir şekilde kanepeye uzanıyorum ama aklım başımdan gidiyor.

Uykuya daldığımda, arabamın beş dakika içinde geleceğini bildiren bir mesaj alıyorum. Kalkıp Carlee'nin kapısını çalıyorum. Kapıyı açıyor, saçlarını başının üstünde topuz . Ona sıkıca sarılıp vedalaşıyorum.

"Kestirmen nasıldı?"

"Kısa," diyor. "Yakında takılacağımıza söz ver."

"Sana hâlâ bir borcum var. Brunch sayılmaz." Pencereden dışarı bakıyorum, kaygan siyah limuzinin apartmanın önünde durduğunu görüyorum. "Gitmem gerek."

"Lütfen yabancı olma."

"Yapmayacağım, söz veriyorum." Taşıyabileceklerimi alıp aşağı iniyorum.

Dışarı çıktığımda şoför benim için kapıyı açıyor ve Brody ön yolcu koltuğuna geçiyor.

İçeri girdiğimde bir buket beyaz gül, bir şişe şampanya ve çikolata kaplı çilekler görüyorum. El yazısıyla yazılmış bir not iliştilmiş. Başım dönerek açtım.

I ceax1 il eacfi ec shex I 5aib I ci55eb pov,

-S

El yazısı düzgün, sanki kendi yazı tipiymiş gibi. Birkaç kez okuyup parmaklarımı dudaklarımdaki gülümsemeye bastırıyorum, sonra da kesik kesik bir nefes alıyorum.

Beni kıracak. Bunu yapacak.

Sertçe yutkunuyorum, kendime bir kadeh şampanya dolduruyorum, kelebeklerin uçuşmasını engellemeye çalışıyorum. Bu kötü bir şey. Hem de çok kötü.

Kırk dakika sonra gökyüzündeki elmasa varıyoruz ve Nash gülümseyerek bana kapıyı açıyor. "İyi günler, bayan."

"Teşekkürler. Size de." Başımı sallıyorum ve artık evim diyeceğim lüks gökdeleni bakıyorum. Şampanya için minnettarım çünkü rahatlamaya ihtiyacım vardı.

İçeri girer girmez güvenlik tarafından karşılandım.

"Bayan Matthews," diyor güvenlik görevlisi ve pantolonlu bir kadın bana yaklaşıyor.

"Merhaba Lexi. Ben bina yöneticisi Stella. Benden Bay Calloway'in mal varlığına erişim izni vermem istendi."

"Evet," diyorum ve onu bir ofise kadar takip ediyorum. On dakika sonra kartlarım, anahtar kodlarım, yüzüm ve parmak izim taranmış ve telefonumda istediğim zaman binaya girip çıkmamı sağlayacak bir uygulama vardı. Ona vermediğim tek şey kan örneği ve ilk çocuğumun sözüydü.

Teşekkür edip asansöre doğru ilerliyorum. İçeri girdikten sonra okuyucuyu tarıyorum ve en üst kat için düğmeye basıyorum. Asansör yukarı doğru hareket ediyor ve sinirlerim tamamen kontrolüm altına giriyor.

Kapılar kayarak açıldığında, dışarı adım atmadan önce tereddüt ediyorum. Neden gerildiğimi bilmiyorum - belki de bunların hiçbirisi gerçek gelmediği ya da gerçek olamayacak kadar iyi olduğu için.

Parlak duvarın yansımasına bakıyorum ve kendimin şaşkın bir lunapark versiyonundan başka bir şey görmüyorum. Tavanı kaplayan aynalar bana gerçekte nasıl göründüğümü gösteriyor. Onu etkilemeye çalışmıyorum bile, bu yırtık kot pantolon ve alaycı tiyatro tişörtüyle değil.

İnternette bunu giyerken çekilmiş fotoğraflarım dolaşacak. Denemeye başlamalıyım çünkü bu görüntüler sonsuza dek peşimi bırakmayabilir.

Başım dik, omzumdaki çantayı ayarlıyorum.

Kapıya doğru ilerlemeden önce parktaki insanlara bakmak için duraklıyorum. Kapıyı çalmak yerine, çalışıp çalışmayacağını merak ederek başparmağımı tuş takımına yerleştiriyorum.

Kilit açılıyor ve ileri uzanıp kalbim hızla çarparak düğmeyi çeviriyorum. İçeri girdiğimde onu yalnız bulmayı bekliyordum. Ama yalnız değildi.

Kucağında siyah saçlı, mavi gözlü küçük bir çocuk var. "Aman Tanrım," diye fısıldadım, "Bir çocuğun var."

Aynı gün

Lexi gözlerinde şokla bana bakıyor. Elindeki çanta yere düşüyor ve birkaç kitap etrafa saçılıyor.

"Uh-oh," diyor Connor.

Ayağa kalkıyorum ve ona doğru ilerlerken onu kollarımda tutuyorum.

Olduğu yerde donmuş, ikimizin arasına bakıyor. "Sormam gerekirdi. Fark etmemiştim..."

"Sorun değil, endişelenme" diyorum, eğilip her şeyi toplamasına yardım ediyorum. "İçeri girerken sorun yaşamadın mı?"

"Wee," diyor Connor, ben onu kendime sımsıkı sararken gülerek.

"Yok." Yanakları kıpkırmızı yanıyor ve çantayı ona uzatırken bana doğru bakmıyor.

Sonra, zihinsel olarak tuğla duvar ördüğünü ve duygularını maskeleydiğini görüyorum.

Mutfığa gider ve tezgâhın üzerine bir şey koyar.

"Uçak!" Connor istiyor ve ben de belinden tutup deri kanepenin etrafında Süpermen gibi uçuruyorum.

O çığlık atıp gülerken ben oturma odasında dolaşıyorum ve her dakikanın tadını çıkarıyorum. Kafamı kaldırdığımda Lexi gülümsüyor ve bizi izliyor.

"Bu Connor Calloway," diyorum ona. "Ve iniş için geliyor!"

Vroooooooooooooom. Ses efektleri için elimden geleni yapıyorum, onu uçuruyorum

kanepeye geri döndü ve karnını minderlere sürttü.

Onu yere bıraktım ve tekrar kucağıma tırmandı.

Lexi de bize katıldı.

"Merhaba, ben Lexi," diyor ona elini uzatarak. Başını sallıyor, yüzünü göğsüme gömüyor. "Utanma," diye fısıldıyorum. "O *çok* hoş biri."

Lexi kıkırdar. "Sana çok benziyor." Sesi hafif ve şakacı.

"Evet, benim ve Weston'ın tıpatıp aynısı." Ona sırtıyorum.

Connor'a dönerken gözlerindeki o ışıltı geri geliyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Üç," diyor, dört parmağını kaldırarak.

"İki buçuk yaşında. Ama annesi otuz aylık derdi." Parmaklarını aşağı doğru büküyorum. "*İki aylık*."

Yaramaz bir şekilde beni tersledi. Bunu ona Weston öğretti. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ve Connor yüklü parmağını ona doğrultuyor.

"Görgü kuralları," diyorum. "Bir centilmen bir bayana karşı böyle davranmaz." Lexi homurdanıyor.

Gözlerine bakıyorum ve eğilerek fısıldıyorum: "Onu cesaretlendiriyorsun."

Connor ona bakıyor ve beni iterek Lexi'ye doğru sürünüyor ve onun kucağına oturuyor.

"Merhaba." Düşmemesi için ona daha iyi destek olacak şekilde kendini yeniden ayarlıyor. Connor öne uzanıyor ve parmaklarını onun saçlarında gezdiriyor.

"Ellerini yeni yıkadığım için memnun olmalısın. Aksi takdirde, uğraşmanız gereken yapışkan parmaklarınız olurdu."

"Buna minnettarım," diyor. "Connor Calloway, çok tatlısın." "Aileden geliyor," diye mırıldanıyorum, sorarken çok nazik olmasını izlerken ona sorular.

O da en az kadar büyülenmiş durumda. Kanepeye yaslanıyorum, ne kadar sabırlı olduğunu fark ediyorum.

"Benim." Connor onun omzunu dürtüyor.

Elimi Lexi'nin sırtına koyarak gülüyorum. "Hayır, o benim."

Başını sallıyor. "Lex. Benim."

Adını kısaltmaya karar verdiğinde kıkırdıyorum ve o da bana bakıyor çünkü ben de denedim.

"Lexi," diye düzeltiyor.

"Lexi," diye tekrarlıyor sırtarak. Başını sallıyor ve sonra bana bakıyor.

"Benim."

"Connor, o benim karım olacak. Bunu biliyor muydun?" Bir parça allık yanaklarına değiyor.

"Hayır," diyor parmağıyla sertçe beni işaret ederek.

"Aslında, *evet*." Ondan odanın öbür ucuna, birlikte bırakıldığı birkaç oyuncağa doğru koşarken gülmemek için kendini zor tutuyor. Bir kamyonu kaptığı gibi bize doğru hızla geri dönüyor ve ona uzatıyor. "Bunu sevdim."

"Oh, ben de." Çevirip inceliyor. "Hmm, 1950 model Ford F1.

Ön çamurluktan anlayabilirsiniz." Ön tarafını işaret ediyor.

Ona bakıyor ve sanki hayatının en önemli gerçeğini söylemiş gibi soluk soluğa kalıyor. "Vay canına."

"Vay canına." Başka bir şey söyleyemeden telefonum çalıyor ve kilidini açıyorum.

ANNA

Beş dakika içinde orada ol.

EASTON

Sorun değil.

Cebime sokup dikkatimi tekrar onlara veriyorum. Lexi daha fazla kamyon bilgisi paylaşıyor ve o her kelimeyi dinliyor.

"Yavru köpeğiniz var mı?" diye soruyor.

Lexi güler ve başını sallar. "Hayır. Sen?"

"Yapmıyor çünkü annesi izin ," diye açıklıyorum. "Oh," diye fısıldıyor.

Bir dakika sonra kapı çalıyor ve ben açıyorum. Kenara çekilip Anna'nın içeri girmesine izin veriyorum. Connor ile Alexis'i fark etmeden önce bana gülümsüyor.

Gözlerinde bir bakış var ama bir şey söylemiyor. O daha iyi biliyor. "Bugün nasıl?"

"Bir *kez olsun keyfîm* yerinde."

"Connor," diye şarkı söylüyor Anna ve onu görür görmez Lexi'ye yapışıp ağlamaya başlıyor. "Hadi tatlım. Arkadaşının doğum günü partisine gitme vakti geldi."

Avazı çıktığı kadar bağırıyor ve kulaklarım çınlıyor. Connor tişörtüne tutunup bırakmayı reddederken Lexi ne yapacağını bilemiyor.

Anna mücadele eder ama sonunda onu çeker ve ayaklarını ve kollarını tekmelerken onu kollarında tutar. "Biraz kestirmen gerek."

"Nooooooooo," bağırıyor, sanki canını yakıyormuş gibi. Ama o incitmiyor. "Lexi! Lexi!" diyor kollarını açarak.

"Yakında birbirinizi tekrar göreceksiniz," diyorum, onları kapıya kadar takip ederek. "Ama şu anda iyi olmalısın."

Bana göz kırpmıyor, surat asıyor. Fil büyüklüğünde gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Lexi." Lexi'yi işaret ediyor, sonra parmaklarını ağzına sokuyor. Gözyaşları yanaklarını çizmeye zorluyor. Çocuk onları bir açabilir. "Burada olacağım," diye söz veriyor.

"Hiçbir yere gitmiyor," diye onaylıyorum.

Başını sallıyor ve ben de dağınık saçlarını yüzünden çekerek ona sarılıyorum. "Centilmen ol, tamam mı?"

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Anna, onlar gitmeden önce gözlerimle buluşuyor.

Gittiklerinde kapıyı kilitleyip ona doğru dönüyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Bekle." Başını sallıyor. "Bundan sonra bana söyleyeceğin ilk şey bu mu?"

Sırıtiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Easton, senin *gizli* bir *bebeğin* var. Biraz araştırma yaptım ve hiç kimse senin bir çocuğun olduğundan bahsetmemiş."

Kanepeye geçip onun yanına oturdum.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Onu inceleyerek, okuyarak, ne düşündüğünü anlamaya çalışarak soruyorum.

Lexi derin bir nefes çeker. "Bir çocuğun bu kadar... *geçici* bir şeye karışması kötü bir fikir." Yastığa sırtını yaslıyor.

"O zaten Lexi Takımı. Çocukta bir filin hafızası var. Eminim haftalarca seni sorup duracaktır."

Aklından geçen her neyse onu düşünmeye çalışırken bir dakika boyunca sessizce oturuyoruz.

"İkinizin gözleri aynı."

"Bu bir Calloway olayı," diye itiraf ediyorum. "Babam ve büyükbabam. İyi genler."

"Çok tatlı biri. Onun etrafta olması eğlenceli olacak," diyor sonunda. "Sen ne yaparsan yap, bana birlikte takılabileceğim birini ver. Ama

... Keşke bana söyleseydin de daha *hazırlıklı* olsaydım," diye aceleyle ekliyor.

Kendimi daha fazla ve kahkahalara boğuldum.

Kaşları kırışıyor ve başını sallıyor. "Bunun neresi komik?" "Connor benim

kardeşim. Benim çocuğum *değil*. Anna onun dadısı. Babam takas etti.

annemi daha genç bir *modelle* evlendirdi, kelimenin tam anlamıyla, ve onu neredeyse hamile bıraktı

hemen."

Dudakları ayrılıyor ve sanırım ondan rahatlamış bir iç çekiş duyuyorum.

"Sana başka kadın yok dediğimde ciddiymdim. Sadece sen varsın Lexi. Başka kimse yok."

Gülümsüyor. "Buna sevindim."

"tatlısın," diye itiraf ediyorum. "Ne düşünüyordun ki?"

"Kötü üvey anne olmanın ne kadar korkunç olacağını düşündüm. İki hafta içinde birini hamile bıraktığını ve on dört gün sonra ayrıldığını düşünüp durdum." Başını sallıyor.

Kıkırdıyorum. "Ben *o kadar* büyük bir pislik değilim."

"Mesele de bu, Easton. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Sürekli bir tahmin yürütme ve paylaştığın şeylerden kırıntılar toplama durumundayım. En sevdiğin rengi, numarayı ya da haftanın hangi günü bile bilmiyorum."

"Siyah. On üç. Cumartesi."

"Çok ." Sertçe yutkunuyor. "Ve daha derin şeyleri de bilmek istiyorum. Mesela, çocuk istiyor musun?"

"Bilmiyorum," diyorum nefes verirken. "Bu dünya ve hayat çok boktan. Başka birini buna maruz bırakmak ister miydin bilmiyorum. Ben emekli olmaya hazır olduğumda Connor işi devralacak yaşa gelmiş olacak, yani bir varise ihtiyacım yok ve eminim Weston *aradığını* bulduğunda on beş çocuk sahibi olacak. Bu benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı, bu yüzden hiç düşünmediğim bir şey."

buluşuyor ve yüzündeki hüznü anlayamıyorum.

"Bence harika bir baba olursun," diye fısıldıyor. "Ve çocuklarına yaşanabilecek en iyi hayatlardan birini verebilirsin."

"Doğru kişiyle," diyorum. "Onların da benim yaşadığım hayatı yaşamalarını istemiyorum. Ailem birbirine aşık değildi. Bunu şimdi anlıyorum."

Başını sallıyor. "Eninde sonunda birini bulacaksın. Bunu biliyorum."

"Umarım," diyorum, acaba çoktan yapmış mıyım diye merak ederek. "Peki ya sen?" Bana bakıyor. "Sarı. Dört. Cuma. Ve belki çocuklar hakkında."

Uzun bir süre duraksıyor. "Hep anne olmak istemişimdir ama hamile kalamıyorum. Kırıldığıma eminim."

"Sen değilsin."

"Öyleyim ve bu sorun değil. Bunu kabullenmeye başladım. Artık aşka karşı olmadığım zaman, belki tekrar denerim ya da evlat edinirim." Gülümsemeye zorluyor. "Şu anda bunun pek bir önemi yok, anlaşmamızın süresi dolana kadar olmaz."

Duygularını karıştırırken ve paylaşmak istemediklerini gömerken onu dikkatle izliyorum.

"Lütfen bana öyle bakma," diye fısıldıyor. "Bu acıma değil Lexi. Hayranlık."

Bana küçük bir gülümseme vererek başını sallıyor.

"Bir sonraki soruma geçelim. Bu akşam için bir planın var mı?" Bu konudan başka bir şey konuşmak istediğini bildiğim için sırtarak soruyorum.

"Aslında, takvimim önümüzdeki yıl için temizlendi." "Bunu duyduğuma sevindim. Seni bir yerlere götürmek istiyorum."

Gülümsüyor. "Sürprizleri sevdiğimi biliyorsun."

W Bir limuzinle şehrin öbür ucuna gidiyoruz ve tuğladan eğri büğrü sarkan tabelasında solmuş bir burger olan küçük bir binanın önünde iniyoruz. Sanırım *Frankie's* yazıyor ama emin çünkü tabela ışıklandırılmamış.

ve boyası solmuş. Karakteri var. Ben beğendim.

Ona dönüyorum ve o da

gülümsüyor. "Geldik."

"Harika. Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ediyorum ve

kapıya doğru yürüyorum. Ben yaklaştığımda kapıyı

açıyor ve arkamdan geliyor.

İçeride sadece iki kişilik beş masa için yeterli yer var. İçerisi sıkışık ve menü soluk bir poster tahtası üzerine Sharpie ile yazılmış, ancak yine de sundukları üç kombinasyonu görebiliyorum.

Bir masa üstü vantilatörü kasaya doğru üflüyor ve ortasından pembe kurdeleler sarkıyor. Bana çocukluğumu ve Teksas sıcağında büyümemi hatırlatıyor.

"Easton," diyor yaşlı bir adam mutfaktan, ellerini havluya sildikten sonra ön tarafa geliyor.

Koyu çerçeveli gözlükleri ve temiz kesimli saçlarıyla Buddy Holly havası var ama bıyığı onu diğerlerinden ayırıyor. Easton'ın yaşlarında olsa ve saçına bir tutam tuz ve biber ekmiş olsa hiç şaşmazdım.

"Hey, dostum, uzun zamandır görüşmedik."

Easton gülümsüyor, sanki oraya ait değilmiş gibi pırlanta gibi görünüyor. "Frankie. Lexi'yle tanışmanı istiyorum."

Bana elini uzattı. "Merhaba Lexi. Alexis'in kısaltması mı?"

"Aslında evet." Elini sıkıca kavradım. "Tanıştığımıza oldum."

"Nerelisin?" diye soruyor ve Easton'ın onu nasıl tanıdığını merak ediyorum. "Biraz Güneyli havası alıyorum."

"Teksas," diye açıklıyorum gülümseyerek. "Batı Teksas."

"Ahh, evet. Şimdi duyabiliyorum. Peki, siz iki aşk kuşu ne yiyorsunuz?"

Sipariş vermeden önce son bir kez menüye bakarken Easton bana bakıyor.

"Soğan, marul ve mayonezli bir çizburger alacağım. Terbiyeli patates kızartması. Şişe kola."

Frankie Easton'a bakar. "Ona siparişini söyledin mi?"

"Hayır," diyor Easton. "Tamamen tesadüf."

"Umarım yemeklerinizi beğenirsiniz," diyor Frankie mutfağa dönerken. "İki köfte gitti," diye omzunun üzerinden bağırıyor.

Hamburger eti ızgaraya atılır atılmaz cızırtı duyuyorum.

Easton ödemeyi yüzlükle yapıyor ve üstü kalsın diyor. Uyumsuz sandalyeleri olan küçük masalardan birine geçiyoruz.

O benimkini çıkardı ve ben oturdum. Daha sonra sodalarımızı alıp tezgahın kenarına monte edilmiş şişe açacağı kullanarak kapaklarını açıyor ve bana katılıyor.

"Büyükbabanla sık sık gittiğiniz başka bir yer mi?" Buz gibi şişeyi bana uzatırken soruyorum.

Şişeyi mükemmel dudaklarına götürmeden önce durur. "Burası değil. Frankfort -ya da ona Frankie denmesinden hoşlanıyor- ve ben Harvard'a birlikte gittik."

"Ciddi misin?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Bazıları CEO olmayı hayal eder; diğerleri ise bir hamburger büfesi sahibi olmayı. Ama İtalyan lokantası, evet, büyükbabamla birlikte sık sık gittiğimiz bir yerd. Nereden biliyorsun?"

"Menüde ailenizin işlerini kurtarmak için neler yaptığından bahseden bir tarihçe bölümü vardı."

Sırıttıyor. "Ahh, demek dikkat ediyorsun." "Fark ettiğinden daha fazla."

"Şey"-içkisini alıyor-"Frankie's benim testlerimden biri. Ben getirdim çıktığım *her* kadın burada."

Homurdanarak etrafıma bakındım ve köşedeki fare kapanını fark ettim. Bazı kabataslak görünümlü tako kamyonlarında yemek yedim, bu yüzden endişelenmiyorum. Ancak, burası bir Calloway için randevu yeri değil. Anlamıyorum.

"Burgerler harika olduğu için mi?"

"Burgerler güzel ama asıl önemli olan nasıl tepki verdiklerini izlemek."

Ağzım açık kalıyor, sonra kahkahalara boğuluyorum. "Bu çok sikik bir hareket. Tüm senaryoyu hayal edebiliyorum. Pahalı bir kokteyl elbisesi ve Louboutin'ler giymiş, Michelin yıldızlı bir yemek bekliyor ama sen onu *buraya getiriyorsun*."

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Nasıl görünürse görünsün, bir arkadaşının restoranında elleriyle yemek yemeyecek kadar iyi olduğunu düşünen biriyle birlikte olamam. Ben normalliği arzuluyorum Lexi. Mesele abartılı şeyler değil. Yirmi dört/yedi performans sergilemek ya da bir odaya girdiğimde başların dönmesini istemiyorum. Bir yemek yemek, belki gömleğime biraz ketçap dökmek ve tantana yapmadan eve gitmek istiyorum."

Yüzünü arıyorum. "Eğer bana sırlarını anlatmaya devam edersen, *Easton Calloway'ı Nasıl Tavlarım* adlı bir kitap yazarak bir sonraki milyonlarımı kazanabilirim."

"O gizlilik sözleşmesini imzaladığına çok sevindim," diyor kıkırdayarak. "Sanırım bunu kendine saklaman gerekecek."

"Benimle mezara kadar gidecek." Ve bunda ciddiym.

Easton'ın hayalindeki kadın olmak için kendini şekillendirmeyen birine ihtiyacı var. Sadece *öyle olan* birine ihtiyacı var.

"Peki, içeri girdikten sonra ne olacak? Burger siparişi yüzünden onu yargılar mıydınız? Turşu seçti ve çıktı mı?"

Kıkırdıyor. "Bu harika bir fikir. Turşudan nefret ediyorum. Ama gerçek şu ki, kimse sipariş vermezdi, sadece ben sipariş verirdim ve onlar sohbet etmeye çalışırken ben burada oturup tek başıma çizburger yerdim. Birkaç kelime ederdim ama hiç eğlenmezdim ve hayal kırıklığına uğrardım."

Ağzım hafifçe aralandı.

Başını sallıyor. "On dördüncü gün tam olarak bu masada oturacaktık." Hamburgerlerimiz ve patates kızartmalarımız önümüze kondu.

"Vay canına, demek bu son test."

"Evet. Ve herkes başarısız oldu." Easton sırtıyor. "Sen hariç."

"İşte bu yüzden senin karın olacağım," diyorum gözlerine bakarak.

"Öylesin," diyor ve içimde keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

Hamburgerlerimizi aynı anda alıyoruz.

"Şerefe," diyorum ona, benimkini öne doğru hareket ettirerek ve birbirimize vuruyoruz.

Son bir bakıştan sonra, aynı anda bir ısırık alıyoruz. Yüzümüzden yağ akıyor ve onun yanağına mayonez bulaşıyor. Gülüyoruz, peçeteye uzanıyoruz.

İlk lokmamı yutuyorum. "Tamam, iyi olduklarını söylemiştin ama bu inanılmaz."

"Değil mi? Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi, ama berbat olduğunu düşünebilirsin diye küçümsemeyi seviyorum," diyor ve bir kızartma alıp ağzına atıyor. "Beş üzerinden beş ve dünya çapında pek çok çizburger yedim."

"Mütevazı," diyorum ısırıklar arasında. "Ama, evet, aynı. Babamın en sevdiği yemek hardallı ve soğanlı çizburgerdi. Yıllar boyunca eski model araba gösterilerine ve müzayedelere katıldığımızda onunla birlikte şüpheli yerlerde yemek yedim."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Babanı özleyorsun musun?"

"Evet. Her gün. Ama bir süre sonra bununla yaşamayı öğreniyorsun. Ve bazen, onun artık burada olmadığını hatırladığımda, nefesimi kesiyor. Kendime onun ABD'de bir yolculuğa çıktığını, eli camdan dışarı sarkan bir hot rod'la eski country müziği dinlediğini söylüyorum." Gülümsüyorum ve keskin bir nefes çekiyorum. "En azından bu güzel bir düşünce çünkü cep telefonuna cevap verme konusunda dünyanın en kötüsüydü. Bu yüzden bana neredeyse inandırıcı geliyor."

"Çok üzgünüm Lexi."

"Teşekkürler." Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Artık sadece annem için endişelenmem gerekiyor, ama iki ağabeyim çiftlikte ona yardım ediyor. Rastgele erkeklerle çıkıyor, kaybettiği şeyi bulmaya çalışıyor ama asla kendini adamıyor." Başımı sallıyorum. "Sanırım az önce annem gibi davrandığımı fark ettim. Vay *be*."

"Eyvah," diyor ve ona bir kızartma fırlatıyorum ama yakalayıp ağzına atıyor.

Annem babamla gerçek aşkı yaşadı. Benimse gerçek sandığım boktan bir versiyonum vardı. Oğlum, kandırılmışım. Eski sevgilim beni yatıştırmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Sanırım bu yüzden başka biriyle ikinci bir hayatı olduğuna inanmadım.

"Geçmişteki ilişkiimi ve onun hakkında neleri özlediğimi düşünüyordum. o."

"Öyle mi?" Yemek yerken bizi dikkatle dinliyor.

"Arkadaşlık. Seks hiç iyi değildi, yani o bile değil. Yıllar süren kötü seks- ormandaki bir cadıdan aldığım bir lanet gibi geliyor."

Easton kıkırdıyor ve neredeyse boğuluyor. Gözlerim açılıyor ve Heimlich yapmama iki saniye kala beni ayağa kaldırıyor.

"ölme," diye fısıldadım, tekrar otururken. "Dedikodular korkunç olur. Herkes benim yaptığımı düşünür!"

Nefesini tutuyor. "Yani, arkadaşlık mı istiyorsun?" "Ve harika seks," diye fısıldıyorum.

"Bu işleri karmaşıktırır."

İçkimden bir yudum alıyorum. "Öyle mi?"

"Bana aşık olmanı istemem Lexi. Ve bu gerçekleştiğinde, daha fazlası için yalvaran bir şeytan olurdun." Easton sırtışını gizlemeye çalışarak bir peçete alıyor, bu sırtış Eros'un okunun ucunu doğrudan kalbime saplıyor.

"Kendini övme."

Bana ukala bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bana bağımlılık yaptığım söylendi, uyuşturucu gibi."

Kıkırdıyorum. "Eminim sen de buna inanıyorsundur." "Görmek inanmaktır, sevgilim."

Patates kızartmasını bitiriyor ve telefonu çaldığında ben de fırsattan istifade izin istiyorum.

"gitmem gerekiyor. Hemen döneceğim." Gülüyor.

"Orada iyi şanslar."

Ona döndüm. "Ben iyi olacağım."

Köşeyi dönüp uzun koridorda yürümeden önce sandalyemi masanın altına çekiyorum. Tuvalet en sonda ve içeri girdiğimde derin bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Teyide ihtiyaç duyarak arka cebimden telefonumu çıkardım ve evdeki en iyi arkadaşlarımdan birine mesaj attım, duygulara kapılmadan ve çöpçatanlık yapmadan mantıklı tavsiyeler verebilen tek kişiye. O bir bilgisayar dehası, şimdiye kadar tanıdığım en zeki insan. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız.

LEXI

Aşık olup olmadığımı nasıl anlayabilirim?

Mesaj balonu hemen açılır.

REMI

Babanızın hot rod'una atlayıp sizinle bir yolculuğa çıkması için herhangi birini davet edebilirsiniz... bu kim olurdu?

LEXI

Sikeyim

REMI

Aşık olmak işin kolay kısmıdır. İşler karmaşılaştığında onu korumaktır.

LEXI

Akıllı kadın. Teşekkür .

REMI

Umarım yakında görüşürüz!

LEXI

Göreceğiz bakalım. Tanışmanızı istediğim biri olabilir.

REMI

Kızım, beni ! Botumu kışına sokacağım.

Telefonumu cebime sokuyorum ve aynaya doğru ilerliyorum. Uçuyormuşum gibi hissediyorum, ama bu onun yanında uzun süre kaldığımda oluyor.

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Tutmak zorundayım.

Biraz sakinleştikten sonra Easton'a dönüyorum.

"İyi misin?"

"Harika," diyorum gülümseyerek.

Easton sepetlerimizi ön tezgâha taşıyor.

Frankie bize el sallıyor. "Hoşça kal! Tekrar görüşmek dileğiyle,

Lexi!" "Görüşeceğiz," diyorum ona.

Ayrılıyorz, bizi bekleyen arabaya binmeden önce zil ayrılışımızı haber veriyor.

"Babam aradı. Seninle birlikte olmak için iki hafta izin aldım Lexi," diyor biz uzaklaşırken. "Maceraya hazır mısınız?"

"Seninle her yere gelirim."

Bu onu memnun ediyor ama tepkisini göremeyeyim diye arkasını dönüyor. Ancak, pencerenin yansımasında onun sırtıttığını görebiliyorum.

Açılır tavana bakıp açıyorum, sonra da şehri seyretmek için ayağa kalkıyorum. Easton'a el sallıyorum ve gülümseyerek yan yana duruyoruz.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bir keresinde bir filmde görmüştüm."

Dudaklarımı inceliyor, yanağıma dokunuyor ve ben onun içinde eriyorum. Yutkunuyorum, nefeslerimizin daha düzensizleştiğini fark ediyorum.

"Beni öpecek misin?"

"Hayır," diyor alçak bir sesle. "Bu sefer olmaz."

Gülümsüyorum. "Çok kötü. Büyülü olabilirdi."

Saçlarım rüzgârda savruluyor ve hızlandığımızda Easton beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Yirmi dakika sonra araba durdu. Kapı açıldığında, bir havaalanında olduğumuzu ve pistte merdivenlerden inen özel bir jetin beklediğini görüyorum.

"Easton," diye fısıldıyorum.

Elini sırtıma koyuyor ve beni merdivenlere götürüyor. En tepede, güzel bir uçuş görevlisi hevesle bekliyor.

Easton'ın bunu planladığını bildiğimden, şoför bavulları bagajdan indirirken omzumun üzerinden bakıyorum. Sonra dikkatimi ona yöneltiyorum ve o da beni bakarken yakalıyor. Arkamı dönüp merdivenlerden çıkmaya devam edecek gücü buluyorum.

"Merhaba, Bayan Matthews. Aramıza hoş geldiniz," diyor sarışın bana.

İçeri giriyorum ve hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor - deri oturma alanı, bir bar ve birkaç lüks koltuk. Arkada bir kapı var, muhtemelen başka bir oda.

"Merhaba," diyor Easton arkamdaki uçuş görevlisine.

Eli sırtımdaki yerini bulduğunda rahatlıyorum. Ben oturuyorum, o da yanımdakini alıyor.

"Bu çok fazla," diyorum ona.

"Senin için bir sınır yok."

Gülüyorum. "Saçmalıyorsun. Beni etkileyen şeyleri para satın alamaz."

"Bu konuda hemfikir olabiliriz," diyor soğukkanlılıkla.

Çok geçmeden özel jet havalanıyor ve büyük dairesel pencereden Manhattan'ın silüetinin kayboluşunu izliyorum.

Uçuş görevlisi bize top şeklinde buzlu bardaklarda içki getiriyor. "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Soruyorum, pürüzsüz içkiden bir yudum alarak

İçki.

"Hayatta olmaz," diyor saatini kontrol ederken. "Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bu cevabı beklemeliydim. Ufuk çizgisinin kayboluşunu izlerken camın perdesini kapatıp ona dönüyorum.

"Seni tanımak istiyorum, gerçek seni. Her şeyden uzakta. Sadece sen ve ben."

"Neden?" Mavi gözlerinde boğuluyorum.

"Seninle evleniyorum. *Karımı* tanımak istiyorum." Sesi düşer.

Gözlerim ağzına kayıyor ve o sırtış bu sefer beni mahvedebilir. Dirseklerinden kıvrılmış ve dövmelelerini gösteren gömleğinin düğmelerini takip ediyorum.

"Birlikteyken sana bir şey sorabilir miyim?" "Sınır yok. Senden saklayacak hiçbir şeyim yok."

Başımı eğiyorum. "Bunu söylediğine pişman *olabilirsin*." "Dene bakalım." Cesaret gibi geliyor.

Kabinin ışıkları alçalıyor ve bakışlarımı Easton'ın birçok kalp kırdığı kesin olan mükemmel ağzından ayırıyorum.

Onu tanımak istiyorum, tüm sırlarını ve onları zamanın sonuna kadar saklayacağım. Onu neyin harekete geçirdiğini, ne hayal ettiğini ve onu neyin mutlu ettiğini bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Çünkü şu anda bu adam bir muamma.

"Rahatına bakmalısın," dedi bana, kol dayanağını kaldırarak.

Bi

z. Kollarını açtığında tereddüt ediyorum.

"Taş üzerinde uyumanın rahat olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kahkahası havada süzülüyor ve bulaşıcı.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Uçuş görevlisi durmadı.

bizi birlikte izliyor."

Anlıyorum. Yalnız değiliz. *Gösteri etmeli*.

Kollarımı ona doluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Kalp atışları hızla çarpıyor; ortalamadan daha hızlı.

Gözleriyle buluşmak için uzaklaşıyorum ve ne kadar yakın olduğumu fark etmiyorum ama boşluk yaratacak gücü kendimde bulamıyorum. O da bulamıyor.

"İyi misin?" Gözlerine bakarak fısıldıyorum.

Dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Her zamankinden daha iyi." "Kalbin hızla atıyor."

"Bir sırrım var," diyor. "Uçmaktan *nefret ediyorum*."

Kısa bir an için bu adamın savunmasız yanını görüyorum. "Güvendesin.," diye fısıldıyorum, pozisyonuma geri dönüyorum.

Easton kollarını bana doluyor ve beni kendine daha sıkı sarıyor. Onun kokusu beni neredeyse içine çekiyor, maun ve biraz da nane kokusu.

Ben onun yavaşça nefes alıp verişini dinlerken o saçımın bir tutamını parmağında döndürüyor. Gerçek o, tasarımcı takımlarının altında sakladığı adam, kalabalıktan ve uçmaktan nefret ediyor ve sık sık her ikisini de yapıyor. Parayı ve ona sahip olarak neleri feda ettiğini kıskanmıyorum.

"Güzel kokuyorsun," diye fısıldıyorum, gülümseyerek. Beni içine alıyor.

"Sen de öyle," diye karşılık veriyor.

Sonunda kalp atış hızı yavaşlıyor ve göğsüne sokulduğumda rahatlıyor. Düşüncelerimin içinde kaybolmuş, Remi'nin söylediklerini düşünüyordum. Babamı ve Easton'dan hoşlanıp hoşlanmayacağını ya da onunla tanıştıktan sonra ne söyleyeceğini düşünüyorum. Bana her zaman eski model arabalara değer veren bir erkek bulmamı söylerdi, çünkü onlar hâlâ kadınlara kapıları açan kişilerdi.

O haklıydı.

Gözlerim ağırlaşıyor ve gökyüzünde bir mermi gibi süzülürken dalıp gitmem uzun sürmüyor.

"Lexi," dediğini duyuyorum Easton'ın, parmak uçlarını kolumun dış kısmına hafifçe sürterek.

"Mmm?" Bir an için nerede olduğumdan emin olamadım.

"üzereyiz," diye mırıldanıyor sert bir ses tonuyla.

Doğruluyorum, boynumu omuzlarımın üzerinde döndürüyorum, kaskatı kesilmiş hissediyorum.

Easton esniyor ve ben de camın perdesini kaldırıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık ve aşağı inerken ağzım açık kalıyor.

Ay ışığı yüksek zirvelerin tepesindeki kar kümelerini aydınlatıyor. "Bunlar dağ mı?"

Bir vadiye indiğimizde "Heyecanınızı görmeyi seviyorum" diyor. Taksiyle özel bir hangara gidiyoruz, uçuş görevlisi inmemize yardım ediyor ve karartılmış bir araba bizi bekliyor. Haziran ayının ortasındayız ama havada bir canlılık var. Hava.

Bavullarımız arabanın arkasına yükleniyor ve sonra yola çıkıyoruz. Pencereler karanlık, bu yüzden içeriği göremiyorum ve bunun bir tasarım olup olmadığını merak ediyorum. Belki de sürprizini mahvedemem.

Easton başını koltuğa yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Bu fırsatı onun ne kadar güzel olduğunu incelemek için kullanıyorum.

Gözleri titreyerek açılıp benimkilerle buluşuyor ve beni yakaladığını bildiğim için yerimde kilitlenmiş, zamanda donmuş gibi hissediyorum. Sessizce sohbet ederken ikimiz de tek kelime etmiyoruz ve şu anda kalp atışlarımı duyamamasına seviniyorum.

"Neredeyse ," diyor.

Saatini kontrol ederken kolu bana sürtünüyor. Gözlerini tekrar kapatıyor ve başını arkaya yaslıyor.

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Lexi, baktığını *hissede biliyorum*."

Bunu inkar edemem. Dikkatimi ileriye veriyorum. İki şeritli bir otoyol ve yol gösteren farlardan başka bir şey yok. Yoldaki tek araç biziz.

Sonunda araba durdu ve Easton'ın kapısı açıldı. Yanıma geliyor ve elini uzatıyor. Kulübeden bozma *malikneye* hayranlıkla bakarken elini tutuyorum.

"Uh..."

Sırıtırıyor. "Gel hadi."

şoför valizlerimizle arkamızdan geliyor ve Easton n kapıdaki şifreyi tuşluyor. Kapı açılıyor ve beni içeri götürüyor.

Yüksek tavandan mum gibi titreşen ışıkları olan ahşap bir avize sarkıyor ve altındaki orta sehpa da duran devasa beyaz gl vazosunu fark ediyorum. Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak yanımda duruyor.

"Burası bulunmayı en sevdiğim yerlerden biri" diye itiraf ediyor. "Sabahları kahve içerken manzarayı görmeniz için sabırsızlanıyorum."

Beni oturma odasına götürüyor, bütün duvar pencerelerle kaplı. Taş bir şömine yerden başlayıp tavana kadar uzanıyor. Odanın karşısındaki kitaplığı görüyorum. Arkamda en üst kata çıkan bir merdiven var. Zarafet ve incelik damlıyor ama yine de sıcak bir şekilde ev gibi hissettiriyor.

"Peki bu gece nerede uyuyacağım?"

"Beş yatak odası var ve hepsi bizim gelişimiz için hazırlandı.

Bu sizin seçiminiz."

"Ne kadar kalacağız?"

"Perşembeye kadar, tabii daha uzun kalmak istemezseniz" diyor.

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, şeytan gibi bana bakıyor. "Basit matematik yapabilirim, Easton. On dördüncü gün buradan ayrılacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya *on beşinci* günde bunun bir hata olduğunu fark ederseniz?"

Gözlerini kısar. "Peki ya on beşinci gün bir yıldan fazlasını istediğimi fark edersem?"

"Bak, böyle şeyler söylediğinde ..." Sinirle gülüyorum. Omuz silkiyor. "Geleceği tahmin edemem. Ya sen?"

"şey, hayır."

"Belki de hiç olmayacak bir şeyden korkuyorsun," diyerek beni ikinci kata götürüyor. Bana evi hızlıca gezdiriyor. "Geri çekilebilirsin ama şimdi bilmem gerek."

"Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın," diye onaylıyorum. "Bu noktada, sırf inat olsun diye devam ediyorum. Aşka karşı olduğumu doğrulamak için."

"Peki ya efsaneni yıkarsan?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sanırım her iki şekilde de kazanacağım. Ama şu anda bunun mümkün olduğuna ikna olmuş değilim."

Bu sözleri söylüyorum ama ciddi miyim?

"Dürüst olmak gerekirse, ben değilim," diyor bana.

Easton nerede kalmak istediğimi seçmeme izin veriyor, ben de koridorun sonundaki süiti alıyorum. Vampir Lestat'ın yaşam alanlarına benzeyen koyu gri odasından evin diğer ucunda. Ahşap oyma bir yatak ve gotik bir avize bile var.

Easton bavulumu meşe şifonyerin yanına koyuyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ayakkabılarımı tekmeleyerek.

Sonra bavulumu açıyorum ve içinde uyuyabileceğim bir şey çıkarıyorum. Sırtımı ona dönerek, "Baktığını hissedebiliyorum," diyorum.

Beni izlediğini biliyorum. Her zaman izler.

"benim aramdaki fark, ben utanmıyorum." Omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözleriyle buluşuyorum.

Hay sikeyim. Bana bakmasına dayanamıyorum.

"İyi geceler, Easton."

"İyi geceler, Lexi."

Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor ama tek kelime etmiyor. Ondan uzaklaşıyorum, lezzetli ağna yakalanmaya cesaret edemiyorum.

Kapı arkasından kapandığında, pantolonumu ve ince kazağımı çıkarıp yıllardır giydiğim eski, solmuş bir tişörtü giyiyorum.

Işığı kapatıp ipek çarşafların arasına giriyorum ve dağların arasına sıkışmış bir evin tonozlu tavanına bakıyorum. Easton'la ilgili her şey düşüncelerimi dolduruyor ve bedenim serbest kalmak için yalvarırken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Aylardır kendime dokunmamıştım ama şu anda mavi gözlerinin beni izlediğini ve ağzının üzerimde olduğunu hayal ederken parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Amım kayganlaşıyor ve klitorisime hafifçe sürtünürken gözlerimi kapatıyorum.

Onun üzerimde gezindiğini hayal ederken içimden bir inilti kaçıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve şimdiden o kadar ki eğer geri çekilmezsem . Ve boşalmak istiyorum. *Boşalmam gerekiyor.*

Diğer odada onu düşünüyorum, kalın sikini tutup beni düşünerek okşuyor ve bir parmağımı amımın içine daldırıyorum. Islağım ve daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden kendime ikinci bir parmak veriyorum.

"Easton," diye fısıldıyorum. Adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

Vücudum geriliyor ve tam kendimi kaybedecekken kapının çalındığını duyuyorum.

"Lexi?" Easton diğer taraftan sorar.

Konuşmak için havayı içime çekmeye çalışıyorum ama nefesim o kadar kesik kesik ki neredeyse soluk soluğa kalıyorum.

"Mmhmm?" Israr ediyorum, sonra ağzımı kapatıyorum.

Elim hareket ettikçe çarşafın her hışırtısı daha da artıyor, bu yüzden hızımı yavaşlatıyorum. Patlamak üzereyim ama kendimi tutuyorum.

"Bir şey duyduğumu sandım. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kahretsin, keşke şu anda, tam şu anda bana ne konuda yardım edebileceğini bilseydi.

Düğmeyi çevirip benimle yatağa girmesi düşüncesi neredeyse çok fazla. Dudaklarını, dilini ve gözlerini üzerimde istiyorum. Bu fantezi gerçek olabilir.

"Hayır," diye , yavaşça amcığma dönüyorum, ben onu düşünürken onun kapının diğer tarafında olduğunu biliyorum.

"Emin misin?" Sesinde bir şey duyuyorum. *Arzu.*

Elim klitorisime geri dönüyor, vücudum serbest kalmak için yalvarırken işkence edici daireler çiziyor. Ve sonra oluyor; orgazm beni ele geçiriyor ve o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor. Amım zonkluyor ve neredeyse beni parçalara ayırıyor.

"Evet," diyorum nefes nefese.

"Mmm. İyi geceler, sevgilim," diye homurdanıyor.

Ve bana ne yaptığını fark ettim, derimin altına girdiğini.

Kolumu gözlerimin üzerine kapatıp dudaklarımı yalıyorum, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığımı biliyorum.

Ve hepsi Easton.

Haklı; o lanet olası bir uyuşturucu. Fantezilerimde bile, beni daha fazlası için yalvartıyor.

Yorgunluğun beni ele geçirdiğini hissederek yuvarlanıyorum. Ve uykuya dalarken, uzaklaşmanın bize iyi geleceğini düşünüyorum.

İki haftalık tatilinin sonunda bu adamı herkesten *iyi* tanıyor olacağım.

Bu iki şekilde de olabilir.

Aynı gün

I Koridorun ışıklarını söndürdüğümde çaresizce pantolonunu indirdiğini duydum. İlk başta ağladığını sandım ama kendini tatmin ettiğini hemen fark ettim.

Ve adımı söylediğinde... lanet olsun, oraya dalıp ona tam olarak yapmamı istediği şeyi yapmadığıma sevinse iyi olur.

Lexi'nin yan odada, dudaklarında benim adımla tatlı amını okşadığı düşüncesi, sikimin serbest bırakılması için *yalvarıyor*.

Odama geçiyorum, duşa giriyorum ve kendimi onu düşünerek okşarken günün yorgunluğunu atıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, avucumu duvara bastırırken suyun sırtımdan aşağı düşmesine izin veriyorum.

Adımı fısıldadı.

Parmağımı ucuna sürtüyorum, sonunda neden olduğu pre-cum'u hissediyorum. Ben okşarken, bana yalvaran sıcak ağzını, ağzımdaki şımarık meme ucunu ve ıslak amının derinliklerine çarparken adımı söylediğini düşünüyorum.

Sevgilim. Lexi'm. Gelecekteki karım. O mu?

Hızım artıyor ve taşaklarım geriliyor. O kadar sert boşalıyorum ki dizlerim neredeyse bükülüyor. Nefes nefese, su üzerime dökülürken başımı duvara yaslıyorum. Kontrolümü kaybetmek istememe neden oluyor. Kendisi öyle düşünmese bile aşkın var olduğuna inanmamı sağlıyor.

Alexis Matthews sonunda beni kıracak kadın olabilir.

*Doğum günü geri sayımı: 35 gün
Onunla tanıştığımdan beri: 11
gün Şirket devralma: 42 gün*

I Kapı aralığından adımı duyduğumu düşünüyorum ve bunun bir rüya olup olmadığını merak ederek kıpırdanıyorum. Lexi kendini bilinçaltımın o kadar derinlerine yerleştirmiş ki uyurken onu duyuyorum.

"Easton," dedi yine.

Doğrulup yatağıın yanındaki lambayı yakıyorum ve saatime bakıyorum. Saat sabahın dördü, bu da uyumamın üzerinden iki saat geçtiğı anlamına geliyor.

Lexi büyük boy bir tişörtle duruyor ve sert meme uçlarının küçük, koyu halkalarının dışarı çıktığını görüyorum. Etek ucu kalçasının üst kısmına düşüyor ve boynu kesilmiş, bu yüzden omuzlarında sarkıyor. Uzun saçları dalgalı bukleler halinde yüzünü çevreliyor.

O bir hayalet gibi, hayal gücümün bir ürünü. Bu kadının var olması nasıl mümkün olabilir?

Sonra yağmur yağdığını, çatıya ve pencerelere vurduğunu fark ediyorum. Bu bir dağ fırtınası; yüksek rakımlarda sık sık olur. Şimşek çaktığında sıcıyor, derin bir nefes alıyor.

Odayı geçip ona doğru
gidiyorum. "Lexi?" Sesimi
yumuşak tutuyorum.

Ona dokunacak kadar yaklaştığımda gözlerimle buluşuyor. "Bir kabus gördüm."

Kollarıma düştüğünde "Özür dilerim," diyorum.

İlk başta tereddüt ediyorum ama hemen pes ediyorum, onu kendime sarıyorum, ince bedeninin sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Sanırım ona sarıldığımda ağladığını duyuyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Sesi çatallaşıyor ve bir an için çok uzun süre böyle duruyoruz.
"Yorgunum," diye mırıldanıyor.

Ağzım açık kaldı. Kimsenin yatağında uyumasına izin vermiyorum ama onu böyle görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor ve beni kucağına aldığı uçağı düşünüyorum. İkimiz de konuşmaya çalışıyoruz ama ikimizden de ses çıkmıyor.

"Ne söyleyecektin?" Parmağımı çenesinin altına koyarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Benimle kalmak istiyor musun?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Buna izin var mı?"

"Genelde olmaz, ama bu seferlik bir istisna yapacağım." Gözle görülür bir şekilde üzgünken onu odasına geri götüremem. Tek istediğim onu rahatlatmak ve her ne olursa bunun gerçek olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini söylemek.

"Teşekkür ederim. Üzgünüm-"

"Hayır. Özür dileme." Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Sana sahibim Lexi. Tıpkı senin bana sahip olduğun gibi."

Başını sallıyor.

Yanağından bir damla gözyaşı siliyorum ve bu kalbimi kırıyor. "Ağlamak için çok güzelsin."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bazen... babamla ilgili kabuslar görüyorum. Ve ..."

"Hey," diye fısıldıyorum usulca, daha fazla gözyaşı silerek. "Sonra anlatırsın. Tamam mı? Şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz. Çok yorgunsun Lexi. Hadi biraz uyuyalım. Tamam mı?"

Gülümsüyor, neredeyse minnettar. "Tamam."

Onu yatağa götürüp çarşafı ve battaniyeleri indiriyorum. Kayarak yatağa giriyor ve ben de yorganı üzerine örtüp onu yatağa yatırıyorum.

"Şimdi, sen bir insan burritosun," diyorum ve o da sırtıyor. Bunu görmeye bayılıyorum.

Parlak yeşil gözlerini bana kırıştıtırırken kahverengi saçları başının etrafına dağılıyor. "Her zaman kıyafetlerle mi uyursun?"

"Bazen çıplak olmayı seçiyorum."

Yutkunuyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. Beni gözleriyle becermediği tek zaman bu ve nedenini biliyorum. Benim küçük yaramaz kızım.

Yatağın benim tarafıma doğru yürüyorum, çarşafın altına giriyorum ve onun büyük boy yatağın ortasında olduğunu fark ediyorum. "Yatağın kendi tarafına geçecek misin?"

"Ortayı seviyorum," diye fısıldıyor, yorganı daha uzağı çekerek.

Başımı sallıyorum, uzanıp lambayı kapatıyorum. Sonra yan yatıyorum, ayartılmamak için aramızda boşluk kalmasına dikkat ediyorum. Lexi ters yöne dönüyor ve sırtlarımız birbirine bakıyor.

Fırtına devam ediyor, yağmur daha da şiddetleniyor ve dışarıda şimşekler çakıyor. On dakika geçiyor ve ben camlardan aşağı düşen yağmur damllarına bakıp her şeyi tekrar ediyorum.

"Easton?" diye fısıldadı sessizliğin içinde ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Uyuduğunu sanmıştım.

"Hmm?"

"Tanıştığımıza gerçekten memnunum."

"Ben de." Kıkırdıyorum. "İyi geceler Lexi."

"İyi geceler."

Saatler sonra

I Kolunu belime dolamış ve vücudunu benimkine yaslamış bir şekilde uyanıyorum. Dudaklarını ve sıcak nefesini çıplak sırtımda hissettiğime eminim. Sonra, avucumun onun kavradığını ve sikimin taş gibi olduğunu fark ediyorum.

Sert.

"Mmm," diyor, elini karnımda gezdiriyor ve sakinleşiyor.

Yavaşça benden uzaklaşıp elini üzerimden çekerken gözlerimi kapalı tutuyorum ve nefesime odaklanıyorum.

Şu anda, battaniyenin altından sessizce çıkarken gülmek istiyorum. Ayakları yatak odasının ahşap zeminine basıyor ve kapı sessizce açılıyor.

"Günaydın," diyorum, bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyerek.

Tek bile etmiyor. Kedi fare oynayabiliriz, ama ben her zaman

Kedi.

Ayaklarımı yere koyarak oturuyorum ve geriliyorum. Saatimi aldıktan sonra, Bileğime takıyorum.

Çok fazla uyumamış olabilirim, ama tamamen uyanığım ve her şeyi daha önce hiç olmadığı kadar net görüyorum.

Rekorumun kırılmasına sadece üç gün kaldı ve evlenmeme otuz dört gün kaldı. Ve hayallerimin kadını bir şekilde rastgele bulmuş olabilirim. *Hayatta olmaz.*

Lexi haklı; şanslıyım.

Bir tişört ve kot pantolon giyiyorum, sonra Yankees şapkamı ve koşu ayakkabılarımı alıyorum. Merdivenlerden mutfığa indiğimde Lexi çoktan , bir fincan kahve hazırlıyordu. Gözlerim onun dağınık saçlarında ve büyük boy tişörtünün içindeki vücudunda geziniyor.

"Beau kim?"

Kıpırdamıyor.

"Neden?"

"Çünkü onun kıyafetlerini giyiyorsun."

Köşedeki soluk isme bakıyor. "Eski sevgilimin."

Kaşlarım çatıldı ve çenem gerildi. Onun başka bir adamın gömleğini giydiği düşüncesi...

"At onu."

Lexi dudaklarını yalıyor ve önümde ilerliyor, başının üzerinden kaldırıp yere atıyor. "Daha iyi misin?"

Gözlerim onunkilere odaklanıyor ve mükemmel olduğunu anlamak için çıplak göğüslerine ve minik pamuklu külotuna bir bakış atmama gerek kalmıyor.

"*Giyinik* olmanı tercih ederim."

Alınmış görünüyor.

Dirseğine dokunuyorum. "Daha az ayartıcı," diye mırıldanıyorum ve yüzü yumuşuyor.

Kahretsin, elimde olsa bütün gün ona bakardım.

"Kıskandın mı?" diye soruyor, neredeyse çıplak vücudu benimkinden birkaç santim ötede. "Hayır, çünkü dün gece *benim* yatağında uyuyordun."

Dudaklarını yalıyor.

"Seni göğsünde onun adıyla görmekten hoşlanmıyorum, sanki hâlâ onunmuşsun gibi. Öyle misin?"

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup kendini örtüyor ve iç geçiriyor.

"Hayır."

Bakışlarımı onunkilerden ayırmıyorum; ses tonumu ciddiyet kaplıyor. "Eğer bir erkeğin ismini taşıyorsan, bundan sonra *benim* ismimi taşıyacaksın."

"Bir daha olmayacak," diye fısıldıyor, göz temasını kesiyor ve gömleği yerden alıyor. "Geri geleceğim."

Yanımdan geçip gittiğinde ona doğru dönmüyorum ama o merdivenleri çıkarken sesimi yükseltiyorum.

"Kirlenmekten korkmayacağınız bir şeyler giyin."

Ayaklarının ahşap zemine çarpma sesini kapının kapanma sesi takip ediyor. O yukarı çıkarken ben de dolaptan yumurta ve pastırma çıkarıyorum.

Emlak müdürüne bu hafta Jackson Hole'a geleceğimi söylediğimde, genellikle işe aldığım şefin bana katılmasını isteyip istemediğimi sordular. Jackson Hole'da kalıyor.

Arka taraftaki konuk evinde kahvaltı, öğle ve akşam yemeği servis ediliyor. Bu sefer, bizim için daha özel olsun diye pas geçtim.

Ocağın üzerine bir tava koyuyorum.

"Yemek yapmayı biliyor musun?" diye soruyor ve dolaptan iki fincan alıp bizim için dolduruyor.

"Bazen. Havamda olduğumda. Peki ya sen?" Parmağımı seramik kupanın halkasından geçirirken başımı sallıyorum.

"Bu da başka bir test mi?" Tezgâha yaslanırken sırtıyor. Bana kızmadığı için mutluyum.

"Hayır, bu bir zorunluluk değil," diyorum gülerek.

"'Yemek pişirmek' derken inanılmaz kurabiyeler pişirmeyi kastediyorsanız, evet. Ama tost ve patlamış mısır yaktığım da bilinir."

Ona bir bakış attım. "Sert davrandıysam özür dilerim."

"Değildin. Hatırlatmaya ihtiyacım vardı ve bunu takdir ediyorum. Her zaman gerçek. Bunu tercih ederim," diyor. "Şimdi, başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diyorum, anladığına sevindim.

"Arka bahçeye bak," diyorum pastırmayı çevirirken.

Pencere duvarının önünde yürüyor ve uzaktaki dağlara . "Vay canına."

"En iyi manzara," diyorum ona, ama kar tepelerinden bahsetmiyorum.

Kahvaltı hazır olduğunda tabakları köşeye koyuyorum ve o da bana katılıyor. "Peçete?" Ona bir tane uzatıyorum.

Bir dilim pastırmayı eline alıyor ve çıtırdıyor.

"Eee?"

"Mükemmel. Tam istediğim gibi."

"Ben de böyle seviyorum. Bugün eğlenceli bir şey planladım..." Bana döndü ve gözleri büyüdü. "Evet?"

Ondan heyecan yayılıyor.

"Boş ver. Biraz daha bekleme izin vereceğim."

"Berbatsın," diyor. "Hem de çok."

"Beklenti yaratmayı *seviyorum*."

Kıkırdıyor. "Ve kenarda olmayı seviyorum."

Başımı ona doğru eğiyorum ve o da arkasını dönmeden önce sırtıyor.

"Not edildi," diye mırıldanıyorum, adım fısıldadığında yaptığı şeyin bu olup olmadığını merak ederek bu bilgiyi bir kenara bırakıyorum.

E Aston tabaklarımızı yıkıyor ve bulaşık makinesine yerleştiriyor.
"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor, gözlerini benden ayırmadan.

"Seni *evcimen* görmek çok tuhaf."

Bu onu güldürüyor. "Başka bir hayatta, sanırım bir ev kocasıydım." "*Kupa* kocası, kesinlikle." Başımı sallıyorum, gözlerim vücudunda geziniyor. "O da var," diyor.

Kısa kollu gömleğinin içinde dövmeleeri tüm çıplaklığıyla ortada. Dudaklarımı yalıyorum, onunla göz göze gelmemek için çok uğraşıyorum ama bunu yapmakta zorlanıyorum. Özellikle de dün geceki fantezilerimin ana karakteri o olduktan sonra.

Beni incelerken mavi gözleri parlıyor ve onu farklı bir senaryoda, sevgi dolu bir eşi ve ailesi olan başka biri olarak hayal etmek çok kolay.

Easton'ın bir ilişki içindeyken kendini ona adadığını biliyorum. Ya yüzde yüz içinde olan ya da yüzde yüz dışında olan biri gibi görünüyor. Şimdiye kadar çıktığım tüm erkeklerin aksine, arada bir şey yok.

Ayağa kalkıp gerinirken bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Dün gece nasıl uyudun?" diye soruyor, ellerini bulaşık havlusuna silerken.

Onunla birlikte yatağa girdikten sonra yağmurun sesini dinledim ve dalıp gittim. Hiçbir şey hayal etmedim.

"Sanırım sen benim kabus yakalayıcım olabilirsin."

Aklıma hemen bu sabah uyandığımda ona sarıldığım ve kavrayışının sıkıca üst olduğu an geliyor. Baskındı.

ve seksi, ama uyurken ne yaptığını kontrol biliyorum. "Kabus avcısı. *Bunu sevdim.*" Easton saatini kontrol ediyor.

"Kulağa korkutucu geliyor ama değil. İnsanların inanmasını istediğin kadar korkunç olmadığın düşünülürse, uygun."

"Lexi, benim var olmadığımı söyledikleri adam olduğuma kendini inandırma. Pislik olmak benim kimliğimin bir parçası."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Oh, biliyorum. Senin o versiyonunla tanışmıştım.

Tam bir *sık kafalı.*"

Mükemmel dudaklarından kahkahalar dökülüyor. "gidiyor."

"Hepimizin bir tipi vardır," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Ve ben seninim?" Ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Başka bir hayatta," diyorum, onunla bu konuşmayı yapamayacağımı biliyorum çünkü o biliyor. Benim içimi görüyor. Taktığım maske onun için görünmez.

"Hadi bir oyun oynayalım." Easton cebinden küçük bir defter çıkarıyor, arkasını çeviriyor ve spiralinden avucum büyüklüğünde iki sayfa kâğıt koparıyor. Kendininkine bir şeyler karalıyor, ikiye katlıyor ve kalemi bana uzatıyor. "*Hayalindeki partner* ölçeğinde beni birden beşe kadar derecelendir, sonra değişiriz."

"Bir tanesi cehennemde mümkün değil mi?" Kalemi dudaklarıma vurarak soruyorum. "Ve beş, gelirken onların adını fısıldayacaksın," diyor.

O lanet sırıtış.

Söylemek *istediğim* kelimeleri yutuyorum. Eğer biliyorsa, korkak davranmamalıydı. Kapıyı açmalı ve vücudumun umutsuzca yalvardığı şeyi bana vermeliydi - *onu*.

"Kulağa oldukça ateşli geliyor, değil mi?" Onun yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "*Çok* ateşli," diye mırıldanıyor derin bir hırıltıyla.

Evet, içten içe yanabilirim, özellikle de gözleri dudaklarıma kaydığında ve onlara odaklandığında.

"Şimdi kim kimin gözünü sikiyor?" Ona sesleniyorum, numaramı karalarken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Mmm." Boğazından hırıltı gibi çıkıyor. Katlayıp kotumun ön cebine sokuyorum.

Saatine baktığında avucundaki siyah ipeği fark ediyorum. Easton bana doğru yürüyor, uzun adımlarla alanı geçiyor. Sonra ellerini omuzlarıma koyuyor, beni çeviriyor ve kumaşı gözlerimin üzerine yerleştiriyor.

"Araba beş dakika içinde burada olacak," diyor kulağıma yakın bir şekilde.

"Göz bağı gerekli mi?"

"Evet. Sürprizleri mahvettiğini düşünürsek, bu kesinlikle gerekli." Başımın arkasından dikkatlice bağlıyor ama geri adım atmıyor. Onun yerine doğrudan önüme geçiyor. Sesi alçak bir boğukluğa düşerken vücudu ve ağzı benden birkaç santim uzakta. "Şimdi söyle bana sevgilim, beni görebiliyor musun?"

Başımı salladım. "Maalesef hayır."

"Güzel."

Keşke yapabilsem, çünkü gözlerini üzerimde hissediyorum, beni inceliyor, beni anlamaya çalışıyor.

Easton vücuduna oyulmuş düz çizgileri ve kenarlarıyla bir sanat eseri. O bir heykel gibi ve çoğu zaman ona hayran hayran bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu kesinlikle *olmaması gereken* bir şey.

Omzumu okşuyor, beni oturma odasına doğru götürürken iki elini de üzerime koyuyor.

"Bugün ne yapacağımızı tahmin etmeme izin verecek misin?"

"Hayır." Aniden. "Ve bir şekilde anlamış olsaydın sana söylemezdim; ki anlamayacaksın. Ne yapacağım belli olmaz."

Easton yürümeyi bırakıyor ve kapının açıldığını duyuyorum. Beni verandaya götürüyor. Dün geldikten sonra çıktığım merdivenleri hayal ediyorum ve aşağı inemeyeceğimi bildiğim için hafifçe panikliyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi elleri altımdan kayıyor ve beni kollarına alıyor. Ona tutunuyorum, merdivenlerden inerken bırakmıyorum. Şu anda, bu göz bağı için çok minnettarım çünkü ondan başka bir yere bakamazdım. Beyaz atlı prens gibi davranırken olmaz.

Easton ilerlemeye devam ediyor, beni dikkatlice yere bırakıyor ve sabitlenene kadar ellerini üzerimde tutuyor. "İçimde başaramayacağına dair bir his vardı."

"Haklısın," diyorum dudaklarımı yalayarak. "Artık bakmayı bırakabilirsin." "Beni görebiliyor musun?" diye soruyor, sesi alçak.

Başımı salladım. "Hayır."

Onun sırttığını hayal ediyorum ve o aptal kelebekler uçuşuyor.

Hayır, , hayır, düşünüyorum, düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde

du

dak Bu adama aşık .

. Dağ esintisi üzerimden geçerken uzaklarda kuşlar cıvıldıyor.

Yanaklar. Tekerlek seslerinin ardından bir arabanın kapısının açıldığını duyuyorum. Easton elini sırtıma koyup beni içeri yönlendiriyor.

"Gözbağı hep takılı kalsın. Bakmak yok. Seninle orada buluşuruz."

"Bekle, ne?" Kapı kapanmadan önce zar zor dışarı çıktım. Araba ilerliyor ve kalbim dört nala atıyor.

Otuz dakika sonra araba duruyor ve ben beklerken saniyeler dakikalar gibi geliyor. Kapı açılana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bir saat gibi geliyor ama on dakika da olabilir.

"Lexi," diyor Easton ve ben rahatlıyorum.

"Seni özledim," diyorum elimi ona doğru uzatarak.

Bana sahip olur olmaz, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Ben üç kez sıkıyorum, o da iki kez sıkıyor.

"Üzgünüm, beklediğimden biraz uzun sürdü."

"Sorun değil. Umarım kimse kovulmamıştır," diye şaka yapıyorum.

İlerlemeye devam ederken bana "Bu sefer değil," diyor. "Şimdi göz bağını çıkarabilir miyim?"

"Çok yakında."

Uzaktan bir ses duyuyorum ve rüzgarın uğultusunu hissediyorum.

"Bir saniye," diyor beni tekrar kollarına alıp bir koltuğa oturtuyor.

Eller üzerime uzanıyor ve bir kapı kapanmadan önce bir şeye bağlanmış oluyorum. Yeni bir araba gibi kokuyor, taze deri ve plastik. Easton içeri tırmanıyor, ama seslerin hiçbirini çıkaramıyorum. Hepsi yabancı.

Kulaklarımın üzerine bir şey yerleştirildi - kulaklık mı? "Hazır mısın?" diye soruyor kulaklıktan.

"Ne için?"

Sonra, farklı bir his hissediyorum, sanki yukarı çıkıyormuşuz ve havalanıyormuşuz gibi.

"Artık göz bağını çıkarabilirsin."

Derin bir nefes çekip gözlerimdeki örtüyü kaldırıyorum. İşte o zaman bir *helikopterin* içinde olduğumu görüyorum ve baktığımda Easton'ın kontrolleri elinde tuttuğunu görüyorum.

"Uçmaktan korktuğunu söylemiştin."

"Benimle ilgili bir şey var Lexi: Bir şeyden korktuğumda, hiç pişmanlık duymadan onun peşinden giderim. On altı yaşındayken uçuş dersleri almaya başladım. Özel pilot lisansım da var. Kendime güvenirim, başka kimseye değil."

Sersemlemiş bir şekilde sustum.

Dağların tepelerinde süzülürken gülümsüyor ve ben aşağıda akan nehre bakıyorum. Kıyıda bir geyik sürüsü otluyor ve nefesim kesiliyor.

"Bir dakika içinde Grand Teton'ı görebileceksiniz" diyor.

Vadi genişçe açılıyor ve uzaktaki sivri tepeleri görüyorum. Açık bir gökyüzü ve bir Hollywood fonuna benziyor. "Bu gerçek mi?"

"Onları her gördüğümde bunu düşünüyorum. Muhteşem, değil mi?"

"Nefes kesici. Teşekkür ederim. Bu *inanılmaz* bir şey. Ve haklısın; bunu asla tahmin edemezdin." Ona bakıp gülümsüyorum. "Ev kocalığından helikopter pilotluğuna. *Etkilendim*," diyorum.

Pencerelerden sızan güneş ışığı saatinin bileğinde parıldamasına neden olur. Easton aşağıya bakar ve telsizden bir şeyler söyler. Pilot jargonuna benziyor. Birkaç dakika sonra alçalıyoruz ve açık, çimenli bir alana iniyoruz.

Uzakta neon yeşili, büyük lastikli ve üstü açık bir cip duruyor. Arkasında çamurla kaplanmış bir buz sandığı var. Kıvrımlı bir patika dağın tepesine kadar uzanıyor.

Helikopterin motorunu keser, sonra kemerini çözer ve yardım etmek için uzanır.

Ben

"Umarım bunu seversin," diyor.

"Zaten seviyorum."

Bana kapıyı açmadan önce bakışlarımız çok uzun süre oyalandı.

Easton dışarı çıktı ve beni yerde karşıladı. Aşağı iniyorum ve tökezliyorum. onun kollarına.

"Özür dilerim," diyorum gülerek.

"Alışmaya başlıyorum," diyor ve beni bırakıyor.

Jeep'e doğru kısa bir yürüyüşe çıkıyoruz. Kaldırılmış ve tırmanma ve patika sürüşü için kalın, yumrulu lastikler üzerine oturuyor.

Etrafında dolaşıyorum. "Bu şey bir canavar."

Easton şoför kapısını açar ve yana doğru adım atar. "Önce sen gidebilirsin."

Ellerimi birbirine vurarak, "Tabii ki," diyorum.

"Beni pişman etme," diyor bana.

Basamaktan yukarı tırmanıyorum, kendimi içeri çekiyorum ve emniyet kemerini bağliyorum, güçlendirilmiş takla barlarını fark ediyorum. Koltuğu direksiyona yaklaştırıyorum, bu şeyi en son kim kullandıysa dev gibi biri olduğunu biliyorum.

Easton başını sallayarak yolcu koltuğunu ayarlıyor. "Tırmanmamız gereken on beş mil uzunluğunda patikalar var. Zorlaştığında ve canını sıktığında değiş tokuş yapabiliriz. Genel olarak, manzara buna değer."

Birkaç kıvrımı olan tek bir toprak yolu işaret ediyor.

Elimle gözlerimi kapatarak geriye doğru eğildim ve keşke şapka getirseydim dedim.

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sorar. "Pfft. Hadi gidelim," diyorum.

Çubuğa tutunuyor, ben debriyaja basıp birinci vitese takıyorum ve patıkaya doğru yola çıkıyoruz.

"Sana ne zaman soru sormaya başlayabilirim?"

"Şimdi."

"Gençken nasıl biriydin?"

Easton gülüyor ve bana üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bakıyor. "Dünyada bana bir şey sorma fırsatı verilen tek kişi sensin ve bilmek istediğin şey bu mu?"

"Bu benim ilk sorum, değil. Ayrıca merak ediyorum," diye açıklıyorum.

Temiz havayı içime çekerken ve güneş ışığını içime çekerken yüzümdeki gülümseme kalıcı olabilir.

"Dünyayı sanan ukalanın tekiydin." Kıkırdıyorum. "Hiçbir şey değişmedi."

"Touché," diyor.

Tekerlekleri çukurlardan kaçınacak şekilde konumlandırıyorum ve ikinci vitese takıyorum. İnişli çıkışlı bir yol ve koltuğuma geri itildiğimde eğimi hissedebiliyorum.

"Bunu çok yaptın mı?" Easton beni izleyerek soruyor.

"Memlekette, dağın yamacında bir topluluk vardı ve *en boktan* yollara sahipti. Pürüzlü ve engebeli. Çukurlar o kadar derindi ki cehennem çukurlarına düşebileceğinize inanmak çok kolaydı. On altı yaşımdayken en iyi arkadaşım Remi ile ağabeyimin kamyonetini çaldık. Dört tekerden çekişli bir aracı vardı, bu yüzden bir yağmur fırtınasından sonra çamura saplanmak için oraya gittik. Üç metre çamura saplandım ve çekici haftalarca oraya gidip çıkaramadı. Annem bana bir ay ceza verdi ama hiç pişman değilim çünkü hala bu olaya gülüyorum. Arkadaşlarım ve ben sıkıldığımızda oraya giderdik."

Gülüyor. "Asi miydin?" "Hayır, başım hiç belaya girmedi."

"Ah," diyor. "Demek sen de hâlâ aynısın."

"Bir bakıma evet," diye itiraf ediyorum, odaklanarak. "Ama bazı şeyler değişti." "Ne gibi?"

Gerçekten bilmek istiyor ve ben de ona söylemek istiyorum.

Çocukluğumu düşünüyorum ve çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. "Buna inanmayacaksınız ama eskiden çekingendim. *Asla* kural tanımaz biri değildim. Lise son sınıfın ilk gününde kendime yapmak istemediğim şeylere evet demeye başlayacağımı söyledim. Bunlardan en önemlisi üniversite için New York'a taşınmaktı. Beau'dan ayrıldım ve . İşte o zaman benim için her şey değişti."

Kolunu kapıya dayıyor. "onunla çıktın mı?"

"Evet. Üniversiteden mezun olduktan sonra yaz için eve döndüm ve ikinci bir şansımız olacağına inandım." İç çektim. " sonra, eğer birinden ayrılırsam, ona asla bir şans daha vermeyeceğim. Bittiğinde, bir sebepten dolayı bitmiştir. Dersimi aldım."

"Bu aptal herif hakkında ne kadar çok şey duyarsam..." Easton başını sallıyor.

Ağzım yukarı kalktı. "Ama ona teşekkür etmeliyim çünkü o olmasaydı şu anda burada olamazdım."

"Kötümser bir kez olsun iyi tarafından mı bakıyor?"

"Pfft." Ama o haklı.

Yükseklere çıktıkça eğim artıyor. Patikanın sertliği konusunda haklı. Yeni başlayanlar için değil.

"Grand Teton benim için ölmeden önce yapılacaklar listesindeydi." "Öyle mi? O listede başka neler var?"

"Birkaçını saymak gerekirse, çıplak yüzmek, yıldızların altında sevişmek, Stonehenge'de dans etmek, Amerika'yı trenle dolaşmak, ilk dövmemi yaptırmak, Mile-High Club'a katılmak, Empire State Binası'nı gece ziyaret etmek ve Rockefeller Center'da buz pateni yapmak. Daha önce hiç turistik şeyler yapmamıştım. Ayrıca aurora borealis ve hayvanat bahçesinde *değil*, vahşi doğada bir penguen görmek istiyorum."

"Hayat tecrübeleri," diye onaylıyor. "Çoğu insanınki de öyle değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Bazılarının listesinde materyalist öğeler var. Şunu al, bunu al, buna sahip ol."

Devasa bir kayanın üzerinden yuvarlanarak geri dönüyorum. Toz kaldırırken yukarı doğru düz tırmanışı fark ediyorum. "Ölmeden önce yapılacaklar listen var mı?"

"Artık biliyorum. Seninkilerden de biraz ekledim."

Ona bakıyorum. "Benimle aynı şeylere sahip olamazsın." "Kim demiş? Kuralları sen mi koydun?"

"Bana eklediklerinizi söyleyin," diye ısrar ediyorum.

"Skinny-dipping. Yıldızların altında sevişmek. Stonehenge'de dans etmek. Amerika'da tren yolculuğu yapmak, Mile-High Club'a katılmak ve geceleri Empire State Binası'nı ziyaret etmek."

"Bunların bazılarının tek kişilik işler olmadığını farkındasınız değil mi?" Gülüyor. "Farkındayım."

Bir sonraki virajı almadan önce, kenara çekiyorum ve bileklerimi sallamak için vitesi boşa alıyorum. Off-road bazen böyle olabiliyor.

"Kararlı olduğumu biliyorum ama bir süreliğine takas yapmak ister misin?" diye soruyor GPS'ine bakarak. Sadece üç mil gitmiştik.

"İyi," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum ama mola için minnettarım. Dağın yamacının yarısına bile gelmemiştik.

Yerlerimizi değiştirip kemerlerimizi takıyoruz, sonra Easton cipi vitesine takıp daha hızlı sürmeye başlıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, kollarındaki damarlara ve dövme pazularının esnemesine hayranlıkla bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bakmadan önce gülümsüyoruz.

"Seks yaptığın en aldatıcı yer neresiydi?" diye sordum. Bunu düşünüyor. "Bir tahtta."

"Vay canına." Ağzım açık kaldı. "Tamam, bunun üstüne çıkamam." "Yine de paylaşmak zorundasın," diyor.

"Kilisenin otoparkı."

"Bunu yapabileceğini düşünmemiştim," diyor.

"O gün yaptım. Peki, ceset sayınız nedir? Eğer cevap vermek istemiyorsan-"

"Üç."

Ağzım açık kaldı. "Üç mü?"

"Bu seni şaşırttı." Bunu kesin bir dille söylüyor. Bu bir soru değil.

"Öyle. Düşündüm ki..." Bitiremiyorum.

"Hakkımdaki ilişki söylentileri nadiren doğrudur. Çok fazla kadınla çıkıyor olabilirim ama bu toplum içinde birlikte görüldüğüm her kadını becerdiğim anlamına gelmez."

"Herhangi birine sahip olabilecek çoğu erkek *bunu yapardı*."

"Yine de herhangi *birini* istemiyorum. Seks her zaman işleri karmaşıktırır, bu yüzden hiç sevişmedim. Şimdi, Weston farklı bir hikaye."

Homurdanıyorum. "Onunla vakit geçirdikten sonra bu beni şaşırtmadı. Kesinlikle anlıyorum."

Easton bana bakıyor. "Evet, oyununda *çok* iyi. Ancak, özellikle de birlikte çılgın bir gece geçirdikten ya da ayrıldıktan sonra kaçamaklarının benim o olduğuma inanması garip oluyor."

"Aman Tanrım," dedim. "Bunu düşünmemiştim bile."

"Evliyken hayat harikaydı. Ama artık bittiğine göre, eminim eski haline dönecektir. Her neyse, ya sen?"

"Üç," diyorum omuz silkerek. "Eve yazılacak bir şey de değil." "Çok yazık," diyor Easton başını sallayarak.

İki saat sonra tepeye park edip çıktık. Yükseklik alışık olduğumdan daha fazla ama Grand Teton'ın en iyi manzarası bu. Dağın eteklerinde parlak mavi bir su kütlesi parlıyor.

Bir patıkaya giriyoruz ve açıklıkta oturmak için mükemmel olan düz yüzeyli kayalar var. Ellerimi kalçalarımaya dayayıp derin nefes alarak ince havaya alışmaya çalışıyorum.

Easton kayalardan birine oturuyor, ben de yanına uzanıyorum. Kollarımız ve kalçalarımız birbirine değiyor.

"Benimle fotoğraf çekilir misin?" Telefonumu çıkararak sordum.

"Elbette." Kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor.

Birkaç fotoğraf çekiyorum, sonra

onları gözden geçiriyorum. "Bize

bak," diyorum ona göstererek.

Mutlu bir çift gibi görünüyoruz. Birlikte gidiyoruz, bu inkar edilemez.

"Sence herkes bizim görmediğimiz bir şeyi mi görüyor?" Ben soruyorum. Bu dürüst bir soru.

Omuz silkıyor. "Bilmiyorum. görünüyor." "Burası

harika bir yer. Ben çok seviyorum," diyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. O su kütlesi bir göl ve sabah erken gelerseniz bazen orada geyik yakalayabilirsiniz."

"Eminim gün doğarken çok güzeldir."

Başını sallıyor. "Öyle. Belki de dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri."

Easton ayağa kalkıp elini uzatmadan önce on dakika daha sessizlik içinde oturuyoruz.

Elini tuttuğumda, "Bir görüş noktası daha var," diyor.

Başka bir manzaraya açılan bir patıkaya giriyoruz. Easton dikkatle yürüyor ve ağaçların arasındaki patıkaya doğru ilerliyor. , Tetons'un daha iyi bir görüntüsü var. Gökyüzü tek bir bulut olmadan açık, koyu mavi, Easton'ın gözleriyle aynı renkte.

"Onu burada görmek gökyüzünde görmekten daha farklı," diyor.

Ellerimi ağzıma götürüyorum. "Woohoo!" diye bağıyorum. Sesim vadide yankılanıyor. Ona çarpıyorum. "Bana katıl."

Başını gülerek sallıyor ve rüzgar alkışlarımızı kahkahalarımızı taşıyor. Şu anda gökyüzündeki kuşlar kadar özgürüz.

Birkaç fotoğraf çekiyorum ve bu sefer ondan eğilmesini istememe gerek kalmıyor; eğiliyor.

"Gram için."

Eğilip dudaklarımı yanağına yerleştiriyorum ve fotoğrafı çekiyorum. Fotoğrafa baktığımda sırtıyordu.

"Eğer bunu yayınlarsanız, interneti kırırsınız" diyor.

"Cep telefonumun çekmemesi çok kötü. Olduğunda çeker. Sanırım bu benim dünyaya resmi duyurum olacak?"

"Olabilir."

"Bir dakika, sosyal medyanız var mı?" diye sordum. "Hangi yaşlı Y kuşağının yok ki?"

Kıs kıs gülüyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

Easton'ın sırtışı hiç bozulmuyor. "Sadece şirket hesabını, Weston'ı ve Billie'yi takip ediyorum. Ancak bunu şimdi düzelteceğim."

Cebinden telefonunu çıkarır. "Servis de yok. Lanet olsun." Şakacı bir şekilde parmaklarını şıklatır.

"Peki, bu resmi duyurunuz olacak mı?" Dudaklarımı yalıyorum.

"Birlikte çekilmiş fotoğraflarımız yayınlandığına göre, bir tane yapmama gerek yok. Benim için yapıldı ama seni takip edeceğim. Sadece ilgiye hazır ol," diye uyarıyor. "Çok yoğun."

"Ciddi misin?"

"Evet," diye onaylıyor.

"Dört gözle bekliyorum. Kim bilir, belki de fark etmezler."

Kıkırdıyor. "Bunun için çok geç Lexi."

Telefonumu cebime geri sokuyorum ama buruşmuş kâğıt buna engel oluyor. Çıkartıyorum, birbirimize verdiğimiz puanları yazdığımızı hatırlıyorum.

"Evet," diyor Easton, elindekini bana doğru tutarak. "Takas etmeye hazır mısın?" "Henüz değil," diye itiraf ediyorum. "Mükemmel bir anda olmasını istiyorum." "Her zaman bir deneyim mi arıyorsun?"

"Yaptığım *her şeyde*," diye onaylıyorum. "Hayatımı pişmanlıklarla yaşamak istemiyorum."

Kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de kolumu onun beline koyuyorum.

"Ben hazırım."

Gülüyorum. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Oh, ama ben biliyorum."

Aynı gün

W Yakınımda duruyor, yüksek dağ zirvelerine bakıyorum. Saçları ılık esintide savrulurken, çilekli şampuanının kokusunu alabiliyorum.

Tenin tatlılığı.

Grand Teton'u ziyaret etmek için en sevdiğim mevsim yaz. Yaban hayatı aktif, çiçekler açmış ve gün içindeki sıcaklıklar mükemmel. Eşlik edenler de bunu daha da güzelleştiriyor.

"ne olmak istiyordun?" diye soruyorum. "Önce sen," diyor.

"Önce CEO. Başkan ikinci," diye itiraf ediyorum. "Cevabınız beni şaşırtmadı."

Kıs kıs gülüyorum. "Bir ara sanatçı olmayı çok düşündüm." Duraklıyorum. "İşte bu sadece Weston'ın bildiği bir şey. Kasadaki gerçekler."

Gerçek beni onunla paylaşmak çok kolay çünkü beni asla yargılamıyor ve itiraflarım karşısında asla şok olmuyor.

"Gerçekten mi? Resim yapıyor musun?"

"Çiziyorum." Cebimden küçük spiralli defteri çıkarıp ona uzatıyorum.

"Bunları kimsenin görmesine izin vermedim."

Kitabı alıyor, yıpranmış kapağını inceliyor, başparmağını kıvrılmış kenarına sürüyor ama hemen açmıyor. "Emin misiniz? Bu çok

... *kişisel*."

"Öyle, ama bunları sizinle paylaşmak *istiyorum*."

Lexi kapağı kaldırıyor ve en baştan başlıyor, her birini hafızasına kaydediyormuş gibi inceliyor. Hepsi siyah mürekkeple karalanmış, Ocak ayından başlıyor.

"Bu senin küçük anlardaki hayatın." Ses tonunu şaşkınlık dolduruyor.

"Küçük ama *önemli* anlar," diyorum ve gözleri yumuşuyor. "Önemli anlar."

"Easton," diye fısıldıyor birkaç dakika sonra, parmakları sayfaların üzerinde gezinirken yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. "Bunlar *bizim* anlarımız."

Tower Penthouse, parkta etrafında gelişen manzarayla kitap okuması, barda viski, birlikte motosiklete binmemiz, gökyüzündeki elmas, yat, uçak yolculuğumuz ve burada olmak. On bir gün oldu ama önemli olan anlar bunlar. Şimdiden onu bir ömür boyu tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Biriyle *uyuştuğunuzda* bunun olduğunu hep duymuştum ama ilk kez yaşıyorum.

"Bu... inanılmaz. *Sen inanılmazsın*," diyor usulca.

Sonra, bu sabah çizdiğim son resme dönüyor; yatağında sırtı bana dönük yatıyor. Koyu renk saçları yastıkların üzerine dökülüyor. Boş sayfaları doldurmayı kolaylaştırıyor.

"Bunu her gün mü yapıyorsun?"

"Evet, dokuz yaşımdan beri. Otuz yıllık çizimlerim var" diye itiraf ediyorum. "Bunun gibi 3x5 inçlik sayfalarda, aynı tür defterde, aynı mürekkepli kalemle yapılmış yaklaşık 12.000 çizim var. Bazı günler fazla çizdim."

"Easton." Ses tonunu şaşkınlık dolduruyor. "Eminim yeteneklerinin ve hayatının gelişimini görmek büyüleyicidir. Şimdiye kadar gördüğüm en yaratıcı günlüklerden biri."

"Belki bir gün sana koleksiyonu gösteririm, en başından şu ana kadar."

"Onur duyarım," diyor. "Bunu çok isterim."

Tereddüt ediyorum, bunu onunla paylaşmalı mıyım diye düşünüyorum, aramızda sır olmasını istemediğimi biliyorum. Sır olmaması demek, gelecekte sürpriz olmaması demek. Her parçamı onunla paylaşmak , altın gibi parlamayanları bile. "Çizim yapmaya başladım çünkü benim yaşımdaki diğer çocuklar gibi özgürce konuşamıyordum.

Sayfaya bir göz atıyor. "Gerçekten mi? Hiç tahmin etmezdim."

Gülümsüyorum. "Yıllarca sıkı çalışmam ve pratik yapmam gerekti."

"İletişim kurmak isteyip de kuramamanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Tam bir kabustu. Hapishane gibiydi çünkü ne anlatmak istediğimi biliyordum ama anlatamıyordum. Ergenlik yıllarımda hayal kırıklığına uğramıştım ama bunun beni durdurmasına izin vermemeye kararlıyım. Günlük derslerimin arasında çizime yöneliyordum çünkü meşgul zihnimi sakinleştiren tek şey buydu."

Ben manzaraya odaklanırken o başını sallıyor ve dinliyor.

"Kardeşimin kulağına çok şey fısıldadığımı hatırlıyorum ve o da sosyal ortamlarda benim sesim gibi davranırdı. Weston güvendiğim tek kişiydi. Bugün de öyle."

"Nedenini anlıyorum. O bir koruyucu. Onunla geçirdiğim kısa sürede, senin için en iyisini düşündüğünü söyleyebilirim." Gözlerine bakıyor. "Peki ya şimdi? Kalabalığın önündeyken gergin oluyor musun?"

"Bazen," diyorum, gerçekten soru soracak kadar önemseddiğini fark ederek. "Ama bunu bölümlere ayırmayı, performans göstermeyi öğrendim. Çoğu zaman rahatsız oluyorum. Zor şeyler yapabileceğimi öğrendim ve sonrasında sessiz bir odada oturup rahatlıyorum. Sosyal durumlardan kaynaklanan aşırı uyarılma benim kriptonitimidir."

"Anladım." Omzuma vurdu. "Sen bir profesyonelsin. Direncine hayran kaldım. Tutarlı kalma yeteneğinden bahsetmiyorum bile. Çoğu insan çocukluk hobilerinden vazgeçer ama sen bunu hayatının işi haline getirmişsin."

"Bunu hiç böyle düşünmemiştim." Aslında bu yanımı onunla paylaştığım için kendimi rahatlamış hissediyorum. Lexi bunu kabul etti, beni ve kırılگانlıklarımı yargılamadan kabul etti. O... mükemmel.

Konuşmayı asıl soruma geri döndürüyorum. "Benim hakkımda bu kadar yeter. Sen ne olmak istiyordun?"

"Gülme," diyor.

"Gülmeyeceğim."

Bir nefeste bırakıyor. "Bir sihirbazın asistanı olmak istiyordum."

Kahkahalarımı tutuyorum ve çoğunu içimde tutuyorum. Omzuyla bana vurdu.

"Kafasına bıçak fırlatılan ve ayakta duran bir mucize gibi yara almadan yürüyüp gideni severdim. Büyüdüğümde gerçek bir sihirbaz olmak istedim ama bunun için gerekli yeteneğe sahip olmadığımı fark ettim."

"Zamanlaman kötü olduğu ve sürprizler konusunda berbat olduğun için mi?"

Gülümsüyor. "Nasıl tahmin ettin? Ama bir süre sonra sadece ilgi odağı olmak ve bir seyirci tarafından takdir edilmek istediğimi fark ettim. Performansıyla bazı hayatları değiştirmek. Bilmiyorum; benim için bir anlamı vardı."

"Bunu şimdi yapıyorsun,"
diyorum. Başını sallıyor.

"Hayır."

"Samuel ve Heather'ın nişan partisine gittiğimizde-"

"Bunu sen yaptın," diye onaylıyor. "Bir mekana girdiğinizde, sanki odanın havasını emmiş gibi oluyorsunuz."

"Arkadaşlarımın ve meslektaşlarımın yanında değil. Onlar da benden senin kadar etkilenmiyorlar."

Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum, ama bu doğru. O gece gözler *onun* üzerindeydi, benim değil.

"*Seni* seçmemin bir nedeni var Alexis. Umarım bir gün nedenini anlarsın."

"Şimdi söyle bana," diye yalvarıyor, uzun kirpikleri dalgalanıyor.

"Henüz ifade edemiyorum." Parmaklarımı saçlarımda . "Sadece bu
... *hissediyorum*."

"Evet, neden bahsettiğini biliyorum. Senin yanında olmak elektrik gibi... beni *görüyorsun*."

"Seni *görüyorum*." Ona bakıyorum, beni içine çeken akıntının onu da etkisi altına aldığını fark ediyorum

Yanakları kızarıyor. "Ben de *seni* *görüyorum*, Easton."

"Biliyorum. Ve sözlükte bunu anlatmaya yetecek kadar kelime yok, her ne haltsa."

Çok az konuşan bir çocuk olarak, insanları ve davranışlarını incelemek için çok zaman harcadım. İyi bir karakter yargıcı olmamın nedenlerinden biri de bu. Belirli hareketleri, birinin konuşma şeklini ya da gözlerinin bakışını fark ederim. Herkesin bir özelliği vardır, mesele onu bulmaktır. Ucuz sözler beni etkilemez, beni etkileyen kişinin davranışlarıdır.

Lexi nazik ve iyi kalpli biri, bunu biliyorum ve ona güveniyorum.

Sayısız toplantı odası, uçak yolculukları, kağıt yığınları ve farklı kupalarda ve tek kullanımlık bardaklarda rastgele kahve içeren sayfaları başa çeviriyor. O her sayfayı tekrar gözden geçirirken ben de onlara bakıyorum. Sonra çizimlerdeki deseni fark ediyorum.

"Ne oldu?" Yüzümü arıyor, değişimimi fark ediyor.

2 boyutlu gerçekliğim, tanıştığım gün 3 boyutlu bir macera dünyasına dönüştü
On

u. Sahnem sayısız ayrıntıyla, asla unutmak istemediğim anılarla çiçek açıyor.
Birlikte olduğumuzda unuturuz. Hiçbir şey dışarıda kalmaz.

"Anlattıklarımın biri." Not defterini karıştırıyorum ve o da eğilip odaklanıyor. "İlerlemeyi izle."

"İşte," diyor. "İşte o zaman değişti."

The Tower Penthouse.

"Tanıştığımız gün," diye onaylıyorum. "Yaklaşık on yıl önce, her defteri gözden geçirdim çünkü onlardan bir şey öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyordum. Çizimlerim daha ayrıntılı hale geldiğinde hayatımda büyük bir değişim oldu. Şimdiye kadar bunu asla tam olarak belirleyemedim."

"Easton, sahte bir evlilik yapmak üzeresin. Bence *bu* hayat değişikliği için uygun."

"Oh, bu çok gerçek," diyorum.

Ama bundan daha derin olduğunu biliyorum. Sorun evlilik değil; sorun *o*.

Beni inceliyor, bakışlarını kaçırmadan önce birkaç saniye fazla kalıyor.

Ben de dağlara odaklanıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"On beş yıldır babamın yanında çalışıyorum. Ama ben tek değilim. Büyükbabamın isteklerini yerine getiremezsem yedek bir halef seçildi."

"Weston?" diye soruyor.

Bu beni güldürüyor. "Keşke. O bunu istemiyor. Adamın adı Derrick Petersen. Otuz yıldır şirket için çalışıyor. Büyükbabam onu severdi. O pislığe katlanamıyorum ve bu his karşılıklı. Beni birden fazla kez mahvetmeye çalıştı."

"Neden?"

"Onun başa geçmesinin önünde duran tek kişi benim. Ailemin sözleşmesindeki evlilik anlaşmasının farkında olup olmadığından emin değilim, sadece şartları yerine getiremezsem terfi edeceğini biliyor."

Başını sallıyor.

"Weston bu sabah bana binada bir kadınla tatilde olduğuma dair söylentiler yayıldığını söyledi. Asla olmayacak iki şey, özellikle de aynı cümle içinde. Bunu size söylüyorum çünkü hazırlıklı olmanızı istiyorum. Saldırıları gelecektir. Bu adam CEO olabilmek için elinden geleni yapacaktır ve sen de *en kolay* hedefsin."

"Saldırı mı?"

"Söylentiler. Yalanlar. Skandallar. Bu geçici evlilikle ilgili hoşuma gitmeyen *tek* şey senin hedef gösterilmen. Benimle birlikte olmak zor olacak ve bazı günler diğerlerinden çok daha zor geçecek."

Bana döndü. "Hayat böyle, Easton. Yine de beni rahatsız eden bir şey var. Hayatının geri kalanını birlikte geçirebileceğin biriyle tanışırsan, bunun peşinden gitmen *gerektiğinin* bilinmesini istiyorum."

"Hayır." Saatimi ayarlıyorum. "Sen benim yeni hobimsin, *Alexis*. En azından bir yıllığına."

Dudağının kenarını çiğniyor. "Derimin altına girmeye mi çalışıyorsun?" Avuç içlerime yaslanıyorum. "Ben zaten oradayım."

"Çok ukala." Mükemmel ağzına sinsî bir sırıtış yerleşiyor. "Yani bu, karşılığında bana söz verdiğin anlamına mı geliyor? Sözleşmede bu yazıyor muydu?"

"Okumalıydın," diyorum, bu sohbetin tadını çıkararak.

"Biliyorum."

"Beni kendine saklamak ister misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Lexi bakışlarına karşılık veriyor. "Bu sahte olsa bile seni paylaşmak istemiyorum. İstersen bana açgözlü de." Kelimeler kendinden emin, tam olarak ne istediğini bilen bir kadın gibi çıkıyor.

"Mmm. Oldu bil. Tamamen seninim Lexi."

"*Güzel*," diye fısıldıyor.

Ayağa kalktım, elimi ona uzattım. Elimi tutuyor ve onu ayağa kaldırıyorum; göğsü benimkine bastırıyor.

"Dürüstlüğün bizim için en iyi politika olduğuna inanıyorum. Benim, hayatım ve ailem hakkındaki gerçekleri bilmenizi istiyorum. İnsanlar geçici olsun ya da olmasın sahip olduklarımızı yok etmeye çalışacaktır. Bu yüzden, sizi duraksatan bir şey okur ya da duyarsanız sorun. Sizden saklayacak hiçbir şeyim yok. Doğru, yanlış ya da kayıtsız. Her zaman gerçek."

"Sana güveniyorum, Easton. Ve saçmalıklarla başa çıkabilirim. Küçük bir kasabada büyüdüm. Eğer buna dayanabilirsem, bir yıl boyunca karın olmaya da dayanabilirim."

Koyu renk saçlarının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Canının yanmasını istemiyorum."

Bir nefes . "Ve seni inciten kişi ben olmak istemiyorum."

"Ah, doğru, *benim küçük kalp kırıcım*. Bu kadar sert olduğunu neredeyse unutuyordum," diyorum, yapmamam gereken bir şeyi yapmadan önce aramızda boşluk yaratarak.

Jeep'e giden yolu gösteriyorum, sonra arkaya cıvatalanmış ayı geçirmez buz sandığını açıyorum. İçinde birkaç sandviç ve su ile birlikte buzun içine itilmiş taze bir şişe Fireball var. Gerekli şeyleri paketlediği için arkadaşım Philip'e teşekkür etmeliyim.

Lexi'ye bir şişe su veriyorum ve içiyoruz. İhtiyacımız olan son şey burada susuz kalmak. Dağlarda çok kolay.

"Aşağı inmeye hazır mısın?" Anahtarı parmağında sallayarak soruyorum. "Elbette, ama sen sürebilirsin," diyor bana.

"Gerçekten mi?" Ona kapıyı açarken neredeyse şok olmuştum. Kemerlerimizi bağlayarak içeri girdik. Kontağa bastığımda gösterge panelinin ışıklarının yanıp sönmesinden başka bir şey olmuyor.

"Ha-ha, bu komik bir şaka," diyor Lexi, kemerini sıkıp koltuğunu yeniden konumlandırarak.

"Keşke bu bir şaka olsaydı," diyorum ve Philip'e mesaj atmak için telefonumu cebimden çıkarıyorum. "Kahretsin."

Telefonuna bakarken gülümsemesi kayboluyor. Köşede *SOS* yazıyor, tıpkı benimki gibi. Hemen kapatıyor, ki bu çok zekice. Şarjı boşa gitmeyecek.

"Dibe ne kadar var?"

"15 mil. Yaya olarak çok zorlu bir yol. Hava karardıktan sonra varırız ve ben gün batımından sonra dağlarda uçmam. Bu benim katı kurallarımdan biridir."

İşe yaramaz telefonumu tutuyorum. Acil uydu seçeneğini kullanabilirdim ama reddediyorum. Teton Dağları'nda sadece çok acil durumlarda kullanılmalı.

Farklı senaryoları hayal etmeye çalışıyorum ve panik yapmıyorum. "Hadi kaputu açalım," diyor, kemerini çözüyor ve dışarı atlıyor.

Mandal direksiyonun altında ve onu çekiyorum. Kaput klik sesi çıkarıyor ve Lexi güçlendirilmiş çelik tampona bağlı metal bir basamağın üzerinde duruyor.

"Akü kutup başları aşınmış," diyor başını sallayarak. "İngiliz anahtarımız var mı? Belki gevşetip temizlemeye çalışabiliriz?"

Lexi inince onun yerine ben geçtim.

"Philip'i öldürebilirim."

"Ben de," diyor cipin arkasında neler olduğunu görmek için ilerlerken.

Küçük bir çadırımız, bir uyku tulumumuz ve içinde balta olan bir alet kutumuz var. "Güven sorunlarımın olmasının nedenleri," diye mırıldanıyorum.

Lexi saklama bölmelerini ve koltukların altını kontrol eder. "Buzlukta soda var mı?"

Jeep'e yaslanırken ona "Hayır," diyorum.

"Korozyonu gidermek için bunu kullanmak son umudumuzdu. Seçeneklerimiz neler?" diye soruyor.

"On beş mil aşağıya yürüyün, helikopterdeki uydu telefonunu kullanın ve bizi alması için birini arayın. Dibe kadar yürüyün ve sabaha kadar helikopterde bekleyin. Ya da burada bekleyin çünkü Philip güneş doğduğunda cipi almak için geri dönecek ve bizi bulacak."

Lexi bana döndü. "Bunun senin testlerinden biri olmadığına yemin eder misin?"

Ellerimi kaldırdım. "Bu planlanmış bir şey değildi. Şehirdeki en sevdiğim et lokantalarından birinde bizim için akşam yemeği rezervasyonu yaptırmıştım. Arka odanın tamamı bize ait olacaktı, böylece yemek sırasında mahremiyetimiz olacaktı. Bifteklerimizi ben seçtim."

"Aww, bu harika olurdu. kaç?"

"Saat beşi biraz geçiyor," diyorum ona. "Gün batımı dokuzda. Bu da bize karanlığa kadar dört saat kazandırır."

"O zaman hiç vakit kaybetmeyelim."

Başımı ona doğru eğdim. "Bekle, ayıların olduğu yerde kamp yapmanın sakıncası yok mu?" "Geçmişimizi düşününce bu soruyu *sana* sormam gerekirdi."

Jeep'in arka depolama alanına doğru ilerliyor. "Bir çadır, bir yatak pedi, bir uyku tulumu, bir balta, bir çakmaktaşı ateş başlatıcı, bir katlanabilir sandalye ve bir kutu *son kullanma tarihi* geçmiş ayı spreyimiz var."

Arkasında durup her şeyi gözden geçiriyorum. "Dört sandviç, su ve bir şişe Fireball ekle."

Lexi bana döndü. "Sen ve bu tesadüfi olaylar beni mahvedecek."

"Neredeyse macera için yalvarıyordun."

Gülüyor. "Ve şimdiye kadar hayal kırıklığına uğratmadın."

2C

LEXI

E Aston son kullanma tarihi geçmiş ayı spreyi kutusunu alıyor ve odun aramak için ağaçlara giriyor. Nefesimi içime çekiyorum, keşke vücudum Rakım daha hızlı, etrafıma bakıyorum.

Burası çok güzel bir yer ve kamp yaptığımız için mutluyum. Etrafta dolaşırken, içinde eski kömürler olan bir ateş çemberi buluyorum ve burada kalanların genellikle nerede kamp yaptığını biliyorum.

adırı çantasından çıkardığımda tek yapabildiğim gülmek oluyor. O kadar çok gülüyorum ki yanaklarımdan birkaç damla yaş süzölüyor çünkü bu tek kişilik bir sırt çantası adırı. Kurmam on dakikadan az sürdü. Ellerim kalalarımda, bunun nasıl çalışacağını anlamaya çalışıyorum.

Easton bir kucak dolusu odunla arkamdan geliyor. Odunları ateş çemberinin yanına koyuyor ve gece için barınağımızı fark ettiğinde yüzü buruşuyor.

"Hayır, bu lanet olası bir şaka." Onu işaret ediyor.

"Bu sana minyatür gibi mi görünüyor?" Gülümsememi elimle kapatarak ve gülerek soruyorum. "Bunun için söyleyecek bir sözüm yok."

"Sığacak mıyız?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bunu daha sonra öğreneceğiz."

Arka koltuktan şilte ve uyku tulumunu çıkarırken ikna olmuş ya da eğlenmiş görünmüyor.

Onları çadırın içine yerleştiriyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Olan oldu ve bu işi başaracağız.

Ben çıra için gevşek yapraklar ve küçük çubuklar toplarken Easton birkaç tur atıyor. Ateş başlatıcıyı elime alıyorum ve fitilin hâlâ takılı olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Aksi takdirde tüm bu düzenek işe yaramazdı. Dürüst olmak gerekirse, bu pastanın üzerindeki krema olurdu.

Magnezyumu çıra yığınının üzerine tıraşıyorum. Ferro çubuk tarafına çevirdikten sonra ona vuruyorum ve kıvılcımlar uçuşuyor. Magnezyum anında alev alıyor ve alevi sıcak tutmak için üzerine üfleyerek diğer küçük çubukları ekliyorum.

Sonunda tutuşuyor ve ayağa kalkıp kükreyen bir ateş elde edene kadar daha kalın çubuklar ekliyorum. Patlayıp çatladığında kendimle gurur duyarak gülümsüyorum. Bunlardan biriyle ateş yakmayalı yıllar oldu ama hala bende.

Bazen hiçliğin ortasında büyümek işe yarar. Bu gibi durumlar *bu* korkutucu değil.

Easton geri döner, topladığı şeylerin geri kalanını büyük yığının üzerine bırakır, sonra geri çekilir. Ateş çıtırdıyor ve o da etkilenmiş bir şekilde başını eğiyor.

Bana beşlik çakarken başımı sallıyorum. "Mmhmm." Omzumu fırçalıyorum.

"Güneyli kızlar." Kollarını geniş göğsünün üzerinde gururla kavuşturuyor. "Siz farklı yaratılmışsınız."

"İyi bir tür farklılık mı?" "Çok iyi."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyorum. "Almalısın."

Easton kamp sandalyesi ve Fireball şişesiyle döndü. Elindeki şişeye bakıyorum. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Korkuyor musun?" Kıkırdıyor, kapağı çıkarıyor.

"Hayır, ama . İçki içtiğimde bir noktada filtrem kayboluyor."

"Bekle." Başını eğiyor. "Filtren var mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Yemek yiyebildiğine ve bunu kabul edebildiğine sevindim."

"Karşılık vermeyi seviyorum," diyor sandalyeyi ateşe yaklaştırarak.

Easton oturuyor ve kucağını sıvazlıyor. Teklifini kabul ediyorum ve kolunu belime dolayarak parmağını kotumun ön kemer halkasına geçiriyor.

Şişeyi bana uzatmadan önce dudaklarına götürdü. "Eww, tadı bok gibi."

Uzun bir yudum aldığımda, kaşlarını kaldırmış, küçük bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Bana kötü kararları hatırlatıyor,"
diyorum. "Ne gibi?"

"Sayamayacağım kadar çok var. Birkaç oyuncu partisine gittim ve muhtemelen öpmemem gereken insanlarla öpüştüm. Bu yüzden geri döndüğümde çıktığım erkeklerin hiçbirini öpmedim. Nedense öpüştüğümde erkekler tuhaf bir şekilde takıntılı oluyorlar."

"Gerçekten mi? Belki de sorun budur. Gazetecilerin önünde dilini boğazıma soktuğunda bana küfretmiştin" diyor.

Arkamı döndüm ve ona vurdum. "Lütfen. Saatini çaldığımda seni lanetlemiştim."

Ondan bir kahkaha uluması yükseliyor ve ağaçların arasında yankılanıyor. "Çok doğru."

"Saatten bahsetmişken, saat kaç?"

Saatini kontrol eder, her şeyi başlatan saatini. "Neredeyse yedi buçuk. Gün batımına bir buçuk saat kaldı."

"Peki hangi ?" Merakla sordum. "On bir."

Nefesindeki tarçın kokusunu alabiliyorum. Kolu tembelce bana sarılıyken ona yaslanıyorum ve alçakta asılı duran güneşe bakıyorum. Eninde sonunda dağların ardına düşecek ve sıcaklık düşecek. Bütün gece yetecek kadar odunumuz var. İçki, ne kadar boktan olsa da, bunu kolaylaştıracak.

Gülümsememi engellemeye çalışıyorum ve yanan ateşe odaklanıyorum. Odunların bir kısmı ıslak olmalı çünkü patlıyor ve hırıldıyor.

"Ya bu bir hataysa?" Geleceği tahmin edebilmeyi dileyerek fısıldıyorum.

"Peki ya değilse?"

"Sanırım yazı atacağız," diyorum. "Evet."

Kristal bir küreye ihtiyacım varsa, o da şimdi.

Sonucumuzu tahmin etmeye çalışırken düşüncelerimin içinde kayboldum. Üç yüz altmış beş gün evlilik, boşanma ve bir ödeme. Ama ya sonunda istediğim gibi olmazsa?

En büyük korkum bu adama bağlanmak ama yalnız kaldığımızda bana hissettirdiklerini inkâr edemem. Onun bu versiyonuna aşık olduğumu görebiliyorum. Ve şu anda, o bana sarılırken, dünyada bizden, bu andan ve birlikte çıktığımız bu vahşi maceradan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Şiddetle inkar ettiğimiz fokurdayan duygularımızdan kaçır gibi içiyoruz.

On beşinci güne kadar tartışmaya değmez ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum.

O zamana kadar, sessiz konuşmalar ve kaçamak bakışlarla döşeli bu inkâr yolundaki sarmalımıza devam edebiliriz.

Alevler bizi büyölüyor ve sessizliğe gömölüyoruz, onu izliyoruz, Fireball'u yudumluyoruz. Bir noktada artık tadı kalmıyor ve işte o zaman Truthville'e giden yolda olduğumu anlıyorum. Bir saat sonra, midem Easton'ın duyacağı kadar yüksek sesle gurulduyor.

"Şu sandviçleri alayım," diyor beni okşayarak. Ayağa kalkıyorum ve dünya değışiyor.

"Kahretsin," diyorum, şimdiye kadar ne kadar içtiğimi fark etmemiştim. Elleri üzerimde, beni nazikçe sandalyeye yerleştiriyor.

Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve gülümsüyorum. "Ben de bunu yapmak istiyordum," diye itiraf ediyorum.

"Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme," diyor bana çocuksu bir sırıtış atarak.

Güneş batıyor, gökyüzü yavaş yavaş geceye karışırken hızla dağın altına dalıyor. Burası muhteşem bir yer ve resim renk patlamalarıyla mükemmel bir şekilde gölgelenmiş.

Birkaç dakika sonra Easton elinde su ve yiyecek şişeleriyle geri döndü. Ateşe biraz daha odun atıyor, sonra ben ayağa kalkıyorum, onun oturmasına izin veriyorum ve o da beni yanına çekiyor.

"Tahtım gibisin. Tamamen sert," diyorum, bana bir sandviç uzatırken ona karşı kıcıımı oynatıyorum.

"Bunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Plastik poşetin fermuarını açıyorum ve yumuşak beyaz ekmek ile peynirli ve mayonezli hindiyi ısııyorum. "Bu çok güzel. Arkadaşına teşekkür etmeliyiz."

"Kıcıımı tekmeledikten sonra." Easton saatini kontrol eder. "Karanlık yakında çökecek."

"Gece vakti benim favorim. Burada yıldızları görmek için sabırsızlanıyorum. Şehirde nefret ettiğim tek şey bu. Sanki dış dünya yokmuş gibi."

"Öyle değil," diyor. "New York'ta olduğunuzda, işin içindesinizdir."

"Ve gittiğinizde, o sizin içinizdedir," diye ekliyorum. "Teksas'a geri döndüğümde hep bir rol oynuyormuşum gibi hissettim."

Neredeyse nefesimi kesecek bir itiraf.

"Bunun gibi mi?" diye soruyor.

"Hayır. Seninle *bu* şekilde birlikteyken her şey gerçek. Kendime odaklanmak yerine başkalarını mutlu etmeye çalışmakla meşguldüm."

Başını salladı. "Bunu sandığından çok daha iyi anlıyorum."

Sandviçlerimizi bitiriyoruz ve ateşin tadını çıkarırken Easton çenesini omzuma yaslıyor.

Gözlerim ağırlaşıyor ve ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. "Yatağa gidebilir miyiz?"

"Evet," diyor ve çöplerimizi alıp çadırımızdan uzaklaştırmak için her şeyi topluyor.

Onu cipin arkasındaki soğutucuya kilitliyor ve ben komik derecede küçük çadıra bakarken benimle .

"Devam et. Önce sen," diyorum girişin fermuarını açarken.

Easton içeri tırmanıyor ve şiltenin üzerine kambur bir şekilde oturup ayakkabılarını çıkarıyor. Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana kalan küçük boşluğa bakıyor.

Alev yüzünü mükemmel bir şekilde aydınlatıyor ve baktığımı fark ediyorum.

"Sıra sende," diyor, pedi okşuyor ve bana daha fazla yer açmak için yana kayıyor.

"Siktir et," diyorum, ayakkabılarımı çıkarıp tökezleyerek çadıra geri dönüyorum. Ona doğru düştüm, gülüyordum.

Kıçım onun sikine baskı yapıyor ve sıcak nefesi boynumda. Uyku tulumunu kaldırıp bizi elinden geldiğince örtüyor.

Dövmeli kolunu bana doluyor ve beni kaslı vücuduna doğru çekiyor. "Rahat mısın?"

"Aslında, evet." Başımı ona doğru eğiyorum ve ağzı o kadar yakın ki. Sadece benim için olan o mükemmel gülümseme o kadar sarhoş edici ki. "Sence bu iş yürüyecek mi?"

"Sadece bir gece. Hayatta kalacağız," diye itiraf ediyor.

"Sorduğum şeyin bu olmadığını biliyorsun, Easton." Başparmağı yanağımı okşarken nefesim daha da kesiliyor.

"Emin olduğum tek şey senin benim sonum olacağın," diye fısıldıyor. Baştan çıkarma havada dönüyor.

"Tamam, takas et beni," diyorum, elimi cebime atıyor ve sarılı kâğıdı bulmaya çalışıyorum. "Ben hazırım."

"Oh, *şimdi* zamanı mı?" diyor, kapmak için kendini hafifçe yeniden konumlandırarak onun.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ama daha fazla bekleyemem. Bu adamın bana kaç puan verdiğini bilmek zorundayım. Cehennemde bir şansım olup olmadığını bilmek zorundayım.

"Ya bu istediğin cevabı vermiyorsa?" Yüzüne bakıyorum. "Kabul edeceğim," diyor. "Soru sormak yok. Peki ya sen?"

"Aynı." Derin bir nefes alıyorum, açıyorum ve bir BİR görüyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sonra yanındaki SIFIR'ı görüyorum. "Pislik."

Benimkini açıyor ve aynısını görüyor. *Bir onluk*. "Sen de öylesin."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde yan dönüyorum. Güçlü kolu etrafımı sarıyor ve beni göğsüne yaslarken öylece uzanıyoruz. Nefesimizdeki tarçın ve tenimizdeki kamp ateşi kokuları çadırı dolduruyor.

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Kuralları çiğnediğimiz anlamına geliyor. Ama en önemlisi, boku *yedik*."

Gözlerimi kapatıyorum, ona bakamıyorum, elektrik bizi birbirimize çekerken ateşimin yükseldiğini hissediyorum.

"Easton," diye fısıldıyorum.

"Lexi," diyor, yaklaşarak - dürüst olmak gerekirse, bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta ve ağzını tekrar hissetmek istiyorum. Bir ipliğe bağlıyım, bekliyor, istiyor, diliyor ve bunun mümkün olup olmadığını bilmeye ihtiyaç duyuyorum.

İlk gecedен bugüne kadar aramızda hiçbir şey değişmedi.

O da hissediyor. Hissettiğini biliyorum.

"Çizgiler bir kez aşıldı mı..." diye fısıldıyor. "Bunu geri alamayız." "Biliyorum," diyorum zar zor, zor yutkunarak.

Burnu benimkine geliyor ve kelebekler uçuşuyor.

Risk, ödüle değer mi?

İlk hamleyi yaparak ilerliyorum. Artık sikimde değil.

Parmaklarını saçlarımda gezdirip çekeştirirken yumuşak dudakları ve dili beni yakalıyor. Öpüşme derinleşiyor ve ben daha fazlası için çaresiz kalıyorum. Bu adamın beni yakıp kül edeceğini biliyorum.

Bana karşı hırslıyor ve parmaklarımı dağınık saçlarında gezdirirken diğer eli sırtımın alt kısmında duruyor ve beni ona doğru itiyor.

"Siktir," diye tıslıyor, alt dudağımı ağzına çekerek başını sallıyor.

Daha fazlasına olan ihtiyacında kayboluyorum, bana karşı ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

Aramızda her ne oluyorsa karşılıklı. Şu anda, yaparsak lanetleniriz, yapmazsak lanetleniriz.

"Mmm," diye inliyorum, kontrolü kaybettiğimi biliyorum, ama her şey çok hızlı oluyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, onunkiler de öyle.

"Yapmamalıyız," diye mırıldanıyor, dudakları kelebek kanatları gibi dudaklarıma değiyor. Yüzünde şiddetli bir çaresizlik ifadesi var, benim yüzümdeki ifadenin aynısı.

"Biliyorum," diyorum.

"Aşka karşı olduğuna *emin* misin?"

Gözlerini arıyorum, maviliklerinin derinliklerine dalıyorum. "Sana resmi cevabımı on beşinci gün vereceğim."

Sırıttıyor. "Bekliyor olacağım. Özür dilerim. Bu vicdan rahatlığıyla yapılmalı ki pişmanlık duyulmasın" diyor.

Beni usulca öpüyor ve nefesimi keserken haklı olduğunu bilerek nefes veriyorum.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diyorum, burnu sürtünüyor.

Kıkırdıyor. "İyi geceler, benim küçük kalp kırıcım."

"İyi geceler," diye fısıldıyorum, pişman olacağım bir şey yapmamak için diğer tarafa dönüyorum.

Siki sırtımda sertleşiyor ve buna sebep olduğumu bilmek beni fazlasıyla tatmin ediyor.

Easton sanki bedenlerimiz birlikte olmak için yaratılmış gibi beni sıkıca tutuyor, sanki bırakırsa yok olacaktım gibi. Ben de bırakırsam diye bırakmasını istemiyorum.

Ne kadar haklı olduğunu anlayarak onun içinde eriyorum. Boku *yedim*. Ama o da öyle.

Bu gece bana bunu kanıtladı.

*Doğum günü geri sayımı: 34 gün
Onunla tanıştığımdan beri: 12
gün Şirket devri: 41 gün*

I Lexi'nin vücudu benimkine yapışmış, komik derecede küçük çadırda ter içinde uyanıyorum. Elim çıplak karnının üzerinde ve kıcı bana doğru bastırılmış durumda.

Kolum uyuşmuş, sırtım ağrıyor ama gülümsüyorum. Hava aydınlık olduğuna göre güneş doğuyor olmalı.

" kaç?" Lexi boğazını temizleyerek soruyor. "Çok susadım."

"Sana biraz su getireyim," diyorum. "Saat altıyı beş geçiyor."

"Gitme," diye yalvarıyor. "Çok rahatsın."

Lexi sıcacık kollarını bana doluyor, sıkıca sarılıyor.

Onu içime çekiyorum. "Tamam," diyorum, onu bırakmak istemiyorum.

"Sadece biraz daha."

Ben açgözlü bir piçim ve bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Tekrar uykuya dalarken, dağın yamacından gelen bir motor sesi duyuyorum.

"Philip burada," diye inledim. "Hayır. Çok yorgunum."

Gülüyorum. "Kusura bakma. Eve gittiğimizde istediğin kadar uyuyabilirsin."

Bana bakmak için başını kaldırdı. Saçları dağınık ama sevimli görünüyor. "Bana katılacak mısın?"

"Bir şeyler ayarlayabilirim," diyorum.

Üzerimizi zar zor örten katlanmış uyku tulumunun altından sıyrıldım. Bütün gece birbirimize sarıldık, birbirimizi sıcak tuttuk. Hava kırklara kadar inmiş olmalıydı ve şimdi de pek sıcak değil.

"Onunla buluşabilmek için üzerine tırmanacağım. Gitme vakti gelene kadar burada kalabilirsin. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben de onun üzerine yuvarlanıyorum, kendimi onun üzerinde tutuyorum ama bacaklarının arasına yerleşirken kalçalarının ayrılmasını beklemiyorum. Bana doğru eğildi.

"Sen kötü bir kızsın." Ne yaptığını çok iyi bildiğim için başımı sallıyorum. *Beni test ediyor.*

"Hiçbir fikrin yok," diyor.

Ağzımı kulağına götürerek sikimi ona doğru bastırıyorum. "Şimdi, kim ateşle oynuyor?"

Kollarını boynuma doluyor ve kulağımı ağzına götürüyor. "Hâlâ sensin."

"Unutma, bu oyunların kural kitabını ben yazdım." Gözlerinin içine bakıyorum, dudaklarımız o kadar yakın ki onu öpebilirim, tıpkı dün geceki gibi. Ama şimdiye kadar, bunun nereye gideceğine onun karar vermesine izin verdim. Bir bok başlatmadım; bu yüzden gerçekten aşk karşıtı olup olmadığını bilmiyorum.

Ağzı bir şey söylüyor ama vücudu başka bir şey söylüyor.

Onu öpmek yerine, sınırlarımı koruyorum ve vücudunun üzerinde sürünmeye devam etmek için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyorum. Kapağın fermuarını açıp ayakkabılarımda örümcek olup olmadığını kontrol ediyor ve onları giyiyorum.

Sabah havası sert ve nefes aldığımda nefesim duman gibi çıkıyor. Lexi uyku tulumuna giriyor ve asla iki kişi için tasarlanmamış bir çadırda sırt üstü yatıyor, özellikle de benim boyumda biri için.

"Burada bekleyeceğim," diyor gülümseyerek.

"Tamam," diyorum, ayağa kalkarken kendimi ayarlıyorum ve Onu.

Dün geceden kalma sıcak kömürler hala parlıyor ve ben sandalyeye oturup keyfini çıkarmaya çalışıyorum

Soğuk olmasına rağmen güneşin doğuşunu.

Aşağıdaki vadide sis süzülürken gökyüzü pembelere ve morlara bürünüyor. Bölgede sabahın erken saatlerinde yaban hayatı olup olmadığını araştırıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Eminim motorun dağa doğru çıkardığı ses onları korkutup kaçırmıştır.

On beş dakika sonra, arazi lastikleri takılmış bir kamyonet göründü ve Jeep'in arkasına park etti. Philip indi ve bana doğru yürüdü.

Benim boyumda ve playboy kovboy olarak biliniyor. Harvard'da tanıştık ve ailesinin Wyoming'de sığır çiftlikleri var. Mezun olduktan sonra operasyonlara yardım etmek için geri döndü. Yıllar boyunca iletişim halinde olduk ve bazen şehre geldiğimde görüşüyoruz.

Philip ukala bir sırtıyla beni selamlıyor ve sıkıca elimi sıkıyor. "Kamp yapmaya mı karar verdin?"

"Hayır, şarjım bitti ve telefonum çekmiyordu," dedim. "Senin kışını tekmelemeliyim."

"*Teşekkür etmelisin*. Bütün yıl konferans salonunun duvarlarına baktıktan sonra, dışarıda olmak sana iyi geliyor." Etrafına bakıyor. "Yanında birini getirdiğini sanıyordum?"

Çadırı gösteriyorum.

Bir kahkaha patlattı. "Orada *birlikte* mi uyudunuz?" Hiç eğlenmedim.

"Evet, yaptık," diyor Lexi çadırın içinden. Kapağın fermuarını açıyor ve ayakkabılarını giymeden önce kontrol ediyor. Ayağa kalkıyor ve siyah saçlarını düzeltirken gülümsüyor.

Elini kalbinin üzerine koyar. "Um, *merhaba*."

"Merhaba," diyor. "Günaydın."

"Günaydın, güzelim. Bir sorum var: Neden onunla birliktesin? Seni kurtarmamı istiyorsan üç kez göz kırp."

Gözlerini ona dikmiş. "Oh, Easton'ı *seçtim*."

Ağzından tek kelime çıkmıyor.

"Lexi, onu resmen sersemlettin ve nutku tutuldu. olur."

"Acıdı mı?" diye sorar.

Kadın başını ona doğru eğiyor.

"Cennetten düştüğün zaman mı?"

"Tamam, müstakbel karımla flört etmeyi bırak," diyorum omzuna vurarak.

Sırıttırıyor. "O parmakta henüz bir yüzük ."

"Anahtar kelime *henüz*," diyor Lexi yüzük parmağını oynatarak, sonra bana bakıyor. "Ama çok yakında."

Rol yapmıyor. Zaman çizelgesinin ve işlerin nasıl hızlı ilerleyeceğinin farkında. Resmîyete dökmeden önce onu kişisel olarak tanımak

gerekli.

Alexis boğazını temizliyor. "Elinde dişi çış olan var mı?" Ona baktım. "Ne?"

"Ne var biliyor musunuz? Boş ver. Ayı spreyini alabilir miyim lütfen?" diye sorar.

"Bunun süresi doldu," diyor Philip.

"Hiç yoktan iyidir," diyorum ve kamp sandalyesinden alıp ona uzatıyorum.

Lexi ormana doğru gidiyor.

"Hey, ayı!" diye bağıyor, alkışlarken sesi yankılanıyor.

Philip bana döndü. "Bazılarımız hayattaki tüm şansa sahibiz. Keşke senin bunu nasıl başardığını bilseydim," diyor. "Lafı açılmışken, kız kardeşin nasıl?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Sana hâlâ yasak," diyorum. Lexi bize katılırken Philip sırtıyor.

Aramıza bakıp sırtıyor. "Hadi şu şeyi atlatmaya çalışalım da siz iki muhabbet kuşu yolunuza devam edin."

İnsanların önünde rol yapmama gerek yok. Onun bana yakın olmasını istemek doğal geliyor; herkesin onun benim olduğunu bilmesini istemek içgüdü.

Dün gece ve bu sabahdan sonra garip bir araftayız; bazıları buna Araf bile diyebilir. Ama sabırlı olacağım ve bunu mahvetmeyeceğimden emin olmak için on beşinci güne kadar bekleyebilirim.

"Hadi her şeyi toplayalım," diyor Lexi, uyku tulumunu çadırdan çıkarırken.

Yatak pedini yuvarlıyor ve çadırı sökmek sadece birkaç dakika sürüyor. Philip kömürleri söndürürken her şeyi arkaya yüklüyoruz. Cipun çalışması uzun sürmüyor ve içeri giriyoruz.

Philip ceketini çıkarıp Lexi'ye uzatarak, "Seni takip edeceğim," dedi.

"Aman Tanrım. Teşekkür ederim," diyor ve gülümseyerek kollarını içine sokuyor.

"Sağ ol dostum. Aşağıda görüşürüz," diyorum ona, ısıtıcıyı yüksek seviyeye getirip koltuk ısıtıcılarını açıyorum. Üstü kapalı olsa da biraz yardımcı oluyor.

Lexi gülümseyerek başını koltuğa yaslıyor. "Akşamdan kalmayım." "Benim de var. Bu yüzden böyle şeyler içmiyorum," diye itiraf ediyorum. direksiyonda, sabit bir hızda götürüyor.

Aşağı indiğimizde güneş doğmuş ve hava sıcaklığı yükselmiş olsa da hala ellinin altında. Yine güzel bir gün olacağı benziyor. Lexi Philip'in ceketini geri veriyor ve ben de onunla tokalaşıyorum.

"İkinizi tekrar görmeyi umuyorum," diyor.

Lexi elimi tutarak, "Tutacaksın," diye onaylıyor.

"Vay canına," diyor Philip sırıtarak.

Helikoptere dönerken ona el sallıyorum.

W Evime kahve ve telefonum çalıyor.
Lexis kahvaltı köşesinde oturuyor, ben de cevap veriyorum.

"Dünden beri seni aramaya çalışıyorum," diye Weston.

"Tatildeyim," diye hatırlatıyorum ona.

"Anlıyorum ama bu önemli. Sana sözleşmeleri tekrar gözden geçireceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. "İşe yarar bir şey buldun mu?"

"Başka boşluk yok." Nefesini serbest bırakıyor.

"Tamam. Bu lanet telefon görüşmesinin amacı ne?" Dolaptan iki kupa çıkardım.

"Başka bir madde daha buldum. Dolambaçlı bir şekilde, tüm yasal jargonu kullanmadan, işin kontrolünü ele geçirmek için sahtekarlık yapıldıysa, sorumlu tarafın şirketteki tüm hisselerini ve miraslarını kaybedeceğini belirtiyor."

"Elbette," diye fısıldıyorum. "Bir şekilde bu kadar kolay olmayacağını biliyordum. Sanırım her şey yoluna girecek."

"Oh, endişelenmiyorum. İkinizi birlikte gördüm ama Derrick'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Onu izliyorum, bu yüzden her şeye hazırlıklı olun. Yakında konuşuruz."

"Tamam. Uyarın için teşekkürler," diyorum ve aramayı sonlandırıyor.

Telefonumu cebime geri sokuyorum. İki fincan doldurduktan sonra birini Lexi'nin önüne koyuyorum ve yanındaki tabureye oturuyorum.

"Duşa ihtiyacım var." Saçlarını kaldırıyor ve kokluyor. Kahvem soğurken "Siktir, benim de," diyorum.

Ona baktığımda, eli bardağın üzerinde, dumanı tüten sıcak sıvıyı soğutmak için üflerken mükemmel bir görüntü sergiliyor. Cebimden defteri ve kalemi çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken dudaklarıma küçük bir gülümseme ediyor.

"Poz vereyim mi?"

Bir sonraki boş sayfayı çevirdiğimde parmaklarını çenesinin altında tutuyor.

"Seni hafızamdan çizebilirim, sevgilim." Gülümsüyorum, o da bana bakıyor. bardağın kenarından.

Ben çizimime başlarken telefonuna uzanıyor ve onu açıyor. Durmaksızın mesajlar geliyor ve ben onu çizerken yüz ifadesinin mutluluktan hayal kırıklığına dönüşmesini izliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Burun delikleri alevlendi.

"Alexis," diyorum dikkatini çekerek.

"Başladı." Telefonunu çeviriyor ve bana bir makalenin başlığını gösteriyor.

ALEXIS MATTHEWS VE EASTON CALLOWAY. YENİ
ATEŞLİ ÇİFT Mİ YOKSA SAHTE İLİŞKİ Mİ?

"Bunu sana kim gönderdi?"

"Carlee," diye fısıldıyor. "O buna ayak uyduruyor."

"Dur tahmin edeyim. Senin yetiştirilme tarzını, üniversiteye gittiğin yeri ve nasıl tanıştığımızı mı yazdılar?"

Gözleri üzerinde . "Ve eski sevgilimle görüştüler." "Peki o ne dedi?" Çenem sıkıştı.

Zaten onun yüzünden güven sorunu yaşıyor. *Siktir et onu.*

"*Boktan* bir *sandviç* yorumu yaptı. Sevgi dolu ve şefkatli bir eş olduğumu söyleyerek başladı. "Ve bana sahip olan herkes şanslı olurdu."

"Bu doğru."

"Ve sonra..." Başını sallıyor, çenesi sıkılıyor.

Telefonumun kilidini açıyorum, makaleyi buluyorum ve yüklenmesini bekliyorum. Genelde böyle şeyleri araştırmam. Weston bana bilmem gerekenleri söylüyor çünkü imajımız çok önemli. Bu yüzden boşandığının dünyaya duyurulması çok yıkıcıydı çünkü bunun gizli kalmasını istiyordu.

Başlığı okuyup sayfayı aşağıya indirmeye devam ediyorum. Lexi okumayı bitirdiğinde telefonunu kilitliyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. Kızgın. Kahretsin, ben

Ben de.

Alexis nazik ve sevecen bir ortaktır. Birbirimizi on üç yaşımızdan beri tanıyoruz ve sık sık evlilik hakkında konuşurduk. Easton Calloway gibi bir adamla birlikte olacağını hiç sanmıyorum. Onun tipi değil.

En altta şöyle bitiyor:

Alexis Matthews'u çocukluğundan beri tanıyan insanlar bu ilişkinin meşru olduğuna ikna olmuş değiller.

"Özür dilerim."

"Evlenmeyi planladığınızı söylediğine inanamıyorum. Aldatan bir piç olduğundan bahsetmeyi unuttu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok." Alay ediyor.

"Ona katılıyor musunuz?"

"*Senin* hakkında söyledikleri değil" diyor, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Beş üzerinden on," diye fısıldıyor, bunlar henüz ortaya çıkmadan önce bana verdiği notu.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Telefonunu eline alır ve birine mesaj atar.

O hayal kırıklığıyla saçlarını yana savururken ben tekrar çizimime odaklanıyorum.

"Bu insanların Valentine'a kadar gittiklerine ve tek bulabildikleri şeyin bir sonraki kasabada yaşayan boktan, aldatan eski sevgilim olduğuna inanamıyorum. Memleketimdeki insanlar büyük bir aile gibidir ve beni dışarıdaki dedikodulardan korurlar. Ama şehir dışında, ben adil bir oyunum." Başını iki yana sallıyor. "Bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

Gülümsüyorum. "Ziyaret etmeliyiz."

Yüzümü arıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" "Bana güveniyor musun?"

Başını sallıyor. "Bir vampiri asla içeri buyur etmezsin. Bunu hiç duydun mu? Karışacaklar."

"Yarın yola çıkacağız."

Kahvesinden bir yudum alır. Üstünden hâlâ buhar yükseliyor. "Sence bu gerekli mi?"

"Evet. Weston sözleşmeleri tekrar gözden geçirdi. Komite üyeleri sahtekârlık yaptığımdan şüphelenirse terfimi *ve* mirasımı kaybederim," diye açıklıyorum. "Şüpheleri bastırmamız gerekiyor. Anlatıyı kontrol etmeliyiz."

Bana baktı. "Her şeyini kaybedebilirsin Easton."

"Sahip olduğum her şeyle bize bahis oynuyorum. Bu bir kumar ama durumlar ya da insanlar hakkındaki sezgilerim her zaman doğrudur. Söz konusu biz olduğumuzda, hiç şüphem yok."

Aramızda bir şeyler cızırdıyor; bunu anlaması bir yılını alabilir ama benim zamanım var. Ve sonunda, belki de istediğim her şeye sahip olacağım.

Sessizlik devam ediyor.

"Ziyaret konusunda kendinizden emin olmanız benim için yeterli," diyor. "O zaman yarın gideriz."

Cebimden cüzdanımı çıkardım, siyah alüminyum bir kredi kartı çıkardım ve tezgahın üzerinden ona doğru uzattım. "Bu sizin."

"Gerçekten mi?" Elindeki kâğıda bakıyor. İsmi parlak altın bir yazı tipiyle ön tarafa kazınmış.

"Ne isterseniz alın. Limit yok," diye açıklıyorum. "Karttan mı yoksa benim için mi?"

"İkisi de. Beş ömür boyunca harcayabileceğinden daha fazla param var. Ne istersen al, sevgilim."

Tezgâha vuruyor ve . "Bir ay önce bunun her şeyi düzelteceğini söyledim. Bunun doğru olmadığını fark ettim."

"Yıllar boyunca pek çok insan benim param olsa mutlu olacaklarını söyledi. Bu buradaki sorunları çözmez." Kalbimi okşuyorum.

İç çekiyor. "Bunu öğreniyorum."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Elimi sayfanın üzerinde yumuşatarak ve kalemimin topunu bıraktığım yere yerleştirerek soruyorum.

"Kırık bir kalbi onarmama yardım et." Kahvesinin kalanını bitirir. "Ahh, bunu sadece *zaman* yapabilir." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ama çalışıyorum."

Önce birini değerli olduğuna ikna çalışmak." "Peki. *İyi şanslar*," diyor bana gülümseyerek.

Bu ve AŞK KARŞITI geliyor dışarı için Oyna, ve kendinden şüphe onu geçmiş ilişkiler yarattı.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım olacak."

A Uçak özel piste indiğinde kendimi hasta hissediyorum. "İyi misin?" Easton parmaklarını benimkilerle parmak eklemlerimi öperek soruyor.

"Gerginim. Bu sık yaşadığım bir şey değil." "Ama burası evin. Senin ayak bastığın yer."

"Öyle. Ama bir sebepten dolayı ayrıldım ve kanıtlamam gereken bir şey vardı. Şimdi de erkeğime hava atmak için mi döndüm?" Başımı sallıyorum. "Saçma görünüyor."

"Hiçbir şey göstermiyorsun. Evlenme teklif etmeden önce ailenle tanışacağım. Annenden ve kardeşlerinden izin isteyeceğim ve sana en yakın olanları tanıyacağım."

Yüzüne bakıyorum. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Bazıları öyle der. Ama aynı zamanda bu bir Güney geleneği, değil mi?" Kıkırdıyor.

"Evet. Tabii ki."

"Bunu benim için sağladığınızı düşünerek size *beş üzerinden tam on* vermek istiyorum."

Başımı sallıyorum ama gülümsüyorum. Babamı düşünüyorum, Easton'a ve onun eski model arabalara olan sevgisine nasıl hayran olurdu. Babam muhtemelen küçük kızına iyi davranması için onu tehdit ederdi. Easton'ın uyarıya ihtiyacı olduğundan bile değil. Mükemmel bir beyefendi oldu - beni kovdurması dışında, ama bunun için onu affettim.

"Sadece insanların seni sevmesini istiyorum. Ya bu işleri daha da kötüleştirirse?"

"Beni *sevecekler*. İster inan ister inanma, çekici olabilirim. Birlikte durdurulamayız, bebeğim." Gülüyor. "Neredeyse Weston'ın hafta sonunda Belediye Başkanı Martinez'le özel bir görüşme ayarladığını söylemeyi unutuyordum."

"Neden?" Ağzım açık kaldı.

"Valentine'a senin için cömert bir bağış yapmaya karar verdim, sevgilim. Fonların nereye tahsis edileceğini tartışıyoruz. Karar verme sürecine dahil olmak istemezsen, senin de yardımcı olmanı çok isterim."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Easton, bu harika ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ancak bu işlem anonim olarak yapılıyor, böylece ne bizim ne de sizin üzerinize istenmeyen bir dikkat çekiliyor."

"Doğru." Kıkırdıyorum. "Ziyaretimizden sonra senin yaptığını anlayacaklar." "Spekülasyon."

Uçaktan indik ve valizlerimiz bizi bekleyen limuzine yüklendi.

Yürümeyi bıraktım. "mı geleceğiz? Kasabaya kadar bize eşlik etmesi için polis arayalım mı?"

"Çok mu fazla?" diye soruyor, beni izliyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Dikkat çekmek istemiyorum. Zaten uğraşacak yeterince şeyimiz var."

Şoför bize bakıyor, kapıyı açık tutuyor ve içeri girmemi bekliyor.

Easton hareket etmiyor. Onun yerine şoföre döner. "Başka bir araç istiyorum, lütfen. Limuzin olmasın. Abartılı bir şey olmasın."

Profesyoneli taktı. "Evet, Bay Calloway. Başka bir şoför göndereceğim. Bir SUV yeterli olur mu, yoksa başka bir şey mi tercih edersiniz?"

Easton konuşmamı bekliyor ve cevap vermeme izin veriyor. "Bu harika olur," diyorum adama gülümseyerek.

Bana başıyla selam verdi ve bavullarımızı indirdi. Easton ona bahşiş verdi araba uzaklaştı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, bunun bizi biliyorum.

Mürettebat dolanırken bizi özel hangara götürdüler. "Herkesi rahatsız ettim."

"Lütfen özür dileme." Sesi ipeksi bir yumuşaklıkta. Güçlü elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen *asla* bir rahatsızlık değilsin Lexi. Senin rahat olmanı istiyorum. Sınırların, isteklerin ve ihtiyaçların benim için önemli. Zaman zaman kendimi kaybediyorum. Beni gerçekliğe geri döndürmen günün her saatinde hoş karşılanır ve takdir edilir."

Telefonu cebinde titriyor ama cevap vermiyor. Bana ve konuşmamıza durumda. Onun ilgi odağı olmak hoşuma gidiyor.

"Ciddiyim."

"Teşekkür ederim," diyorum rahatlayarak. "Önemsediğin ve üzülmeyi için teşekkürler.

Çoğu erkek-"

"Ben çoğu erkek gibi değilim." Başını eğip bana yarım bir gülümseme veriyor. "Ayrıca, bu kadar *önemsiz* bir şey için sana *asla* kızmam. İstedğim ve takdir ettiğim şey *senin sen* olman. Dürüstlük en iyi politikadır, sonuçları ne olursa olsun. Bir daha olursa yüksek sesle konuş, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve kollarımı ona doluyorum. Beni kucaklıyor, ben onu içime çekerken o da saçlarımdan nefes alıyor. Birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz ve ben onu bırakmak istemiyorum, bu kadar kolay geliyorken değil. Çoğu kişi bizimle göz teması kurmuyor, ama izlediklerini biliyorum, ama bunu onlar için yapmıyorum.

On beş dakika sonra, camları karartılmış koyu renkli bir SUV geliyor.

Easton yaklaşıyor. "Bu iyi mi? Değilse, söyle. Bunu seninle bütün gece yapabilirim. Sıkmak yok."

"Mükemmel," diyorum gülerek ve rahatlıyorum.

Sonra da kendimizi birbirimizden uzaklaştırırız.

Easton kapıya doğru yürüdü ve benim için açtı. Yerleştiğimde, diğer tarafta bana katılıyor. Kemerimi bağladıktan sonra Easton'ın eline uzanıyorum ve o da benimkini tutuyor. Başparmağının benimkine sürtünmesi hoşuma gidiyor; bu onun orada olduğunu ve bunu birlikte yaptığımızı hatırlatan basit bir şey.

Ön yolcu kapısı açılıp kapanıyor ve Brody'yi tipik kıyafetleri içinde gördüğümde gözlerim açılıyor.

"İşte " Öne doğru eğilerek gülümsedim. "Seni görmeyi özlemişim.

Son birkaç gündür neler yaptınız?"

Brody başını sallıyor ama her zamanki gibi beni görmezden geliyor. Bu beklenen bir şey. Easton boğazını temizliyor. "Siz ikiniz şimdi arkadaş mısınız?"

"Evet, Carlee ve benimle dairemizde takıldı. Takılırken ona bira bile ikram ettim." Bana yüz dolar kaybettirdiğini bildiğim için sırıtıyorum.

"Affedersiniz?" Easton'ın kaşları çatılır.

"Oh, evet. Sana söylemedi mi?" Easton'ın elini sıkıyorum. "Ayrıca kuzenin olduğunu ve senin gibi sersemin teki olduğunu da öğrendim."

Easton'ın mükemmel dudaklarından kahkahalar dökülüyor ve o da sırıtıyor.

"Peki seninle başka neler paylaştı?"

Brody kıkırdar ama bir şey söylemez.

"Hepsi bu kadardı."

Konuştüğümüz başka hiçbir şeyden bahsetmiyorum. Bu bizim sırrımız olacak. Şoför bindi ve havaalanından çıktık.

Biz çıkarken Easton'a bakıyorum.

"Sorumun cevabını hâlâ iki gün içinde bekliyorum. Unutmadım, benim küçük kalp kırıcım" diyor.

Bana gerçekten aşk karşıtı olup olmadığını sorduğunda çadırdaki halime geri döndüm.

Şu anda bilmiyorum.

Cevabınız tereddüt etmeden *evet* olmalıdır.

Ancak, bu adam bir şekilde derimin altına girmiş ve kanımda zehir gibi yüzerek aşk hakkındaki tüm fikirlerimi yok ediyor.

"Sanki yeni yıl için geri sayıyormuşuz gibi geliyor," diyorum. "Bir bakıma öyle."

"Yani bugün şanslı günün mü?" Başını sallıyor. "Evet. On üç."

"Yakında bir cheeseburger ve ayrılık mesajı beklemeli miyim?"

Brody kahkahasını bastırmak için öksürür.

Tabii ki biliyor.

Muhtemelen Easton'ın Frankie'de tek başına yemek yediği her seferine tanık olmuştur. Easton sırtarak, "Hâlâ belli değil," diyor.

Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

Valentine'a gitmek için birkaç saat araba kullandık ve Easton tüm bu süre boyunca telefonuyla uğraştı.

Öğleden sonra geç saatlerdeyiz ve Ana Cadde'deki dükkanların çoğu hala açık. Yaz aylarında, Big Bend Ulusal Parkı ve Locke Dağı'ndaki gözlem evini ziyaret eden turistler sayesinde genellikle daha geç saatlere kadar açık kalırlar. Kışın işler yavaşlar, ancak Aralık ayında kasaba bir kar küresinde bulabileceğiniz bir yere dönüşür.

Kitapçının, gazete bayisinin, lokantanın ve bakkalın önünden geçerken kafalar dönüyor. Belki de SUV çok fazla.

"Siktir," diye fısıldıyor Easton, ön cama odaklanarak. "Gazeteciler çoktan geldi."

Ancak o zaman ellerinde uzun objektifli kameralarla bizi beklediklerini görüyorum. Ön camdan fotoğrafımı çekmelerine izin vermemek için koltuğuma gömülüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldar Easton.

"Bu işin var," diyorum gülümseyerek. "Endişelenme."

Kasabadan çıkıp bölgedeki aile çiftliklerinin çoğunun bulunduğu uzun ve dolambaçlı yolda ilerlerken başıyla onaylıyor.

"Şimdi ailemin evine mi gidiyoruz?" Annemle bu kadar erken yüzleşmeye hazır olup olmadığımdan emin olamayarak soruyorum.

Her şey çok hızlı geliştiği için planlarımızı sormadım, bu bir hata .

"Horseshoe Creek Çiftliği'ndeki pansiyonda kalıyoruz. Dört gece için rezervasyon yaptırdım. Pazar günü New York'a geri uçacağız."

Ağzım açık kaldı. "Çocukluğumdaki en iyi arkadaşım orada çalışıyor." "Remi? Neden suratını öyle yapıyorsun?"

Bu şok.

"Çünkü beni Carlee'den daha iyi tanıyor."

"Bu çok ilginç olacak. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum." "Ona senden bahsettim bile."

Sırıttırıyor. "Daha da iyi."

Remi benden üç yaş küçük ama çocukken en sevdiği tişörtüne mor meyve suyu döktüğümde çok hızlı arkadaş olmuştuk. Kötü ilk izlenimler çocukluğumdan beri beni takip eder. Sınıfının birincisiydi, yaşının ötesinde zekiydi ve okumayı da çok severdi. Ailesinin kendi adlarıyla anılan kasabayı kurmuş olmasından bahsetmiyorum bile. Valentine ailesini herkes tanır. Onlar küçük kasaba kraliyet ailesidir.

Gülüyorum. "Aslında, sanırım bu hafta sonu bir ahırda doğum günü partisi veriyor. B & B ile aynı mülkte."

"Ahır partisi mi?" Kafası karıştı.

"Mera partisinden daha iyi, özellikle de yağmur yağmaya başlarsa. Böylece sığınacak bir yer olur." Kahkahalarımı gizlemeye çalışıyorum çünkü neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Blöf yapıyorsun," diyor.

"Ben katılmayacağım. Yine de katılmalıyız. Kardeşleri Beckett ve Harrison her zaman unutulmaz partiler düzenler. Buradayken tam bir Güneyli deneyimi yaşayabilirsin. Sonunda belki Wranglers giyer ve *y'all* ve *yeehaw* dersiniz."

"Ve belki *de kabul ediyorum* diyeceksin."

"Hâlâ o yüzüğü bekliyorum," diyorum ve gülümsemesini engellemeye çalıştığında kalbim daha hızlı atarken ona göz kırpıyorum.

Sonunda, SUV yavaşlar ve Horseshoe Creek Çiftliği'nin uzun taş araba yoluna döner.

Çiftlik evi, yüzlerce dönümlük arazinin üzerinde, solmakta olan güneşe karşı uzakta duruyor. Summer Jones ve Beckett Valentine geçen yıl evi yenileyerek yatak ve kahvaltıya dönüştürdüler. Summer benim yaşımda, Beckett ise birkaç yaş büyük. Bu mülk için neredeyse yumruk yumruğa kavga ettikten sonra birbirlerine delicesine aşık oldular. Sonunda ikisi de kazandı, çünkü aşık oldular, nişanlandılar ve şimdi çiftliği paylaşıyorlar.

Valentine Veteriner Kliniği, ahırlar ve evin çok gerisinde yer alan at eğitim tesisi başta olmak üzere çiftlikteki tüm yeni yapıları görebilmek için dışarısı hâlâ yeterince aydınlık.

Cip evin önüne park ettiğinde, indiğimiz zamankinden daha gergin oluyorum.

Valentine'ı ziyaret edeceğimi kimseye söylemedim, aileme bile. Sürpriz becerilerim üzerinde çalışıyorum, ama geçici evliliğimin meşru olduğunu kanıtlamak için burada olduğumu düşünürsek, bu bir hata olabilir.

Easton kapımı açıyor ve bana elini uzatıyor. Geniş basamakları birlikte çıkıyoruz ve gözlerim çiçeklerin üzerinde geziniyor. Etkilendim.

B & B'nin sahibi ve bir arkadaşı olan Summer, bu sıcakta onları canlı tutması için birini tutmuş olmalı. Kasabada Summer'ın elinin hamurlu olduğu ve hiçbir bitkiyi canlı tutamadığı . Mor ve pembe kır çiçeklerini görmek beni mutlu ediyor.

Easton kapıyı açıp kenara çekiliyor ve önce benim girmeme izin veriyor. Ev yapımı çikolatalı kurabiye ve taze demlenmiş kahve kokuyor. Ortak alandan geçip yan taraftaki resepsiyona doğru ilerliyoruz.

İçeriye en son neredeyse bir yıl önceki büyük açılış sırasında girmiştım. Burası genellikle dolu oluyor, özellikle de bu dönemde, bu yüzden Easton'ın bunu nasıl başardığını merak ediyorum. Sanırım para konuşuyor.

Kayıt bankosuna doğru ve etrafta kimseyi göremeyince zili çalışıyorum. Burada Summer'ın mı yoksa Remi'nin mi olacağından emin değilim.

DING. Gürültü delici.

Dönüp Easton'a bakıyorum, o da omuz silkip etrafına bakınıyor. İçerisi ürkütücü derecede sessiz.

Birkaç saniye sonra Remi mutfaktan elinde bir tabak kurabiye ile gelir ve gözleri açılır. "Aman Tanrım! Burada ne yapıyorsun?"

"Sürpriz!" Dedim ve o da bana sıkıca sarıldı. "Erken doğum günün kutlu olsun!"

Gülüyor ve Easton'ı fark ederek bir adım geri atıyor. Gözleri Easton'ın ayakkabılarından takım elbise pantolonuna, dirseklerine kadar sıyrılmış beyaz düğmeli gömleğine, dövmelerinin üzerinden mavi gözlerine ve dağınık saçlarına kayıyor.

"Kahretsin, göz *korkutucusun*," diyor. "Vay be."

Kıs kıs gülüyorum çünkü bu doğru, özellikle de kollarındaki tüm o güzel dövmeleri gösterdiğinde.

"Bunu bana birden fazla kez söylediler. Ben Easton Calloway'im. Ya sen?"

"Remington Valentine." Tokalaşmak için elini uzatır ve o da elini tutar. Devam ediyor, "Ama bana Remi de. Tam adımı kullanan herkes sikine yumruğu yer." Ona tatlı bir gülümseme veriyor ama yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Not edildi. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Remi." Kıkırdıyor. "Giriş yapmak istiyoruz, lütfen."

Başını sallıyor; at kuyruğu . "Üzgünüm ama ikinizin adına da rezervasyonum yok ve şu anda Pazar gününe kadar doluyuz."

"Andrew Callo'nun altında olmalı. Seyahat ederken kullandığım bir takma isim," diye açıklıyor.

Ona . Takma isim kullandığını bilmiyordum.

"Vay canına, hafta sonu boyunca tüm B & B'yi kiralayan adam sen misin?" diye devam ediyor.

Easton başını sallar. "Mahremiyetimi seviyorum."

Remi etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. Masanın arkasına geçer ve dizüstü bilgisayara bir şeyler yazar. "Burada bununla ilgili bir notum var. Kimse seni rahatsız etmeyecek, garanti. Sen yokmuşsun gibi davranacağım."

"Bu takdire şayan," diye belirtiyor.

W'de bulunduğum ve Bay Calloway oradayken tesisteki herkesin onu rahatsız etmemesi gerektiğini bildiği günlere geri döndüm. Bazı şeyler değişmiyor.

Easton'ın telefonu çalıyor ve cebinden çıkarıyor. Gözlerimle buluşmadan önce ona bakıyor. "Buna bakmam gerek."

"Elbette," diyorum ve oturma alanına doğru yürüyüp cevap veriyor. Sesi alçak olduğu için ne dediğini duyamıyorum.

Remi sırtarak masaya doğru eğilir. "Bana mesaj attığın kişi o, değil mi?"

"Evet. Bu o, kanlı canlı."

Omzumun üzerinden 1.80 boyundaki adama bakıyorum. Saatini kontrol ediyor ve sanki dikkatini çekmişim gibi gözlerimle buluşuyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve başını sallayarak konuşmasına devam ediyor. Aramızda elektrik akımı oluşuyor.

Mahvoldum.

"*Böyle* göründüğünü söylememiştin. *Aman Tanrım.* New York'a taşınıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. " durumdayım."

"Anlayabiliyorum." Brody ön kapıdan girerken kaşlarını bana doğru sallıyor. "Oh, kim o?"

"Brody, koruma," diyorum ve kıs kıs gülüyor.

Dönüyor ve kilitli bir dolaptan bütün anahtarları alıyor. "Bütün odaları kiralamış. Bunların hepsine ihtiyacın var mı?"

"Bunu nasıl ?" Tezgâhın üzerindeki on fiziksel anahtara bakarak soruyorum.

Başını öne eğiyor. "Summer'ın reddedemeyeceği bir teklif yaptı."

Başımı sallıyorum. "Eminim yapmıştır."

"Ama şimdi o ve Beckett bebek bekliyor-"

"Ne? Bilmiyordum. Eminim çok mutludur." Summer hep bir ailesi olsun istemişti. "Tanrım, demek ki teyze olacaksın. Tebrikler!"

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Bu konuda heyecanlıyım ama Kinsley en sevilen teyze unvanını çoktan ele geçirdi."

Bu beni şaşırtmadı. Kinsley-Remi'nin ablası- Summer'ın en iyi arkadaşı.

Yazmayı bırakıyor ve gülümsemesi bozuluyor. "Yine de devam eden başka şeyler de var. Son zamanlarda çok sayıda yabancıнын ziyaret ettiğini fark ettim."

"Benim hatam," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum. Senin hakkında konuşmam için bana yüz dolar teklif ettiler. Onlara siktir olup gitmelerini söyledim. Kinsley de öyle. Hemen hemen herkes söyledi."

"Beau yapmadı," diye itiraf ediyorum.

Gözleri kısıldı. "Ne oluyor lan?"

Ben bir şey söyleyemeden Easton ve Brody bize katıldı. Ona döndüm. "İşte anahtarlarımız."

"Hangisi süite gidiyor?" Easton soruyor.

Remi onları gözden geçirir ve anahtarı havaya kaldırır. "Bu."

"Peki şuradaki odadan en uzak oda hangisi?" Adam kadının gözleriyle buluşur ve onu alır.

Kadın ona uzatır, Easton da Brody'ye verir, o da cebine koyar.

"Teşekkür . Başka birine ihtiyacımız yok."

Remi kıkırdar. "Senden zaten

hoşlanıyorum."

Bu beni sevindirdi. Eğer Easton Remi onaylı ise, bu kolay olacak.

Bir bakıma Easton'a çok benziyor - içe dönük, çok özel, zeki ve sıfır saçmalık.

"Peki başka bir şeye ihtiyacımız olursa sizinle iletişime geçecek miyiz?"

"Bugün, yarın ve Cuma günü gece vardiyasında burada olacağım. Summer sabah yedi gibi gelecek ve kahvaltı sekizde servis edilecek. Krep yapmayı çok sever. Sadece onları ye, tamam mı? O hamile ve reddedersen hemen ağlar."

Easton, "Krep sevmiyorum," deyince karnına bir dirsek attım. "Onları sevmeyi öğreneceğim. Teşekkür ederim, Remi." Sonra bana döndü. "Odamıza gitmeye hazır mısınız, sevgilim?"

"Evet," diyorum ve elini tutuyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden ona.

Dar merdivenlere doğru ilerlerken bana bir başparmak işareti yapıyor ve önce o gidiyor.

Ev yüz yıldan daha eski ve bazı merdivenler biz gıcırıyor. Easton omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırtıyor. İşte o zaman keşke bu anı çizebilseydim diyorum.

En üst kata çıkar çıkmaz bizi koridorun sonundaki odaya götürüyor ve kapının kilidini açıyor. Easton içeri giriyor ve beni de yanına çekiyor. Bir adım sonra, o yakın dururken sırtım soğuk ahşaba dayanıyor.

Avuçlarından biri kapıya yaslanıyor, diğeri çenemi kaldırıyor ve gözleriyle buluşuyorum.

"Peki, bugün yaptığın tüm o göz sikmeler gerçek miydi

yoksa sahte miydi?" Sırtıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Başını kulağıma doğru eğiyor. "Hatalı olsaydım bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Nefesim kesiliyor ve gömleğini tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Ağızına birkaç santim kala fısıldıyorum, "*Gerçek.*"

*Doğum günü geri sayımı: 33 gün
Onunla tanıştığımdan beri: 13
gün Şirket devralma: 40 gün*

"F "Kahretsin Lexi," diye homurdanıyorum kulağına, birlikte bir yıkım yolunda olduğumuzu bilerek. "Bunun olmaması gerekiyordu."
"Biliyorum." Bana tutunurken yumuşak dudakları benimkinin dışını izliyor
gömleğime. Yumrukları sıkıyor ama beni zorlamasına gerek yok, vücudumdaki her hücre beni ona doğru çekerken olmaz. "Beni öpecek misin?" diye fısıldıyor, çaresizce.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Yapmamı ister misin?" "Lütfen."

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve içimde bir duygu kasırgası kopuyor. Kolları boynuma dolanıyor ve öpücük derinleşiyor. Dili açgözlü ve tadı buraya gelirken içtiğimiz meyveli şampanya gibi. Çaresiz, tehlikeli ve birbirimizin dokunuşuyla sarhoş olmuş durumdayız.

"Her lanet gün benimle dalga mı geçeceksin?" diye soruyor, gömleğimin üst düğmesini açıp hızla bir sonrakine geçerken. "Buna bir yıl dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Lexi," diye fısıldıyorum. Ona aşka bir şans verme konusunda fikrini değiştirip değiştirmedini sormak istiyorum.

"Hiçbir söz veremem Easton," diyor düşüncelerimi okuyarak. "Bu benim gerçeğim."

"Tek ihtiyacım olan bir şansımız olduğuna dair onay," diyorum. Çok ukalaca olabilir ama eğer bizim için bir olasılık varsa, ona sahip olabileceğimi biliyorum.

Düğmelerimle uğraşmaya devam ediyor ama o melek gözleri benimkilere kilitleniyor.

Başını sallıyor ve sırtıyor. "Evet."

"Tek ihtiyacım olan bu, benim küçük kalp kırıcım."

Bileklerini nazikçe kavrayıp başının üzerinde tutuyorum, ağzım boynunun yumuşak tenini ezberlerken onu kapıya sabitliyorum. Dudaklarımı çenesinden sıcak ve açgözlü ağzına doğru kaydırıyorum.

"Henüz on beşinci güne gelmedik," diye mırıldanıyor, göğüsleri her hırıltılı nefeste bir yükselip bir alçalıyor.

Onun tatlı teninin tadını seviyorum. "Hissettiklerimi değiştirmeyecek."

Gülüyor, duruşu düzeliyor. "Emin misin?"

"Olumlu." Onu serbest bırakıyorum, parmaklarım kollarında geziniyor. Muhteşem yüzünü nazikçe okşuyorum, umarım ne kadar çiğ biliyordur. Bu benim için *gerçek*. İhtiyaç, istek ve aramızda yanan ateş neredeyse çok fazla.

"Seni nasıl unutacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor, kollarını boynuma doluyor ve beni bir öpücük daha için kendine çekiyor.

"O zaman yapma," diyorum. "Akışına bırak."

Ellerini karnıma koyup beni yatağa doğru yönlendiriyor. Geri çekilmek yerine kenarına oturuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Sikim o kadar sert ki pantolonumun dikişlerini patlatabilir. Ona bakıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Korktun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yok artık. Ben hazırım," diye itiraf ediyor ve kravatımı eline dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Kulağıma doğru nefes alıyor, "Yalvarıyor musun?"

Sırtıyorum. "*Asla*."

"Mmm. Alman çoban köpeği enerjisi," diye mırıldanıyor dudaklarımı yakalayarak. "Benim favorim."

Lexi kravatımı çıkarıyor ve gömleğini çıkarmayı bitiriyor. Parmakları omuzlarımda geziniyor ve tenime öpücükler kondurarak kucağıma tırmanıp üzerime oturuyor. Bana karşı sallanıyor, ben onu göğsümde sabit tutarken kıcı sıkılaşıyor.

"Tapılabilir," diye fısıldıyorum, bakışlarıyla buluşarak. "Beni delirtiyorsun."

"Sen de bir o kadar suçlusun," diye itiraf ediyor beni yatağa geri iterek. "Çok güzel."

"Böyle şeyler söylediğinizde ..."

"Ciddiyim," diye onaylıyorum.

Ellerim gömleğinin altına kayıyor, belini tutuyor ve o da tişörtünü başının üzerine çekiyor.

Sırtının arkasına uzanıp sütyeninin düğmelerini açmadan önce onu yere atıyor.

Güneş uzaktan batıyor ve ben onun saçlarının ve gözlerinin nasıl parladığını hatırlarken oda altın renginde parlıyor. Zamansız güzellik. Bu kadın hızla hayatıma girdi ve düşünmeden önce kalbimi yakaladı.

Lexi öne eğilip kemerimi çözüyor ve beni izliyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor, bana karşı daha sert sürtünüyor.

Şu anda aramızdaki tek şey kıyafetlerimiz. Dudaklarımı yalayarak inliyorum.

Eğilip beni öpüyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Lütfen bana prezervatif paketlediğini söyle," diye

fısıldıyor. İç çekiyorum. "*Hayır.*"

Dudağının kenarını çiğneyerek inliyor. "*Neden?*" "Çünkü bu küstahlık olurdu."

"Buna hazırlıklı olmak deniyor, Easton. Ama sanırım başka yolları da var," diyor göğsümü öperek.

Sonra takım elbise pantolonumun fermuarını açıyor ve boxerimin içine uzanıp beni kavıyor. Küçük eli kolanıma dolandığında nefesi kesiliyor.

"Tamam,

şimdi, korkuyorum."

Yüksek sesle gülüyorum ve o da gülümsüyor, beni tutmaya devam ediyor, okşuyor. "Siktir," diye homurdanıyorum, bakışlarımı ondan ayırmak istemiyorum.

"Alabilir miyim?" Dudaklarını yalıyor ve ben de ellerimi başımın arkasına koyup onu izliyorum.

"Mmm. *İyi bir kız* gibi görgü kurallarına uymak," diyorum ve o da sırtımdan kendini alamıyor.

Beni sıcak ağzına almaya hazır bir şekilde sikimi çekerken, kapı sert bir şekilde çalınıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tıslıyorum, sinirli bir şekilde.

Bu Lexi'nin ödünü koparıyor ve parmağını ağzına götürmeden önce bana kocaman gözlerle bakıyor. Birbirimiz için çaresiziz, ağır nefes alıyoruz, muhtacız ve bu her kimse defolup gitmesi gerekiyor.

"*Aç kapıyı!*" Tuhaf bir şekilde ağabeyime benzeyen derin bir ses duyuyorum.

"Weston?" Lexi fısıldıyor, beni inceliyor.

"Alo?" diye soruyor kardeşim. "Orada olduğunu biliyorum." İçinde bulunduğumuz bulanıklık çabucak kayboluyor.

"Affedersiniz?" Sikimi boxer'ımın içine sokup pantolonumu yukarı çekerken öfkeyle söylüyorum.

"Sürpriz yapmaya geldim!" diyor kapının aralığına doğru eğilerek. "Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?"

"Siktir git!" Lexi yataktan kayarak sutyenini ve gömleğini alırken bağıriyorum. Hızla giyiniyor, kapıya doğru yürüyor ve kilidi açıyor.

O kırmadan önce *yapma* kelimesini söyleyemiyorum. Kendimi ayarlıyorum ve kardeşim kapıyı itip açarken ayağa kalkıyorum, etrafa bakıyorum, boktan bir sırtışla.

"Bensiz Teksas'ı ziyaret etmene izin vermeyeceğimi söylemiştim," diyor kaşlarını kaldırıp sırtarak. Ellerini ceplerine sokup aramızda bakışıyor. "*Oh*, bir şeyi mi böldüm?"

Lexi ona sanki onu öldürecekmiş gibi bakıyor. Saçları dağınıktır ve dudakları şişmiştir. Olanlar hakkında hiçbir şüphe yok.

Suçluluk duygusu bizi kaplar.

"*Get. Al. Siktir. Dışarı,*" diye bağıriyorum, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, çenem kilitli, dövüşmeye hazırım.

"Bilin ki ikinizin üzerine bahse girdim," diyor ve bahis oynadığını hatırlıyorum.

"Weston," diye .

"Tamam, gitmeden önce..." diyor ve cebinden bir şey çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Onu yakaladığımda, anahtarlara baktım ve üzerindeki yılanı fark ettim. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Kapı kapanıyor.

Lexi elime bakıyor. "Bu da ne?" Onları tutuyorum. "Anahtarlar."

Başını eğip pencereye doğru koşuyor. Ona katılıyorum ve dışarıda beyaz Mustang Shelby Cobra'nın oturduğunu ve Remi'nin şaşkınlıkla ona baktığını görüyorum. Alexis pencereyi açtı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Remi bağıriyor. "Bu... Aman Tanrım!"

Lexi gülüyor ve sohbet etmek için eğildiğinde elimi kışına koyuyorum. "Ben sürdüm."

". Bırakın beni, *lütfe*."

Başımı sallıyorum ve Remi'nin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Kardeşine sormanız gerekecek. Anahtarları veren tek kişi o."

"O bir pislik," diye mırıldandım.

"Abi?" Weston verandadan çıkıp ona doğru yürürken Remi sorar. "İkizler. Bunu biliyordum. *Farklı* görünüyordunuz."

"İkiz kardeşi var," diyor Lexi. "Ahh, onun yerine geçemediği için şanslı."

Weston Remi ile sohbet ederken, Lexi bana döndü. "Şimdi bana bunun ne anlama geldiğini söyleyecek misin?"

İlerliyorum, avucumu yanağına koyuyorum ve başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Aşık olduğumu."

Sanki gerçeğimi biliyormuş gibi dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Tüm sonuçlara lanet olsun.

Pervasız değilim, ama bu kadınla bir şans için her şeyi isteyerek riske atıyorum.

I pencereyi kapatıp Easton'a dönüyorum. Gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Bir hayal gibi görünüyor, benim vahşi bir fantezim.

Ağır ağır iç geçiriyor, beni kendine doğru çekiyor ve elini belime koyuyor. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırıyorum çünkü bu çok doğru geliyor. "Bunun için *seni* suçluyorum." Kıkırdıyor.

"Neden?" Geri çekiliyorum.

"Çünkü zamanlaman her zaman *berbat*" diyor.

Başım omuzlarıma düşüyor ve kahkahalarımı gizleyemiyorum. "Bu doğru. Ama bu kovalamaca ile ilgili, değil mi? Sanırım sabırlı olman gerekecek."

Öne doğru eğilip kulak mememi ağzına alıyor. Sonra fısıldıyor, "Senin için bir ömür beklerim."

"Sen gerçek misin ki?" diye sordum.

Dişleri tenimi kemirirken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve beni öperken tüylerim diken diken oluyor.

Karnımda kelekler uçuşuyor ve umutsuzca nefes alıyorum. Bu adamın benim olabileceğine inanamıyorum.

"Bildiğim kadarıyla," diyor. "Kendimi gerçek hissediyor muyum?" "Evet."

Kalbimin buna hazır olup olmadığından emin değilim. Hala paramparça ve tam olarak onarılmadı ve korkarım Easton onu kıracak kişi olacak, özellikle de

o gülümseme.

Midem gurulduyor ve o başını eğiyor. "Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum." Gülüyorum. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım sanırım."

"Çok sık oluyor gibi. Önce yemek... sonra *tatlı*."

O uzaklaşmadan önce elini tutup kendime çekiyorum, gözlerim dövmelerinin üzerinde geziniyor. Öne doğru uzanıp omzundaki bulutların ana hatlarını çiziyorum. "Easton, bekle. Bunları sen mi çizdin?"

Mavi gözleri parlıyor. "Fark ettin mi?"

"Bu senin kendine özgü tarzın," diyorum, etrafında dolaşıyorum, sol omzuna bakıyorum, mürekkebinin göğsünden kollarına ve sırtına doğru bir hikaye anlattığını fark ediyorum. "*Hayatını değiştiren* büyük anlar."

"Evet," diyor nefes nefese.

Bir bakış atıyorum, gözlerim onu canlı bir sanat eseriymiş, muhteşem bir tuval adamıymış gibi izliyor. Ben onu incelerken, o bakışlarını benden ayırmıyor.

Önüme geçiyorum. "Yeteneğini göz önünde saklıyorsun." "Bunu bilen *tek* kişi sensin."

Dudaklarımı onunkilere sürüyorum. "Tüm sırların benimle güvende. Şimdi gidip biraz bisküvi ve sos yiyelim."

"Pas" diyor. "Teslimat yapıyorlar mı?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Artık şehirde değilsin, Dorothy." "Doğru fiyata her şeyin teslim edilebileceğini öğreneceksin, benim küçük kalp kırıcı."

"Sanırım. Peki, Weston neden burada?" Ayakkabılarımı giyerken merakla sordum.

"Dikkat dağıtmak için. Bizim için."

Sırıttıyorum. "Yani, senmiş gibi mi davranacak?"

"Hayır, ama insanlar varsayacak. O da aksini düşünmelerine izin vermeyecek." "O senin tuzağın mı?"

Easton başını sallar. "Gerektiğinde."

boş bir yatağa uyanıyorum. Kısa bir an için hayal kırıklığı sıcak bir battaniye gibi üzerimi örtüyor. Telefonumu elime alıp saate bakıyorum. Sabah dokuz olduğunu görünce uyuduğumu ve kahvaltıyı kaçırdığımı fark ediyorum.

Bavulumdan dizleri yırtık, solmuş bir kot pantolon ve bir Nirvana tişörtü çıkarıp Converse'lerimi giyiyorum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra Giyinip aşağıya iniyorum.

Hemen Summer'la karşılaştım.

"Günaydın," diyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Aynı yaştayız ve liseden birlikte mezun olduk. "Seni görmek çok güzel. Parlıyorsun."

"Siz de! Hamileliğiniz için tebrikler hanımefendi. Remi söyledi. Sizin adınıza sevindim."

Gülümsüyor. "Teşekkür . Bunun için heyecanlıyız. Sadece dua ediyoruz ki ikizler."

"Tanrım, senin iyiliğin için ben de öyle umuyorum," diyorum ve Easton'ın içeride bir yerde olup olmadığına bakmak için etrafa bakıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Arka verandada. Sanırım bütün krepleri yediler ama istersen biraz daha yapabilirim."

"Hayır, hayır, değil. Her şey için teşekkür ederim."

Gülümsüyor. "Remi dün mesaj atıp kalacağını söylediğinde rahatladım. Hafta sonu boyunca bir pislikle uğraşacağımı sanıyordum," diye itiraf ediyor.

"Ah, evet. Hâlâ öylesin," diyorum gülerek. "Ama o . Sanırım."

"Tamam, bırakayım da sen ." Beni uzaklaştırdı.

Arka kapıyı açıyorum ve Calloway kardeşleri yan yana sallanan sandalyelerde otururken görüyorum. Önlerine geçip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak aralarına bakıyorum. Aynı şeyi giyiyorlar. İkisi de sırtıyor, birbirlerinin ayna görüntüsü gibiler.

Bir adım öne çıkıyorum.

"Ah. Doğru mu seçiyorsun?" diye soruyor sıkılmış bir çeneyle.

"Kimseyi utandırmak istemem," diyor diğeri, kaşlarını kaldırarak kupasından yudumlarken.

Her ikisinin de kot pantolon, siyah tişört ve gözlerini gökyüzüne benzeten açık mavi bir ceket giyiyor olmaları bana hiç yardımcı olmuyor.

"İkiz olayını bugün mü *planladın*?"

İkisi de tek kelime etmiyor ve bu bana başarısız olmak istemediğim bir sınav gibi geliyor. Belki de kararımdan çok eminim, ama bir adım öne çıkıyorum, eğiliyorum ve dudaklarımı Easton olduğuna inandığım kişiye birkaç santim yaklaşıyorum.

Eğer yanlış yaparsam gerçek olan bunu kaldıramazdı ve herhangi bir itiraz duymadığımda onu öptüm. Hemen o beni öpüyor. Beni kucağına çekerken eli saçlarıma dolanıyor.

"Lütfen bana doğru tahmin ettiğimi söyle, yoksa bu utanç verici olacak," diye fısıldıyorum gülerek.

Parmaklarını saç tellerimin arasında gezdirerek "Uyudun," diyor. "İyi uyudun mu?"

Dün gece uyuyana kadar bana sarıldığını bildiğim için başımı sallıyorum. Yemek yediğimizde uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunduk. Beni saran güçlü kollarıyla kendimi güvende hissettim.

Weston kahkahayı patlatır. "Oh, bilesin diye söylüyorum, ileride dilimi ağzına sokarım."

Easton'ın çenesi sıkıştı. "Hayır, ."

"Benim ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yok." Weston kahvesini yudumluyor ve birkaç eğitim atının otladığı meraya doğru bakarken sırıtıyor.

Easton'ın damarına basmaktan hoşlandığını söyleyebilirim ama kardeşinin iyiliğini düşündüğünü de biliyorum.

Her zaman. Bu tartışılmaz.

Tekrar Easton'a odaklanıyorum. "Bu sabah kreplerin nasıldı?"

"Kibardım," diyor bana homurdanarak. "*Senin için.*"

"Teşekkür ederim," dedim. "Buna Güneyli misafirperverliği denir. Yemeği kabul edersiniz, yersiniz ve gülümseyerek *teşekkür edersiniz.*"

"Buna alışmak biraz zaman alacak," diye itiraf ediyor. "Hayır demeye ve bunu kastetmeye alışkırım."

"Sen buradayken olmaz," diyorum.

"*Seninleyken* değil," diye düzeltiyor.

"İkinizi görmek hoşuma gidiyor," diyor Weston. "Rol yapmanıza bile gerek yok."

Kafalarımız ona doğru kayıyor.

"Peki, düğün ne zaman?" diye soruyor rahatça, ileri geri sallanarak. Easton,

"Önümüzdeki otuz bir gün içinde bir zamanda," diye onaylıyor. "Sakın Bana tekrar sor. Saydığını biliyorum."

Brody evin etrafından geliyor, verandaya adım atıyor ve geriniyor. Tişörtü ter içinde, üzerinde spor kıyafetleri ve koşu ayakkabıları var.

Ayakkabılar. Kasları kıyafetlerinden taşıyor ve bacaklarının da dövmelelele kaplı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Tamam, çok korkutucusun," diyorum. "Sanırım senin hantal gölgelele olman hoşuma gidiyor."

Dikkatimi tekrar Easton'a yöneltiyorum. "Bugün annemi ziyaret etmek istiyorsak, muhtemelen yola çıkmalıyız. Sanırım bu akşam saat beşte bir kitap kulübü toplantısı var. Ayrıca yalnız gidebilir miyiz?"

Easton gevşek saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Eğer istediğın buysa."

Weston kıs kıs gülüyor ve biz onu görmezden geliyoruz.

Weston'ı göstererek, "Brody, bugün şununla takılırken iyi eğlenceler," diyorum.

Omuz silkiyor, sonra paravan kapının kolunu tutuyor. "Ben yukarıda duş alıyor olacağım."

Ayağa kalktım ve Easton'ı çektim. "Önce seni şehirde gezdirmek istiyorum. Bir mocha al. Belki kitapçıyı ziyaret edebiliriz?"

"Eğer seni mutlu edecekse."

"Hem de çok."

"Bitmiş say. Ne zaman gitmek istersiniz?" Saatini kontrol eder.

"Şimdi," diyorum. "Öğle yemeğinden hemen sonra aile meselelerini halletmek isterim."

"Hadi ," dedi bana.

Weston bize "Unutmayın, dünya izliyor" diye hatırlatıyor.

B & Bye doğru yürürken Easton başını sallıyor. Summer telefonla konuşuyor ve biz ön kapıdan çıkarken bize el sallıyor.

Verandada durup arabaya bakıyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum." "Tesadüfi olaylara inanmam ama-"

"Yani, benim sürmeme izin mi veriyorsun?"

Gözlerime bakıyor, duraksıyor. Anahtarları kaldırıp uzattığım avucuma yerleştirdiğinde parmaklarımı anahtarların etrafında kenetliyorum ve duraklıyorum.

"Ciddi misin? Bu acımasız bir şaka değil mi?" "Sen ne düşünüyorsun?" Sırıtlıyor.

Kollarına atlıyorum, kollarımı ona doluyorum. Beni kendine doğru çekiyor, ben onu öperken güçlü ellerini kığımın altından geçirerek beni kaldırıyor. Dikkatlice bizi arabaya doğru götürüyor.

"Teşekkür ," diyorum.

Beni dikkatlice yere bırakıyor ve kapıyı açıyor. "Lütfen beni pişman etme."
Elimi omzuna koydum. "Çaldığım gibi kullanacağım." "Daha azını beklemezdim."

Sonra içeri kayıyorum, ortasında kobra olan kırmızı direksiyonun arkasına oturuyorum. Alacakaranlık kuşağındayım, Valentine'da bu arabayı sürüyorum. Daha çok bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Easton yolcu tarafına tırmanır, torpido gözünü açar ve bir çift Ray-Ban çıkarır.

"Sanırım deja vu yaşıyorum," diyorum ona kemerini bağlarken.

Eğiliyor, dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve ağzıma karşı gülümsüyor. "Hiç sanmıyorum. Tabii kardeşim seni öpmediyse."

"Hayır, . O daha iyi biliyordu."

Motoru çalıştırıyorum ve kükreyerek canlanıyor. Debriyaja basıp geri vitese takıyorum. Gazı verdiğimde taşlar yerinden fırlıyor. Ellerimin altındaki güç daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve bu arabanın neyi temsil ettiğini bilmek beni gülümsetiyor. Weston bunu seçti çünkü Easton'ı herkesten daha iyi tanıyor.

"Tam bir canavar," diyorum, arkamızda toz izleri bırakırken kırmızı gösterge panelini okşayarak.

Veteriner kliniğinin önünden geçiyoruz ve Cash Johnson - sahibi ve doktoru -Kamyonunun arkasından çuvalları boşaltıyor. Arabayı izlemek için durur. Ben de izlerdim.

Easton camı indirerek, "Şimdiden baş döndürüyor," diyor. Ben de aynısını yapıyorum ve kolumu yan taraftan dışarı sarkıtıyorum.

Garaj yolunun sonunda duruyoruz; iki tarafa da bakıyorum ve dolambaçlı dağ yolundan aşağı iniyoruz. Arabaya temiz hava kokusu doluyor ve Easton'ın dağınık saçları rüzgârda savruluyor.

"Woohoo!" Pencereden hiçbir şeye bağırıyorum. Bina yok. Sadece açık arazi. Ve inekler. Ve biz.

Gaza basıyorum ve çok geçmeden virajları kucaklayıp şehre doğru saatte seksen mil hızla gidiyoruz. Ellerimin altındaki güç, motorun acımasız homurtusuyla birleşince yüzümde bir gülümseme beliriyor. Tek pişmanlığım babama gösterememiş olmak.

O da benim kadar etkilenirdi, özellikle de bu modelin muscle car tarihindeki önemi düşünüldüğünde. Bu düşünce beni neredeyse ele geçiriyor ve hüznü kendimden uzaklaştırıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Easton uzanıp omzumu sıkarak soruyor.
Beni *görüyor* ve çoğu kişi fark etmezken onun beni fark etmesini takdir ediyorum. "Evet. Babamı düşünüyordum. Bu arabaya bayılırdı. Gerçi ben "Sanırım da kullanmak isterdi." "Ona izin verirdim."

Araçlarına karşı ne kadar korumacı olduğunu bildiğim için bu düşünce kalbimi ısıtıyor. Easton'ın gözleri dağları tarıyor. Grand Teton kadar büyük ve etkileyici değiller ama yine de çok güzeller. Ceketini çıkarıp arka koltuğa atarken bakışlarımı kaçırıyorum.

"Bu yasadışı olmalı." "Hmm?"

"Sen, giyinmişsin. Bir hayran kulübün olmasına şaşmamalı."

Başını sallıyor.

"Düşünsenize, iki hafta öncesine kadar *Easton Calloway*'in kim olduğunu bilmiyor ya da umursamıyordum."

"Peki ya şimdi?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Seni artık dünyayla paylaşmak istemiyorum."

Bana sinsî bir sırıtış attı.

"İlişkilendirilebilir." Kasabaya girdiğimizde insanlar bize bakıyor.

Marketin önüne park ettim ve ona baktım. "Geliyor musun?"

"Elbette," diyor ve iniyoruz. "Neye ihtiyacın var?"

"*İhtiyacım* olan şey bu değil; ihtiyacımız olan şey bu," diye fısıldayarak arka taraftaki eczane bölümüne doğru yürüyorum. Kollarımı kavuşturmuş, sınırlı sayıda prezervatif seçeneğinin önünde duruyorum. "Hangi boy?"

Easton'ın gözlükleri gözlerini kapatıyor ama dudaklarındaki gülümseme hayaletini fark ediyorum.

Bu onu eğlendiriyor.

"Ne tahmin edersin?" Kendinden emin bir şekilde duruyor.

Onun zevki için yivli, ekstra büyük olanları alıyorum.

"Megapack," diyorum. "Sence otuz tanesini bitirebilir miyiz?"

"Bir gecede mi?" diye yarım bir sırıtışla alay ediyor.

Ön tarafa doğru yürüyoruz. Sıranın sonunda beklerken eli kalçamda duruyor.

"Self-checkout seçeneği yok mu?" diye fısıldıyor.

Kutuyu taşıma bandına yerleştirirken omzumun üzerinden ona "Öyle olsaydı kimse senin işine karışmazdı," diyorum.

"Merhaba Alexis," diyor tezgâhtar Bayan Ballard. Sonra devasa prezervatif kutusuna bakıyor ve onları tarıyor. Kaşları kalkıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bir şey daha var," diyorum, elime birkaç çikolata alarak. "Acıkırsam diye."

Kadın toplam tutarı verdiğinde Easton öne çıkıp kartını uzatıyor. Ona gülümseyip başını sallıyor ve sanırım onun kalp çarpıntısı geçirdiğini görüyorum. Küçük alanda etrafıma bakarken *tüm* gözlerin üzerimizde olduğunu fark ediyorum. Şu anda sahnenin merkezinde biz varız.

"Çantaya ihtiyacımız yok," diyorum ve bana eşyalarımı ve fişi uzatıyor.

"İyi günler," diye teklif ediyor.

"Teşekkürler. Sanırım alabilirim," diyorum ona göz kırparak ve Easton beni arabaya kadar takip ederken kutuyu havaya fırlatıyorum.

İçeri girdik ve bana doğru baktı. "O kadına neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

"Hayır, Easton, sen yaptın." Anahtarı kontağa yerleştirdim ve motoru çalıştırdım.

"Caddenin karşısında elinde kamera olan bir adam olduğunu fark ettiniz mi?"

Sırıyorum. "Sadece *hepsine* konuşacak bir şeyler veriyorum. Bunu rapor edebilirler. Valentine'daki herkes öğle yemeğinden önce bir kutu ekstra büyük prezervatif ve iki çikolata aldığımı öğrenecek."

"Ve yarın, dünya öğrenecek," diyor.

"Utaniyor musun?" Geri dönmeden önce ona bakarak soruyorum.

"Sikeyim hayır." Alınmış gibi başını sallıyor.

Kısa mesafeyi arabayla gidip kafenin önüne park ediyoruz. Herkes bir kez daha Easton'a bakarken iki buzlu mocha sipariş ediyoruz. Sonra Main Street Books'a doğru bir yürüyüşe çıkıyoruz. Easton parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve bana gülümsüyor.

Bir güzellik salonunun ve bir emlak ofisinin önünden geçerken "Burayı seviyorum," diye itiraf ediyor. "Cazibesi var."

"Burası evim. Uzakta olduğumda özlüyorum. Ama şehri de özlüyorum."

"Anlıyorum," diyor bana, kitapçının kapısını iterek açarken.

Yukarıda zil çalıyor ve birkaç dakika sonra bizi dükkan sahibinin oğlu Hayden Shaw karşılıyor. Benden birkaç yaş büyük ve

Kinsley Valentine. Geçen yıl ehre geri taşındı ve yılbaşı gecesı ona evlenme teklif etti.

"Hey, Alexis. Bugünlerde buralarda çok poplersin," diyor. Easton gözlüklerini kafasında çeviriyor ve Hayden ona gülümsüyor.

"Hayden Shaw," diyor elini uzatarak.

"Easton Calloway."

Birbirleriyle sıkıca tokalaşırlar.

Easton elini omzuma koyup başparmağını sırtımda gezdirirken, "Adım Lexi," diye düzeltiyorum. Onun yakınımda olmasını seviyorum. "Bana bir daha Alexis dersen kıına tekmeıı basarım Shaw," diye tehdit ediyorum.

Hayden kıkırdar. "Doğru. Özür dilerim *Lexi*. Bugün sizi buraya getiren nedir?"

"Stoklarınızda Kama Sutra kitabı var mı?" diye sordum.

Easton kıkırdıyor ve başını sallıyor.

Hayden geçip bizi uzun bir koridora götürüyor, sonra rafı işaret ediyor. "Al bakalım."

"Teşekkürler," diyorum küçük sekiıı incelerken.

Easton raflardan birine yaslanarak, "Ne yaptığınızı biliyorum," diyor.

Parmağımı başlıkların üzerinde gezdiriyorum. "Ve?"

"Canavarı besliyorsun. Sırada hamilelik söylentileri var."

"Zaten yle olacak," diye itiraf ediyorum, raflardan birkaç tane çekerek.

"İnsanların bu kadar çabuk evlenmek için başka ne sebepleri var?"

Eğilip beni öpüyor. "Haklısın. Ama ateşi krklyorsun." "Bırak yansın," diyorum ona. "Bence bunlar yeterli."

"Başlangıç, orta ve ileri düzey Kama kitapları. Başka bir şey var mı?" diye sorar.

Başımı salladım. "Aslında, evet. Aşk kitaplarına göz atmak istiyorum."

"Yolu göster," diyor,  seks kitabını da elinde taşıyarak mağazada beni takip ediyor.

Küçükken, muhtemelen okumamam gereken kitapları almak için harlıklarımı biriktirirdim. Kinsley'i de hep burada bulurdum.

Easton bana yer açıyor, gözlerim dikkat çeken parlak renkli kapakları tararken beni izliyor. Raflardan birkaçını çekiyor, her birinin arka kapağını okuyorum ve tekrar yerlerine yerleştiriyorum.

Easton benim aldıklarımından birini çekip kollarındaki yığına ekliyor. "Başka var mı?"

"Ya hepsini isteseydim?" Elimi rafın üstünden altına doğru gezdirerek söylüyorum.

"Tamamdır," diyor.

"Hayır, hayır, şaka yapıyorum, Easton. Bu kitapları alırsan beni bir daha asla göremezsin. Ciddiyim."

Birkaç tane daha koparıyorum ve kollarında tuttuğu büyüyen yığına ekliyorum. "İstediğin bir şey var mı?"

"Sadece sen," diye

mırıldanıyor. "Ben varım,"

diyorum ona. "Bir yıllığına,"

diye fısıldıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, paylaşabileceğimiz hayatı neredeyse hayal edebiliyorum. Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama onlar ruhumun derinliklerine kök salıyor. Babam bana hep birlikte olmam gereken adamı bulduğumda anlayacağımı söylerdi. O adamın Beau olduğunu sanıyordum. Ama Easton'a baktığımda, hislerim farklıydı. Yoğun, güzel, tehlikeli, ezici... ve onunla mantıksız olmak istiyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun bu halinin zihnimde bir fotoğrafını çekiyorum - dövme sergileniyor, elinde bir yığın seks ve aşk kitabı var. Neden bu kadar çok kişinin onu bir susuzluk tuzağına dönüştürdüğünü anlıyorum. Bu çok kolay.

Gülümsüyorum, onun bu görüntüsünü asla unutmamayı umuyorum, tam olarak böyle, güneş ışığı mağazanın ön camlarından parlıyor, gözleri usulca beni izliyor.

"Ne?" diye sorar.

"Yıl meselesi hakkında mı? Bu hala belirlenecek."

Öne doğru uzanıyor ve elinin tersini başımın üzerine koyuyor. "Ateşim yok. Hasta olmadığina emin misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Geri götüreceğim o zaman."

Boştaki kolunu bana doluyor. "Ne olacağını göreceğiz."

Easton ödemeyi yaptıktan sonra arabaya gidiyoruz. Bir eliyle kitap çantamı taşıırken diğer elini kot pantolonumun cebine sokuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Gözünü siktiğim *Alexis*," diyor ama sesi alçak bir hırıltı gibi çıkıyor.

Başını dik tutmakta ustadır. Ama gözlüklerinin arkasından bana yan gözle baktığını görebiliyorum.

Bir kahkaha patlattım ve elimi arka cebine soktum. "Gösteriş için."

"Saçmalık," diye mırıldanıyor, sırtıyor, parmak uçlarını kıcıma bastırıyor ve o kelekler karıncalanıyor. "Artık daha iyi biliyorum."

Arabaya doğru birkaç blok yürürken gülümsememi tutamıyorum.

Easton kitapları arka koltuğa koyuyor ve benim için yolcu kapısını açıyor. "Artık ben kullanıyorum."

Anahtarları gülerek ona veriyorum ve içeri giriyorum. "Sadece senin de bu deneyimi yaşamayı istediğim için."

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Burada yetkili benim."

"Sen öyle san." Ona göz kırptıyorum ve kapının kolunu tutup kapatıyorum.

Sürücü tarafına koşmadan önce tavana vuruyor. Marşa bastıktan sonra, kalkıştan önce motoru hafifçe deviriyor.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor ve arabayı dördüncü vitesine takarak kıcını kaldırıyor.

Bulutlara ve mavi gökyüzüne bakıyorum, elimi pencereden dışarı uzatıyorum. On beş dakika sonra ailemin garaj yoluna giriyor.

"Biliyorsun, eğer boşanma davası açarsan annemle uğraşmak zorunda kalacaksın," diye uyarıyorum.

"Eğer. Güzel kelime seçimi," diyor arabayı park edip kapatırken. "Ve bundan mutluluk duyacağım."

Easton kapımı açtığında ve ben dışarı çıktığımda annemin adımı söylediğini duyuyorum.

"Alexis?" diyor annem yine.

tepeme çıkarken ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Hey, anne! Sürpriz!"

Verandanın kenarına doğru yürür. Yüzündeki şok belirgindir.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum anne. Bu Easton Calloway. Erkek arkadaşım ve evleneceğim adam," diyorum Calloway güveniyle.

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Annem fark ediyor ve sanırım gülümsediğini görüyorum.

"Peki, siz ikiniz içeri gelin ve bize yetişin," diyerek yolu gösteriyor.

"Biz mi?"

"Kardeşlerin ve ben öğle yemeği yemek üzereydik."

"mi?" Telefonumdaki saate bakıyorum. Neredeyse bir olmuş. Her gün saat on birde öğle yemeği yediklerini sanıyordum.

"Evet," diyor. "Bugün sahada takıldılar ve geç geldiler. Senin burada olman şanslı bir zamanlama."

Easton bana doğru bakıyor. Zamanlamamın berbat olduğunu biliyor, bu da tek bir anlama gelebilir; bu tam bir felaket olabilir.

*Doğum günü geri sayımı: 32 gün
Onunla tanıştığımdan beri: 14
gün Şirket devralma: 39 gün*

L İki katlı çiftlik evinin mutfağına giden koridorda yürürken exi'nin avuçları terliyor. Ev gibi hissettiriyor.

sevgi dolu, büyüyen. Buna imreniyorum.

Beni mutfağına doğru götürüyor ve ben de durup duvardaki farklı boyutlardaki çerçevelerde asılı olan resimlere bakıyorum. Lexi'nin hayatının bir kolajı.

"Bu sen misin?" Fotoğraflardan birini göstererek sordum.

Sahnenin ortasında, kollarını iki yana açmış, kırmızı peruk takmış küçük bir kız var. Ağzının pozisyonuna bakılırsa şarkı söylüyor.

Gülüyor. "Evet, halk tiyatrosunun yaz gösterisinde Annie'yi oynadım. Sanırım milyarderlik olayı bir süredir devam ediyor."

kaçıyor. "."

Lexi'nin yıl boyunca sahne aldığı sayısız fotoğrafın yanı sıra lise ve üniversite mezuniyet fotoğrafları da var. Gözlerindeki ışıltıyı ve yüzündeki mutluluğu fark ediyorum; bana baktığında da aynı mutluluğa tanık oluyorum. Erkek kardeşlerinin de bir o kadar fotoğrafı asılı. Ailelerinin çok gururlu olduğunu söyleyebilirim.

" gel. Şu işi bitirelim, lütfen," diye ısrar ediyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor.

Mutfağa bağlı yemek odasına girdiğimizde, kardeşleri çatallarını yere bırakıp bana bakıyorlar. Sonra ayağa kalkıyorlar ve ikisinin de bir santim daha uzun ve kaslı olduklarını fark ediyorum. Neden başka bir şey beklediğimden emin değilim.

Lexi anında gülümser ve ikisine de sıkıca sarılır. Birine

"Berbat kokuyorsun," der.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar diğeri.

"Sürpriz! Seni arkadaşım ile tanıştırmak istedim," diyor. "Bu Easton Calloway."

Kardeşleri hemen sırtıttı. Biraz rahatladım.

"İkiniz de bu kadar yol geldiğinize göre ciddi olmalısınız. Ben Brett," diyor siyah saçlı olan.

Elini tutuyorum ve agresif, sıkı bir tokalaşma gerçekleştiriyoruz.

"Ben Chris," diyor sarışın, neredeyse elimi ezerek.

Ben de ona aynı baskıyı yapıyorum ama yüzüm kızarmadan. Göz korkutmaya karşı bağışıklığım var; ancak mesaj duyuluyor.

Koltuklarına ve tabaklarına geri dönerler.

Lexi'nin annesi oturmamızı söyledi. "Benim adım Melissa ama herkes bana anne der, özellikle de kızımın evleneceği adam."

Her iki erkek kardeşi de çiğnemeyi bırakıp birbirlerine bakıyor.

"Ne oluyor lan?" Brett soruyor.

Lexi sandalyesini çekerken ellerini kaldırır. "Yapma." "Hamile misin?" Chris sorar.

"Hayır. Şimdi, dur. Ciddiyim. Neredeyse otuz yaşındayım ve bu saçmalığa ihtiyacım yok."

"dikkat edebilir miyiz?" Annesinin sesi sert yumuşuyor. "Siz ikiniz aç mısınız?"

Kardeşleri tartışmaya devam ederken Lexi, "Hayır, teşekkürler," der. Kulakları tırmalayan bir ıslık sesi odayı doldurur ve herkes durur.

"Eninde sonunda bu adamla evleneceğim. Bu yüzden, bir kez olsun benim için mutlu olup bunu mahvetmez misin? Küçüklüğümde beri dört gözle beklediğim bir an bu. Fikirlerin umurunda değil çünkü *ben* bunu istiyorum. Buraya seni tanıştırmaya geldiğim için bile heyecanlanmalısın. Easton Valentine'ı ziyaret etmemiz için ısrar etmeseydi, FaceTime'dan aranmış olacaktın."

Birkaç saniye sessiz.

Onun sözlerinde ne kadar çok gerçeğin iç içe geçtiğini biliyorum.

"Babamı özlüyorum. Beni anlayacak tek kişi o," diyor sesi çatlayarak.

Elini tuttum ve sıktım.

"Hepimiz babanı özlüyoruz." Annesi boğazını temizliyor, sonra buzdolabına doğru ilerliyor. Dolaptan iki bardak alıyor ve çay dolduruyor. "Burada olduğun için mutluyum, tatlım. Bugünün geleceğini biliyordum ve ikinizin birbirinize değer verdiğinizizi söyleyebilirim."

Bardakları önümüze koyuyor ve oğullarına sert bir bakış atıyor. "*Terbiyeli olun ve görgü kurallarını unutmayın.*"

Odadaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum ama bu beni rahatsız etmiyor. "Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Brett patateslerinden bir ısırık alırken soruyor. "Onun saatini çaldım." Lexi gülüyor. "Sonra da beni kovdurdu."

"Kendimi çok kötü hissettim," diye itiraf ediyorum. "Bir yanlış anlaşılma oldu." Chris gülüyor. "Bunu hak etmiş gibi görünüyor."

"Bunu bilerek yapmadım," diye vurguluyor Lexi. "Ama ne burada ne de orada. Daha sonra rastgele karşılaştık. Bir sürü tesadüfi olay oldu ve birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi çabucak anladım."

"İlk görüşte aşk gibi görünüyor," diyor annesi.

"Öyleydi," diye onaylıyor Lexi, elimi sıkarak. "Bu da çok tuhaf." "Hayır," Chris. "Babam anneme ilk kez aşık olduğunu söylemişti.

onu gördüm. Bunun o kadar da inanılmaz olduğunu düşünmüyorum. Bazı insanların başına gelir." Lexi gülümser ve derin bir nefes alır.

"Yani, kız kardeşimle evlenmek mi istiyorsun?" Brett bana odaklandı.

Kolundaki dövmeleeri fark ettim. Kaktüs, dağlar ve gece gökyüzünden oluşan bir Batı teması.

"Evet," diyorum hiç tereddüt etmeden. "Lexi'nin eşim olması benim için büyük bir onurdur. O beni daha iyi bir insan yapıyor," diyorum gözlerine bakarak. "Bu konuşmanın o burada olmadan daha özel olmasını istedim, ama-

"Zamanlamam berbat," diyor Lexi. "Neyse o."

"Eğer benden hayır duamı istiyorsan, Easton, bunu aldın," diyor annesi.

"Teşekkür ederim, minnettarım."

"Gerçi bizimki yok. Hava kararmadan gel, bunu konuşalım," diyor Chris.

"Evin yanında at ahırımıza giden uzun bir toprak yol var."

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Lexi soruyor.

"Orada olacağım," diyorum, gözüm korkmuyor.
Belki de Lexi haklıdır ve ben de öyle yapmalıyım. Yeteneklerini bilmiyorum ama geri adım atmayacağım.
Yemeklerini bitirirlerken Brett bana "Görüşürüz o zaman," diyor.
"Bu *harika* bir konuşmaydı," diyor Lexi. Sesindeki alaycılığı duyabiliyorum.
"Seni seviyorum anne. Sanırım işinizi bitirip çıkmanıza izin vereceğiz."
Lexi ayağa kalkıyor ve beni de yanına çekiyor. "Bu kadar çabuk mu?" diye soruyor annesi.
Lexi onu başından öpüyor. "Evet. Yine de yabancı olmayacağım."
"Sizinle tanışmak bir onurdu," diyorum ve sonra kardeşlerine bakıyorum.
"Yakında görüşürüz."
Lexi beni sürüklüyor.
Dışarıdayken ellerini başının üstüne koyuyor ve gökyüzüne bakarken nefes alıp veriyor. Yanından bir kelebek geçiyor ve başını sallıyor. "Çok kötü geçti. Seni bulandıracaklar."
"Ne gerekiyorsa."
Yüzündeki ciddiyetle bana döndü. "Hiçbir kurala göre oynamayacaklar, Easton."
"Benim küçük bir kız kardeşim var. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum. Endişelenmiyorum." "Bunu söyleyip duruyorsun," diyor.
"Benim için endişelenme, tamam mı?" Yanaklarını ellerimle kavırıyorum.
"Söz veriyorum."
"Umarım sana demek zorunda kalmam." İç geçirdi.
Omzunu sıkıyorum. "Hadi gidelim buradan."
Birbirimize pek bir şey söylemeden yatak ve kahvaltıya doğru uzun bir yolculuğa çıktık.
Park ettiğimde ona döndüm. "Bu gece onlarla buluşmam gerektiğini biliyorsun. Bunu atlayamam."
"Biliyorum."

B & B'de akşam yemeğimizi yedikten sonra arabanın anahtarlarını aldım. "Geri geleceğim."

A

Brody benimle gelmek için ayağa kalktı. "Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım."

Weston gözlerimle buluştu. "Benim hatırım için yüzünü korumaya çalış." "Elbette, bunu hatırlamaya çalışacağım," diyorum başımı sallayarak.

"Sanki ben yüzümüz için endişeleniyor."

Lexi benimle dışarıda yürüyor, mis gibi duş kokuyor. Koyu mor gökyüzüne bakıyoruz ve parmaklarından birini benimkine geçiriyor.

Kapıyı açtım, arabaya yaslandım. "Bir tavsiyen var mı?"

"Parmak uçlarında hızlı ol," diyor ağzını benimkinin üzerinde kaydırarak. "Ve iyi şanslar."

İ ailesinin çiftliğine giden araba yoluna girip kardeşinin bahsettiği toprak yola sapacağım. Farlarım yolu gösteriyor. Arabayı park ettikten sonra, eklemlerimi kırarak arabadan indim. Ahırın ışıkları yanıyordu. İçeride.

"Alo?" Bağırıyorum.

"Arka tarafta," diyor derin bir ses.

Kahkahalarına doğru ilerliyorum. Küçük bir ateş yakılmış ve beş adam etrafında oturuyor.

Brett ve Chris ayağa kalkıyor, her biri benimle kemik kıran bir tokalaşma daha yapıyor. "Easton, bunlar Beckett, Harrison Valentine ve Hayden Shaw. Onlar bizim en iyi arkadaşlarımızdan bazıları. Bu akşam küçük bir buluşma planladık ve senin de bize katılmak isteyeceğini düşündük," diyor Brett.

"Horseshoe Creek Çiftliği'nde kalıyorum," diyorum Beckett'a. Summer'ın bize kahvaltıda yüz krep yaptığında yeni evlendiklerinden bahsettiğini biliyorum.

"Ahh, evet." Gülümsüyor. "Harrison benim kardeşim ve B & B'nin arkasındaki eğitim tesisinde benimle birlikte çalışıyor. Hayden'ın bir noktada kız kardeşimle evlenmesi gerekiyordu, ama hala bunun gerçekleşmesini bekliyoruz."

"Bugün Lexi'yle birlikte kitapçıdaydın, değil mi?" Hayden soruyor.

"Evet," diyorum ve bana bir koltuk ve bir şişe kaçak içki teklif ediyorlar. Gülmekten kendimi alamıyorum. Eminim Lexi'nin beklediği bu değildi.

Harrison şişeyi işaret ediyor. "O şeye dikkat . Çok fazla içersen araba kullanamazsın."

"Not edildi," diyorum ve Hayden'a uzatıyorum.

Ahırın içinden başka bir adam girer. "Hey," diyor. "Bu Cash.

Veteriner. Kliniği işletiyor," diyor Brett.

"Ah, evet." Başımı salladım, ayağa kalktım ve onu selamladım. "Ben Easton. Lexi'yle çıkıyorum."

"Oh evet. Arabanı B & 'de gördüm. Güzel sürüş."

"Teşekkürler," dedim ona.

Chris dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Peki, sen ne iş yapıyorsun?"

Şimdi *keşke* içki içseydim diyorum, çünkü soruyorlarsa beni araştırmamışlar demektir ki bu iyi ya da kötü bir şey olabilir. "Elmas satış işindeyim."

"Lanet olsun," diye tıslar Harrison. "Onların kız kardeşiyle evlenmek istediğine emin misin?"

Aralarından seçim yapabileceğiniz birkaç tane var."

Beckett ona pis bir bakış atıyor. Kovboy şapkaları ve Wrangler'lar bir kültür şoku olsa da kendimi onlarla düzenli olarak takılırken görebiliyorum.

"Halletmemiz gereken bazı işler var," diyor Chris, iki boks eldiveni seti.

"Bunu yapmak istemezsin," diye açıklıyorum, on yıl boyunca bir profesyonelden eğitim aldığımı bilerek. Bu hiç adil değil.

Harrison ellerini birbirine vurur. "Evet, öyle. Yine de onları pataklamayı izlemek için sabırsızlanıyorum. Egolarını gerçeğe dönüştürmeye ihtiyaçları var. Easton'a 100 dolar yatırdım," diyor ve cüzdanından para çıkarıp bacağına sıkıştırıyor.

Beckett başını sallar. "Hogties ve tehditler çok daha iyi çalışıyor." Chris bana fazladan eldivenleri uzatırken Brett, "Bu dostça bir antrenman," diyor.

Ceketimi ve saatimi çıkarıyorum, ellerimi eldivenlerin içine sokmadan önce bileklerimi ve boynumu sarıyorum.

Başımı çevirdiğimde, sicimle çevrilmiş geniş alanı fark ediyorum.

Yapacağım son şey bundan vazgeçmek olacak.

Eğer izin almak için kardeşleriyle kavga etmem gerekiyorsa, o zaman gidelim. Alana doğru ilerliyoruz ve Chris eldivenlerini birbirine vuruyor. "Kurallar?" diye sordum.

Bir yumruk attı, ama ben kolayca savuşturdum.

"Çük çekmek yok. Geri kalan her şey serbest. Birimiz diğeri ni düşürdüğünde ya da bayılttığı nda oyun biter."

"Sokak kuralları o zaman?" Yumruğunu tekrar ileri atıp ıskalayınca soruyorum. "Küçük kız kardeşimi mi beceriyorsun?" diye hırılıyor ve iş te o zaman

Gözlerinin ardındaki öfke.

"Henüz değil," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bu sefer, duygularını koluna takarak bana doğru koşuyor. Yumruk ları havada uçuş uyor ama ben iki adım atarak onun özensiz saldırısından kaç ıyorum. Lexi'nin endişelenmiş olması komikti.

"Onunla evlenme konusunda ciddi yim," diye açıkl ıyorum.

Eldivenlerini çıkarıp yere atıyor. Yumruk ları tekrar yerine kalk ıyor.

"Sokak kuralları," diye onaylıyor, göğ sü inip kalk ıyor.

Ben de kendiminkini çıkardım. "Bunu hemen şimdi durdurabiliriz. Ciddiyim." "Bakın, çok korkmuş," diye övünüyor Chris.

"Değ ilim," diyorum, baş ımı sallarken ses tonum eş it.

Bütün çocuklar derme çatma arenamız ın etraf ını sardı. Brett'e bakıyorum ve o omuz silkiyor.

Tam baş ka bir şey söyleyecekken Chris'in yumruğ u öne doğru fırladı. Hızla bir adım atıyorum ve yumruğ um çenesine çarpıyor. Kafası omuzlarının üzerinde geriye sıçradı ve bocaladı.

"Sadece aşağı in,"
diyorum. "Siktir git, tatlı
çocuk."

Parmak eklemlerimi patlatıyorum, yüzümü koruyorum ve ayaklarım ın üzerinde hafif duruyorum. Onu inceliyor, izliyor ve bir sonraki hamlesini tahmin ediyorum. Sahte bir sağ yumruk atıyorum ve bir sol kroşe savuruyorum.

Bir profesyonelin dayanamayacağı bir darbe indirdiğimde Hayden, "Kahretsin," diye fısıldıyor.

Chris dengesini kaybedip yere çakılana kadar geriye doğru tökezler.

Cash iyi olduğ undan emin olmak için yanına koş ar.

"Eğ er kız kardeşime zarar verirsen," diyor, ben ona bakarken kan tükürüyor. "Eğ er yaparsam beni becermen için sana izin vereceğ im," diyorum.

Beckett Brett'i ileri itiyor. "Onunla dövüş me sırası sende."

Brett baş ını sallar. "Böyle iyiyim. Ama sana bir sorum var Easton."

Ben şişmiş parmak eklemlerime bakarken o önümde duruyor, kas yığını.

"Ne istersen."

"Neden Alexis?"

Gözlerine bakıyorum. "Çünkü ona aşığım."

Yüzünü bir sırtıma kaplıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Doğru cevap."

Chris inliyor ve onu yukarı çekmek için elimi uzatıyorum. Yüzüme doğru gideceğini düşündüm ama onun yerine beni kucakladı.

"Ona iyi davran." "Sana

söz veriyorum."

Cash bana kaçak içkiyi uzatıyor ben de ateşin başında otururken bir yudum alıp içkiyi uzatıyorum. Valentine ve çiftlikteki işleri hakkında konuşuyorlar ve hatta sevgilileri hakkında sohbet ediyorlar.

Saatimin hâlâ cebimde olduğunu fark edip çıkardım ve taktım. Saat ancak dokuz buçuğu geçiyordu.

"Geri dönsem iyi olacak," diyorum ayağa kalkarken.

"Artık bizden birisin," diyor Brett ve ben de grubun etrafında dolaşıp güçlü bir şekilde sarılıyorum. "Bunu mahvetme."

Ahırdan Mustang'e doğru yürürken el sallayarak ona "Plan yapma," diyorum.

Pencereler kapalı bir şekilde B & B'ye geri döndüm.

İçeri girer girmez Alexis'i bulmak için üst kata çıktım ama odamız boştu. Ben de evin içinde dolaşıp aramaya başladım.

Remi ayaklarını tezgâha vurarak, "Nerede olduğunu biliyorum," diyor.

Bir kitap okuyor ama başlığını tam olarak çıkaramıyorum.

"Nerede?"

Kitabı yere bırakıyor. "B & B'nin arkasına giden bir patika var. Tek patikayı sonuna kadar takip et ve bir açıklığa varacaksın. Onu orada bulacaksın."

Gülümsüyorum. "Yalnız mı?"

"Klonun ve arkadaşın akşam yemeği için şehre

gittiler." "Nasıl?"

Gülümsüyor ve cebinden bir tomar para çıkarıyor. "Onlara arabamı kiraladım."

"Peki sen ne ?" "Bir

Mustang GT."

Güldüm. "Bu bir hataydı."

"Neden?" diye soruyor ben arka kapıya doğru
yürürken. "Ağabeyim arabanın canına okuyacak."

Çenesi sıkıştı. "Yapmayacağına dair ona söz verdirdim."

"Ona güvenmek ilk hatanızdı. İkincisi ise ondan daha fazla ücret almamaktı."

Ağzı bir çizgiye dönüşüyor. "Onun kışını tekmeleyebilirim."

"Bence gitmelisin." Başımı salladım ve Lexi'yi bulmak için dışarı çıktım.

I battaniyenin üzerine uzanmış, gece gökyüzünü dolduran milyarlarca yıldız bakıyorum. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve döndüğümde bir figürün bana doğru geldiğini görüyorum.

ama bu yürüyüşü biliyorum.

"Easton?" Fısıldıyorum ve o da battaniyenin kenarında durup bana bakıyor. "Kardeşlerimden sağ kurtuldun."

"Yaptım," diyor. "Ancak Chris beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir." Başımı sallıyorum. "Ne?"

Yanıma oturdu. Kamp ateşi ve alkol kokusu parfümüne karışıyor. "Onlara dövüşmek istemediğimi söyledim. Israr ettiler."

"Yaralanmadın mı?"

"Parmak eklemlerim dışında. On yıldan fazla profesyonel boks yaptım. Bunun adil bir dövüş olmadığını anlattım. Şiddet hiçbir zaman çözüm değildir ama eğer *sizin* için, *bizim* için dövüşüyorsam... bana başka seçenek bırakmadılar."

Gülmekten geri çekiliyorum. "Bu *çok* iyi. Yıllardır onlara çıktığım insanları tehdit etmeyi bırakmaları gerektiğini, bir gün kızlarına tekneyi yiyeceklerini söylüyorum. Kardeşlerime *bunu söylemek* için sabırsızlanıyorum."

Easton arkasına yaslanıp benimle birlikte yıldızlara bakıyor. Elini elime alıyorum ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

Başını bana doğru çevirdi. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Hafif bir rüzgar esiyor. Ateş böcekleri uzaklarda dans ederken yıldız denizinin altında büyümlü bir hava var. Midemdeki kelebeklerin çırpınışlarına bir cırcır böceği orkestrası eşlik ediyor.

Gülümsüyorum, gözlerimi yukarı kaldırıyorum, elmas gökyüzünde parıldayan yaz takımyıldızlarını hatırlıyorum. "Babam bana hep kaybolursam yıldızların bana yol göstereceğini söylerdi." Yukarı bakıyorum. "Polaris."

"Gerçek kuzey," diyor.

"Kolundaki ve omzundaki pusula ve yıldız alanı gibi," diyorum ona. "Tabii ki dikkat ettin." Gülümsüyor, başparmağını Benim.

"Neden o dövme?"

"Benim gerçek kuzeyim sezgilerimdir. O beni her zaman gitmem gereken yöne götürür. Hayatımda ne olursa olsun, hiç kimse bunu benden alamaz. Servetim ve şirketteki pozisyonum yok olabilir ama ben her zaman ben olacağım. Bu yüzden korkmuyorum, çünkü hepsini kaybetsem bile geri alacağım."

"Kaybetmeyeceksin," diye

onaylıyorum. "Kimse ne bilmiyor."

"Elimizdeki tek şey şu an," diye fısıldıyorum.

"Seninleyken sadece *şu anı* yaşamak istiyorum Lexi. Yarını değil. Altı ay sonrasını değil. Gelecek yıl değil. Şu anda. Sahip olduğumuz tek şey bu. Gelecek garanti değil ve hayatınız bir anda değişebilir." Diğer parmaklarını şıklatıyor ve bu ses sessizlikte çınlıyor. "Sen bunun kanıtısın. İki hafta önce.. Şu anda burada seninle birlikte olacağımı asla tahmin edemezdim."

Olan biten her şeyi düşünüyorum. İki hafta önce Carlee'nin kanepesinde uyuyor, porselen tuvaletleri ovuyor ve seçmelerine katıldığım bir diziden geri çağrılmayı diliyordum. Şimdi ise bu adamla ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat ediyor, Horseshoe Creek Çiftliği'nde bir battaniyenin üzerine uzanmış yıldızları seyrediyorum.

"Bunu hiç böyle düşünmemiştim."

"Seni hiç tahmin etmemiştim," diyor ama biz yukarı bakarken sessiz bir konuşma gerçekleşiyor.

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ediyorum. "İki hafta önce bana nerede olacağımı sorsaydın, bunu asla tahmin edemezdim. Yani, anladım."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedik. Ayağa kalkıyorum ve Remi'nin buraya geleceğini söylediğimde bana verdiği Fireball şişesine uzanıyorum. Büyük bir yudum aldıktan sonra şişeyi Easton'a uzatıyorum.

Başını sallıyor. "Yine mi o saçmalık?"

Kahkahalarım kaçıyor. "Bana hiç yanlış yapmadı. Samanyolu gece yarısı yükselecek; ben de burada kalıp onu bekleyecektim. Eğer bana katılmak istersen," diyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Yeni yıla birlikte gireceğiz."

"On beşinci gün," diye fısıldıyorum kolumu başımın altına koyarak. "Peki, sabahki ayrılık mesajı hakkında?"

Easton yan dönüyor, dirseğinin üzerinde doğruluyor ve bana odaklanıyor. "Tam deneyimi yaşayabilmeniz için bir tane göndermemi ister misiniz?"

"Bu evliliğe *ihtiyacın* olmasaydı, kararın farklı olur muydu?" "Sen benim son çarem değilsin Lexi. Sen benim ilk tercihimsin. Sen benim ilk tercihimsin. evlenin ve bir yıl sonra boşanmayın."

Uzanıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Bu benim için güven demek."

"Bazen, zaman, biliyorsundur. Senin bekliyorum."

"Biliyorum." Ağzını kendime yaklaştırdım.

"Sana daha önce bir ömür boyu bekleyeceğimi söylemiştim. Ciddiydim."

Elleri saçlarımda geziniyor ve tadı nane ve kaçak içki gibi.

Dili benimkine masaj yaparken içimden bir inilti kaçıyor. Açgözlü ve çaresiziz.

"Kalbimi kırma," diyor ve bu bir yalvarmadan çok bir talep.

Dudaklarımı hafifçe onunkilere sürüyorum. "İstemiyorum. Ama kırık insanlar insanları kırar. Bunu biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Kalbini parça parça yapıştıracığım." Yüzüme bakarken başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bu benim için gerçek."

"Bu benim için de gerçek," diyorum, sadece ikimizin olduğunu bilerek. Kamera yok, arkadaş yok, aile yok, sadece ikimiz, yalnızız. Ve böyle biz olduğumuzda, çizgiler bulanıklaşıyor. "Lütfen bana prezervatif getirdiğini söyle," diyorum.

Alnı benimkine yaslanıyor. "*Siktir*."

Dudaklarına karşı gülüyorum ve kalçalarımı kaldırıp arka cebimden bir tane çıkarıyorum. Bana bok yiyen bir sırtışla bakıyor.

,"" diyorum.

Ağızlarımız birbirine yaklaşıyor ve ellerimi siyah tişörtünün üzerinde gezdirip başının üzerine kaldırıyorum.

"Ya da küstahça," diye mırıldanıyor.

"Beni inkâr edemezsin," diyorum onu sırt üstü yatırırken, güçlü çenesini ve boynunu öperken, dövmeli teninde bugünün tuzlu terini tadarken.

"Haklısın," diye itiraf ediyor boğuk bir nefesle, ben kaslı karnından aşağı inmeye devam ederken.

Kot pantolonunun düğmesine uzanıp fermuarını açarken dudaklarıma seksi bir sırtıma değiyor. Malzemeye karşı şişkinleşiyor ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyor.

Gözleriyle buluşuyorum, beni yoğun bir şekilde izlerken dikkatinin her saniyesini yakalıyorum.

"Sen tam bir başyapıtsın," diyor, eli çenemde.

Başparmağı alt dudağıma değiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"O zaman birlikte bir koleksiyon olacağız." Parmaklarımı kot pantolonunun içine sokup aşağı çekiyorum. Prezervatifi yırtıp açtıktan sonra yavaşça kılıfına sokuyorum ve yan tarafa doğru uzanan kalın damarı hayranlıkla seyrediyorum. "Mmm. Ekstra büyük iyi bir tahmindir."

Ben umutsuzca kot pantolonumu ve külotumu çıkarırken kaşlarını kaldırıyor. Easton tişörtümü çıkarmama yardım ediyor, ben de arkama uzanıp sütyenimi çıkarıyorum. Henüz içeri girmesine izin vermeyerek ona sarılıyorum. Ben yüzünü tutarken o dik oturuyor.

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diye fısıldıyorum, gözlerine bakıyorum, buradan sonra sadece ileriye doğru hareket olduğunu biliyorum.

"Kontrol sende Lexi," diyor. "En başından beri öyleydin."

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Söz vermiyorum."

"Sadece şans," diye onaylıyor.

İkimizin de aynı şeyi aradığını fark ediyorum, bir şans. Gözlerimi kapatıyorum, yavaşça ona doğru yaklaşıyorum. Parmaklarımı dağınık saçlarının arasından geçirirken kalçalarımı kavırıyor, dünyalarımız birbirine çarparken onu öpüyorum. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi içimi tamamen doldurduğunda bir iç çekiyorum.

Birbirimize bağlı kalıyoruz, birkaç düzensiz nefes verirken vücudumun onun ne kadar büyük olduğuna alışmasına izin veriyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, ben kalçalarımı hafifçe sallarken güçlü avuçlarıyla kıcımlı avuçluyor.

"Böyle hissetmemem gerekiyordu," diye fısıldıyorum, sanki Eros kalbime bir ok saplamış gibi hissediyorum. Seks hiç olmamıştı; hayır, bu bir

Daha derin bir bağ, açıklayamadığım bir şey.

"Belki de öyledir," diyor umutsuzca.

Easton kollarını bana doluyor ve dudaklarıyla köprücük kemiğimin izini sürerek göğüslerimin arasını emiyor ve öpüyor.

Pantolonum boşluğu dolduruyor ve ağzına doğru iç çekiyorum. Öpüşmelerimiz muhtaç ve ben onu ucundan dibine kadar alıp sırtına doğru iterken bana karşı hırlıyor. İçimde kalın ve sert ve eğer bu açgözlü yolda devam edersek, taşacağım ve kendimi bu adamla kaybedeceğim.

Hiç kimseyle bu şekilde hissetmemiştim ve şimdiden bu kadar iyi olması beni korkutuyor. Mükemmel zevk.

Olabildiğince yakın olduğumuzda vücudumun her santimi onun için ağrıyor. Neredeyse daha fazlası için yalvarıyorum. Başparmağı muhtaç klitorisime sürtünüyor ve bir inilti serbest kalırken gözlerim sıkılıyor. Ellerim göğsünde, hızımı artırıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, kaslarım titriyor.

"İhtiyacın olanı al," diye ısrar ediyor, başparmaklarını kalça kemiklerime bastırarak daha fazla sürtünme yaratıyor ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha derine inmesine izin veriyor.

Ağzını yakalamak için üzerine çıkıyorum.

"Daha fazlasını istiyorum," diye yalvarıyorum, zaten tamamen doymuşum ama doyamıyorum.

Dişleriyle alt dudağımı çekiştirirken dudaklarında sinsî bir sırıtış belirliyor. "Uzan."

"Mmm," diyorum, beni sırtüstü yatırıp çekerken, sikinin ucuyla bana sataşırken. Gülümseyerek ona bakıyorum. "Bu gerçek mi?"

"Umarım öyledir." Yavaşça içime kayıyor ve onu daha fazla alabilmek için kalçalarımı yeniden ayarlamama izin veriyor.

"İyi misin?" diye soruyor kulağıma.

Boynumun yumuşaklığını öperken ona "Bir itirafta bulunacağım," diyorum.

"Benden başka hiç kimse beni bu hale getiremedi..." Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gözlerini bana dikeyyor. "Bu gece bitiyor," diye onaylıyor ve göğüslerimin arasından, göbek deliğimin üstünden ve altından, amıma ön sıradan oturana kadar öpücükler gönderiyor.

Dirseklerimin üzerine çıkıyorum.

"*Easton*," diye fısıldıyorum, adı sessiz gecede bir dua gibi, daha önce hiçbir erkeğin benimle yatmadığını biliyorum, ama o tereddüt etmiyor. Bunu en az benim kadar istiyor.

Sıcak ağız klitorisimin üzerinde, dili sinir demetinde gezinirken emiyor. Nefesim kesiliyor, beni son yemeğiymişim gibi yutarken sırtüstü düşüyorum. Uyluklarımın arasında kalan sakalları devam ederken beni çılgına çeviriyor.

İçimden heyecan verici bir uğultu geçiyor ve bir parmağını içeri kaydırırken ona karşı sallanmaktan kendimi alamıyorum. Kelimeler... Var olduklarını biliyorum ama orgazm yavaş yavaş gelişirken tek bir kelime bile edemiyorum.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, amıma gülümserken onun için neredeyse bir su birikintisi içindeyim. "Tadını çıkar sevgilim," diye fısıldıyor, iç uyluğumu öperken.

Ne kadar yakın olduğumu bilerek derin bir nefes aldım. Dirseklerimin üzerine oturdum. "Çok yaklaştım."

Mükemmel dudaklarını bir sırtıma karşılıyor. "Kenara çekilmeyi sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

Boşalmak için nefes nefese kaldığımda ağızım açık kalıyor. "Sen bir pisliksin."

"Biliyorum," diyor, karşı bacağını öpüyor, sıcak diliyle şişmiş klitorisime rastgele bir alay veriyor.

Uzanıp saçlarını ellerimin arasına alıyorum, bu adamın beni içten dışa doğru döndürdüğünü biliyorum.

Beni unutturmak için dalga geçerken buna ne kadar dayanabileceğimi biliyorum.

Çok yakınım ve sanırım üzerime üflerse boşalabilirim. "Mmm, ne kadar yakın olduğunu tadabiliyorum," diyor dilini kaydırarak İçimde.

"Aman Tanrım," diyorum, tüm vücudum titriyor.

"Bunu , değil mi?" Easton mırıldanıyor.

"Evet," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum, yumruklarımla battaniyeyi kavrarken göğüslerim yükselip alçalıyor. "Beni delirtiyorsun."

"Nasıl hissediyorsun?"

Ona şeytani bir gülümseme veriyorum. "İntikam çok *kötü* olacak."

"Bunu dört gözle bekliyorum, benim küçük kalp kırıcım," diyor, dili klitorisime geri dönüyor, birkaç saniyede bir fiske vuruyor.

O kadar yakınım ki kalbim göğsümden fırlayabilir. Bacaklarımın arasına gömülmüş bu güzel adamla pamuk ipliğine bağlıyken her kasım geriliyor.

"Beni yalvartmayın," diye zar zor söyleyebildim.

"İyi bir kız yapardı."

Gözlerine bakıyorum, teslim olmaya tamamen istekliyim. "*Şimdi*."

"Sapkınlığın dibine vurmuşsun," diyor, ellerini kığımın altından geçirip beni ağzına götürüyor ve amımdan klitorisime kadar yalıyor.

Beş saniye sonra orgazm içime çöküyor ve atıyorum, sesim çevredeki ağaçlarda yankılanıyor.

Easton kollarını başımın iki yanına koyarak aramda pozisyon alıyor.

"Sana her şeyden çok ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Bir daha söyle," , öpüşürken bana biraz daha veriyor.

Ben.

Hareketi yavaşladıkça, daha yoğun hale geldikçe kendimi onun üzerinde tadıyorum. Açıyorum

Kalçalarımı olabildiğince açıyorum.

"*Sana her şeyden çok ihtiyacım var*," diye tekrarlıyorum, vücudumdaki her hücreyle bunu kastederek. "*Benim gerçeğim*."

Easton bana her santimini veriyor ve içimin derinliklerine gömülmüş, sanki oraya aitmiş ve sadece oraya aitmiş gibi hissettirmesine bayılıyorum.

Hep böyle mi olması gerekiyordu?

"Ben de aynısını hissediyorum," diye fısıldıyor. "Sana bağımlıyım."

Parmaklarımı dağınık saçlarının arasından geçiriyorum ve başının arkasında, gökyüzünde bir meteor eteği görüyorum.

Nefesim kesildi. "Kayan yıldız."

Easton bana dönmeden önce omzunun üzerinden bakıyor sonunu yakalıyor.

"Bir dilek tut," dedim.

"Çoktan yaptım," diyor, içime daha derin giriyor ve ben imkânsız olan başka bir orgazmın geliştiğini hissediyorum.

CO

EASTON

Aynı gün

Lexi'nin ağız açık kalıyor ve içinden derin, gırtlaktan gelen inilti gözlerini kapatıyor.

Ağızla kulağının kabuğunda iz bırakıyorum. "Benim sapkın kızım yine gelecek mi?"

"Evet," diye fısıldıyor nefes nefese. Vücudu gerildiği için zar zor duyuluyor. "Çok iyi hissediyorsun."

"Mmm. Sen benimsin." Kulak memesini emiyorum, içine daha sert pompalıyorum

Onu.

Altına kaçırıyor ve kendini bırakırken sırtı yerden . Orgazm İçinden bir şeyler kopuyor ve amı etrafımda o kadar daralıyor ki neredeyse yıldızları göreceğim.

İçine girdiğimde göğsünden bir hırıltı yükseliyor. Dudaklarını yakaladığımda çok yaklaşmışım, bu yüzden hızımı yavaşlatıyorum. Orgazmın kontrolü ele almasına izin vererek kendimi derinlere gömerken gözlerim kapanıyor. Lexi'yle birlikte hiçbir şey ve her şeyim ve onun gitmesine nasıl izin verebileceğimi bilmiyorum. Sırt üstü dönüyorum ve onu kendime çekiyorum, başını göğsüme yaslarırken saçlarını öpüyorum. Nefes alış verişlerimiz düzensiz ve kalplerimiz hızla atıyor.

Prezervatifi çıkarmak için çekiyorum ve orada olmadığını fark ediyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum, hayal görmediğimden emin olmak için.

Alexis kapüşonlu gözlerle doğruluyor. "Ne oldu?"

"Prezervatif." Başımı sallıyorum.

"Nerede o?"

Aletimdeki lastik halkayı çıkarıyorum. Alt yarısı eksikti. "Oh," diye fısıldar, iki ile ikiyi bir araya getirir. "Ben doğumda değilim

Kontrol, Easton. Olmak için bir nedenim yoktu, ama sanırım iyi olacak. Hamile kalamıyorum; daha önce denedim. Yıllarca. Ve aldatıldıktan sonra her türlü cinsel yolla bulaşan hastalık için test ."

"Çok üzgünüm, sevgilim."

Ayağa kalkıyor ve battaniyenin üzerindeki kırık prezervatifi ortaya çıkarıyor. Lexi giyiniyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Önüne geçip yanaklarını tutuyorum, üzgün olduğunu fark ediyorum. "Bebeğim, seninle bana bir varis vermek için evlenmiyorum. Bu umurumda değil." Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, gömleğini sıyrıyorum ve karnını öpüyorum. "Sen *mükemmelsin*, olduğun gibi."

Kollarını başıma doluyor, terli teninin tatlılığını içime çekerken beni kendine doğru bastırıyor. Parmakları saçlarımda dönüyor.

"Doğru kişiden çocuk istediğini söylemiştin," diye mırıldandı. "Bu kafamın içinde tekrarlanıyor."

"O zaman geldiğinde, bunun yolları var. Ama bunun seni daha az istememe neden olacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Bu benim için *hiçbir şeyi* değiştirmez." durmak için yere eğildi. "Söz veriyor musun?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden, elimi boynunun arkasına kaydırıyorum ve onu bir öpücük için kendime çekiyorum. "Ham gerçekler, Lexi."

"Tamam," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarımda üzerinde gezdirerek. Öpücük derinleşirken parmakları yanağıma bastırıyor. "Seni hak etmiyorum."

"İşte burada yanılıyorsun," diyorum burnumu onunkine dayayarak.

Telefonu battaniyenin üzerinde vızıldıyor ve yan taraftaki düğmeye basıyor. "Gece yarısı için kurduğum alarm. On beşinci günün kutlu olsun."

Ayağa kalktığımızda kıkırdıyorum.

Lexi yukarı bakar ve işaret eder. "Samanyolu."

Elimi arka cebine sokup onu kendime doğru çekiyorum. "İnanılmaz. Sanırım yıldızların altında sevişmeyi yapılacaklar listemizden çıkarabiliriz." Sırıttıyorum.

Nefesi kesildi. "Oh, haklısın. Ama yerine bir başkasını koymamız gerekebilir."

"Kahretsin, bu kulağa hoş geliyor. Aklında ne var?"

"Ofisin."

Başımı salladım. "Belanı arıyorsun."

Kollarını bana doladı. "Onu çoktan buldum."

Samanyolu yükseklerle çıktığında, ateş böcekleri etrafımızı sararken şişmiş dudaklar ve yüzümüzde gülümsemelerle B & B'ye geri dönüyoruz.

"Yani, resmi olarak on beşinci gün ve sen savaşçı bir prenses gibi hayatta kaldın.

Ancak yine de sorumun cevabına ihtiyacım var. Aşka karşı mısınız?"

Sırıtarak bana baktı. "Seninle tanışana kadar öyleydim."

Otuz dakika sonra, B & B'nin arka verandasına adım atıyoruz. "Bu utanç yürüyüşü mü?" Weston soruyor, Brody ile karanlıkta otururken onun yanında.

Lexi'nin eline uzanıp onu kapıya doğru götürürken, "Kibarca siktir git," diye çıkışıyorum.

Weston, "Kardeşinin ağzını burnunu kırdığını duydum," deyince Brody kıkırdadı. "Lokantada bu konuda sorgulandım."

Lexi'ye dönüyorum. "Haberin kasabada hızla yayılması konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Sabaha kadar herkes öğrenmiş olacak."

"Lanet olası suratına yumruk yemediğin için teşekkürler. Senin yüzünden gözümü morartmak zorunda kaldığım son sefer için bana hâlâ borçlusun," diyor Weston.

Lexi ona doğru yürür, Fireball şişesini verir ve omzunu . "Gerçekten birileriyle yatmalısın," diyor.

"anasını. Bu bir yanık mıydı?" Weston kahkahalar atarak sorar.

Kapıyı açıyorum ve kadını yukarı çıkarıyorum. Odamıza girdiğimizde kapıyı kilitliyorum. Gömleğini çabucak çıkardıktan sonra omzunu öpüyorum. "Benimle duş al."

"Çok isterim," diye fısıldıyor, ellerime bakarak. Parmakları morarmış parmak eklemlerimi okşuyor. "Senin var olduğuna inanamıyorum."

"Sana her baktığımda aynı şeyi düşünüyorum."

Onu odamızın içindeki banyoya götürüyorum ve soyunmasını bitiriyorum. Duşa girmesine yardım ederken parmaklarım onun çıplak vücudunu ezberliyor. Ona katılıyorum, sabunu alıp her güzel santimini yıkamak için zaman ayırırken sıcak akıntının altında durmasına izin veriyorum.

"Easton," diyor usulca, ben şampuanı kafa derisine masaj yaparak yedirirken gözleri kapalı. "Aşık olursam ne olur?"

Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti beliriyor.

"Kiminle?" "*Seninle*," diye fısıldıyor, dudaklarını şakacı

bir şekilde büzerek.

Başını tekrar suyun altına sokup kafa derisindeki sabunu temizliyorum. "Ne zaman olacağını söyle, oradan devam ederiz."

"Ne zaman dedin?"

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. "Yaptım. Seni bekliyorum."

Doğum günü geri sayımı: 31 gün

Onunla tanıştığımdan beri: 15

gün Şirket devri: 38 gün

I Lexi'nin sıcak ağzında ve sıcak elinde sikimi uyandırmak.

"Rüya görüyorum," diye fısıldıyorum, sert ve azgın bir şekilde, çarşafı kaldırıp yeşil gözleriyle buluşurken.

Taşaklarımın dibinden başlayarak, dilini ucunda döndürmeden önce şaftımı yalıyor ve ön spermi yalayarak uzaklaştırıyor. "Sen başlattın."

Gülüyorum. "Hayır, gülmedim."

"Sen yaptın. Sikini kıcıma bastırdın ve beni uyandırdın." Elini etrafıma sarıyor, ağzı beni emerken okşuyor.

"Siktir," diye homurdanarak fısıldıyorum.

Güneşin erken doğuşu odayı zar zor aydınlatıyor ama bu yeterli. Lexi acımasız, yavaşlamadan önce hızını artırıyor. Toplarım sıkılaşıyor ve beni çok iyi çalıştırmaya devam ederken daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum. Beni boğazına kadar almaya çalışırken battaniyeleri üstümüzden atıyorum. Parmakları kalçalarıma giriyor ve kaslarım geriliyor.

"Lexi," diyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, dudaklarını sikimle birleştiriyor ve bu görülmeye değer bir şey. "Seni tatmak istiyorum."

Ağzının içine boşalırken yumruklarımla çarşafı kavırıyorum. Beni içiyor, her damlayı yutuyor, sonra parmağını ucumda gezdiriyor, hiçbirimi ziyan etmiyor.

"Sanırım ben de bağımlıyım."

Sırıtırıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve göğsüme yaslanmasına izin veriyorum. "Benim ."

"Bunu yapan tek erkeğin sen olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Sonuncu olacağımı bilmek de hoşuma gidiyor." "Çok ukalasın," diyor.

Bileğini tutuyorum, dudaklarını öpebilmek için onu nazıkçe kendime doğru çekiyorum. "İnkâr et," diye meydan okuyorum ona. "İkimiz de biliyoruz ki çığ

Dur Lexi. Keyfine bak."

Yataktan aşağı kayıyorum, sırtüstü yatıyorum. *Benim* tişörtümü ve kâğıt inceliğinde bir külot giyiyor - tabii buna külot denebilirse. File ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyorlar.

Yüzüme oturuyor, misyoner tarzı, kalçaları başımın her iki yanında.

Külotu yana doğru sıyrıyorum ve ağzım tamamen klitorisine gelene kadar dilim amını parçalıyor. Ellerimle kıcını kavradığımda Lexi içime gömülüyor. Ona karşı mırıldanıyorum, benimle cinsel özgürlüğü bulması için onu cesaretlendiriyorum. Ağzı açık kalırken elleri saçlarımı çekiştiriyor. Ondan tiz inilti çıkarıyor ve ev çok sessiz olduğu için yankılanırsa şaşımam. Kıcını okşuyorum ve bana bakıyor, kontrolü kaybettiğini fark ediyor. Kontrolü kaybettik.

Dudağının kenarını ısıyor ve göğüs ucunu çimdikliyor. Bir inilti daha çıkarıyor ve elini ağzının üzerine koyup bana doğru sallanıyor. Hızımı yavaşlatıyorum, vücudunun beklentiyle nasıl titrediğine bakarak her an boşalacağını biliyorum. Neredeyse toza dönüşene kadar onu sınırda tutuyorum. İki parmağımı ıslak amının derinliklerine kaydırarak klitorisine karşı savaş açıyorum. Birkaç dakika sonra kendini ağzımda kaybediyor.

"Easton," diye bağırıyor ve yüzümü sikerken, orgazmını tamamen yaşarken amına karşı gülüyorum.

Yatakta yanıma düşüyor ve ikimiz de yüksekliğimizden inene kadar birbirimizin kollarında kalıyoruz.

Alnından öperim. "Kahvaltıda bana katılmak ister misin?" diye soruyorum. "Çok isterim," diyor ama hareket etmiyoruz.

Birbirimize sarıldığımızda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama saymıyorum.

"Harika. Yarın belediye başkanıyla yapacağımız toplantı için oyun planımızı konuşmamız gerekiyor," diyorum ve alnından öpüyorum.

"Benim için çok iyisin," diyor gözlerinde ateşle ve burnunun ucunu öpüyorum.

Giyindikten sonra aşağıya iniyoruz ve Weston'ı oturma odasında, kapağında uzun boynuz olan bir dergi okurken buluyoruz.

"Şimdi, *bu* utanç yürüyüşü."

"Kim utanıyor?" Lexi bana döndü. "Sen utanıyor musun?"

Mustang'ın anahtarlarını parmağımın etrafında döndürerek "Siktir et, hayır," diyorum. "Daha sonra dön."

Verandaya çıktığımızda Lexi'yle birlikte merdivenleri çıkıyoruz. "Sen sürmek ister misin?"

"Kalbimin , değil mi?" diye şakacı bir şekilde anahtarları elimden alırken soruyor.

Şoför kapısını açtım. "Bunu biliyorsun."

Küçük lokantaya doğru ilerliyoruz ve içeri girdiğimizde gri saçlı bir kadın bizi kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Yine mi geldin? Son on iki saat içinde seni kaç kez gördüğüme bakılırsa buranın müdavimi olacaksın gibi görünüyor."

Pencere kenarındaki bir masaya oturduğumuzda Lexi

kıkırdıyor. "Kahve, sade mi?" diye soruyor garson.

"Evet, bu harika olur," diyorum sırtarak ve sonra yanımda oturan Lexi'ye dönüyorum.

"Ben de aynısını alacağım," diyor.

Yalnız kaldığımızda menüyü incelerken gülüyor ama eminim ezberlemiştir.

"Bana nasıl davrandığını düşünürsek, Weston'ın dün gece buradaki herkesle ne kadar flört ettiğini bilemeyiz."

"Bazen bunun avantajları oluyor," diyorum ona. "Mesela iş etkinliklerindeyken ortadan kayboluyorum."

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye soruyor.

"Sadece bir rol yapabilirim," diyorum ama o bunu zaten biliyor.

C1

LEXI

Yeen gün Easton ve ben tüm günü belediye binasında geçirdik ve Belediye Başkanı Martinez ile Easton'ın Valentine'a bağışlayacağı iki milyon dolar hakkında konuştuk. Bu paranın bir kısmının tarihi kütüphanenin onarımı, lise futbol stadyumunun yenilenmesi ve Parkta yeni bir tiyatro. Hepsi de insani deneyimlerin yaşanabileceği yerler. Oradan ayrılırken, Easton'a bakmaktan kendimi alamadım. Nasıl yürüyor, konuşması ve kendini sunması etkileyiciydi. Onun iş adamı gibi davranmasını deneyimlemek çok seksiydi. Genel olarak insanları ne kadar önemsediğini tam olarak anladığımı sanmıyorum.

Duştan çıktıktan sonra ayak bileği botlarımı, şort haline getirdiğim kot pantolonumu ve siyah atletimi giyiyorum. Saçlarımı dzleştirdim ve makyajımı kırmızı bir dudakla tamamladım. Banyodan ıktığımda Easton donup kalıyor; gözleri bir aşağı bir yukarı kayıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor, sırtarak.

"Hazır mısın?" Ona doğru ilerleyerek sordum.

Gözlerim polo tişört ve kot pantolonun üzerinde kayıyor. Yaramaz, iyi ve doğru olan her şeyin bir karışımı.

Ondan bu kadar etkilenmek nasıl mümkün olabilir?

Easton beni kendine doğru çekiyor. "İnanılmaz kokuyorsun," diye fısıldıyor boynuma sokularak. Kafa derime masaj yaparken parmakları saçlarımda geziniyor.

Gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor. "Sen de yle."

Bir adım geri çekiliyor, ellerini hafifçe dirseklerimin üzerinde tutarak bir kez daha bakıyor. "Bu gece bunu mu giyiyorsun?"

"Evet," diyorum, arkamı dönüp ona önümü ve arkamı gösteriyorum, bu kot pantolonun kısa olduğunu biliyorum. Cepleri kalçalarımı örten kumaştan daha uzun.

"Ya kimsenin senin ne kadar muhteşem olduğunu görmesini istemiyorsam?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "*Çok* kıskanç bir adam olduğum konusunda seni zaten Lexi."

Ellerimi karnına koyup onu yatağa doğru itiyorum, sonra kucağına oturup üzerine çıkıyorum. Sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyor. Tamamen itaatkâr ya da beni öyle olduğuna inandırıyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Bu adam kimseye boyun eğmez, bana bile.

"Endişelenmene gerek yok," diyorum, altımda sertleştiğini hissederek. "Beni isteyen tek kişi sensin."

Ağızma karşı gülüyor, dudağımı çekiştiriyor ve emiyor. "Bu *saçmalığı* başkasına *anlat*. İstedğin herkese sahip olabilirsin. Eğer bir şey varsa, ben bunun kanıtıyım."

Üzerine eğildiğimde saçlarım onu çevreliyor. "İstedğin kişiye sahip olabilecek olan sensin."

"Gerçekten mi? O listede sen de var ?" diye kaşlarını çatarak soruyor, parmakları şortumun kemer halkalarına takılıyor.

Burnumu onunkine sürtüyorum, sonra kulağına gidiyorum.

"Belki." Sırıttıyor. "Mmhmm. Peki kimi istiyorsun?"

Telefonum banyo tezgahında çalıyor ve Easton'dan bir öpücük çalıp aceleyle telefona koşuyorum, onu yatakta yayılmış halde bırakıyorum. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ben Carlee'den gelen FaceTime aramasına cevap verirken oturuyor.

"Merhaba!" Gülümseyerek söylüyorum.

Aramasaydı, aramızda bir şeyler başlayabilir ve durmayabilirdi. Yine de, bu gece bu odadan çıkmazsak, üzölmeyeceğim. Easton'la vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

"Vay anasını." Ekranı yüzüne yaklaştırıyor. Başında bir havlu var ve şeker kalpli ev bornozunu giyiyor. "*Çok* seksi görünüyorsun!"

"Sarhoş musun sen?"

Elinde bir şişe şarap tutuyor. "Sürekli yanlış erkekleri istediğim ve çok hızlı aşık olduğum için vajinama gerçekten kızgıyım. "SENİ SEVİYORUM "ları kendine sakla lütfen."

Kahkaha . Evet, sarhoş.

"Özür dilerim," diyorum. "Ama aynı zamanda, bu çok komik."

"Bana iyi bir şey söyle. Lütfen senin aracılığınla yaşamama izin ver."

"Easton kardeşimin ağzını burnunu kırdı. Ve biz de bir ahır partisi." Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp bir adım geri çekiliyorum. "Bu kötü çocukları giyiyorum," diyorum, bacağımı kaldırıp ona bu yazın başlarında indirimde aldığım deri botlardan birini gösteriyorum.

"Bunlar bu *gece becerileceğim* botlar" diyor. "Ah adamım!" Easton yan odada kıkırdıyor.

Sanki bir fark yaratacakmış gibi telefonu ağzına yaklaştırıyor. "İşler nasıl?"

"İnanılmaz," diye fısıldıyorum. "Yarın şehre döndüğümde sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki. Bir şeyler planlayalım."

"Düğün gibi mi?" diye soruyor gülererek.

"Sus!" Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "*Belki.*"

Ciyaklıyor. "Aman Tanrım, Lexi. Aptalca bir aşk evresindesin."

"Şşşt," diyorum, parmağımı ağzımın üzerine koyuyorum, yanaklarım ısınıyor. "Bu kadar gürültü yapma."

"Bilmediğini mi sanıyorsun? Şu haline bak! Neredeyse parlıyorsun," diyor. "Aşk sana çok yakışıyor."

"Tamam, tamam, şimdi gitmeliyim," diyorum ona. Gerçekler çok ağır geliyor. "Yarın sana mesaj atarım."

"Kardeşine beni aramasını söyle."

"Hangisini?" Ben soruyorum.

"İkisi de."

Başımı sallarken aramayı sonlandırıyorum ve aynada kendime bakıyorum.

Kahretsin, o *haklı*. Parlıyorum.

"Bunların hiçbirini duymadın," diyorum, alan o kadar geniş olmadığı için beni hâlâ duyabildiğini bilerek.

"Neyi duymak?" diye soruyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, sorunuza geri dönelim." Bana döndü.

". İstedğim kişi sensin."

Gülümsüyor, duvara yaslanıyor ve pencereden ahıra doğru bakıyor. "Hazır olduğunda oraya gideriz."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayıp onun yanında duruyorum. Arabalar otlığı dolduruyor; tahmin etmem gerekirse Remi'nin partisinde en az elli kişi var.

Easton gülümsüyor. "Bence burada bir ev inşa etmeliyiz. Böylece istediğin zaman aileni ve arkadaşlarını ziyaret edebilirsin."

Gözlerine bakıyorum, bu adamın nasıl daha mükemmel olabileceğinden emin değilim. "Bu *inanılmaz* olurdu."

"Ve eğer boşanma belgelerini imzalamaya karar verirsen, sende kalabilir" diyor. "Benden sana bir hediye."

"Easton," diye fısıldıyorum, şu anda bunun, yani bizim için bir son kullanma tarihi olduğunu biliyorum. "Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz."

"Evet. Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor, saatine bakarak. Konunun aniden değiştiğini fark ediyorum. "Sanırım parti kırk beş dakika önce başladı."

Gülmekten kendimi alamıyorum. İnsanı şirket ofisinden çıkarabilirsin ama şirket ofisini insandan çıkaramazsın.

"Demek ki tam zamanında geldik. Şimdi gidip biraz boktan bira içelim ve gece boyunca dans edelim."

"Senin için yaptığım şeyler," diyor.

"*Bayılacaksın*," diyorum ona, elini tutup onu pansiyonun merdivenlerinden aşağı indiriyorum, böylece ahıra giden patikadan gidebiliyoruz.

Ona dönüp baktığımda kaşlarını kaldırdı. "Yalan tespit edilmedi."

C2

EASTON

*Doğum günü geri sayımı: Onunla
tanışalı 30 gün oldu: 16 gün
Şirket devralma: 37 gün*

W Evden ahıra giden patikadan gidiyoruz, böylece ikimizin de araba kullanma konusunda endişelenmesine gerek kalmıyor. Lexi parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Yoldan aşağı yürüyün.

"Önceden haber vermeliydik," diyor.

"Bunu sadece etrafta dolaşıp planladığımda yapıyorum," diyorum sırtarak ve o da gülüyor.

"Aynen öyle," diyor.

Başımı salladım. "Seninle ne yapacağım ben?" "Anlaşılan beni karın yapacaksın," diye takılıyor. "Aynen öyle."

"Er ya da geç, tamam mı?"

"Seninle yarın evlenirdim," diye itiraf ediyorum, her kelimesinde ciddi olarak. Sanırım nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"*Yakında*, yakında o zaman."

"Yirmi dokuz gün. Yani, evet."

Uzakta, ahır parlak bir şekilde aydınlatılmış ve her iki taraftan da ışık sızıyor. Yıldızlara bakarken sohbet ve kahkahalar yankılanıyor. Birisi diyor ki

Hoparlörden duyulmayan bir şey. Çok geçmeden, country müziği meraya yayılıyor. Partiye doğru ilerlerken ikimiz de tek kelime etmiyoruz ama etmemiz de gerekmiyor. Şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Kolumu omuzlarına doladığımda gülümseyerek "Hazır mısın?" diye soruyor.

Parmaklarını benimkilerle tamamen birleştiriyor ve onu öpmek için can atıyorum.

"Her zamanki gibi," diyorum ve büyük girişten içeri giriyoruz.

Bütün kafalar bize doğru dönüyor. Lexi bana bakıyor ve bizi doğum günü kızına doğru yönlendiriyor. Ses sisteminden country müzik yükselirken herkes bira dolu kırmızı bardaklarına dönüyor.

Yaklaştığımızda Lexi ona sarılıyor. "Doğum günün kutlu olsun. New York'a döndüğümde sana bir şey göndereceğim."

"Yapma. Sen yeterlisin," diyor Remi, ben kenarda dururken başını bana doğru sallayarak.

Gözlerim gülümseyen yüzlerle birlikte odada dolaşüyor. Çiftler dans ediyor, arkadaşlar sohbet ediyor ve herkes hayatı dolu dolu yaşıyor gibi görünüyor.

Birkaç dakika sonra ışıklar indiriliyor ve biri ortamı hazırlamak için renkli bir disko ışığı yakıyor. Deri ve taze saman gibi kokuyor. Köşede bir bira-pong masası var ve Lexi bizi oraya götürüyor.

Son top fincana batarken masadakilere "Sırada biz varız," der.

Beckett ve Harrison birbirlerine beşlik çakıyor.

Harrison bizi göstererek "İkiniz de batıyorsunuz" diye bağırıyor ve yanındaki kadını yakalayıp öpüyor.

"Karısı," diyor Lexi. "Bir araya gelmeleri çok zaman aldı."

"Genelde kolay olmaz." Gözlerine bakıyorum. *Bu kadar kolay.*

Beckett başını sallayarak, "Kıçını tekmeleyeceğim için şimdiden özür

dilerim," diyor. Lexi elindeki topa bana dönüyor ve topu benimkine vuruyor.

"Nasıl oynanır biliyor musun? Dirseğini masanın arkasında tut ve zıplama, bunu sadece sürtükler yapar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Pardon, kroket falan oynamakla meşgulsünüzdür diye düşünmüştüm." Sözcükleri ağzından tam olarak çıkaramadan homurdanıyor, bir top fırlatıyor ve fincana batırıyor.

"Ben daha çok poloyla ilgileniyordum," diye itiraf ediyorum.

"Biniyor musun?" Baş üstü bir atış yapar ve . "Evet." Ben

de benimkini yapıyorum.

Bana döndü. "Tamam, yani sen ." "Senin için," diyorum.

Altı kupa daha, sonra kazanacağız.

Tekrar fırlatıp ıskalarken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Ben kendiminkini atıyorum ama yeterli olmuyor.

Beckett ve Harrison kupalarımıza top atıyor ve onları tekrar fırlatıyor.

Lexi ve ben kırmızı plastiğe birlikte dokunup sıcak birayı içiyoruz.

Yüzünü buruşturuyor, ben de öyle.

"Berbattı," diye tıslıyor.

Beckett ve Harrison bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyorlar, ancak konuştukları şeylerden dolayı bunun oynadıkları ilk tur olmadığını hissediyorum. İki fincan hariç hepsini temizlediler.

Harrison, Beckett'a bir beşlik daha çakarak, "Kıçınızı kokutacağız," diyor.

Harrison topa vurduğunda ve top sonuncuya düştüğünde Lexi "Berbatsın," diyor. İstemeye istemeye içiyor, sanki daha kolay inmesine yardımcı oluyormuş gibi küçük bir kıpırdanma yapıyor. Ama öyle olmuyor.

"Boo-hoo," diye alay eder Beckett. "Kaybettin Lexi. Eminim bu acıtıyordur."

Gülüyor ve onları tersliyor. "Onlara karşı kaybetmekten *nefret ediyorum*."

Bunu yüzlerine vuruyorlar." "Kazanmadığın zaman çok tatlı oluyorsun,"

diyorum başparmağımı fırçalayarak

yanağına karşı. "İçki ister misin?"

"Sıcak, boktan bir biraysa

hayır."

Cebimden bir matara çıkarıp ona uzatıyorum.

"Hazırlıklı gelen erkekleri sevmek lazım."

Uzun bir içki alıp bana uzatıyor, ben de aynısını yapıyorum. Kenarda durup insanları izliyor, gençler gibi kafayı bulurken hiçbir şeye gülmüyoruz.

"Burada olmana sevindim," diye

fısıldıyor. "Ben de öyle," diyorum.

Elimi tutuyor, beni ahırın arkasına ve karanlık bir koridora doğru götürüyor.

Bir düğmeyi çevirdi. Küçük bir ofisin içindeyiz. Kapıyı kapattıktan sonra Lexi beni kapıya doğru itti.

Ellerimi ceplerine sokarken ağzı benimkinin üzerinde. Rüzgarda süzülen hızlı bir mermi gibiyiz. Onunla tanışmadan önce olduğum kişi artık yok.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor, onun için sert olan sıkımı avuçluyor.

Arkama uzanıp kapıyı kilitliyorum. Elimi şortunun ve külotunun içine sokuyorum, parmaklarım yarığından aşağı kayıyor.

"Zaten benim için çok ıslaksın," diye kulağına homurdanıyorum, klitorisine karşı daireler çiziyorum.

"Ayrılmadan önce seni istedim," diye itiraf ediyor.

Önce bir, sonra iki parmağımı içine soktuğumda yalvaran inilti çıkarıyor. Parmak eklemlerime kadar batıyor, ben sinir yumağına geri dönerken kendini sabitlemek için pazılarımı tutuyor.

"Çok açgözlü."

"Easton," diyor, başı omuzlarının üzerine düşüyor. Ağzından bir dua gibi dökülüyor.

"Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor," diyorum kulağına, zaten ipin ucunda olduğunu bilerek.

Lexi tişörtünü mükemmel göğüslerinin üzerinden sıyrıyor. *Sütyen yok.* Meme uçları çakıl taşları gibi sert.

"O gece beni duydun mu?"

Ben aşağı inerken nefesi kesiliyor. Sert tepesini ağzıma alıyorum, amına yalvardığı şeyi vermeye devam ediyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum ve nefes alış veriş artıyor. Onu duymam hoşuna gitti. istedi. "Çok yaklaştım," diyor.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, orgazmı sonuna kadar kovalarken alt dudağını ağzına götürüyor. Onu yavaşça parmaklarken başparmağımla klitorisine yeterince baskı yapıyorum.

"Evet, ," diye inliyor ve sonunda sınırı aştığında göğsüme doğru çılgılık . Vücudunu benimkine yaslarken nefes alış veriş düzensizleşiyor. Elimi külotundan çekiyorum ve o gülüyor. "Sana asla doyamıyorum."

Parmaklarımı ağzıma sokuyorum. "Kahretsin, tadın çok güzel." Memnun olmuş gibi gülümsüyor. "İzin ver seninle ilgileneyim."

Saçlarından öperim. "Bekleyebilirim, sevgilim."

Ellerini kotumun içine sokup beni kendine doğru çekiyor. "Beni istemiyor musun?"

"Seni her gün her saniye istiyorum Lexi."

"O zaman lütfen istediğim zaman sana sahip olmama izin ver. Israr ediyorum Bay Calloway," diye mırıldanıyor ve dizlerinin üzerine çökerek kontrolü tamamen ele alıyor.

Ellerim saçlarına dolanıyor ve beni o kadar iyi çalıştırıyor ki dizlerim neredeyse bükülüyor. Taşaklarımı avuçladığında boğazımdan gırtlaktan inilti çıkıyor.

"Bu sik benim."

Şaftı bir aşağı bir yukarı öpüyor. Kapıya yaslandığımda zümrüt gözleri buluşuyor, bu hızda devam ederse kaybedeceğimi biliyorum. Beni boğazının arkasına götürüyor, beni yalayıp emerken eli bükülüyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, ellerini vücudumda, gömleğimin altında kaydırıp meme uçlarımı cımbızladığında.

"Lexi," diye homurdanıyorum, kaslarım geriliyor.

Ben boğazının arkasına ılık döller fişkırtırken kaşlarından biri yukarı kalkıyor. Bana yer açarak gümüş tellerin mükemmel dilinin üzerine düşmesini izleme zevkini yaşıyor. Beni , kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atarken her damlayı yalıyor.

Onun parlak gözlerine bakarken gerçeklerin ötesine geçmiş gibi hissediyorum. "Mmm. Teşekkür ederim," diyor nefes nefese, ayağa kalkarken.

Başımı ona doğru eğiyorum, kıyafetlerimi ve kendimi yeniden ayarlıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ağzını benimkine doğru kaydırırken. "Uyuşturucu gibisin."

"Seni kırmak istemem bebeğim ama rehabilitasyon falan yok," diyorum.

"Güzel," diye fısıldıyor. "İnsanlar nerede olduğumuzu merak etmeye başlamadan önce oraya gitmeliyiz."

Saatimi kontrol ettim. Gideli sadece otuz dakika olmuştu. "Muhtemelen fark etmemişlerdir."

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor.

Başparmağımla alt dudaklarının izini sürüyorum. "Suçlu."

"Her zaman."

Sırıttırıyor ve elimi tutarak beni karanlık koridordan geçirip hiçbir şeyin değişmediği ana alana geri götürüyor. İnsanlar hâlâ dans ediyor. Fıçıda bira kuyruğu var. Beckett ve Harrison hâlâ bira pong masasına hükmediyor. İçeri girerken kolumu ona doluyorum ve şişeyi ona uzatıyorum.

"Benimle dans eder misin?"

"Yolu göster," diyorum, onu insan kalabalığının içine doğru takip ederek.

Dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyorum ve gülümsüyorum. O parmaklarını boynumun arkasına geçirirken ellerim kalçalarında duruyor. Sanki odadaki herkes ve her şey yok oluyor ve sadece biz kalıyoruz, yavaşça birlikte dönüyoruz.

Gözleriyle tekrar buluştuğumda dudakları aralanıyor ve ağzını yutmak için eğiliyorum. Zevkin tadı dillerimizde birbirine karışıyor.

Müziğin içinden ona seslenen derin bir ses bizi uzaklaştırıyor.

Lexi başını çevirir. "Beau?"

"Şehirde olduğunu duydum ve hemen buraya geldim," diyerek yaklaşıyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

Lexi ellerini kalçalarının üzerine koyarak, "Hayır," diyor. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Sesindeki öfkeyi duyabiliyorum.

Kızın eline uzanmaya çalışıyor, ben de bileğini kırmak isteyerek onu tutuyorum.

"Dokunma. *Dokunma. Ona dokunma.* Yerinde bir adım geri çekilirdim."

Gözlerimin içine bakıyor ve tanıdık geliyor. Brett ve Chris yanıma gelirken onu bıraktım ve benden daha vahşiydiler. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Etrafımızda bir kalabalık oluşurken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden onu beceriyorsun?" Beau beni göstererek ona bağıyor. Gerekirse onu döveceğimi bildiğim için sakın kalıyorum.

Lexi'nin ağzı açık kalır. "Beni aldattın!"

"Ona aşık mısın?" Beau soruyor. "bana, Lexi."

Bana bakıyor ve sanki o lanet olası odada başka kimse yokmuş gibi. Sessizce sohbet ediyoruz ve gözlerindeki ışıltıyı görüyorum, parkta birbirimizi ilk gördüğümüz andan sonra bir daha asla özlemeyeceğimi söylediğim ışıltıyı.

Ona ters ters bakıyor.

"Evet," diyor. "Öyleyim. Ama bu seni hiç ." "Yalancı." Öfkeden kuduruyor.

"Bana yaşattığın onca şeyden sonra bana yalancı deme cüretini mi gösteriyorsun? Sen hilekâr bir piçsin!"

Çok kızgın. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişim. Lexi bir adım öne çıkıyor ve yanıma dönmeden önce kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kız onu tokatlamış gibi görünüyor ve ben de ne dediğini merak ederek ona sırtıyorum.

Büyükbabam bir keresinde, bir insanın şiddetle değil, kelimelerle savaşması gerektiğini, çünkü bu kadar derine inebilen tek silahın bu olduğunu söylemişti. Lexi benim için bunu kanıtladı.

Sessiz konuşmalar mekânı dolduruyor ve ben bunun kontrolden çıkmaya başladığını bilerek etrafıma bakıyorum. İkimizin de ihtiyacı olan son şey bunun kasabada ya da dedikodu sütunlarında yayılması.

Kalabalık dağılır ve Remi, başında doğum günü tacı ve elleri minik belinde Beau'nun önünde durur. Cash onun arkasından geliyor, Harrison ve Beckett öyle. Kendi kişisel ordusunu getirmiştir.

"Doğum günümü mahvedemezsin, Beau. Lütfen git."

Beau'nun ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açık kalır ama Lexi onu susturur.

Beckett elini Beau'nun omzuna koyarak, "Dışarı çık," diyor.

Harrison diğerini de alır ve onu dışarı çıkarırlar.

Lexi'nin elini tuttum ve dışarı çıktık. Üzerinde çok fazla göz vardı ve kafasının içinde kaybolduğunu görebiliyordum.

Ahırın karşı tarafında, açık araziye bakan tarafındayız. Müzik çalmadığı için Beau'nun Valentine kardeşlere söylediği her kelimeyi duyabiliyoruz.

Lexi sırtını ahırın duvarına dayayarak yere oturuyor ve başını dizlerine yaslıyor. Birbirleriyle tartışırken elimi sırtına koyuyorum.

Harrison sesini yükseltir. "Hayatına devam etti. *Çok mutlu*. Bazen kazanırsın, bazen de kaybedersin. Sen kaybettin, Beau. Şansın varken onunla evlenmeliydin ve aldatan bir amcık olmamalıydın."

Bunun için ona daha sonra *teşekkür* etmem gerekecek. Beau, "Onu sevmiyor," diye akıl yürütmeye çalışıyor.

"O da seni sevmiyor," diyor Beckett. "Şimdi git buradan." Lexi başını sallayarak, "Bir aptalla çıktım," diye fısıldıyor.

"Git buradan," diye bağırıyor Beckett ve ne kadar tedirgin olduğunu duyabiliyorum. "Şerifi arayacağım. Bu gece kimsenin başıma bela olmasını istemedim. Ve işte buradasın, bira-pong rekorumu mahvediyorsun!"

Kahkahalarımı tutuyorum.

Daha fazla mırıltı alanı doldurur, bir motor krank yapar ve çakıllar yükselir. Beş dakika sonra mikrofon açılır ve Harrison mikrofonu boğazının yarısına kadar sokmuş gibi ses çıkarır.

"Bunun için üzgünüm bayanlar ve baylar; hıyarların davet edilmediğini söylediğimizi sanıyordum! Bırakın iyi vakit geçirelim," diyor.

Herkes gülüyor, sonra müzik hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor.

"İyi misin?" Sonunda sırtını okşayarak sordum.

Ayağa kalktı ve bana döndü. "Biliyor musun, aylarca kendime Beau benimle yüzleşirse nasıl tepki vereceğimi sordum. Senaryoyu birkaç kez tekrarladım ve onu tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimi bilemedim. Ama... ona baktığımda boş bir sayfaya bakıyor gibiydim. Orada *hiçbir şey* yoktu."

"Ben de . Bu özgürleştirici. Ve garip."

"Öyle," diyor. "Ona seninle hiç *numara* yapmak zorunda kalmadığımı ve *şimdiye kadar* yaşadığım en iyi orgazmı senin yaşattığını söyledim."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Merak ediyordum ama sormayacaktım."

"Ona söylediğim hiçbir şey yalan değildi." Gözleri yumuşadı.

Bana aşık olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu mümkün olabilir mi? Umarım mümkündür.

Kucağıma emekliyor ve ben de onu kucaklıyorum. Bir ömür boyu böyle kalmak istiyorum.

"Lexi," diye fısıldıyorum, "Bunu yapmak istediğim başka bir kadın yok. Hayatımı sensiz hayal edemiyorum ve bu beni çok korkutsa da ben hazırım."

Gülümsüyor ve beni öpüyor. "Bu hayatımın macerası olacak."

"*Garantili.*"

Bence Lexi'nin birlikte nasıl bir hayat sürebileceğimizi anlaması için daha fazla zamana ihtiyacı var ama zamanımız tükeniyor. Üzerimizde asılı duran görünmez saatten nefret ediyorum ama o olmasaydı bu riski alır mıydık merak ediyorum. Bunu bilmenin bir yolu yok.

Beni inceliyor. "Sanırım törenimizin samimi olmasını istiyorum-özel anımız."

Gülümsüyorum ve gevşek saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyorum, bu anı daha sonra çizebilmek için her özelliğini inceliyorum. "Peki ya yeminler?"

"Hâlâ yazıyorum," diyor. "Sonsuza kadar birlikte kalmaya değer olduğuna beni ikna et."

Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söyleme fikrinden keyif alarak, "Bu bir meydan okumaya benziyor," diyorum.

Ağzıma karşı gülüyor. "Bir sorun yaşayacağını sanmıyorum." "Balayı tercihi mi?"

"Şaşırt beni," diyor. "Görünüşe göre gezegende bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Ah, neredeyse unutuyordum." Cebimi karıştırıyorum ve Calloway Diamonds logolu siyah kadife kutuyu çıkarıyorum.

"Lütfen benimle evlen. Beni gerçekten daha iyi bir adam yapıyorsun ve sana karım demekten onur duyarım," diyorum açtığımda.

durgun gece havasında duyulabilir bir soluk fısıldıyor. "Easton, bunu beklemiyordum."

"*Nişanlımın* bir yüzüğe ihtiyacı var," diye mırıldanıyorum ona yakın bir yerde, sadece onun duyabileceği bir yerde. "Her detayı senin için özel olarak tasarladım."

Bana sol elini ve ben de pembe zümrüt şeklindeki pırlantayı parmağına takmadan önce her bir boğumunu öpüyorum.

Ağzını kapatıyor, bakıyor. "Bu çok fazla." "*Nişanlım* için değil," diyorum saçlarını yüzünden çekerek.

Lexi yanaklarımı tutuyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma değdiriyor. Kollarımı ona doluyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor ve vücudum yanıyor.

"Karım olacaksın," diye fısıldıyorum ve bu bir itiraf.

"Bunu düşünmek hoşuma gidiyor," diyor.

İki kişi ahırın etrafından dolanırken çevresel görüşümde bir hareketlenme oluyor. Kız adamı duvara doğru itiyor ve elleri adamın saçlarında geziniyor. Çaresizler. Ağgözlüler.

"Remi? Cash?" Lexi şişmiş dudaklarıyla kucağımda konuşuyor. Gözlerini kocaman açarak bize döndüler.

"Bizi görmedin," diyor Remi, uzaklaşırken. Cash omuz silkip başını sallar ve onu takip eder.

Lexi gülümseyerek bana döndü. "Ona karşı hep bir şeyler hissetmiştir."

Başka birinin onları bilip bilmediğini merak ediyorum. Onunla göz göze geliyorum. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Evet," diyor, ayağa kalkarak.

"Herkes veda etmek ister misin?" Bana gülümsüyor. "Hayır, tekrar ziyaret ederiz." "Ne zaman istersen."

Lexi elimi tutuyor ve B & 'ye giden yolu takip ediyoruz. "Evlenmeden önce seni ailemle tanıştırmak istiyorum," diyorum.

Yürümeyi bıraktı. "Çok gerildim."

"Billie senden zaten hoşlanıyor, yani iyi olacaksın. Hoşlandığım hiç kimseyi onaylamadı."

"Gerçekten mi?" Gülüyor.

"Sadece *sen*." Gülümsüyorum. "Yarın boş musun?"

"Olduğumu biliyorsun."

"Harika. Bizim için bir akşam yemeği planladım. Büyük bir aile olacak."
Kesik kesik bir nefes veriyor ve ben de kolumu ona doluyorum.

"Seni sevecekler," diyorum saçlarını öperek.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü diğer herkes zaten biliyor." "Herkes mi?"

diye ima ediyor kapüşonlu gözlerle.

"*Herkes*," onaylıyorum, benim de dahil olduğumu anladığını bilerek.

CC

LEXI

E Aston bavullarımızı merdivenlerden aşağı taşıyor. Brody ve Weston aşağıda telefonlarıyla oynayarak bizi bekliyorlar.

Weston parmağındaki yüzüğe bakarak, "Teslimat şirketi arabayı aldı, yarın New York'ta olması gerekiyor," diyor. "Sanırım dün gece ikiniz çok eğlendiniz?"

Easton'a bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Tonlarca."

Arkamdan ayak sesleri duyuyorum ve merdivenlerin başında Remi'yi görüyorum. "Merhaba, ne yapıyorsun..."

Gülümsüyor ve bana doğru yürüyor. "Haberleri duydum. Hem de doğum günümde. O günü asla unutmayacağım. Senin adına çok mutluyum" dedi ve ben de ona yüzüğü gösterdim.

"Tam sana göre Lexi."

"Teşekkür ." Gülümsemeden duramıyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Gerçek.

Bütün bunlar sahte, kendime hatırlatıyorum.

Easton ellerini ceplerine sokuyor. Remi'nin beni Carlee'den daha iyi tanıdığını biliyor. Sözlerinin bir ağırlığı var.

"Siz ikiniz ateş gibisiniz." Ona gülümsüyor.

"Çöpçatanlık yaptım," diyor Weston. "Bir nevi her şeyin olmasını sağladım." Brody gözlerini devirir. "Hayır, yapmadın."

Dikkatimi Remi'ye geri veriyorum. "Neden doğum gününden sonraki gün ?"
Gülümsemesini engelliyor. "Ben değilim."

Omzumun üzerinden bakıyorum, merdivenlerden yukarı, onun yere. "Yalnız mısın?"

Weston güler ve Remi ona döner. "Kapa çeneni."

Weston deri omzunun üzerinden kaldırarak, "Alıngan küçük Teksas kızları," diyor.

Brody de aynısını yapar ve kapıya doğru ilerlerler.

"de yabancılik çekmeyin," diyor Easton ve bana. "Ama o New York'ta kalabilir."

Weston topuzu tutarken güler. "Oh, ama. Ben sana vermedim
o kadar zor bir zaman."

"Kardeşlerimden daha kötü," diyor.

"Kahretsin," diye . "Bu oldukça kötü."

Easton kıkırdar. "Bu akşam yemek yapacaksak gitmeliyiz."

Remi ona doğru hareket eder. Tokalaşmak için elini uzatır ve Remi onu kendine çekerek sarılır.

"Eminim biliniyordur ama arkadaşşıma zarar verirsen taşaklarını keserim."

"Harika," diyor ona. "Diğer arkadaşşımda benim sikim var. Siz ikiniz bir parti verebilirsiniz."

Homurdanıyorum. "Carlee'ydi,"

diyorum. Remi başını salladı.

"Ondan hoşlandığımı biliyordum."

Ön kapıya doğru baktığımda, garaj yolunda bekleyen cipi görüyorum.
"Yakında görüşürüz."

Beni bir kez daha kucaklıyor ve fısıldıyor, "Sana çok kızgın."

Easton'ın yanından geçerken tek yapabildiğim gülümsemek. Verandadan indiğimizde bavullarımız elinden alınıyor ve araca biniyoruz. Brody önde, Weston arkada oturuyor. Biz orta sırayı alıyoruz.

Birkaç dakika sonra kasabaya giden uzun, virajlı yolda ilerliyoruz ve sonra kasabanın içinden geçiyoruz. Pencereden kasaba meydanının ortasındaki parka bakıyorum ve kütüphanenin önünden geçerken gülümsüyorum.

Easton elimi tutuyor, kelebekler dans ediyor, bize ve geleceğe dair sonsuz olasılıklar zihnimi dolduruyor. Hissettiğim hiçbir şey sahte değil ve

Bunu ne kadar erken kabul edersem o kadar iyi. Ancak, istediği her şeye sahip olabilen bir adam için yeterli olabileceğim konusunda şüphelerim var.

"Annem bu sabah bana mesaj attı ve ben de yakında ziyarete geleceğimize söz verdim."

"Bu çok hoşuma giderdi," diyor göz kırparak.

İki saat sonra özel hangara vardık ve dışarıda jet merdivenlerden inmiş bizi bekliyordu. Uyuyakalmış olmalıyım ama rüyamda hiçbir şey görmedim.

Kapım açılıyor ve Easton beni gülümseyerek karşılıyor. "Uyuyan Güzel uyandı."

"Horladım mı?" Fısıldıyorum, bitkinliğin içime işlediğini hissediyorum.

"Biraz," diye fısıldıyor sırtarak. "Yarın uyuyacağız, söz veriyorum."

Uçağa binerken o da arkamdan geliyor. İçeri girdiğimizde, her seyahatimizde bize eşlik eden aynı uçuş görevlisi tarafından karşılandık.

"Bu süre boyunca yalnız kalmak istiyoruz, lütfen." Easton kibar ama bir o kadar da sert bir şekilde elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni arka tarafa yönlendiriyor.

"Evet, efendim," diyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Weston ve Brody'nin uçağa bindiğini görüyorum ama onlar uçağın ön tarafındaki yönetici koltuklarına oturmuşlar.

Easton kapıyı kaydırarak kapatıyor ve bir kanepe, televizyon, bir yönetici koltuğu ve masadan oluşan küçük bir odada olduğumuzu fark ediyorum.

"Benim özel mülk odam," diyor. "Uzun uçuşlar için."

Bir adım öne çıktım. "Bana uçağınızda bir yatak odanız olduğunu ve onu vaftiz etmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Ben onu öperken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Yavaş ve kasıtlı.

"O iş bugün bitiyor. Ama önce güvenli bir irtifaya çıkana kadar kemerlerimizi bağlayacağız." "Sonra ne olacak?"

"Hayal gücünüzü serbest bırakın."

Uçak havada süzülürken Easton önce kendi kemerini çözüyor, sonra da beni. Yüzümü ona dönüyorum, ağızlarımız çaresiz ve ellerimiz muhtaç. "Bu küçük eteği benim için mi giydin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, bu adamı o kadar çok arzuluyorum ki canım acıyor.

Beni arkaya yatırıyor ve elleri sert meme uçlarımda geziniyor.

"Sessiz olmalıyız." diye fısıldıyor.

"Deneyeceğim," diyorum nefes nefese.

Eli hafifçe kalçalarımın arasına kaydığında dudaklarımı ağzıma götürüyorum. Giydiğim siyah ipek külotu göstererek kumaşı yukarı doğru çekiyorum.

Malzemenin üstünde klitorisime daha fazla baskı uyguluyor. Gözlerim kapanıyor; onun hissi neredeyse çok fazla.

"Mmm. Benim için çoktan ıslanmışsın," diye kulağıma homurdanıyor.

"Elimde değil," diye itiraf ediyorum, elbiseyi bedenimden sıyrıp cebine sokarken. "Hatıra mı?"

"Bunu biliyorsun."

M Başın dönüyor.

Daha önce bir uçaktaydım, boşalırken yumruğumu ısıırıyordum ve şimdi tasarım bir elbise ve Jimmy Choos giyiyorum, telefonumdan başka bir şey sığmayan bir çanta taşıyorum. Masaj yaptırmaya, saçlarımı kestirmeye ve Ünlü bir sanatçı tarafından yapılan makyaj. Bu nasıl benim hayatım?

Easton limuzinin kapısını açıyor ve çağdaş bir İtalyan restoranının önüne park ediyoruz. Şıklık çığlıkları atıyor ve belli ki rezervasyonsuz girilmiyor.

Arabadan iner inmez kameraların deklanşörleri patlıyor. Sol elimle yüzümü kapatıyorum. Easton'ın benim için tasarladığı güzel yüzük tam olarak sergileniyor. Dünyanın bu adamın benim olduğunu bilmesini istiyorum - sadece bir yıllığına bile olsa.

Easton kolunu bana doluyor, kaslı vücuduna göre dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş. Kırmızı kravatı elbiseme uyuyor. Eğilip fısıldıyor: "Ünlü ya da tanıdık birini görürsen, yokmuş gibi davran."

"Sakin ol," diyorum ona. "Gözlerim bütün gece sana kilitli olacak."

Takım elbiseli iki adam bize kapıyı açarken "Mmm," diyor onaylayarak.

Easton loş odaya girer girmez, kapıdaki kadın bizi temiz masa örtüleri ve uzun, yanan mumların bulunduğu yemek alanına götürüyor. Easton odanın sahibiymiş gibi süzülürken gözlerimi ileriye dikiyorum.

yer.

Bana bakıp gülümsüyor, ben de ona karşılık veriyorum. Bizi ailesinin oturduğu masaya götürdüler. Weston beni görünce ayağa kalkıyor, gülümsüyor ve selam veriyor.

"Lexi," diyor ve elimi tutup öpüyor. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü onu sekiz saat önce indiğimizde görmüştüm.

Easton sandalyemi çekiyor ve ben yerleştikten sonra yanıma oturuyor. Güçlü eli kalçamda ve ben bu hakimiyetin tadını çıkarıyorum.

Bir garson hemen öne çıkıyor, bardaklarımızı suyla dolduruyor ve bir kadeh beyaz şarabın dörtte birini döküyor.

"Herkes merhaba," diyor Easton. "Bu gece bana katıldığınız için teşekkür ederim."

"Geç kaldın," diye araya giriyor annesi, bana Meryl Streep titreşimleri veriyor. Ama beyaz-sarı saçlarıyla çok güzel.

Bu masada oturan herkes çok güzel. Easton ve Weston ebeveynlerinin mükemmel bir kombinasyonu.

Easton'a bakıyorum ve o da sırtıyor. "Bağlandım," diyor.

Gerçek şu ki, gökyüzündeki elmadan ayrılmadan önce beni yatağa yatırdı. Geç kaldığımızdan haberim yoktu, o da bundan bahsetmedi.

"Her neyse, sizi Lexi Matthews ile tanıştırmaktan heyecan duyuyorum, nişanım, hayatımın aşkı," diye anons ediyor, sonra masanın etrafında dolaşarak beni tanıştırıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu annem ve kocası Ralph." Weston kıs kıs güler.

"Aslında ben Scott'ım," diyor.

Easton's Dudaklar biraz bir parçası, ama o hızlı bir şekilde iyileşir. "Scott,Evet.

Özür dilerim. Bunlar babam Frederick ve eşi Katrina." "Merhaba," dedim.

"Ve tabii ki Billie'yi tanıyorsun. Ve Weston'ı."

Kız kardeşi öne doğru eğildi ve bana göz kırptı. "Seni tekrar görmek harika, Alexis 'Lexi' Matthews."

"Sen de," diyorum ona gülümseyerek.

"Peki hangi ?" diye soruyor.

"On yedi," diye fısıldıyorum, Easton'a bakarak.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor, ama belalı halk kişiliğini kontrol altında tutmaya çalışıyor. Yine de ben daha iyi biliyorum. Adam çok yumuşak başlı, en azından bana karşı.

"Umarım sana bir ödöl vermiştir," diye fısıldıyor.

"Verdi," diyorum ona yüzüğü göstererek.

Sırıtiş geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Büyükannenin elması mı?" Masa sessizleşir.

"Evet," diyor Easton. "Hepiniz *şaşırmış* görünüyorsunuz."

Weston şarabını yudumlarken kıkırdayarak "Değilim," diyor. "*Her zaman aradığın kişiyi* bulduğunda büyükannenin taşıyla evlenme teklif edeceğini söyledin. Bunu bekliyordum. Herkesin de beklemesi gerekirdi."

Sertçe yutkunuyorum, bu vahiy karşısında gafil avlanmış gibi hissediyorum. "*Easton.*" "*Lexi.*" Bana gülümsüyor ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Bu onun için bir yüzükten daha fazlası; *o* yüzük. Bu kadar değerli ve anlamlı bir şeyi kabul edebileceğimden emin değilim; ancak her zaman bunu söylediye, o zaman plana devam etmek zorunda kaldı. Herhangi bir çatlak, ve paramparça olabilir.

O an çabuk geçer ama bunu tartışacağız.

Yumuşak deri ciltli menülere göz gezdiriyoruz. Masadaki gümüş takımlardan parşömen kağıda basılmış yemek isimlerine kadar her şey bana yabancı.

"Ne içiyorsun?" diye soruyor eğilirken ve gözleri içimi delip geçiyor.

"Ne ?" diyorum gergin bir gülümsemeye. Ben de kafamın içindeyim. "İyi seçim." İkimiz için de sipariş verdi.

Şarabımız yeniden doldurulurken Billie moda çizgisinden ve tasarım ve üretim konusunda ne kadar ileride olduklarından bahsediyor. Güzel ve zarif bir kadın ve etrafını saran *bir "benimle uğraşma"* havası var. Aslında Calloway'lerin hepsinde var.

"Ee, Lexi," diyor annesi. "Siz ikiniz çocuk sahibi olmayı planlıyor musunuz?"

Endişemi artırması gereken bir soru değil ama artırıyor. Elimi Easton'inkinin üzerine koyuyorum, oturduğumuzdan beri kalçamı terk etmemişti.

"Belki bir gün," diye açıklıyorum. "Gelecekte ne olacağını kim bilebilir?"

"Çocuklarıma başka bir kardeş verilmeden önce torun sahibi olmak isterim. ya da kız kardeş."

Annesi *acımasız*.

"Annem gibi konuşuyorsun," diye itiraf ediyorum. "Güneyde, düğünden hemen sonra bebek doğurmak neredeyse bir gelenek gibidir. Ama Connor ile tanıştıktan ve Easton'ın onunla ne kadar iyi anlaştığını gördükten sonra..." Easton'ın bakışlarıyla karşılaştım ve bir süreliğine

O an, ben ve o, birbirimizin içinde kayboluyoruz. "İnanılmaz bir baba olacak."

Bana hafif bir gülümseme veriyor. Bu benim için yeterli.

"Siz ikiniz istediğiniz zaman onu ödünç alabilirsiniz. O küçük bir terör ve dadısını çılgına çeviriyor. Çocuk otuz aylık ve şimdiden üç farklı kişi değiştirdim. Calloway'ın öfke nöbetleri korkunç," diyor Katrina şarabını yudumlarken. "Aslında Easton'ı ziyaret ettiğinden beri *Lexi* bağırıyor. Sanırım bunun sebebi sensin."

"Ayy," diyorum ama Easton'ın annesinin yüzündeki gülümseme çatık kaşlara dönüşüyor.

Billie kıs kıs güler.

"Peki Weston, boşanma nasıl gidiyor?" diye soruyor annesi.

"Çok iyi vakit geçiriyorum anne. Nasıl olduğunu bilirsin. Evlenip boşanmak, sonra her şeyi yeniden yapmak," diyor ses tonunda büyük bir saygısızlıkla.

Easton derin bir nefes çeker. Weston'a dişlerini sıkarak, "Yapma," der.

Ailemin ne kadar işlevsiz olduğu konusunda kendimi kötü hissetmiyorum. Aslında, Calloway'ler tüm iç dramlarına rağmen oldukça normaller.

Babası konuşur. "Tiyatroyla ilgilendiğini duydum Lexi. Easton bana oyunculuk yaptığını ve şarkı söylediğini söyledi."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. NYU'dan yıllar önce mezun oldum. Hayalim Broadway'de sahne almaktı."

"Easton'ın tiyatrolardan birine yatırımı var. Eminim birkaç telefon görüşmesi yapabilir."

"Yapabileceğine eminim ama ben bunu hak etmeyi tercih ederim, bana verilmesini değil.

Son zamanlarda bir senaryo yazmayı düşünüyordum. Bir aşk hikayesi," diyorum. "Yazmalısın," diyor babası.

Billie başını sallıyor ve Easton bana bakıyor. "Gerçekten mi?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. Carlee dışında kimseyle paylaştığım bir şey değil ama aslında bir trajediydi.

Bir şişe şarap daha açılıp doldurulurken Easton mazeret bildirir.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandı kulağıma.

Başımı sallayarak dikkatimi tam karşımda oturan annesine geri veriyorum.

Billie birkaç soru soruyor ve ben Easton'ın karanlık odadan geçişini izliyorum. Bir koridora sapmadan önce, ince vücudunu saran siyah elbiseli bir kadın tarafından durduruldu. Bir adım geri çekiliyor, kadın gülümserken eli dirseğine dokunuyor. Kadın eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, eli göğsünde.

Kesik kesik bir nefes alıyorum ve Weston bana bakıyor. Şarap kadehimi kapıp bir yudum alıyorum, o da beni mazur görüyor.

"Herkes nereye gidiyor?" diye soruyor annesi, etrafına bakınarak.

Easton'ı başka biriyle izlemekten nefret ettiğim için ona gülümseyip omuz silkiyorum. Weston konuşmayı bölüp dikkatleri üzerine çekiyor. Easton bana doğru bakıyor, sonra koridorda kayboluyor.

Beş dakika sonra, Easton tam da ilk yemeğimiz servis edilirken yanıma dönüyor. Kullandığı kapları seçerek onu takip ediyorum. Ve gecenin geri kalanında, iyi prova yapmış bir oyuncu gibi konuşmaların arasında süzülüyorum.

Ayrılma vakti geldiğinde, gevşek sarılmalar ve yanaklardan öpücüklerle vedalaşıyoruz. Limuzin geldi ve aceleyle dışarı çıktık, binerken kameralardan kaçtık.

Easton bana dönüyor, ağzında hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o şeytani sırıtış var. Ve şu anda ne söyleyeceğinden emin değilim.

C4

EASTON

*Doğum günü geri sayımı: 29 gün
Onunla tanıştığımdan beri: 17
gün Şirket devralma: 36 gün*

T limuzin uzaklaşıyor. sessiz; sokak lambalarının altından geçerken yüzünü kısa bir süre aydınlatıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"*Mükemmel*," diyor gülümseyerek, ama ben *onu* görebiliyorum.

Gerçek onu. "*Berbat* bir yalancısın." Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum.

"Ben *harika* bir yalancıyım. Beni okumada nüfusun çoğundan daha iyisin."

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Ham gerçekler, Lexi. Neler oluyor?"

Nefesini çekiyor. "Seni başka biriyle görmek hoşuma gitmedi."

Neler yaşadığını anlıyorum. Dün gece eski sevgilisini gördüğümde ben de aynı şekilde hissettim, ağzının onun ağzında olduğunu biliyordum.

"Anlaşmamız devam ederken beni başkalarıyla çıkmaya teşvik eden kadın söylüyor bunu. Bunu doğru mu anlıyorum?"

"Bu daha önceydi..." diye fısıldıyor.

"Mmm?" Bu ifadeye devam etmesini istiyorum.

"Umursamadan önce," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Sadece sen varsın, bebeğim. O sensin." Ağzına yaklaşarak ona yarım bir sırtına yapıyorum.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve elimi saçlarının arasından geçiriyorum. "Kimdi o?"

Bu beni güldürüyor. "Benim Weston olduğumu sanıyordu. Adını hatırlamıyorum. Seni bu konuda uyarmıştım. Sık sık olur."

"Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum." Yanaklarına bir kızarıklık vurur.

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Başka bir adamın sana dokunmasını izlemeye dayanamazdım Lexi. Eğer orada oturup bunu izleyeceğimi düşünüyorsan..." Başımı salladım. "Sana yaklaştığı anda yanında olurdum."

Gülümsüyor. "Helikopter erkek arkadaş."

"Oh, bunun rol yapmak olduğunu mu sandın?" Benden bir kahkaha yükseldi. "Seninle hiç yapmak zorunda kalmadım."

Araba durdu ve kapı açıldı. Dışarı çıkıyoruz ve Lexi binaya bakıyor.

Ağzını kapatarak gülüyor. "Empire State mi?"

"Önden buyurun," diyorum kapıdan geçerken.

Asansörlere yönlendirildik ve birinden ilk durağımıza, diğerinden de en tepeye çıktık. Güvenlik görevlilerinden biri bana başıyla selam veriyor ve özel rehberimiz yan tarafta duruyor.

Lexi bana döndü. "Bunu sen mi yaptın?" "*Bizim* için," diyorum. "Dışarı çıkmak ister misin?"

"Evet," diyor ve ben de kapıyı iterek açıyorum.

Yaz rüzgârı etrafımızı sarıyor ve o öyle geniş gülümsüyor ki tüm şehir ışıldıyor.

Başını iki yana sallıyor. "Buna inanamıyorum."

Elimi sırtının küçük kısmına bastırıyorum. "Mutlu musun?"

Gözleri önce benimkilere, sonra dudaklarıma bakıyor.

"Evet. Beni öpecek misin?" diye fısıldıyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, benimkiyle onun ağzının izini sürüyorum. "Yapmamı ister misin?"

"Evet," diyor umutsuzca.

Elleri gömleğimi avuçluyor ve dilimi onunkine doğru kaydırıyorum. Dünyalarımız birlikte çöküp parçalanırken adım dudaklarında soluksuz kalıyor. Birbirimizi yok edeceğiz.

"Siktir, Lexi," diye mırıldandım.

Bir adım geri çekilip yüzüğe bakıyor. "Neden bana bunun büyükannenin olduğunu söylemedin?"

"Önemli olduğunda öğreneceğini biliyordum."

"Easton" -sesi sessizdi- "Bunu kabul edemem."

"davranıyorsun." Onunla geçirdiğim zamanın ne kadar paha biçilmez olduğunu bilmesini dileyerek başımı ona doğru eğiyorum.

"Hayır." Parmağında evirip çeviriyor. "Weston'ın ne dediğini duydum. Bu onun için ayrılmış olmalıydı."

"Öyleydi," diyorum hiç tereddüt etmeden, onu takması gereken kişinin taktığını çok iyi bildiğim için.

Başını sallar ve güler.

"Neden seni istememin imkânsız olduğunu düşünüyorsun? Anlamıyorum."

"Çünkü biz aynı değiliz," diyor.

"Ah. Açıkla bana," diye gülümseyerek ısrar ediyorum. "Bana nasıl farklı olduğumuzu anlat. Saçmalamadan, Lexi. Önemli olan farklılıkları sırala."

Ağzı anlıyormuş gibi açılıp kapanıyor. "En son kontrol ettiğimizde eşittik."

Gülüyor. "Ben senin dengin değilim."

"Öylesin," diyorum. "Eğer bu seni doğru olduğuna inandıracaksa kraliçem gibi davranmaya başla. Birlikte olmam gerektiğini düşündüğün kadın gibi davran. Çünkü fark ettin mi bilmiyorum ama ben sadece *seni* istiyorum. Bu kadar. Başka kimseyi istemiyorum. Lexi Matthews, toplum içinde grafik tişörtler giyen ve insanlara kibarca siktirip gitmelerini söyleyen kız. Lexi Matthews, yorgun olduğunda bir prenses gibi horlayan kadın. Lexi Matthews, milyarlar kitaplarına karşı garip bir takıntısı olan müstehcenlik kraliçesi. Sanırım birlikte olmam gereken kişi o, ama bilmiyorum; ilgimi daha çok hak eden başka biri olduğuna ikna olmuşsun."

"Konu sen olunca kendime güvenim kalmıyor. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Gerçek bu."

"Ve sen benim öyle olmadığımı mı düşünüyorsun? Bebeğim, maddiyata önem vermediğini biliyorum. Peki söyle bana, hiçbir şeye, hatta sevgiye bile *ihtiyacı* olmayan bir kadına her şeyi nasıl verebilirim? Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." "Haklısın. *Eşyalar* benim aşk dilim değil, ama deneyimler öyle. Bunu sen de biliyorsun. Aksi takdirde, burada olacağımızdan şüpheliyim. Beni çoktan anladın.

ve sen tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ve ne istediğimi biliyorsun."

"İşte gerçek," diyorum. "Partiye hoş geldiniz. Burası eğlenceli, burada umurumuzda değil ve neler olup bittiği konusunda dürüst olabiliriz."

Başını sallıyor.

Saatimi kontrol ediyorum, sonra gözleriyle buluşuyorum. "Bitirmeni bekliyorum." "Sana aşık olduğumu biliyorsun, Easton."

"Oh, biliyorum; bunu söylediğini duymak istedim." Çenesini yukarı doğru eğiyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

"Kalabalık bir odada baktığım tek kişi *sensin*. Gece gözlerimi kapattığımda aklımdaki son şey ve sabah uyandığımda düşündüğüm ilk kişi sensin. Çizgiyi aşacağımızı ve seni sistemimden *çıkaracağımı* ve her şeyin seninle tanışmadan önceki haline geri döneceğini düşündüm, ama bu olmadı. Bana her dokunuşunda, öpüşünde ya da bakışında geleceğimizi düşünüyorum."

Ben ona bakışlar atarken o şehre bakıyor. Keşke aklını okuyabilseydim.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diye fısıldıyor. "Dur tahmin edeyim... kötü zamanlama mı?" Gülerек soruyorum.

"Her zaman. Ben sadece... benim arzularım vardı. Ve bu Bayan olmak değildi. Calloway."

"Hayallerini gerçekleştir. Benim adımları taşısan da taşımasan da seni ." Omuz silkiyorum. "*Sana* ve hayallerine inanıyorum, her ne olursa olsun."

Ağızlarımız tekrar birbirine doğru mıklatılıyor ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum.

"Ben ciddiym."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Tanrım, sana ihtiyacım var," diyor umutsuzca ve neredeyse bir yalvarış gibi çıkıyor.

Saçlarına vurarak gülüyorum. "Bana Tanrı demen hoşuma gidiyor."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerinin içine bakıyorum.

"Bu, yapılacaklar listemde görünmez mürekkeple yazılmıştı." Dudaklarının kenarını çiğniyor.

Tasarım elbisesinin kırmızı eteğini başımın üzerinde çeviriyorum. Çıplak amını gördüğümde, yüzümü ona sürüyorum.

Külot yok.

"*Hazırlıklıydım*," diye fısıldıyor.

"Mmm. Benim kötü kızım."

Elimi kalçasına sürterek karşı bacağını omzumun üzerinden kaldırıyorum. Benim için sırlıslık olan güzel amcığına erişmemi isteyerek sağlıyor. Lexi duvara yaslanıyor ve ben de acele etmeden ona hak ettiği şekilde, tam da sevdiği gibi tapıyorum.

Açgözlü nişanım kalçalarını ağızma doğru sallıyor, çenemdeki tüyleri okşuyor.

Ondan iniltilerin yükselmesi uzun sürmüyor ve bu benim lanet kulaklarıma müzik gibi geliyor. Tadından ve kaslarının beklentiyle nasıl titrediğinden anlayabiliyorum.

"Senin için doyumsuzum," diye fısıldıyor.

"Tadını çıkar sevgilim," diyorum ona parmağımı uzatarak. Kenarda sallanırken zaman duruyor.

"*Easton*," diye haykırıyor usulca, orgazmın etkisiyle.

Ona karşı gülüyorum, amının zonklaması durana kadar durmuyorum.

Geri çekildiğimde, elbisesini yeniden yerleştiriyorum ama tek dizimin üzerinde kalıyorum. Gözlerinin içine bakarken parmaklarımı ağızma götürüyorum. "Tadını çok seviyorum."

Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor.

"Yarın evlenebilir miyiz?" diye sorar. "Sadece sen ve ben. Bizim anımız. Başka kimsenin değil."

"Ciddi misin sen?" Yüzüne bakıyorum, onaylanmaya ihtiyaç duyuyor ve istiyorum. Başını sallıyor. "*Evet*."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Senin için dünyayı yakarım Lexi."

Takım yakasını tutuyor. "Beni en çok korkutan şey de bu." "Büyük güç büyük sorumluluk getirir."

"*Boku yedik*."

Alnından öpüyorum ve içeri girmeden önce tepenin etrafındaki dairesel yolu bitiriyoruz. Asansörle aşağı inerken el ele tutuşuyoruz.

Kapüşonlu gözleriyle karşılaştığımda şişmiş dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ve daha önce *hiç* aşık olmadığımı fark ettim.

Şu ana kadar değil.

C5

LEXI

T Uçak Fiji'ye iniyor.

İkimiz de birbirimize yeminlerimizi fısıldamak için dünyanın öbür ucuna uçtuğumuzu kimseye söylemedik. Bu sapkınlık; kimsenin beklemeyeceği bir şey. İşte bu yüzden çok seviyorum. Bu herkes için büyük bir sürpriz ama aynı zamanda bize yalnız kalma fırsatı da veriyor. Sadece biz.

Easton gülümsemeyi bırakmadı ve lanet olsun, ben de bırakmadım.

Özel jetten ayrılıyor ve bir limuzin bizi alıp kiraladığı malikaneye götürüyor. İniyoruz ve kapıya doğru tökezliyoruz, gülüyoruz, ağzımızı ve ellerimizi birbirimizden zorlukla uzak tutabiliyoruz. Amerika'dan ayrıldığımızdan beri aptalca başımız dönüyor. Aşık gençler gibiyiz, tamamen öngörülemez ve özür dilemez.

"Bir saat," diyor beni ahşap kapıya doğru bastırarak. "*Karım* olmaya hazır mısın?" diye dudaklarıma karşı hırlıyor.

"Evet." Kolunu belime doladığında gülüyorum. "Düğünümüze geç kalmanın sakıncası var mı?"

"Bu trajik olurdu." Kıkırdıyor. "Yine de bütün gece bizi beklerlerdi."

Kapı çalınıyor ve bu bizi transımızdan çıkaran tek şey oluyor.

"Kahretsin, . Ona ihtiyacımız var," diye mırıldanıyor Easton dudaklarıma karşı.

Şoför bavullarımızı kapının yanına koyarken ben kenara çekilip saçlarımı başımın üzerinde düzeltiyorum. Easton şoförümüze cömertçe bahşiş veriyor ve çok geçmeden

Yine yalnız.

Ona doğru birkaç adım atıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Bunu yaptığımız için mutluyum."

Bir öpücük daha çaldıktan sonra, "Başka türlüünü istemezdim," diyor.

Eğer başlarsak, gerçekten geç kalacağız.

Evin içine doğru ilerlediğimizde, tüm duvarların pencere olduğunu ve mavi okyanusun kilometrelerce uzandığını fark ediyorum. Arkada da bir havuz var.

Nefesim kesildi.

"Sürpriz," diyor sıratarak. "Böyle tepki vereceğini biliyordum. Buna kesinlikle değdi."

"*Her zaman* en iyi manzaraya sahipsin."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sadece sen kadraja girdiğinde."

"Bu konuda çok iyisin," diyorum ona, bavuluma ve elbiseme doğru yürürken şakacı bir şekilde onu dürtüyorum. Tüm kasları ve dövmeleleriyle o bile kıpırdanarak benden uzaklaşıyor.

"Neye?" Bavuluna doğru yürüyor. "Doğru zamanda doğru şeyi söylemek."

"Ah, o *mu*?" diyor ama sırtışından ne demek istediğimi anladığını anlıyorum. "Kırk beş dakika sonra sahilde görüşürüz?"

"Orada olacağım," diyorum ona, evin en büyük yatak odasına götürürken.

Banyo birbirine bağlı ve gözlerimi sahilten alamıyorum. Her şey bir takvim fotoğrafına benziyor. Elbisemi banyodaki kancaya asıyorum ve seyahat çantasından çıkarıyorum. Bu elbiseyi yola çıkmadan önce bana teslim ettirmeyi nasıl başardım bilmiyorum ama . Beyaz, anahtar deliği yakalı, sırtı açık ve orta uyluğuma kadar uzanan bir yırtmacı var. Eteği dökümlü ve yürürken kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum. Askılı gümüş sandaletlerimi giyiyorum. Yatağın kenarına oturduğumda her şeyi tekrar ediyorum.

Kalbimin derinliklerinde, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Easton benim olmak istiyor ve ben de onun olmasını istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Eğer bu yanlışsa, asla doğru olmak istemiyorum.

Giyindikten sonra kapım çalındı. "Lütfen geç kalmayın."

Sırtışını görebiliyorum ve mükemmel yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum.

"Göreceğiz," diyorum. Son bir kez baktıktan sonra yüzükle bir selfie çekiyorum ve solmakta olan güneş ışığı pencerelerden içeri sızıyor.

Gülümseme dudaklarıma değdiğinde, Easton'ın yüzüğünü ve bu sabah başladığım el yazması yeminleri alıyorum. Kelebekler çılgına dönüyor. Derin bir nefes daha alıyorum, sonra doğrudan sahile giden yürüyüş yolunu takip ediyorum. Rüzgâr esiyor ve yukarı baktığımda gece gökyüzünde tanıdığım hiçbir şeyi göremiyorum ama yıldızlar hâlâ orada.

İki meşale yakılıyor ve kuma sokuluyor çünkü yeminlerimizi bitirdikten hemen sonra güneşin tamamen batması gerekiyor. Ayak parmaklarım kumdayken, Easton'ın bakışları benimkilerde. Dalgalar arkasından vururken saçları esintiyle dalgalanıyor. Haki pantolonu baldırlarına kadar kıvrılmış, beyaz düğmeli gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış. Ben ona doğru yürürken yüzünü bir gülümseme kaplıyor. Sanki bir mıknaatı beni doğrudan ona çekiyor.

Ben Easton'a bakarken nikâh memuru "Merhaba Lexi," diyor. "Merhaba," diyorum.

"Easton başlayacağını söyledi, yani hazır olduğunda," diyor.

Ona gülümseyip başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar evlenmek üzere olduğum adama veriyorum. Elini yanağıma doğru kaldırıyor ve ben de dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Çok muhteşem."

"Öylesin," diye fısıldıyorum, mavi gözlerinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

İşte o zaman beni tamamen ele geçiriyor. Her şeyimi. Ve sanırım o da bunu biliyor.

"Easton." Gülüyorum, kâğıdı tutuyorum ve heyecanımı bastırıyorum. "Seninle dürüst gerçekler, her zaman. İçimi dökmemeyi ve genel bir şey yazmayı düşündüm ama ben macera peşindeyim ve babam bana her zaman gerçeğin beni özgür bırakmasını söylerdi. İlk izlenim konusunda berbat olduğumu ve dünyadaki en kötü zamanlamaya sahip olduğumu biliyorum."

Başı kahkahalarla geriye düşüyor, dağınık bukleleri zıplıyor ve mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ama," diye devam ediyorum gülümseyerek. "Nedense bunu çok sevimli buluyorsun." "Çünkü öyle."

"Beni, mizahımı ve özümde kim olduğumu kabul ettiğini bu şekilde anladım. Özümü. Ne söyleyeceğim konusunda gergindim, çok fazla ya da çok az şey söyleyeceğimden endişeliydim ve sonra beni *ben* olduğum için istediğini hatırladım."

Gözlerini gülümseyerek karşılıyorum, sonra sayfaya dönüyorum.

"Seninle birlikte olduğum için çok mutluyum. Fiji'de bir hevesle evlenmek gibi çılgın hayat maceralarında sana katılacak kişi olmak istiyorum çünkü yapabiliriz. Ya da kırk derece havada çocuk boyunda bir uyku tulumuyla tek kişilik bir çadırda uyumak. Ya da cırcır böcekleri gibi Samanyolu'nun yükselişini izlemek

bizi çevreliyor." Duraksıyorum, başka neler olduğunu hatırlıyorum. Sanırım o da yeniden yaşıyor.

"Sırada Stonehenge'de dans etmek ve Rockefeller Center'da buz pateni yapmak var. Biliyorum her şey çok hızlı geliyor, bir kasırga gibi, ama aşkın hiç beklemediğin anda gerçekleştiğini söylerler. Seni beklemiyordum, Easton. Senden kaçıyordum, aşktan kaçıyordum, yaşamaktan kaçıyordum. Ama işte buradasın ve birbirimizi bulduğumuz için çok minnettarım. Bunu başka biriyle yapmak istemezdim. Evlenmem gereken adamın sen olduğunu *biliyorum*. Sana çok değer veriyorum," diye fısıldıyorum. "Arkadaşın, sevgilin ve yakında karın olmaktan onur duyuyorum."

İlerliyor ve Easton yanaklarımı tutup beni öperken nikâh memuru hiçbir şey söylemiyor.

"Bekleyemedim. Özür dilerim. Seni öpmeye çok vardı." Ağzına karşı gülüyorum. "Benim de ihtiyacım vardı."

"Bu mükemmeldi," diyor, alnıma dokunuyor, sonra çekiliyor ve cebinden defterini çıkarıyor. Kalemnin kapağını çıkarıyor.

"Alexis Lexi Matthews, nişanım, en büyük ilham kaynağım ve müstakbel eşim. Sana baktığımda, benim için mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir hayat görüyorum. Kahkahalarla, aşkla ve başka kimseyle yaşayamayacağım deneyimlerle dolu bir hayat." Gözlerimle buluşuyor, sayfaya tekrar bakıyor.

"Gözlerine baktığım an, hayatım boyunca aradığım şeyi bulduğumu anladım; seni. O gün benim için her şey değişti. Zamanlaman boktan diye şaka yaptığımızı biliyorum ama ya doğruysa? Çünkü o küçük hatalar şu anda yaşadığımız ana yol açtı. Sen bana aşkın gerçekte ne olduğunu öğreten kadınsın çünkü biliyorum ki sen satın alınamazsın. Sana aşığım Lexi. Ve son nefesimi verene kadar da seni seveceğimi şimdiden biliyorum." Bana gülümsüyor ve kalemini kâğıt üzerinde tutmaya devam ediyor.

"Bir saniye aşkım," diye fısıldıyor sırtarak. Sesi boğuk, yoğun bakışlarıyla karışıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Benim için biraz daha böyle kal. Çok güzelsin."

Gülüyorum ve yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı süzülüyor çünkü biliyorum ki şu anda defterine bu anı çiziyor ve söylediği her şey doğrudan kalbinden geliyor. Bitiriyor, defteri cebine sokuyor ve mutlu gözyaşlarını öpmek için boşluk bırakıyor. Ona sonsuza dek birlikte olmaya değer olduğunu kanıtlamasını söyledim ve bir şekilde bunu başardı.

"Benim ve sizin önünüzde aşkınızı ilan ettiniz. Yüzükler sizde mi?"

Birbirimizin gözlerine bakarak başımızı sallıyoruz ve sembolleri parmaklarımızın üzerine kaydırıyoruz.

Nikâh memuru gülümser. "Lütfen bunu sonsuza dek bir öpücükle mühürleyin."

Ağzım Easton'inkine çarpıyor ve o beni yavaşça öperken dokunuşunda kayboluyorum.

"*Karım*," diye fısıldıyor.

"*Kocam*," diyorum. Bu kelime dilime yabancı geliyor ama aynı zamanda doğru da geliyor, sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi.

Uzaklaştığımızda Easton elimi tutuyor ve dönüp koyu kırmızı güneşin ufukta tembelce salınışını izliyoruz. Solan ışık suyun üzerinde yansırken gökyüzü turuncu ve pembe ışınlarla doluyor. Dünya'nın altına iniyor ve biz birbirimize tutunuyoruz.

Arkamı döndüğümde yalnız olduğumuzu fark ediyorum, sadece ikimiz, tam da istediğim gibi. "Bunu asla unutmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Easton gülümsüyor, cebinden not defterini çıkarıyor ve son sayfasına kadar çeviriyor. Bana çizimi göstermek için çeviriyor. Ben, saçlarım rüzgârda savruluyor, arkamda kumsal ve güneşle gülümsüyorum.

"Beni böyle mi görüyorsun?"

"Evet," diyor gülümseyerek ve alnımdan öpüyor. "Muhteşem ve sapkın."

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Şimdi ne yapacağız?" "Dışarı çıkıyoruz," diyor, elimi tutuyor ve beni geri götürüyor Ev.

İçeri girdiğimizde ayakkabılarını değiştiriyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Hazır mısın?"

"Evet, kocacığım," diyorum ve dışarı çıktığımızda Mustang garaj yolunda bizi bekliyor.

"Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Benim de yollarım var."

Easton ve ben bindik. Sevinç içinde kasabayı geçtik ve Easton rustik bir barın önüne park .

"Sadece eski şarkıları çalıyorlar," diyor. "Bu gece, biz boomers'ız." "Hayatta olmaz," diyorum ona.

"*Maceralar*."

Easton elimi tutuyor ve parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde içeri giriyoruz.

Dekor ve müzik kutusu ile zamanda geri adım atmak gibi.

İnsanlar kostümler giymiş ve odanın ortasında dans ediyorlar.

Bazıları köşede bilardo oynuyor ve ben ona dönüyorum. Onu dans pistine götürürken zamanda yolculuk yaptık.

Bu durum için giyinmemiş olsak da, dans pistinde dans edip öpüşürken ikimizin de umurunda bile değil. Burada kimse bizi izlemiyor, kimsenin umurunda değiliz ve ben onu böyle zgr ve umursamaz, gülerken ve gülümserken görmeyi seviyorum. Ona kalbimi vermek çok kolay.

"Seninle sarhoş oldum," diyor, kolunu bana doluyor ve beni havaya kaldırıp kendi etrafmda döndürüyor.

"Kocam," diyorum ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için yüzünü tutuyorum. "*Teşekkür ederim.*"

"Ne için?"

"Bana *gerçek* seni gösteriyorsun. Bu kimseyle paylaşmadığını biliyorum."

Gözleri kararıyor ve ağzma karşı sırtıyor. "Sadece sen, Lexi. *Sadece sen.*"

C6

EASTON

*Doğum günü geri sayımı: 28 gün
Onunla tanıştığım dan beri: 18
gün Şirket devralma: 35 gün*

W Dansla geçen bir gecenin ardından eve döndüğümüzde Lexi'yi Mustang'den içeri taşıyorum. Göğsüme karşı gülüyor ve Kapıyı açtığımda beni içine çekiyor.

"Onlar olmadan evlendiğimiz için herkesin bize kızacağını mı düşünüyorsun?"

Arkamdan kapıyı tekmeleyerek ona "Çok kızgı nım," diyorum.

"Beni taşımak zorunda değildin" diyor, hâlâ kollarımdayken.

Onu kollarımın arasında tutarak, "Evet, yaptım," diyorum. "Belki bu ileride senin ulaşım aracın olur."

Elinin tersini alnına dayıyor. "Başı dertte bir genç kız gibi."

"Yürümek gibi önemsiz bir işle uğraşamayan bir kraliçe gibi." "Umarım bir gün ben de senin inandığın gibi kadın olabilirim," diyor.

Onu yere bırak.

Ben ellerimi beline koyarken o sabitleniyor, sonra parmaklarını boynumun arkasında birleştiriyor. Sessiz bir şarkıyla sallanıyoruz.

"İşin komik tarafı, sen zaten öylesin. Yine de bilmemen beni heyecanlandırıyor. Gözüne kestirdiğin her erkeği kontrol edebileceğini bilmene izin veremem. Bu hayatımı olduğundan daha da zorlaştırır," diyorum kulağına.

"Hiç *kimseyle* böyle olmamıştı," diye itiraf ediyor.

"*Kimse* olmadığımı sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Etrafımızda dönerek söylüyorum. "Sanırım ben *senin* için yaratılmışım."

Başı dönüyor, hayattan ve *benden* sarhoş ve ben bunu görmeye bayılıyorum. "Bu şimdiye kadar söylediğin en doğru şey" diyor.

"Umarım öyledir. Benimle pervasızca evlendin, sevgilim."

Gözlerime bakarak geri çekiliyor. O an ciddileşiyor. "İşte bu yüzden bu beni korkutuyor. Seninleyken hiçbir şey umurumda değil. Sadece sen ve biz. Beni pervasız yapıyorsun. Tüm çekingenliği mi kapı dışarı etmek istiyorum. Umarım... Umarım sonunda birbirimizi yok etmeyiz," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Bunun kolay olacağına, sonsuza kadar birlikte olacağımıza, her zaman böyle olabileceğine dair onay istiyor. Aynı hissettiğimizi bilene kadar, bu söz verebileceğim bir şey değil. Lexi ile bir yıl istemiyorum. Sonsuza kadar istiyorum. Vücudu onu ele verse bile, ne istediğini fark etmesi ve dile getirmekten korkmaması için ne kadar sürerse o kadar bekleyeceğim.

"Ne olursa olsun, hiç pişmanlık duymayacağım," diyorum.

"Ne yaptığınızı bildiğinize inanıyorum." Lexi elimi tutuyor ve beni sürgülü cam kapıdan dışarı çıkarıyor.

Ay ufukta yükseliyor ve havuzdaki ışıklar neon bir parıltı yayıyor. Lexi'nin parmakları gömleğimin en alttaki düğmelerinden en üste ulaşana kadar çalışıyor. Elleri hafif parmak uçlarıyla göğsümden aşağı ve gövdemin üzerinden geçiyor.

Bu kadının işkenceci dokunuşu kalbimin çarpmasına ve nefesimin düzensizleşmesine neden oluyor. O benim her şeyim, tek istediğim ve şimdi onu bulduğuma göre, gitmesine izin vermeyeceğim. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar çabuk yakalayamamıştı ve Lexi beni boğacak gibi tutuyor. Ve bunu biliyor.

Kumaşı sırtımdan itiyor ve gömlek ayaklarıma düşüyor. Elleri dövmelemlerimin üzerinde gezinirken gözlerim kapanıyor ve kalbimin üzerinde duruyor.

"Burada boşluk olduğunu fark etmemiştim." "Adın oraya yazılacak."

"Easton, bu kalıcı," diyor.

Bakışlarını karşılıyorum ve siyah saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sen de öylesin. Ne olursa olsun, bana verdiklerin için her zaman burada ."

"Ailenin şirketi mi?" Başımı sallıyorum. "*Umut.*"

Ağzıma doğru iç geçiriyor, elini saçlarımda gezdiriyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Beni öpecek misin?"

"Yapmamı ister misin?" Onunla ilk kez sınırı aştığımda *yaptığım* gibi soruyorum. Burnumu onunkine sürüyorum ve cevabını bekliyorum.

"*Sikeyim evet,*" diye neredeyse yalvarıyor ve dişler, diller ve çaresiz pantolonların bir karışımıyız.

Ellerini pantolonumun içine sokup düğmelerini açıyor ve fermuarını indirdikten sonra ayak bileklerime kadar itiyor. Benim için giydiği güzel elbiseyi vücudunun üzerinden kaldırarak tenine karşı hırslıyorum. Dudaklarımla köprücük kemiğinin izini sürüyorum, tuzlu havayla karışık tatlı teninin tadına bakıyorum. Külotunu aşağı indirdiğimde, avuç içim bacaklarının arasına hafif bir baskı uygularken ondan düzensiz bir nefes çıkıyor. Parmağım kaygan yarığının arasından kayıyor ve benim için o kadar ıslak ki. Aletimin tam dikkatte olduğunu düşünürsek, bana ne yaptığını saklamak mümkün değil.

Lexi yeşil gözlerinin ardındaki arzuyla beni ne kadar zorladığına bakıyor. Elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte ılık suya götürüyor.

"Oh, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor, derinlere doğru yüzerken. Havuz ısıtmalı; rezervasyon yaptırdığımda bu bir gereklilikti.

Ve ağız benimkine geri döndüğünde, tam olarak hayal ettiğim gibi .

Okyanusun dalgaları uzaklara çarpıyor ve ay ışığı suyun üzerinde yansıyor. Bulunduğumuz noktadan mükemmel bir manzaraya sahibiz.

"Bugünü asla unutmayacağım," diyorum, keşke bu anı çizebilseydim. Lexi'nin yüzünün açılarını inceleyerek hafızama yerleştiriyorum.

"Ben de yapmayacağım," diye mırıldanıyor, ben bizi ayakta tutarken bacaklarını belime doluyor. Eğilip dudaklarımın tadına bakıyor.

"Bu kısım da mı görünmez mürekkeple yazılmıştı?" diye sordum. "Evet." Aşağı uzanıp sikimi okşuyor.

"Siktir," diye inliyorum kulağına, acı verici bir yavaşlıkta ilerlerken.

Dillerimiz birbiriyle güreşirken nefeslerimiz boğuluyor. Onu daha fazla arzuluyorum.

"Lütfen dokun bana *Easton,*" diyor pantolonunun arasından.

"Asla yalvarmana gerek yok," diye fısıldıyorum. "Sadece her saniyenin tadını son saniyemizmiş gibi çıkarmak istiyorum."

Parmaklarım muhtaç klitorisine sürtünür sürtünmez dokunuşumun altında eriyor. Ellerimi kıcının altına koyup onu havuzun kenarına kaldırdığımda bir iç çekiş ondan kaçıyor. Kalçalarını genişleterek mükemmel amını yalayıp yutmam için bana tam erişim sağlıyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyor ama bu bir talep gibi çıkıyor.

Lexi doyumsuz, açgözlü ve bana bağımlı. Parmağımı yavaşça amcığına daldırıyorum, boğumuna gelene kadar tenine gülümsüyorum. Kalçaları öne doğru eğilirken küçük bir çığlık atıyor.

"Çok güzel," diyorum yalamalar ve emmeler arasında, ıslak deliğine bir parmak daha atıyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor, ben onun şişmiş sinir demetine dönerken kalçalarını bana doğru sallıyor.

Sanki bir depar atıyormuş gibi, açgözlülükle orgazmının peşinden koşuyor, ben onu yavaşça parmaklarken, G noktasını gıdıklarken o benden ihtiyacı olanı alıyor.

Tadına bayılıyorum, tatlılığını yalayıp yutuyorum. Yavaşça, kalçalarını daha geniş itiyorum, dilimi amına kaydırıyorum ve sevimli kıcına doğru devam ediyorum.

Dilimle baskı uygulamadan önce büzüşmüş deliğinin etrafını yaladığımda muhtaç pantolonları ve nefes alışları hızlanıyor.

"Doğu-" diye inliyor içime gömülürken, vücudu titreyene kadar onu önden arkaya doğru yememe izin veriyor.

Ağzı açık kaldığında devam ediyorum ama . "Easton," diye tıslıyor.

Amını öpüyorum, kaygan kıvrımlarına karşı sırtıyorum. "Burada kontrolün kimde olduğunu unutmanı istemiyorum."

"Göt herif," diye pantolonunu indiriyor, kendi meme ucunu tutup cımbızlıyor. Sikim onun için, onun tamamı için ağrıyor.

"Biliyorsun... çok yakınımda..."

Sırtını yerden kaldırdı. Onu unutulana kadar emmeden önce klitorisini geniş daireler çizerek çalıştırıyorum.

"Oh. Oh. Evet. Evet. Evet. Aman Tanrım."

Ona ağzımı ve dilimi vermeye devam ederken amcığı etrafımda sıkıca kenetleniyor ve kasılıyor, adımı haykırıyor, nefes nefese

kalp atışları boğazında hızla atarken. Gökyüzüne bakıyor, nefesini tutmaya çalışıyor, amı hala sergileniyor.

"Sana ihtiyacım var, Easton."

Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek havuzun yanındaki yeşil alanın Bermuda çimlerine ulaşıyor. Kıcı ve damlayan ıslak amı tam teşhirde. Kendimi havuzun kenarından kaldırıyorum ve sonra çimlerin üzerinde ona katılıyorum. Ucu ıslak kıvrımlarının arasından kaydırana kadar beni kendine doğru çekiyor.

Uzun kirpikleri çırpınarak kapanıyor. "Seni hissetmek istiyorum." Beni ağzına çekiyor. "Her şeyini. Aramızda hiçbir şey olmasın."

Boynuna sokuluyorum, tenini kokluyorum ve derinlere doğru kayıyorum. Dudaklarında bir iç çekişle bana uyum sağlıyor.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye inliyor ağzımla çenesinin izini sürdüğümde.

"Öyleydim," diyorum yıldızların altında, arka planda dalgaların şakırtısı eşliğinde sevişirken.

Nazikçe başlıyor ve Lexi'nin amcığı sıkılaştıkça yoğunlaşıyor. "Siktir," diye tıslıyor, tekrar boşalırken hiçbir şey söyleyemiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimle kıcını kavıyorum ve her pompalamada nasıl nabız attığını severek onu derin ve sert bir şekilde beceriyorum.

"Lexi," diye inliyorum. Sesim derin bir boğuklukla çıkıyor. Yaklaştığımda beni sırt üstü çeviriyor.

"Kontrolün kimde olduğunu unutmama izin veremem." Sırıttırıyor, üzerime biniyor, amını uzunluğumda yukarı ve aşağı fırlatıyor.

Ondan tatmin edici iç çekişler geliyor, vücudunda bir ter parıltısı oluşuyor ve ben öne doğru oturup meme ucunun sert tepesini ağzıma alıyorum.

"Çok yaklaştım," diye fısıldıyorum, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atarken her an uçurumdan düşeceğimi biliyorum.

Lexi beni unutulana kadar becermeye devam ederken gözlerim kapandı ve sanırım orgazm içimden geçerken yıldızları görüyorum. İnlemem serbest kalana ve ona pompalamayı bırakana kadar horozuma saldırmaya devam ediyor. Sonra göğsüme yığılıyor.

Ben onu güçlü kollarımın arasında tutup saçlarını okşayıp öperken, o göğsümün üzerinde, birbirimize bağlı bir şekilde yatıyoruz.

Tanımadığım bir gökyüzüne bakarken, onunla birlikte olmanın coşkusu hala beni ve zihnimi etkisi altına alıyor.

"Yeminlerimiz sırasında seni son nefesini verene kadar seveceğimi biliyordun...."

Başımı salladım, omzunu öptüm. ". Ciddiydim."

"O üç kelimeyi henüz söyleyemiyorum Easton," diye itiraf ediyor bana sıkıca sarılarak.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Benden vazgeçme." Gözlerimin içine bakabilmek için çenesini eğiyor.

"*Asla*," diye fısıldıyorum, çenesini parmaklarımın arasına alıp Onu öpmek.

C7

LEXI

I Fiji'deki son saatimiz ve limuzine binip havaalanına doğru yola çıkarken içimizi hüznün kaplıyor. Dün Mustang'i ve önümüzdeki hafta şehre varacak.

Yirmi dört saat boyunca içeride kaldık, birbirimize doyamadık. Uyuduk, seviştik ve açlık bastırdığında yemek yedik.

Sahilde yürüdük, okyanusta yüzdük ve güney yarımkürenin altında birbirimize sarıldık, bilmediğim takımyıldızlarla dolu bir gökyüzünü inceledik. Sanki başka bir gezegendeymişim, başka birinin hayatını ele geçirmişim gibi hissettim.

Yine de inanamıyorum.

Easton'la evli olduğum bu altı gün rüyasız bir bulanıklık gibi geçti ve bitmesini istemiyorum ama artık masal diyarında değiliz; *eve* dönme vakti geldi. Bu kelime yabancı geliyor.

Bir şeyler değişti.

Bu *aşk* mı? Bu dört harfli kelime beni o kadar uzun zamandır rahatsız ediyor ki onu bulursam kaybedeceğimden korkuyorum. Kendime, kalbimi şimdi korursam, düşünün o kadar yıkıcı olmayacağını ve belki bir gün bu biterse, Easton Calloway bağımlılığımın kurtulabileceğimi söylüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Easton kolunu bana doluyor ve ben de temiz sahil havasını içimize çekerken ona yaslanıyorum. Camlar kapalı ve açılır tavan açık, sabahın ilk ışıklarının içeri sızmasına izin veriyor.

"Siz. *Biz*," diye itiraf ediyorum. Kelimelerim havada süzülüyor.

"Bunu özleyeceğim," diye mırıldanıyor, boynuma ve saçlarıma yumuşak öpücükler konduruyor.

Adadan ya da sahilden bahsetmediğini biliyorum. Birlikte geçirmek için bize verilen kesintisiz zamandan bahsediyor.

"Sen benim önceliğimsin, güzel kız."

Bağlanmak istemiyorum ama çok geç olduğunu da biliyorum.

"Easton, senin önceliğin işin. Bu bizim yüzümüzden değişmez. *Biz* diye bir şeyin olmasının sebebi bile bu," diyorum, yarın işe döneceğini ve hazırlıklı olması gerektiğini bilerek. Onun dünyasında iki hafta içinde çok şey olabilir. Eğer bir şey varsa, ben bunun kanıtıyım.

Sırıttıyor. "Yapma bunu."

Ona dönüyorum. "Neyi yapmayayım?"

Koyu renk, dağınık saçlarını yana yatırmış. Ne giydiğine bağlı olarak renk değiştiren masmavi gözleri bana bakıyor. Burnunun üzerinde zar zor fark edilen, ama *evet* dediğimizden beri her birini öpüp ezberlediğim hafif çillere bakıyorum.

Easton Calloway bir susuzluk tuzağı ve benim bütün susuzluklarımı giderdi.

"Döndüğümüzde aramızda farklı bir şey olacakmış gibi davranma.

New York'a."

"Olacak. Şirketi devralmana kaç gün kaldı?" Gözlerine bakarak soruyorum.

"Yirmi altı," diye nefes veriyor.

Saydığını bildiğim için gülümsüyorum. Yaptığı şey bu. İlişkilerinden gününün saniyelerine kadar her şeyi sayar.

Onu inceliyorum. "Bunu gözden kaçırma, tamam mı? Bu senin için önemliydi. Bunun değişmesini istemiyorum."

"Üzgünüm sevgilim, listenin başında senin adın benim önceliklerime sen karar veremezsin."

"Ama-"

Dudakları dudaklarıma çarpıyor; eli hafifçe yanağımda duruyor. "Hiçbir şey değişmiyor Lexi," diye fısıldıyor ağzıma. "Özellikle de senin hakkında hissettiklerim."

Ve ona inanmayı o kadar çok istiyorum ki canım acıyor.

"Bazı günler kolay, bazı günler zor olacak. Seninle evlenmeyi kabul ettiğimde bunun için imza attım," dedim, bana söylediklerini tekrarlayarak. Bu bir *gerçektir*.

"Öyleyse, güzel günleri çoktan gitmiş gibi özlemek yerine onları yaşarken tadını çıkaralım," diyor ve beni daha yavaş öpüyor.

Tadı *bana* benziyor.

Tenindeki tropik sabunu içime çekiyorum, bunu, bizi, aynen böyle hatırlamak istiyorum.

"Yaptığım şeyin bu olduğunu nereden bildin?"

"Çünkü seni görüyorum Lexi. Nefes alışının nasıl değiştiğinden ya da yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü hissedebiliyorum," diye itiraf ediyor. "Beni itmene izin vermeyeceğim. Bunu her yaptığında, seni bilerek daha da sert bir şekilde kendime çekeceğim. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Bu bir tehdit mi?" Sinsi bir sırıtışla soruyorum.

"Bu *lanet* bir söz, *karıcığım*."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Bir an için bana karşı yumuşadığını düşündüm."

Kulağıma fısıldıyor, "Sen etrafımdayken asla yumuşamıyorum."

Şortuna bakıyorum, sertleşmiş; kalınlığının dış hatları o hakilerin içinde gözden kaçmıyor.

Avucumu sikine sürüyorum -şimdi bana ait olan sikime- ve nefes alış verişini artırıyor. Çenesinden aşağıya, hızlanan nabzına kadar takip ediyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, bu adama sahip olduğum için huşu içinde.

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum," diyor üst düğmeyi açıp fermuarı yavaşça aşağı indirirken.

Easton kalçalarını kaldırıyor ve siki tüm dikkatiyle dışarı fırlıyor.

"Bu dolu bir silah," diyorum ona, dudaklarımla ucunu çevreleyerek aşağı doğru sallıyorum.

Onu bir patlamayla çekip çıkarıyorum ve boylu boyunca uzanan damarı yalıyorum. O kadar kalın ki belli açılarda ağzıma sığdırmakta zorlanıyorum. Kendimi yeniden konumlandırıyorum, böylece onu boğazımın arkasına alabiliyorum. Yavaşça taşaklarını avuçluyorum ve boştaki elim karnına doğru kaydığında bir inilti çıkarıyor.

"Lexi," diye fısıldıyor, saçlarımı avuçluyor, kalçalarımı sıkımda neden olan küçük çekıştirmeler yapıyor.

Ona kendini o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki, geçici ya da değil, kime ait olduğunu asla unutmasın.

"Benim kötü kızım," diye homurdanıyor, kalçaları yukarı doğru kalkıyor.

Onu tepeye tırmanırken izlemeye bayılıyorum ve neredeyse yalvarana kadar onu orada tutuyorum ama yapmıyor. Asla yapmaz çünkü beni oynarken izlemeyi seviyor. Kontrolü bana vermekten hoşlanıyor.

Neredeyse titreyene kadar okşuyor, emiyor ve yalıyorum. Maksimum elbisemi kaldırıp üzerine oturuyorum. Aramızdaki tek şey külotum.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum," diye inliyor ve külotumu yana kaydırıyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "*Sana ihtiyacım var.*"

Kahvaltıda birbirimizi yedik; şimdi de brunch'a geçtik.

Külotumdan sıyrılıyorum, böylece onu tamamen içime almam kolaylaşıyor. Amım her santimini yutarken içimden inilti yükseliyor. İslağım, muhtacım ve başparmağımı klitorisimde gezdirdiğinde vücudum daha fazlası için *yalvarıyor*. Birlikteyken fazla bir şey gerekmiyor.

Dakikalar saniyeler gibi geçiyor ve Easton yaklaştığında hızımız yavaşlıyor, uçuşum kenarında sallanıyor. Nefes alışıyor ve dudakları ve dişleri boynumda, birlikte uçuşuma yuvarlanıyoruz.

Orgazm içimize işliyor ve kendimizi o anın içinde kaybederken onun sıcaklığı derinliklerinde birikiyor. Onunlayken sis dağılmıyor ve umarım hiç dağılmaz.

sonra külotumu vücudumun üzerinden kaydardım.

Yüzümü arıyor. "Mutlu musun?"

"Öyle olduğumu biliyorsun. Beni çok iyi okuyabiliyorsun."

Sırıttıyor. "Yapabilirim. Sadece seni test ediyorum. Ayrıca, sana bir şey söylediğimde bana kızmayacağına söz vermelisin."

"Hayır," diyorum.

Telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekiyor ve görmem için çeviriyor. "Bunlar hickey ve diş izleri mi?"

Dudağımın kenarını çiğneyerek onun olduğu yere dokunuyorum.

Başını eğip tepkimi izliyor ve *sırıttıyor*. "Sen seni işaretledim."

Bunu inkâr edemem. "Senin beni seçtiğini dünyayı seviyorum."

"Biliyorlar," diyor. "Hepsi biliyor. Elimde olsa seni yüz kere daha seçerdim."

Kelebekler uçuşuyor ve kendime bunun hiç rol olup olmadığını soruyorum. Aramızdaki kıvılcımı hissettiğim anı saptamaya çalışırken sessizlik uzuyor.

"Aklından geçiyor sevgilim?" diye soruyor, güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine kaydırarak.

Gülüyorum, bunu bu kadar iyi yapabilmesinden nefret ediyorum. "Beni okumayı bırak."

Araba bir dönüş yaparken, "İşi çok kolaylaştırıyorsun," diye mırıldanıyor.

Bu, varmadan önceki son yol. Kısa bir süre sonra özel bir jetle şehre uçacağız.

"*Bunun* ne zaman anlamaya çalışıyordum, ne zaman ..."

"Bana aşık mı oldun?" Kıkırdıyor. "Gözlerimiz ilk kez kilitlendiğinde senin *doğru kişi* olduğunu anlamıştım."

Onun itirafı nabzımı hızlandırıyor. "Ben de bir şeyler hissettim. Belki de zaman çizgilerini birlikte değiştirdik."

"Öyle hissettiriyor," diyor.

Uçağa bindiğimizde, baş döndürücü gülümsemeler ve umutsuz öpücükler. Uçağın ortasındaki yönetici koltuklarına geçiyoruz ve ben her zamanki gibi pencere kenarını alıyorum.

Ne olduğuna dair elimizdeki tek kanıt zihnimizde yaşıyor. Gerçeklerle ve parmaklarımıza dolanmış değerli metallere mühürlenmiştir.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" Uçak havalandırırken kollarına sokulmuş bir şekilde soruyorum.

"da ne?" Gözlerime bakıyor.

Pencerenin perdesini kapatıp ona dönüyorum. "Tatilinin sonuna kadar avucunun içinde yemek yiyeceğimi."

Sikilebilir dudaklarını yalıyor. "Birinin bana aşık olması için on dört gün yetiyor."

Ağzım açık kalıyor ve başımı sallıyorum. "Bunların hepsi tasarımdı."

İnsanlarla çıktığı sürenin uzunluğunu düşünüyorum - on dört gün.

"Evet ve bu yolculuk bir Truva atıydı." Burnunu benimkine sürtmeden önce alnımı öperek gülüyor. "Sadece bu sefer ben de düştüm."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Fark şu ki, *önce* sen düştün. Ve *daha sert*."

"Evet, yaptım," diye fısıldıyor ağzımı kapatarak. "Ve bunu yapardım tekrar. Beş üzerinden on."

Gerçekten bu kadar çabuk *aşık* olabilir miydik? Gözlerine baktığımda cevabım evet oluyor. Easton çivi gibi sert biri ve zayıflıklarını takım elbisesinin altında saklasa da benimkilerle birlikte varlar.

Dış etkenler bir kenara bırakıldığında, biz önemseyen, macera arzulayan ve karşılığında sevilme ve sevmek isteyen iki insanız.

Birlikte güvendedeyiz. Ayrı, tehlikeliyiz.

Ve sonunda eşimle tanıştığımı bilmek beni rahatlatıyor.

W Amerika'ya döndüğümüzde, bizi gökyüzündeki elmasa götürecek bir araba bizi bekliyor. İçeri girerken çantalarımız yüklüydü. Easton'ın elinde telefonu, benim de benimki var. İkimizde de onlara güç verdi.

Sanki bir lanetmiş gibi ona bakıyorum. "Yarına kadar bununla uğraşmak istemiyorum, uyuduktan sonra."

Uçuş uzun sürdü. Bu sabah erkenden yola çıktık ve önceki gece fazla uyumamıştık. Easton'ın birkaç saat içinde ofiste olması gerekiyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Cebine geri koyar. "Haklısın. Bekleyebilir."

Araba yüksek binanın önünde yavaşlıyor ve binadan çıkıyoruz. Easton kolunu bana doluyor ve binanın kapıları açılırken beni kendine yakın tutuyor.

Asansöre bindiğimizde alımdan öpüyor ve kollarını bana doluyor.

Sonunda gökyüzündeki elmasa girdiğimizde ışıklar azalmıştı. Altın şehir bizi çevreliyor, binalar ıslıl ıslıl parlıyor.

Easton gülümsüyor ve bir anda dikkatimi çekiyor. Böyle anlarda, bu adamın hayatına özür dilemeden girmeden önce kim olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum.

"Evim güzel evim," diyorum, Teksas'tan aldığımız yeni kitaplarımın tezgâhın üzerine yığıldığını görünce.

Easton esniyor ve ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum.

"Yatağa gidelim mi?" diye soruyorum ve merdivenleri çıkarken parmağını parmağıma doluyor.

"Bir oda seçmek ister misin?"

Gülüyorum ve o da başını eğiyor.

"Seninki."

Dirseğimi tutuyor, başparmağını tenime sürüyor ve gülümsüyor. "*Bizimki. Sadece* bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmedeğini onaylıyorum."

"Sen istemedikçe üzerinde uyuduğun yatağın ortasından ayrılmayacağım," diye itiraf ediyorum.

"Yani, asla. ." Bana çocuksu bir sırıtış atıyor ve ben neredeyse orada eriyorum.

Easton hızlı bir duş alıyor ve ben de onunla birlikte duşa girip günün yorgunluğunu üzerimizden atıyoruz. Sonra ipek çarşaflarının arasına giriyoruz ve beni göğsüne bastırıyor. Atan kalbinin sakın sesiyle uykuya dalıyorum.

M Easton'ın siki sırtıma bastırırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Nefes alış verışi yumuşak ve düzgün ve hâlâ uyuduğunu biliyorum. Çevredeki binaların parıldayan ışıklarına bakıyorum ve keşke gelecekte ne olacağını bilseydim diye iç geçirdim.

"Uyu artık," diye fısıldıyor Easton kulağıma. Sesi seksi bir hırıltıya sahip. Derin bir nefes alıyorum ve nefes verirken gülümsüyorum.

Düşüncelerimin beni bırakmasını istiyorum, böylece onunla tekrar rüya alemine dalabilirim, ama zihnim yarışıyor. "Seni zleyeceğim."

"Biliyorum," diyor. "Yarın ğle yemeğinde buluşalım."

"Hamburger mi?"

"Bunu çok isterim," diyor çenesini omzuma dayayarak.

Nefesi ensemde geziniyor, göğsü çıplak sırtıma değiyor. Eli klotumun içine kayıyor ve bana dokunduğunda derin bir i çekiyorum.

"*Siktir*," diye homurdanıyor kalçalarım öne doğru eğilip ıslak yarığıma erişmesini sağlarken.

Ona ne kadar sahip olduğum önemli değil; her zaman daha fazlası için acı çekiyorum.

Alt dudağımı ısıırıyorum, beni boşaltmak için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyorum. Nefes alışım pantolonuma dönüşüyor ve çok geçmeden klotumdan dışarı kayıyorum. Easton , kendini derinlere gömüyor. O içime pompalarken ben de yumruklarımla çarşaflara tutunuyorum.

"Easton," diye inliyorum, kalçalarımı açarak beni ikiye bölmesini istiyorum. "Yarın nerede olduğunu hissetmek istiyorum."

"Mmm, ," diyor ben , zevk dayanılmayacak kadar fazla. "Sana çok aşığım," diye fısıldıyor. "ok aşığım."

Ve bir yaz esintisi gibi savrulup gidiyoruz, tam bir coşkunun peşinden koşuyor ve onu birlikte buluyoruz. İkimiz de doyumsuz bir açlığı geçici olarak giderdikten sonra yere yığılıyor.

Bir sonraki uyanışında, boş bir California King'e uzandım. Onun olduğu yer dokunulamayacak kadar soğuktu. Parlak güneşin yüksekliğine bakılırsa Easton gideli saatler olmuş.

Komodinin üzerinde küçük bir kâğıt fark ettim.

Dışında *"Seninle Evleneli Bir Hafta Oldu"* yazıyordu.

Açıyorum ve *bu sabah* yatakta uyurken çizilmiş bir resmim var. Bunu çizerken tam olarak nerede durduğunu bildiğim için bakış açısına bakıyorum ve onu orada, komodinin çekmecelerindeki düğmelere kadar her şeyi çizerken güzel yüzündeki yoğun ifadeyle hayal edebiliyorum. Saçlarımın, buruşuk battaniyelerimin ve sırtımın kıvrımlarının detayları etkileyici.

Telefonumun kilidini açtığımda, saatin ona on dakika kaldığını gördüm. W'de Easton'a çarptığımdan beri en geç uyuduğum saatti bu. Var olduğunu sadece hayal ettiğim bir adamla dünyayı dolaştıktan sonra uykuya ihtiyacım vardı.

Easton'ın tişörtlerinden birini giyerek aşağıya iniyorum ve mutfağa geçiyorum. Parmak uçlarımda duruyorum ve dolaptan kupamı alıp aşağı çekiyorum ve espresso makinesinin altına kaydırıyorum. Aletin etrafına baktıktan sonra üstündeki bir düğmeye basıyorum. Bir şarkı çalıyor, çekirdekler öğütülüyor ve saniyeler sonra fincanıma güzel, koyu bir espresso damlıyor.

"Asla olmaz," diyorum, tepede yüzen kremaya bakarak. Etrafımda döndürüp içime çekiyorum.

"Günaydın güzelim," diyor Easton tezgahın üzerindeki hoparlörden. Yüzü ekranda beliriyor.

Eğiliyorum ve çenemi elime dayıyorum. *"Günaydın, kocacığım."*

"Nasıl uyudun?"

"Seninle daha iyi," diye mırıldanıyorum, tam olarak uyanmış değilim.

"O külotlar," diyor. "Mmm. Tek pişmanlığım şu anda orada olmamak."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve odaların köşelerindeki kameraları fark ediyorum. Evinizin içinde kamera olması *zenginlere* özgü bir şey. "Hâlâ öğle yemeği mi?"

"Evet," dedi saatini kontrol ederek. "Bir araba kırk dakika içinde orada olacak."

"Kırk mı?"

Başını sallıyor. "Lütfen geç kalmayın."

"Hazır olacağım, sadece senin için," diyorum ona, sıcak sıvıyı üfleterek. Sırıttıyor ve ekran kararıyor.

"Hâlâ izlediğini biliyorum," diyorum, uzun mermer tezgâhının üzerindeki sekiz tabureden birine oturup kameralara bakarken. "Vay canına, bu kahve harika. Tebrikler. Sanırım iyi bir zevkin var." Kıs kıs gülüyorum ve fincanı kaldırıyorum.

"Alexis," diyor Easton tezgahın üzerindeki monitörden.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve sanki o da buradaymış gibi hissediyorum. "*Dikkatimi dağıtıyorsun.*"

"Bu kadar kolaylaştırmayı bırak," diyorum. "Burada oturmuş işime bakıyorum, espresso içiyorum."

"Sık gibi görünüyorsun." Kıkırdıyor. "İki dakika içinde bir toplantıda olmam gerekiyor. Eminim herkes beni bekliyordur."

Ayağa kalkıp bana pantolonunu ve neredeyse dikişleri patlamak üzere olan sikini gösteriyor. Takım elbise pantolonunun içindeki görüntüsü görülmeye değer. Ama birini canını acıtacak kadar çok istemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum - özellikle de onu.

Başını sallıyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Ama sana çok açım."

Yüzümde muzip sırıtış beliriyor ve sanki bize mahremiyet sağlayacakmış gibi ekrana yaklaşırken saçlarımı yana yatırıyorum.

"Neden onun yerine öğle yemeğinde *beni* yemiyorsun?"

Sandalyesinde daha da geriye kayarken gözleri kapanıyor. Düşünüyor.

"İş için kötü olabilirim," diye fısıldadım.

"Ama *benim* için harika, sevgilim. Cezbedici ama gitmem gerek. Harika bir gün geçir, yakında görüşürüz." Bana bir öpücük gönderdi.

Yakalıyorum, dikkatini biraz daha çekmek istiyorum ama onun en büyük dikkat dağıtıcısı olmayı reddediyorum. "Sen de."

Görüntülü sohbet bu kez gerçekten sona eriyor ve ben tezgâha yaslanıyorum. İkimiz de diğerinin parmağına dolanmış değiliz; birbirimize kelepçeliyiz ve anahtar yok.

Pembe elmasa bakıyorum, *tek* taş için ayırdığı taş. Ve parmağımda.

Pencerelere doğru yürüyorum ve aşağıdaki parkı görüyorum. Yaz havasının tadını çıkaran insanlarla dolu.

Kahvemi bitirip fincanı duruladıktan sonra cep telefonuma bakıyorum. Saldırmak için bekleyen zehirli bir yılan gibi.

Easton ve benim ne yaptığımızı biliyorum. Gizlice kaçtık. Herkesi yüzyılın düğününe katılma deneyiminden mahrum bıraktık.

Gerçeklikten biraz daha kaçıyorum ve yukarı çıkıyorum. Easton'ın dolabına girdiğimde şok içinde kalıyorum. Carlee'nin dairesi kadar büyük. Aslında bir mağaza gibi. Her renkten -mavi, siyah, gri- kravat, takım elbise ve gömlek mevcut. Ve Easton'ın her birini giydiğini hayal ediyorum. Polo gömlekler, haki ve yelkenli ayakkabılar. Şortlar, eski grup tişörtleri ve bolca tenis ayakkabısı. En azından tarzı var.

Diğer tarafta güzel balo elbiseleri, pantolon takımları ve elbiseler var. Bir bölümde siyahtan maviye ve beyaza kadar grafik tişörtler ve yırtık kotlar var. Converseler, her tonda, hepsi benim bedenimde. Tişörtlerden birine bakıyorum ve üzerinde el yazısıyla "*Milyarder Takıntılı*" yazıyor.

Kahkahayı patlattım ve kaydardım. "Ukala."

Bir kot pantolon alıyorum, etiketinde *Gucci* yazıyor. Bir diğeri Balenciaga. Bunlar *tasarım* kıyafetler. Gözlerim satın aldığı her şeyi tarıyor ve altı rakamın üzerinde. Benim haberim olmadan bunu nasıl bilmek istiyorum.

Üstünde ayna olan küçük bir şifonyer, yazlık ve kışlık giysilerin arasında duruyor. adımın yazılı olduğu ikiye katlanmış bir kart var. Easton'ın el yazısını fark edince gülümsedim.

*Svcpci5e, bacfixg, I Eksenler pov'b /ixb 1hi5
erexlva££p,*

"Bu işte çok iyi," diyorum ayakkabılarımı giymek için eğilirken.

Ayağa kalkmak için doğrulurken boy aynasına bakıyorum. Parmaklarım Easton'ın kontrolünü kaybettiği boynumda geziniyor. Hafif morluklar narin cildimi sarıyor. Kimse fark etmesin diye saçımı toplamaya karar veriyorum. Eğer *kendimize* gerçek bir şans veriyorsak, herkes onun benim olduğunu anlamalı - en azından şimdilik.

Aşağıya indiğimde telefonumu elime alıyorum ve elimde yabancı gibi hissediyorum. Bir haftadır açmamıştım çünkü birlikte kaybolmuştuk. Düğmeye basıyorum ve bekliyorum.

Arama çubuğuna adını yazdıktan sonra başlıklar hızla yükleniyor.

EASTON CALLOWAY PİYASADAN ÇIKTI. EASTON
CALLOWAY EVLENDİ!
EASTON CALLOWAY EBEDİ KADINI BULDU!
EASTON CALLOWAY VE EŞİ! EASTON
CALLOWAY EVLENDİ! EASTON
CALLOWAY'IN SAHTE EVLİLİĞİ ELMAS
PRENS EVLENDİ.

Fiji'de birlikte çekilmiş sayısız fotoğrafımızı görüyorum. Biz oradayken her şey yok olmuştu. Sadece biz varmışız gibi hissettim. Aptaldık.

Carlee, Remi, annem ve kardeşlerimden gelen cevapsız çağrı bildirimleriyle birlikte kısa mesajlar yağıyor. Bu çok fazla.

Telefonum çalarken beni yutmasını dileyerek minderin üzerine oturuyorum.

Ön kapı açılıyor ve Easton'la göz göze geliyorum. Gözlerinde ateşle bana doğru koşarken zar zor konuşabiliyorum. Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum ve eli boynumun arkasında yolunu bulup beni kendine çekiyor.

Dudaklarına karşı gülüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Toplantıyı iptal ettim," dedi. "Umurumda bile değildi. Sana *ihtiyacım* vardı." Beni tekrar kanepeye yatırdı. "Ben seni *seçtim*."

"Pervasız," diyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu daha yakınımda istiyorum.

"Haklısın. İş için kötü olabilirsin."

Ayağa kalkıyor, takım elbise ceketini ve kravatını çıkarıyor. Ona katılıyorum, gömleğini omuzlarından itiyorum, sonra kemerini çıkarıyorum ve pantolonunu indiriyorum.

Gömleğimi okuduğunda bir kahkaha koptu. "Şaşırdın mı?" Ayakkabılarımı hızla çıkarırken ona "Bana karşı çok iyisin," diyorum, Bir sihirbaz gibi pantolon ve külot.

"Daha iyi olmak istememi sağlıyorsun. Senin sayende daha iyi bir adamım."

Kalçalarımı ayırıyor ve içime gömülüyor. Çaresizdik, sanki ayrı kaldığımız altı saat çok fazlaydı.

Ben neredeyse nefese kalırken ondan derin homurtular yükseliyor. Ağgözlülükle yüksekliğimizi kovalıyoruz, sanki bir maraton koşuyormuşuz gibi birbirimizi doruğa itiyoruz. İçime sertçe pompalıyor; inlemelerimiz birbirine karışarak bir tutku senfonisi yaratıyor. Bunun hiç eskimesini istemiyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum.

Kaslarım kasılıyor ve orgazm içimde sallanırken uçurumdan aşağı atlıyorum. O kadar yoğun ki boğazımdan gırtlaktan gelen inilti beni neredeyse paramparça ediyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, kendini kaybedene kadar amıma çarpmaya devam ediyor.

Nefes nefese kaldık ama yine de birbirimizi yavaşça öpecek kadar hava bulduk. "Ofisten çıktığımda kendimi bir bağımlı gibi hissediyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. sen."

"Biliyorum. Bunu bana da yapıyorsun," diye fısıldıyorum. "Bizi birbirimiz için tehlikeli yapan da bu."

Burnunu benimkine sürüyor. "Siktir, biliyorum."

"Hep birinin bana senin baktığın gibi diledim."

"İlişkilendirilebilir."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve Easton'ın telefonu çalıp bizi uzaklaştıran kadar birbirimizin kollarında uzanıyoruz. Temizlenip yeniden giyiniyoruz.

Easton kravatını düzelttikten sonra saatini kontrol eder. "Öğle yemeği yiyemem, trafik bu kadar kötüyken . Üzgünüm, hayatım."

"Yaptıklarımızdan pişmanlık sürece özür dileme," diyorum.

Sırıttıyor. "Seni *her* seçtiğimde sıfır pişmanlık duyuyorum."

Kravatını tutup onu kendime doğru çekiyorum. Dudakları benimkilere değiyor. "Aynı."

C8

EASTON

*Doğum günü geri sayımı: 20 gün
Onunla tanıştıktan sonra: 26 gün
Şirket devri: 27 gün Evlendi: 7
gün*

W Ofisime girdiğimde Weston içeri girdi. Bu sabah Los Angeles'ta bir toplantısı vardı ve ben Lexi'yle konuşurken şehre geldi.

Öğle yemeği için.

Masamın önünde oturuyor, pis pis sırtıyor ve sonra parmağımdaki alyansa bakıyor.

"Bu sabah ofise girdiğinizde binayı sallayan bir alkış aldığınızı duydum."

Sırtıyorum. "Ah, evet. Kaçırduğına üzüldüm."

"Gideceğini biliyordum," dedi bana. "Uçuş planını öğrenir öğrenmez gazetecilere haber verdim."

Gülümsemem kayboluyor. "*Weston.*"

"Özür dilerim. İster inanın ister ikinizin Fiji'deki fotoğrafları çok önemliydi."

Öfke seviyem yükseliyor. "*Ne fotoğrafları?*"

Bu sabah ofise girdiğim andan itibaren şu ana kadar bombardımana tutuldum. Kesintisiz bir tatile çıktıktan sonra

beklenebilir. Hiçbir şeye bakmak için kişisel zaman ayırmadım ve Lexi'yi görmeye gidip gelirken bir telefon görüşmesi yapıyordum.

Başını sallıyor ama gülümsemesi hiç bozulmuyor. Yine de ne kadar ciddi olduğunu görebiliyorum. "Çok sinirlenmeden önce, *bizim* olanı koruyorum. Bunu bil. Ben de en az senin kadar bu işe yatırım yaptım. Özrümü kabul et çünkü roller tersine dönseydi bunu yapacağını biliyorsun."

"Haklısın.," diye itiraf ediyorum.

Lexi'yle birlikte olmaktan dolayı içinde bulunduğum sis kayboldu.

"Şimdi tacını parlatma zamanı, kardeşim. Hadi bunu yönetelim." Weston ayağa kalktı ve benimle tokalaştı. "Tebrik ederim. Senin adına sevindim."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bunun *gerçek* olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Oh, farkındayım. Gezegendeki hiç kimse birbirinize karşı hissettiklerinizi inkâr edemez. Bu çok açık. Çok açıktı."

Weston beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Her birinde midemin guruldadığı üç öğleden sonra toplantısının ardından babam beni ofisine çağırıyor.

Onun önünde, benim olacak masada oturuyorum. Parmağımdaki alyans bunu doğruluyor.

Calloway logosu, Amerika Birleşik Devletleri dışına ihraç edilemeyecek kadar değerli olan koyu renkli bir ahşaba özenle oyulmuştur. Bu, büyükbabamın ve babamın arkasında oturduğu masanın aynısı ve yakında ben de oturacağım.

Babam ellerime bakıyor ve ben yüzüğü fark etmiyorum. Parmağımda yabancı bir his uyandırıyor ama hoşuma gidiyor. Lexi'nin bunu benim için seçtiğini ve yakın zamanda çıkarmayacağımı bilmek hoşuma gidiyor.

"Tebrikler," diyor. "Ondan hoşlandım. İkiniz mükemmel bir çift gibi görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim. Sanırım öyleyiz."

Sanki bir itiraf bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Mutlu musun?" diye soruyor sonunda.

"Hem de çok. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim." Bir gülümseme onu ele geçirmekle tehdit ediyor.

"Peki ya kendine verdiğin söz?"

Ne sorduğunu biliyorum. *Aşk* için evlenip evlenmediğimi. Bana yalanlarımı ortaya çıkarma fırsatı veriyor. Benim hiç yalanım yok.

Maceralarımızın anıları zihnimde bir sinema filmi gibi oynuyor. Evlenmeyi hayal edebileceğim başka kimse yok. Lexi o-

oyunun sonu.

"Yerine getirildi," diye onaylıyorum.

Babam ayağa kalkıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Aşk her zaman vaktinde gelir," diyor bana.

"Öyle," diyorum, onu serbest bırakarak. "Evlilik maddesini şimdi anlıyorum. Büyükbabam evlenirsek iş-yaşam dengesini kurmaya zorlanacağımızı biliyordu."

Babam sırtıyor ve başını sallıyor. "Evet. Sadece aşık bir adamın söyleyebileceği bir şey."

Boğazımı temizliyorum. "Annemle evlendiğinizde onu seviyor muydunuz?"

Bu ikimizin hiç yaptığı bir konuşma değil, ama hep merak ettiğim bir şey. Bir yetişkin olduktan ve özel hayatımda yol almanın ne kadar zor olduğunu bildikten sonra, babamın da benimle aynı çıkmazda olup olmadığını merak ediyorum - bir sözleşmeyi yerine getirmesi gerekiyor.

"Bir zamanlar öyleydin," diyor. "Annen benim her şeyimdi, ta ki öyle olmayana kadar. Evlat, ikimizin de yaptığı bir şey değildi. Bazen uyanırsın ve bir yalanı yaşadığını ve hayatın hareketlerini sürdürdüğünü fark edersin. İkimiz de başkalarıyla görüşmeyi ama evli kalmayı kabul ettik. Yürümedi, biz de boşandık."

Bunu birkaç saniye düşündüm. "Açık bir evliliğiniz mi vardı? Bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum."

"Tüm söylentiler bir gerçek kıvılcımıyla başlar. Bunu sakın unutmayın. Şimdi başka bir şey konuşmak istiyorum ama beş dakikaya ihtiyacımız olabilir."

Saatine bakar ve sanki Weston'ı çağırması gibi içeri girer.

Kardeşim yanımdaki sandalyeye oturdu. Birbirimize bakıyoruz, birbirimizin zihnini okumaya çalışıyoruz. İkimiz de neden burada olduğumuzu bilmiyoruz. Rastgele babamın ofisine çağırılmamızın üzerinden epey zaman geçti. Tüm toplantılar, hatta aileyle ilgili *kişisel* toplantılar bile onun takviminde olmalı.

Ona dönüşmek istemiyorum.

"İkinizin de sabah Güney Afrika'ya uçmanızı istiyorum. İki hafta orada kalacaksınız. Birkaç maden satılıyor ve satış halka açılmadan önce bize satın alma teklifi geldi" diye açıklıyor. "Bu bizim için inanılmaz bir fırsat. Size katılmaları için jeolog ve araştırmacılardan oluşan bir ekip gönderiyorum. İlk tekliften en az yüzde yirmi daha ucuza satın alın. Oh, ve Easton, karını evde bırak. Dikkatin dağılmadan oyuna odaklanmanı istiyorum."

Çenem sıkıca kenetleniyor ve Weston bana bakıyor. İkimiz sessiz bir konuşma yapıyoruz.

"Yarınki uçuş ne zaman?" Weston soruyor.

"Sabah dörtte havaalanında ol," diye onaylıyor. İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve ikimiz de başka bir şey söylemiyoruz. Koridora çıktığımızda Weston bakışlarımı yakalıyor. "Çok kızgımsın."

"Mesafe kalbi daha da büyütür derler." Omzumu okşuyor ama ben onu fırçalıyorum.

"Eve gidiyorum," diyorum, saatin kaç olduğunu ya da ajandamda başka neler olduğunu umursamadan. Eğer on iki saat içinde buradan ayrılacaksam, her boş saniyemi karımla geçireceğim.

"Sabah erkenden görüşürüz." Weston döner ve ters yöne doğru yürür.

Şoförüm beni dışarıda bekliyor, Brody de öyle. Park Tower'a gitmek çok uzun sürüyor.

Sonunda gökyüzündeki elmasa vardığımda Lexi kanepede oturmuş kitap okuyordu: *Aptallar için Senaryo Yazarlığı*.

"Eve erken gelmişsin." Sırtarak oturuyor.

Beni kapıda karşıyor ve kollarını belime doluyor. "Neyin var?"

Beni görüyor.

"Sabah yola çıkmam gerekiyor. Bir maden alımı için iki haftalığına Güney Afrika'ya gönderiliyorum. Üzgünüm sevgilim ama bana katılamazsın. Babam... bunu söylemeyi çok önemsiyor."

Kaşları çatılıyor ama gülümsemeye zorluyor. "Sorun değil. Önemli bir şey değil. Zaten halletmem gereken bir sürü iş var, adımları değiştirmek gibi."

Onu kendime daha sıkı sarıyorum. "Alexis Calloway. Kulağa hoş geliyor."

"Belki sen senin kamera kızın olurum. Sana bir şeyler veririm. dört gözle bekliyorum."

Ağzını yakaladım. "Seni özleyeceğim."

"Bana ne demiştin... elimizdeyken anların tadını çıkaralım mı? Bunu yapalım çünkü kafanda saatleri geri saydığını görebiliyorum."

"Haklısın ve gitmeme on iki saatten az bir süre kaldı."

Tabii ki sayıyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve ben de ellerimi beline koyuyorum. "Sanırım uçakta uyuyacaksın çünkü bir saniyemi daha boşa harcamayacağım."

"Sanki aklımı okuyorsun Lexi."

"Okuyorum," diye onaylıyor.

I Saat neredeyse sabahın üçü ve sırt üstü uzanmış tavana bakıyoruz, bütün gece birbirimizle yuvarlanmaktan vücutlarımız ter içinde kalmış.

Bu kadın benim zayıf noktam.

Alarmım on dakika sonra çalacak, sonra da havaalanına doğru yola çıkacağım. Vücudum uyumak için yalvarıyor ve uçağa biner binmez onu bulacağım.

"Seni her gün arayacağım ve FaceTime yapacağız."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Anlaştık. Buna değmesini ."

"Kulaklarıma müzik gibi geliyor," diyorum.

Kolu karnımın üzerinde asılı dururken nefes alış verişi sakinleşiyor. Gözleri kapanırken koluna daireler çiziyorum. Bir iç çekiyor ve ben bizi böyle seviyorum.

Lexi fırtınanın içindeki sakinlik ve onsuz iki hafta nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

"Seni özleyeceğim," itiraf ediyor. "Sana söylemediysem diye söylüyorum."

"Biliyorum, sevgilim. Bunu söyleyebilirim. Bu bir veda gibi geliyor, ve bundan nefret ediyorum.

o."

Gülümsüyor. "İyi haber şu ki, eve, yanıma geldiğinde geçici olarak birbirimizin büyüğü altındaydık. Bu harika bir deney." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Bu benim hoşuma gitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor," diyorum.

Alarm çalıyor ve gitme zamanımın geldiğini haber veriyor. Beni bırakmadan önce sıkıca kavırıyor. Yataktan kayarak çıkıyorum, boxerımı giyiyorum, eğiliyorum ve giyinmeden önce onu tatlı tatlı öpüyorum.

"Bu bir veda değil," diye fısıldıyor.

"Asla bir veda olmayacak Lexi. Söz veriyorum."

C9

LEXI

T Easton'ın olmadığı ilk gün tuhaftı.
İkinci gün zordu.

Gerisi bulanık; artık hangi günde olduğumuzu bilmiyorum çünkü hepsi birbirine karıştı.

Telefonum çalıyor ve FaceTime aramasına cevap vermek için yatağımda dönüyorum. "Günaydın güzel kızım," diyor gülümseyerek. "Nasıl uyudun?"

Yan yattım, zar zor uyandım. "Günaydın. Bana yas daha iyi oluyorum. Günün nasıl geçiyor?"

Yorgun görünüyor ve keşke telefonda ona sarılabilseydim. O mükemmel gülümseme geri döndü.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor ve diğer elinde bir kalem olduğunu görüyorum.

"Beni mi çiziyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet, sen günümün en önemli anısın." Gözleri parlıyor. "Seninle tanıştığımdan beri her lanet gün."

Yatakta uzanıyorum. "Kendimi özel hissediyorum."

"Çünkü öylesin." Çizim yapmaya devam ediyor.

Saniyeler önce gördüğüm endişe çoktan kayboldu. Çenesi artık sıkılı değil.

Easton'ın sesi fısıltıya dönüşüyor. "Seni o kadar çok özledim ki, canım acıyor." "İki hafta kolay olmalı," diyorum. "Kolay değil."

"Son yıllarda geçirdiğim en zor dokuz gün oldu."

Dokuz gün oldu. Tabii ki takip ediyor.

Birkaç dakika sonra bana çizimi gösteriyor. Yastık başımın altına sıkıştırılmış ve ben şu anki gibi gülümsüyorum.

"Sana haksızlık ediyor," diyor.

Birkaç dakika sonra ona hoşça kal öpücüğü gönderiyorum. "Seni kısa zamanda arayacağım," diye söz veriyor.

Birbirimizi inceliyoruz ve sürekli sessizlik birkaç saniye daha sürüyor. Bu *seni seviyorum* sessizliğı, söylemek istediğini bildiğim ama beni beklediğı için s ylemediğı bir sessizlik. Ama bu kadar önemli bir şeyi telefonda söylemeyi reddediyorum.

Sırıtırıyor. "Harika bir gün geçir, sevgilim."

"Sana da," diyorum.

Arama sona erdi.

Yorganı başımın üzerine çekerek dönüyorum ve bir şekilde tekrar uykuya dalıyorum.

Gözlerim tekrar açıldığında saat dokuzu geçiyordu. Duş alıp aşağıya iniyorum. Her sabah bir shot espresso yapar, sonra balkonda güneşin tadını çıkarırım. Bugün de farklı değıl.

Kahvemini kalanını yudumlamak üzereyken kapı çalıyor. Koşarak oturma odasına geçip gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Bir teslimati elinde beyaz kâğıda sarılı, kırmızı fiyonklu bir kutu ve bir buket beyaz g l tutuyor.

Kapıyı açıyorum.

"Lexi Calloway?" diye sorar.

Sözleri yüzümde bir gülümsemeye yol açtı.

"Evet."

 mzaladım ve mallar teslim edildi.

Kapıyı kapattıktan sonra odanın köşesindeki kameraya bakıyorum. "Easton, ne yaptın sen?"

Gün boyunca sanki buradaymış gibi onunla sohbet ediyorum, geri dönüp videoyu izleyeceğini biliyorum, sanki onun için vlog ekiyormuşum gibi. Bunun yatmadan önceki eğılencesi olduğunu söyledi, ben de eğılenceli hale getirmeye çalıştım.

Onu g ld receğini umduğum bazı bayat şakalar bile yaptım. En azından bunu yapabiliyorum çünkü stresli olduğunu biliyorum. Bunu yüzünde görebiliyor ve ses tonunda duyabiliyorum.

"iekler muhteşem," diyorum ve onları kahvaltı köşesinin ortasına yerleştiriyorum. Kutunun etrafına bağlanmış ipek kırmızı kurdelenin kenarını çekiyorum,

ve yere düşüyor. Kağıdı dikkatlice sıyırdım. "Hakkını vermeliyim; sürprizlerin kralısın."

İçine baktım, tek tek paketlenmiş bir sürü hediye vardı. Üstünde adımın yazılı olduğu bir kart var ve onun el yazısıyla yazılmış.

Bu adam.

"Çok sinsisin," diyorum kameraya gülümseyerek. "Bunu nasıl ?"

Dudaklarındaki o seksi gülümsemeyi hayal etmek zor değil. Notu okudum.

teac Fi/e,

*8vc cacciage ha5 o//icia££p ov1£a5leb erecp
ce£a1iox5hip I hare hab ix xea£p 1sex1p peac5,
+appp bap /i/1eex,*

-/ovc A£ceabp~8b5e55eb +v5baxb

Her bir hediyeyi tezgâhın üzerine koyuyorum, önce en büyüğünü alıyorum. Kâğıdı açıyorum ve bir dizüstü bilgisayar görüyorum. Ön tarafına bir not yapıştırılmış.

*3oc povc 5cceexp£ap scilixg, I cax'1 sail lo ceab il,
bacfixg,*

-/ovc 4igge51 3ax

Kutuyu kaydırarak açıyorum ve ön yüzüne adım kazınmış -Lexi Calloway. Dudaklarımdaki gülümseme inkar edilemez.

"Teşekkür . Önce senin okumana izin vereceğim. Başlamak için sabırsızlanıyorum." Parmağımı isminin üzerine sürüyorum. "Çok şanslıyım."

Bir sonraki daha küçük. Eziyorum, sonra notu soyuyorum.

4ecav5e il'5 lhe lcvlh,

-4el1ec 1hax erecp 4ooA 4op/ciexb

Kağıdı yırtıp açıyorum ve üzerinde *Easton Calloway*'e aittir yazan siyah bir tişörtü kaldırıyorum.

Kahkahalarım kaçıyor. "Bu bile ele vermediyse, ne ele verir bilmiyorum." Dudaklarının ve dişlerinin soluk izlerinin hâlâ görülebildiği boynumu işaret ediyorum.

Magazinciler *bayıldı*.

En sonuncusu bir ... *seks*
oyuncağı. Okumaya devam
ediyorum.

(P recp bab gic£,

||'5 a £oxg~bi51axce ribcaloc, √ex1 ce ax eggp£ax1
ecopi oxce il'5 coxxecleb lo 1he app axb pov'ce seacixg il,

-/ovc şorec, Ueac oc 3ac

Kameraya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Oynayacağım. Dört gözle bekliyorum."

Parlak pembe oyuncacı inceliyor ve kullanım kılavuzunu okuyorum. "*Klitoris zevki. Yakınlık boşluğunu kapatmak için.*"

Yukarı çıktım ve dakikalar sonra ona mesaj attım.

LEXI

ASSHOLE

Üç saat sonra Carlee ile birkaç blok ötedeki küçük dükkanımızda buluşmak üzere yola çıktım. Hâlâ şehirdeki en iyi somonlu simitlere sahipler.

T Vibratör çeşitli hızlarda rastgele açılıp kapanıyor. Easton ona daha önce mesaj attığımdan beri saatte en az bir kez beni uçurumun kenarına getirdi ve bunun yakın zamanda duracağını sanmıyorum.

İçeri girdiğimde taze pişmiş ekmek ve baharat kokusu alıyorum.

Carlee gömleğime bakıyor. "Bunları kaç kişinin yapacağına dair bir fikrin var mı?"

"Biliyorum." Kıkırdıyorum. "Bu benim fikrim değildi."

Kaşları havaya kalkıyor. "Mmm. Gerçekten mi? Gerçekten de bir espri anlayışı var."

. "Hiçbir fikrin yok."

Sipariş veriyoruz ve elimizde yemeklerimizle pencere kenarındaki kirli bir masaya oturuyoruz. Mekan dolu olduğu için ikimizin de umurunda değil, bu yüzden alabildiğimizi alıyoruz. Sohbet etrafı dolduruyor ve yolun karşısında kameralı bir adam görüyorum.

"Bunun için teşekkürler," diyor bir ısırik alarak. "İnanılmaz bir şey."

"Sana hep içimizden biri şeker baba bulursa hepimizin kazanacağını söyledim," diyorum kıkırdayarak. "Açıkçası ilk senin bulacağını düşünmüştüm."

"Kızım, ben de." Carlee elini kaldırıyor ve beşlik çakıyoruz. "Aradaki fark, sen onunla para için birlikte değilsin."

"Haklısın," diye itiraf ediyorum. "Beş parasız olması umurumda değil. Bir yolunu bulurduk."

Başını sallar ve güler. "Ben çok iyi bir çöpçatanım."

"Biliyorsun, Weston da böyle söylüyor. Resmi olarak tanıştığınızda ikinizin savaşıması gerekecek." Konuşmak için ağzımı açtığımda oyuncak içimde titiyor. Gözlerim açılıyor ve buzlu kahvemi alıp içiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, beni inceleyerek. Başımı sallıyorum.

"Mmhmm."

Oyuncak yavaşça titreşiyor ve acı verici zevk beni ele geçirmeye başladığında kendime geliyorum.

"Beni düğününe davet etmediğin için sana hâlâ kızgıyım. Baş nedime olmak için sahip olduğum tek fırsatı elimden aldın" diyor. "Her zaman nedime."

"Sus, ilk otuz gün içinde *seni seviyorum* demeyen birini bulacaksın," diyorum ona.

"Sen ve Easton?"

Bu gerçeği onunla paylaşmak isteyerek onu inceliyorum. "Henüz değil."

O da bu konuda tuhaf olduğumu biliyor. Bu üç kelimeyi söylediğim her erkek *beni* terk etti.

Kafamda bir meme ucu varmış gibi bana bakıyor. "Öyle ama." "Haklısın," diye fısıldıyorum. "O kadar çok ki. Ona söylemeyi planlıyordum Otuz gün sonra çünkü lanetlenmesini istemedim. Buna şiddetle karşı çıkıyorsunuz ve bunun bir nedeni var."

Bir kahkaha patlatıyor ama başını sallıyor. "Seni sevdiğini bildiğin birine ilk söylediğinde farklı oluyor. Bu sikik herifler öylece atıp tutuyor."

Elimi üst baldırıma koyuyorum ve vibratör titreşmeye devam ederken sıkıyorum. Onu başka bir ülkede, bir uygulamada rastgele tuşlara basarken hayal ediyorum.

Carlee gözlerimle buluşuyor. "Dedikodu bloglarında neler yazdığını okudun mu?"

"Pek sayılmaz," diyorum amımın içindeki uğultu devam ederken.

"Hamilelik söylentileri başladı," diye itiraf ediyor, geçmişimi ve hamile kalmamın neredeyse imkânsız olduğunu bildiği için.

İnledim. "Sanırım dokuz ay sonra hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Kaslarım geriliyor ve sertçe yutkunuyorum. Easton böyle devam ederse, simitlerinin tadını çıkarmaya çalışan insanlarla dolu bu yemek salonunda onun kontrolü altında eriyor olacağım.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve Easton'ın beni FaceTime'ladığını görüyorum. Genelde evden çıkarken mesaj atar ve saat akşam altı civarı, yani tam vaktinde.

"Cevap ver," diyor, ekranda ASSHOLE yazısını görünce. "Hemen döneceğim," diye fısıldıyorum, geçici kaçış için mutluyum.

Koridorun sonundaki tek kişilik tuvalete koşup cevap veriyorum. Soğuk ahşap kapıya yaslanıyorum, böyle devam ederse bir dakikadan kısa bir süre içinde kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Çok yaklaştım.

"*Karım*," diyor muzipçe, o lezzetli sırtışını takınarak. Kalp atışlarım hızlanırken dudaklarımı ağzımın içine sokuyorum. "Easton," diye fısıldıyorum ve içimden bir inilti kaçıyor.

"Görünüşe göre doğru zamanda aramışım. Neredesin, sevgilim?"

Dünya gözlerim kapanıyor. "Öğle yemeğini ..."

Dudaklarından derin ve seksi bir kahkaha yükseliyor. Hâlâ iş kıyafetleri giyiyor.

"Benim için gelecek misin?" Sesi çakıllı bir tona düşüyor.
Donumun bu adam için ıslandığını bilerek başımı sallıyorum.
Kilitli kapı kolu sallanıyor, ardından kapı çalınıyor.
Boğazımı temizliyorum. "Neredeyse bitti," diyorum.
Easton bana "Hayır, değilsin," diyor ve titreşimler duruyor.
Gözlerim hızla açıldı.

"Easton. Yapmam *gerek*," diye fısıldıyorum. "*Lütfen*."

"Henüz değil," diyor bana. "Ve sen kenara çekilmeyi sevdiğini söylemiştin." "Bütün gün değil."

Cinsel olarak çok sinirliyim ve o da bunu biliyor. Ayrıca çekilmeden önce bana ne kadar vereceğini de biliyor.

"Kontrol bende bebeğim. Yatağımızda çıplak yatarken bana FaceTime at. O zamana kadar, harika bir gün geçir. Buna değecek. Güven bana."

Arama sona erdi.

"O bir pislik," diyorum hışımla. Telefonu kapattığında yüzündeki sırıtiştan o da bunu biliyordu.

Kapının çalınmasıyla irkilip gerçeğe dönüyorum. Tuvaletin sifonunu çekip ellerimi yıkıyorum ki burada bulunmamın zevk düğmemde vızıldayan oyuncaktan başka bir nedeni varmış gibi görünsün.

Titreşim duruyor ama bunun geçici olduğunu biliyorum. Easton bir kaplan gibi. Bekliyor, vücudumun ne zaman sakinleştiğini biliyor ve amımdaki uzun mesafeli savaşını yeniden başlatıyor.

dakika daha alıyorum ve kapıyı açtığımda adam bana pis bir bakış atıyor ama onu görmezden geliyorum. Carlee'nin yanına döndüğümde hayat hakkında sohbet ediyoruz ve ona Grand Teton'dan Fij'i'ye kadar olan her şeyi anlatıyorum. Gururlu bir gülümsemeyle dinliyor, tüm detayları yalayıp yutuyor ve verdiğim bilgiler dışında bir şey paylaşmam için beni zorlamıyor.

Kahvelerimizi alıp Central Park'tan geçerek metroya doğru her zamanki rotamızda yürüyoruz.

Ona sarıldım. "Bunu tekrar yapalım."

"Er ya da geç," diyor ve ben de fikirdeyim.

Gökyüzündeki elmasa doğru ilerlerken titreşim başladı ve kahvemi düşürdüm. Yere döküldü.

"Alexis, iyi misin?" Birkaç dakika sonra arkamdan ismimi duydum.

Brody'yi görmek için döndüm.

"Bütün gün beni mi takip ettin?"

"Bütün hafta."

"Kahretsin," diye tısladım. "Tamam. Gitmem gerek. Patronuna *sakinleşmesini* söyle, ben iyi olacağım."

Orada daha fazla duramayarak aceleyle kaldırımdan iniyor ve yüksek binamıza giriyorum. Asansöre adımımı attığımda, her yirmi saniyede bir vızıltı başlıyor ve üç saniye sürüyor. Oluşan zevkten kaçış yok.

Çatı katına girdiğimde, kapıyı kapatıyorum, uğultu düzensiz ve eve dönüp yatağımızda çıplak kalana kadar boşalmama izin vermeyeceğini biliyorum.

Merdivenlere doğru yürürken gömleğimi çıkarıyorum ve ayağım ilk basamağa değdiği anda boğazımdan gırtlaktan bir inilti çıkıyor.

Sütyenimin kancasını açıp yere bıraktığımda daha da yoğunlaşıyor. Merdivenlerden ikinci kata, yatak odamıza çıkarken ayakkabılarımı tekmeliyorum, sonra kot pantolonumu çıkarıyorum ve sırlıklam külotumdan sıyrılıyorum.

Elimde telefonumla kapıyı itip açıyorum, ona FaceTime atmaya hazırım ama duruyorum. Easton karşımda duruyor, yeni duş almış, üzerinde siyah bir jogger var. Aleti sertleşmiş ve gözleriyle karşılaştığımda neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Sürpriz, sevgilim."

*Doğum günü geri sayımı: 12 gün
Onunla tanıştığımndan beri: 34 gün
Şirket devri: 19 gündür evli: 15 gün*

"E Aston," diye inliyor, neredeyse kendini ele geçirmekle tehdit eden orgazmdan çöküyor.
Onu kollarımda tutuyorum, yarın hiç olmayacakmış gibi öpüyorum.

Gel.

"Rüya mı görüyorum? Nasıl? *Bu on beş saatlik bir uçuş.*"

Eğiliyor ve beni öpüyor; çaresiz ve o kadar yoğun ona şimdiden doyamıyorum. Bu an dışında dünyadaki hiçbir şeyin önemi yok.

"Dün seninle telefonda konuştuktan sonra ayrıldım. Senden daha fazla uzak kal. Bu yüzden seni görmek için özel bir jete atladım. Bütün gece bu an için seyahat ettim. Ama hem iyi hem de kötü haberlerim var." Ellerim çıplak vücudunun üzerinde kayıyor, her kıvrımını ezberlemek istiyorum.

"Önce kötü haber," diye fısıldıyor, dokunuşumun altında kıvranıyor.

"Benim küçük karamsarım," diyorum, dişlerim onun tuzlu, tatlı tenini sıyrıyor ve onu yatağa götürüyorum. Önünde dizlerimin üzerine çöküp yumuşak öpücükler konduruyorum.

iç uylukları boyunca.

Parmakları saçlarımın arasından geçerek bedenimi ateşe veriyor. O anın içinde kaybolmadan önce gözleriyle buluşuyorum.

"Yolculuğumuz uzadı. Doğum gününe kadar evde olamayacağım. Ben ya da Weston."

"*Hayır*," diye fısıldıyor. "Bu... Daha kaç gün olduğunu bile bilmiyorum."

"*On iki*."

"Peki ya iyi haber?" diye soruyor.

"Sabaha kadar seninleyim. Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Ayrılmak büyük bir fırtınaya neden oldu ama söz konusu sen olunca umurumda değil."

Onun önünde diz çöküyorum, kraliçem, ve oyuncağı onun güzel ıslak amından çıkarıyorum ve ön spermini yutuyorum.

"Mmm, lanet olsun. Tadın çok güzel," diyorum, şişmiş tomurcuğunu nazikçe emerek.

Hemen ağzıma doğru sallanıyor. Onu *saatlerce* inkar ettikten sonra bunu inkar edemem. Onu yedi işkenceli gün boyunca görmemişken olmaz.

"Benim için gelmeni istiyorum, sevgilim."

"*İhtiyacım* var," diye yalvarıyor. "Bütün gün benimle alay ettin."

Ona karşı gülüyorum. "*Tam* şu an için. Sana buna degeceğini söylemiştim."

Kızıma iki parmağımı veriyorum, ağzıma sürerken G noktasını gıdıklamak için yavaşça içeri kaydırıyorum.

Sırtını kamburlaştırdığında Lexi, vücudu etrafıma yığılmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre donup kalıyor; ondan çıkan iniltiler beni neredeyse iliklerime kadar sarsıyor.

"Sana sahip olmama izin ver," diye yalvarıyor.

Islak amcığı etrafımda titreşirken, joggers'ımı aşağı kaydırmadan ve içine derinlemesine çarpmadan önce beklemiyorum. O beni kendine doğru çekerken ben de ona sert ve yavaş bir şekilde veriyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum açgözlü ağzına.

Kulağıma "Seni çok özledim" diye fısıldıyor.

Ağzı boynumun yumuşaklığına dayanıyor, tenimi dişlerinin arasına sıkıştırmadan önce öpücükler konduruyor. "Mmm. Belki *seni* işaretlerim."

Parmaklarım saçlarında gezinirken, o boynumu kulağıma kadar emip yalarken ben de elimi hafifçe sıkıyorum. "Herkesin sana ait olduğumu görmesini istiyorum."

Söyle.

"Biliyorlar," diyor.

Ona sikimin her santimini veriyorum ve o inliyor. Onun zevkini duymayı seviyorum, *bunu* ona yaptığımı bilmek.

Ne olursa olsun, o mutluydu ben de çok mutluyum. Ona tapmak için yaratıldım ve son nefesimi verene kadar da öyle yapacağım. Buna söz veriyorum.

"Sonunda seni buldum," diyorum bedeni kollarımda, *dokunuşlarımda* altında paramparça olurken. Birlikte uçurumun kenarından düşüyoruz, spiral çizerek ve yuvarlanarak.

Birkaç kez daha pompalayınca kendimi onun derinliklerine boşaltıyorum. Bu Fiji'de konuştuğumuz bir şeydi. Hamileliğin geleceğinde olduğuna inanmıyor ama olmasını istiyor. Ona bebeğimi vermek, onunla evlendikten sonra hayatımın en mutlu ikinci günü olurdu. Ama bu gerçekleşmese bile, böyle bir hayatımız olduğu için gerçekten mutlu olurum, sadece biz.

"Tam zamanında." Kıkırdıyor ve beni öpüyor.

Başparmağımı yüzüne sürüyorum ve onu öpüyorum.

"Seni seviyorum Easton," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni çok seviyorum."

Gözlerini inceleyerek yukarı doğru kaldırıyorum, hâlâ derinden bağlı. "Kahretsin, ben de seni seviyorum Lexi. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Senin için bir ömür boyu bekleyebilirdim."

"Neyse ki aşk her zaman gelir," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, dudaklarımdan silemiyorum.

"Buradan ayrılıp buraya geldiğim için çok mutluyum. Sen benim güneş ışığımsın," diyorum ona.

Göğsüme uzanıyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Yeşil gözlerine baktığımda, bu kadının benim olduğuna inanamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? İhtimaller bana karşı yığılmıştı.

Göğsüme karşı gülümsediğini hissediyorum ve mutlu; bu kadarının doğru olduğunu biliyorum. Ve bu beni mest ediyor.

"Senin için dünyayı yakacağım. Özür dilemeden yakıp kül edeceğim. Sonuçlar lanet olsun."

"Umarım hiç değişmezsin," diyor ve dudaklarıma gelene kadar göğsümü öpüyor. "Kocacığım."

"Boşanma belgelerini göndermiyorum," diye onaylıyorum.

"Zaten onları imzalamazdım" diyor ve beni öpüyor. "Benimle banyo yapmak ister misin?" Diye sordum. "Temizlenirsin."

"Evet," diyor gülerek. "Erkek arkadaşının bakım sonrası için rezervasyon yaptır."

"Bazen *gerçek* erkek arkadaşlar -kusura bakmayın, kocalar- kitaptaki erkek arkadaşlardan daha iyidir."

Ayağa kalkıyorum, kollarımı altından geçiriyorum ve onu banyoya taşıyorum. Suyu açarken onu küvetin kenarına oturtuyorum. Suyun yarısı dolduğunda ben de küvete giriyorum, o da giriyor. Sırtını göğsüme yaslayarak her yerini arkadan yıkıyorum ve beni ne kadar özlediğini söylerken onu öpüyorum.

Bana döndü. "Sanırım, ileride, benden uzakta olduğunda ve karar verdiğinde ..." Gözleri sikime doğru kayıyor. "İzlememe izin vermelisin."

"Bu çok hoşuma giderdi," diyorum ona. "İki taraflı mı olacak?" "Evet," diyor, beni tekrar öpmeden önce kaşlarını çatarak. "Ben de seni düşünüyorum zaten," diyorum.

"Bunu kendim için seviyorum," diye mırıldanıyor.

Başını bana yaslariken sırtıttığını görebiliyorum. Elim bacaklarının arasına kayıyor ve onu yıkıyorum.

"Ben de senin için bunu seviyorum," diyorum iç çekip kolumu tutarken.

"Her zaman çok muhtaçsın."

"Sadece *senin* için," diye fısıldıyor, nefesi çoktan kesilmiş.

L Onu terk etmek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi ama başka seçeneğim yoktu.

On altı saat havada kaldıktan sonra sabahki toplantıya yetişebildim. Ben New York'tayken hiçbir şey değişmemişti; sözleşmeler görüşülmeye devam ediyordu ve hiçbir anlaşma yapılmamıştı.

Hayatımın sona ermesini dilemiyorum ama günlerin daha çabuk geçmesini istiyorum. Hiç bitmeyen, tekrar eden bir kabus gibi geliyor.

Her gün, sekiz ila on saat boyunca yüz kişilik kalabalık bir odada "açık" olmak zorunda kalıyorum. Konuşmanın çoğunu Weston yapıyor; açık sözlü ve net bir şekilde iletişim kuruyor ve ben de bunu memnuniyetle karşılıyorum çünkü o bir geyik yapma ustası. Benim sihrim anlaşma için içeri girdiğimizde gerçekleşiyor.

Buradayken sessizim; konuşmak istediğim tek kişi dünyanın öbür ucunda. altı saatlik bir zaman farkı var ve

İkimiz de bitkin olsak da, birbirimizi tekrar göreceğimiz dakikaları sayıyor olsak da bu işi yürüttük.

Bu uzak zaman bana *karıma* ne kadar aşık olduğumu fark ettirdi. *Belki de amaç buydu.*

Weston ve ben, müfettişlerimiz ve jeologlarımızla birlikte maden sahasını bir kez daha gözden geçirirken ona mesaj atıyorum.

New York'ta saat neredeyse sabahın dokuzu. Uyanıyor olması gerekirdi. Yukarı.

EASTON

Seni düşünüyorum, güzel kız. Güzel bir gün geçir.

Ekranı kilitlemeden önce mesaj balonu çıkıyor.

EŞİM

Mükemmel zamanlama. Ben de sana FaceTime atacaktım.

EŞİM

□

EASTON

Bana on dakika ver.

EŞİM

Gösteri için hazır olduğunda bana mesaj at. Ama acele et.

Sırıtmamaya çalışıyorum ama bana yatakta uzanmış, dik meme uçlarını koluyla kapattığı bir fotoğrafını gönderdiğinde bu imkansız. Gözleri kapalı ve gülümsüyor, neredeyse utangaç. Ben daha iyi biliyorum. Bir kaplan kadar sevimli ve bir o kadar da vahşi.

Kardeşim başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. Eminim ben de onun Lena'yla ilk tanıştığında olduğu kadar sinir bozucuyumdur. Aşık olduğunda tahammül edilemez biri oluyor. Görünüşe göre ben de öyleyim.

"Neyin var senin?" Sonunda sordum.

Geldiğimizden beri keyfi yerinde değil. Sanırsınız ki yer değiştirdik, ki bu alışılmadık bir durum. Bu satın almada iyi polis ya da kötü polis yoktur. İkimiz de kötüyüz ve kimseden bir bok almayız.

"Şehre dönmeye hazırım," diye itiraf ediyor ve dikkatini dışarıya vermeden önce saatini kontrol ediyor.

Güneş çıktı ve açık mavi gökyüzünde dev bulutlar süzülüyor.

"Arkadaşılığımдан hoşlanmıyor musun?"

Kardeşim, iş için olsun ya da olmasın, seyahatlerimiz sırasında her zaman eğlenmiştir.

"Hayır, biriyle buluşmayı özledim." "Bir kadınla mı?"

"Hiç kimse," diyor gözlerime bakarak, ki bu bir hata. Onu herkesten daha iyi okuyabiliyorum.

"*Yalan* söylüyorsun," diyorum
kayıtsızca. "Bir sürü kadınla
görüştüyorum Easton."

"Birini özlediğini söyleyen sendin. Özlediğin şey toplantı değil; özlediğin kişi," diyorum ona. "Peki, kimmiş o?"

Telefonumu kilitleyip cebime sokuyorum, parmaklarımı birbirine kenetleyerek ona dikkatimi veriyorum.

"Bırak onu," diyor, dikkatini pencereden ayırmadan.

Kıkırdıyorum. "*İlginç*."

Sessizlik birkaç dakika sürer.

"Eninde sonunda kim olduğunu öğreneceğim," diye onaylıyorum. "Ama şimdilik bunun senin sırrın olmasına izin vereceğim."

Easton beni görmek için pervasızca eve uçtuktan sonra onu görmemin üzerinden resmi olarak on iki gün geçti. O , günlerimiz rastgele, cevapsız telefon görüşmeleri, FaceTime ve seks oyuncağı oyunlarıyla doluydu.

Kontroller.

Her an, Easton sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından o kapıdan bana doğru .

Elimde çikolatalı bir kek ve henüz yakmadığım bir mum var. Üzerimde onun seçtiği siyah bir parti elbisesi ve Easton'ın ilk buluşmamızda bana verdiği siyah kolye ve küpeler var. Oda yarı karanlıkken kendimi sahnenin merkezindeymişim gibi hissediyorum ve bir bakıma öyleyim de.

"Geç kaldı," diye fısıldıyorum, telefonuma bakıyorum, sonra onu elbisemin cebine sokuyorum.

Hiç geç kalmaz, bu yüzden ona mesaj atmak istesem de atmayacağım. Bu da benim *kötü zamanlamalarım*dan biri - ya da en azından bilinçaltım öyle diyor.

Düğme dönerken mumu yakıyorum. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, arkalarında yanan ateşi görüyorum. O çok sevdiğim sırtış dudaklarına yerleşiyor ve çantasını yere bırakıp dört uzun adımda bana doğru ilerliyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diyor, yüzü kekin ışıyla aydınlanıyor. "Bir dilek tut." Onun için tutuyorum.

"Şimdi gerçek oldu. Ben evdeyim ve sen de buradasın," diyor ve önce beni öpüyor.

Easton gözlerini kapatıyor ve üflemeden önce sırtıyor. "İyi bir tane yaptın mı?" Ben soruyorum.

"Evet. *En iyisi*," diyor kollarını bana dolayarak.

Diğer kolumla ona tutunurken keki elimde tutuyorum. Öpüşme derinleşirken gülüyorum ve birkaç dakika sonra Weston içeri giriyor.

Easton dönüp hışımla ona bakar. "Daha yeni üç hafta birlikte eğlendik. Ne istiyorsun?"

Weston bana dönerek, "Karın *bana* mesaj attı," dedi. Ona mesaj attım çünkü ikisine de aynı anda aynı odada ihtiyacım vardı. "Acil durum nedir Lexi?"

Ona arsızca sırttım.

"*SÜRPRİZ!*" Tüm arkadaşları ve aile üyeleri kanepenin ve mutfağın arkasından dışarı fırlar ve birkaçı merdivenlerden aşağı iner.

İkisi de gözlerini deviriyor, mükemmel bir ayna görüntüsü.

Kollarımı Easton'a doladım. "Sürpriz! Belki de zamanlamam düşündüğüm kadar boktan değildir."

"Oh, hala çok berbat. Bu sefer şanslıydın" diyor ve ben gülerken beni etrafında döndürüyor. Kekinden bir ısırik alıyor. "Seni özledim."

"Seni çok özledim," diyorum kulağına fısıldayarak. "Bu sadece iki saat sürecek."

"Güzel. Ama bunun için teşekkür ederim. Şimdiye kadar kimse bizi şaşırtmamıştı," diye itiraf ediyor.

Bu beni gülümsetiyor. "Kuralları çiğneyen. Bir kalp kırıcı. Ve şimdi de rekor kıran mı? Bunun mümkün olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Ağzıma karşı gülüyor ve ondan uzaklaşmak zor, ama bir şekilde yapıyoruz.

Bana dokunmadığı tek zaman kız kardeşine sarıldığı zamanlar. Billie en çok beni sıkıyor.

Easton'a "Bunu sakladığına sevindim," diyor ve Easton bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Ben de," diyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Yoğun göz teması beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Bana o şekilde bakmasına bayılıyorum.

Şimdi keşke bu partiyi vermeseydim diyorum. Açgözlüyüm ve onu kimseyle paylaşmak istemiyorum, onu bu kadar özlemişken değil. Ama buna ihtiyacı vardı. Kalbim ileri doğru atıyor ve aramızdaki sessiz konuşma akarken sertçe yutkunuyorum.

Oda sohbetle doluyor ve doğum günü ve düğünümüz için en iyi dileklerini iletenlere selam veriyor.

Bunu başarabileceğimi düşünmediğim birkaç an oldu. Carlee pastalar ve süslemeler konusunda yardımcı oldu ve Brody bana davet edilmesi gerektiğine inandığı kişilerin bir listesini verdi. Onların yardımı olmadan bunun mümkün olacağından emin değilim. Şaşırtıcı bir şekilde, davet ettiğim herkes geldi.

Etrafa bakıyorum ve Carlee'yi cipini ödünç aldığımız Philip ile sohbet ederken buluyorum. Kıcıyla gülüyordu, ben de ona el salladım. Bir dakika sonra izin istedi.

Yaklaştığında sesini alçaltıyor. "O bizden daha *taşralı*."

O da Teksas'ta küçük bir kasabadan. Adı Merryville ve Noel'i yıl boyunca kutluyorlar.

"Biliyorum. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedikten sonra Weston'a doğru döndüm.

Hemen Easton'la konuşmasını keser.

"Bu benim en iyi arkadaşım Carlee. Bunu planlamama yardım etti," diyorum.

Gözleri buluştuğunda ona sırtıyor. *Sihir* gibi. Ve sonunda herkesin ne gördüğünü anlıyorum. Weston'ın yüzünde buna şahit oluyorum.

"Merhaba, *Carlee*. Weston Calloway."

Adam elini uzatır, kız da elini tutar. Adam kızın parmak eklemlerini öper ve kız güler.

"*Sonunda* sizinle tanışmak çok güzel. *İkonik birisin*."

Weston kıkırdar ve sırtır. "Öyle derler."

Carlee şampanya kadehinin üzerinden onu izlerken, "Lütfen bana daha fazlasını anlat," diyor.

Kıvılcımları fark ettim ve belki bir kez olsun çöpçatanlık yaparım diye düşündüm.

Tam bir şey söyleyecekken Easton elimi tutuyor ve beni oturma odasına doğru çekiyor, selam veriyor ve yanımızdan geçenlere gülümsüyor. Beni dışarıya, balkona götürürken gözlerindeki çaresizliği görüyorum. Dudaklarını dudaklarıma çarparken dışarıda bizden başka kimse yok. Dillerimiz birbirine geçerken gözlerim kapanıyor. Dudaklarındaki çikolatalı kekin tadını alıyorum ve onun içinde, bizim içimizde kayboluyorum.

"Siktir, seni özledim." Beni kucaklıyor ve ben de onu içime çekiyorum.
"Teşekkür ederim," diye devam ediyor.

"Ne için?"

"Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdiğin için. Tünelin sonundaki ışık."

"Partine geç kaldığının farkındasın." Ona sarılıp çenesinden öpüyorum. "Ah, haklısın." Sırıttıyor.

Parmaklarımı dağınık saçlarında gezdiriyor, ne kadar güzel olduğuna hayran oluyorum. "Sen yokken ne çizdiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Ondan bir kıkırdama yükseliyor. "Onlar hepinizsiniz."

Billie kapıyı açar ve dışarı çıkar. "İçeri gelip mumları söndürmek ister misin, böylece sizi yalnız bırakabiliriz?"

"Evet," diyor, elimi tutuyor ve beni neredeyse içeri sürüklüyor.

Tezgâhta, üzerinde zarif bir *E* harfi bulunan bir çikolatalı ve *W* harfi bulunan bir vanilyalı pasta var.

"Pastaların arkasında durun ki fotoğraf çekebilelim," diyor Billie telefonunu çıkararak.

Konuşup birkaç fotoğraf çektiği için minnettarım çünkü o ana kendimi fazla kaptırmışım, etraftaki herkesi gülümserken görüyorum. Odadaki her bir kişi önemli biri. Her bir kişinin bir isteği, bir dileği ve bir hayali var. Ve günün sonunda, özümüzde çoğumuz aynıyız.

Kollarımı vücudumun önünde kavuşturup Weston'ın Easton'ın kafasını uzun pastanın içine sokmaya çalışmasını izliyorum. Carlee yanımda duruyor.

"Hep midirler?" diye soruyor. "Evet,"

diyorum. "*Her zaman.*"

Weston dudaklarında bir gülümsemeyle onun gözlerine bakarken, "Ahh, çok şirin," diyor.

Onlar birbirlerine sarılıp benim dışımda herkesin akortsuz söylediği şarkılara eşlik ederken biz de onlara "İyi ki Doğdun" şarkısını söylüyoruz.

Easton boğazını temizler. "Takdir ettiğim pek çok insan bu odada. Vay canına. Bu sürpriz partiye katıldığınız ve hayatımızın gelecek on yılına hoş geldiniz dediğiniz için teşekkür ederim. Umarım bir öncekinden daha iyi olur," diyor bakışlarıyla buluşarak. "Öyle olacağına eminim."

"Evet, teşekkürler Lexi. Daha önce kimse bizi birlikte şaşırtmamıştı, bu yüzden tebrikler."

Billie kalabalığın arkasından, "LCV yapan herkesi tehdit ettim," diyor.

Kahkahalar odayı doldurur.

Daha sonra Easton misafirlerimiz için dilimler kesmeme yardım ediyor ve herkes de birer parça alıyor. Bir saat sonra, çatı katında sadece ben, Easton, Carlee ve Weston kalana kadar herkese veda ediyoruz.

Weston'a "Umarım harika bir doğum günü geçirirsin," dedim.

Beni sıkıca kucakladı. "Peki, acil durum neydi?"

Easton kardeşinin kollarını üzerimden sıyrırken ona şakacı bir tokat atıyorum. "Bundan hoşlanmadım," diyor.

Gülüyorum, bir adım geri çekiliyorum. "Onu kıskandırmak istemem."

Weston, "Hayır, ," diyor. "Her şey için tekrar teşekkürler." "Övglerin oğunu Carlee alıyor," diyorum. Sanırım kızardığını gördüm.

Weston dikkatini ona çevirir. "Yryerek çıkmak ister misiniz?" "Elbette," diyor. Sonra dönüp bana ve Easton'a sarılıyor.

el sıkışma. "O da kıskanıyor." "Ona

sırlarımı söyleme," diyorum.

"Sır değil," diye ekliyor Weston. "Buna şahit oldum."

"İkinize de gle gle," diye şarkı söyleyerek onları nazikçe kapıya doğru yönlendirdim.

Sonra, Carlee ve Weston birlikte ayrılırlar. Easton kapıyı kilitliyor, sürgü yerine oturduğu anda ağzı benimkinde.

"Kardeşimin yirmi bir gündür ilk kez gerçekten gülümsediğini görüyorum."

"Gerçekten mi? patanlık yapalım mı?"

Kıkırdıyor. "Hmm. Belki. Ama bence gizliden gizliye biriyle görüşüyor."

"Oh," diyorum. "Fark etmemiştim. Belki o zaman bu konuda sakinleşirim."

Saniyeler sonra Easton'ın kolları bedenimin altında, beni kollarının arasına alıp yukarı taşıyor.

"ok güzel kokuyorsun."

"Sen de öyle," diyor kapıyı iterek açıp beni yatağa yatırırken.

"Doğum günü hediyen için hazır mısınız?" diye sordum.

Başını sallıyor, elbisemin fermuarını açıyor ve ben de onun için aldığım dantel i çamaşırlarıyla karışısında duruyorum.

"Her zaman istediğim şey," diyor, gözleri vücudumda geziniyor. "*Şimdiye kadarki en iyi hediye.*"

*Onunla tanıştığımдан beri: 47
gün Şirket devri: 6 gün Evlilik:
28 gün*

T Ertesi sabah Lexi'yi kahvaltıya çağırdım ve sonrasında Weston'la Park Tower'ın lobisinde buluştum.

Güney Afrika'dayken bana birkaç yıl önce aynı binada satın aldığı çatı katına geri döneceğini söyledi, biz de her sabah ofise birlikte gitmeye karar verdik.

Bencilce, tesadüfen mi ikiz olduğumuzu yoksa bir şaka mı yaptığını teyit etmemi sağlıyor.

Asansörden indiğinde gülümsüyor, elini siyah kravatında ve lacivert takım elbisesinde gezdiriyor.

Başımı sallıyorum, aynı şeyi giyiyorum. "Nasıl? Dolabımda kamera mı var?"

Omuz silkiyor, sonra elini omzuma vuruyor. "Sana söyledim küçük kardeşim, aklını okuyabiliyorum."

Araba geldikten sonra Calloway karargâhına gidiyoruz. Gülüyorum çünkü kardeşim ve ben hep böyle dünya hakimiyeti planları yapardık.

Biz uzaktayken, içinde bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Ya da belki bir süredir böyleydi. Altı aylık seyahatten döndüğüm gün Lexi ile tanıştım ve o zamandan beri benim odak noktam o oldu. Kendimi boktan bir kardeş gibi hissediyorum, bu karmaşık boşanma sürecinde onun yanında olamamışım gibi.

"Daha fazla takılmaya çalışacağım," diyorum, kendini kaybetmesini istemiyorum.

On yıllar boyunca Weston, işler planladığım gibi gitmediğinde beni asla yarı yolda bırakmadı. Kardeşim her zaman yanımda oldu; ben ona aynı nezaketi göstermedim.

Yüzü yumuşuyor ve sırıtıyor. "Bu hoşuma giderdi."

Konuşmaya hazır olana kadar tekrar burnumu sokmayacağım ama özel hayatında bir şeyler olduğunu biliyorum. Bununla birlikte, zehirli eski sevgilisiyle uğraştıktan sonra kendini koruyor. Kendine güveni ve kalbi gibi her şeyini elinden almaya çalışmış. Benimle Garaj'da bulunduğu gece Lexi'yi ikna ederek ona katılmasını sağlamasına şaşırmamın bir nedeni de buydu. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Weston sık sık birileriyle çıkar, ama Lena'dan beri kendini kaybetmiş durumda.

Benim için rol yaptı. Lexi'nin benim olduğunu biliyordu.

Weston ve ben binaya girer girmez Taelor bizi durdurdu. İkizliği hemen fark etti. Herkes *her zaman fark eder*.

"Babanız ikinizi de arıyor," diyor gözlerimizle karşılaşmadan. "Onu ofisinde beklemenizi söyledi, hemen şimdi."

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Söylemeye iznim yok." Sözleri bana umut vermiyor.

Weston'a bakıyorum ve binanın karşı tarafına doğru yürüyoruz. Evden uzakta olmaktan, seyahat etmekten ve dün gece çok takdir ettiğim partiden dolayı çok yorgunum.

Sonrasında gecenin büyük bir kısmını Lexi'yle sevişerek geçirdim, sonra da uyuyana kadar onu kollarımda tuttum. Pişman değilim ve yüzümdeki gülümseme de bunu gösteriyor. Yorgun olabilirim ama dünyanın zirvesindeymişim gibi hissediyorum.

"Bir notu mu kaçırdık?" Göz göze geldiğimizde kimsenin bize doğru bakmadığını fark ederek soruyorum.

Weston yürüyor, aynı şaşkınlıkla.

Ayrıca titreşimlerin kapalı olduğunu da hissedebilir. Geçiş sürecinin son günlerinde buna ihtiyacım yok.

Bu hafta, yarım kalan işleri tamamlamak üzere babamla birlikte zaman geçireceğim. Cumartesi günü, son resmi gününde bir veda partisi düzenlememiz gerekiyor.

Pazartesi günü CEO olacağım ve buna hazırım. On yılı aşkın bir süredir bu pozisyona geleceğimi varsayarak babamın izinden gittim. Ama Derrick de öyle.

Ancak, sözleşmeden doğan görevlerimi tam zamanında yerine getirdim. Aşkın her şeyi fethettiğinin kanıtı.

Weston, "Belki de babam yönetim kurulunun istediği şeyi, ama *daha iyisini* yaptığımız için bizi tebrik etmek istiyordur," diyor.

Güzel bir düşünce ama ben daha iyisini biliyorum.

"Bundan şüpheliyim," diyorum, teşekkür almadığımızı bildiğim için.

Milyarlarca dolarlık bir şirketin varisleri olan Calloway'ler, durdurulamaz olma beklentisini de beraberinde getirir. Yapılması gerekeni yaptığımız için teşekkür edilmez. İmkansız anlaşmaları gerçekleştirebildiğimiz için gönderildik. İster karizma deyin, ister şans, ama Calloway olmanın getirdiği bir şey bu.

Önce Weston'ın girmesine izin veriyorum. Meşhur Calloway masasının önündeki koltuklarda yan yana oturuyoruz. Parmaklarımı oymalı logonun inceliklerinde gezdirmek istiyorum ama yapmıyorum.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra saatime bakıyorum; saat yediyi ancak geçiyor.

Kendimi kötü hissediyorum ama suçu yorgunluğuma atıyorum. Hiç durmadan çalıştık ve belki de bu bir tasarımdı; babamın üstesinden gelip gelemeyeceğimizi görmek için bizim için hazırladığı son test.

Saat yediyi on beş geçe, saçı başı dağınık bir şekilde içeri girer. Masasına koşarken kapı çarpıyor. Babam parmaklarını birbirine kenetleyip aramıza bakarken lanet olası bir süper kötüyü andırıyor. Onu izliyorum, onun gibi olup olmadığımı merak ediyorum -zaman zaman soğuk, gerektiğinde çekici.

Weston ve benim sahip olduğumuz aynı mavi gözler bize bakıyor. İnkâr edilemez bir şekilde kızgın. Onu yıllardır böyle görmemiştim.

"Ben emekli olana kadar ne kadar zamanımız var biliyor musun?" diye soruyor babam. Sert davranıyor.

Weston, "Easton'ın görevi devralmasına altı gün var," diye cevap verir.

Çenesi sıkılır. "Haklısın. *Altı gün*. Peki ben neden bununla uğraşıyorum?" O bilgisayarının ekranını çevirip bir video dosyasına tıklıyor.

Ekran açılıyor ve Weston'la ofisimde sohbet ederken çekilmiş bir kare. Kardeşim bana bakıyor ve ikimizin de gri takım elbise giydiğimizi fark ediyorum. Kahretsin, bu günü dün gibi hatırlıyorum.

"Nedir bu?" Weston sorar.

Bunu izlememe gerek yok. İzlemek istemiyorum.

"Bu bir halkla ilişkiler ve sözleşme kabusu. Şirket çapında ve tüm büyük medya kuruluşlarına gönderildi," diyor burun delikleri alevlenmiş bir şekilde.

Weston'ın sesi alçalır. "Tek yapman gereken evlenmek ve bunu inandırıcı kılmak. Hepsi bu."

"Tamam, peki ya sahte evliyken hayatımın aşkıyla tanışırsam?" Ben sordum.

"Oh, kağıt üzerinde ve toplum önünde gerçek bir evlilik olmalı. Skandallar iş için de harikadır." İnledim. "Bu çok saçma."

"Sadece bir yıl evli kalmak zorundasınız. Dünyanın en mutlu, aşık çifti gibi davranın, kimse hiçbir şeyi sorgulamayacaktır. Ve eğer aradığınız kişiyi bulursanız, geçici eşinizden boşanana kadar onun peşinden gitmeyin. Üç yüz altmış beş gün sonra, şu anda yaptığınız şeyin aynısını yapmakta özgür olacaksınız ve şirketle olan zehirli ilişkinize devam edebilirsiniz."

T ekran kararıyor ve babam bize ters ters bakıyor.

"Lanet ofisimde neden kameralar vardı?" Öfkeyle soruyorum. "Bunu sen mi yaptın? Ve yaptığımız diğer konuşmalar nerede?"

Başını iki yana sallar. "Oğullarımın, bu imparatorluğun altın anahtarlarının verildiği adamların onu *dolandırmaya* kalkıştıklarını öğrendiğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı hayal edebiliyor musun? Büyükbaban... Tanrı'ya şükür bu vahşete tanıklık etmek için burada değil."

"Açıklayabilirim," diyorum, nereden başlayacağımı bilemeden. "Sahte değil.

I -" "Şu anda değil, Easton. Beni iğrendiren senin *niyetindi*. Her ikisi de Sen. Yönetim kurulu bu pozisyonu alıp almamanızı sorguluyor çünkü size güvenebileceklerinden emin değiller."

"O video hiçbir şeyi kanıtlamaz," diyorum.

Beni dinlemiyor.

"Bu, ikinizin de şartlara saygı göstermediğinizi kanıtlıyor. Eğer bu konuda yalan söyleyecekse, başka neler yapabilirsiniz? Şu anda lanet olası emekliliğimi düşünmeliyim, bunu değil."

Babam bir nefes aldı.

"Şu andan itibaren geçerli olmak üzere ikiniz de geçici olarak izne ayrıldınız ve aksi belirtilmedikçe tüm mal varlığınız donduruldu. Bu şirketin geleceğinin ne olacağına karar vermek için hukuk ve yönetim kuruluyla konuşmam gerekiyor. Easton, boşanmak için bir yıl beklemek zorunda değilsin. Hepimize bir iyilik yapıp aktris karınla rol yapmayı bırakabilirsin. "*Karım*" kelimesini tırnak içine aldı. "Ve bana bir daha asla yalan söyleme."

Babama ters ters bakarken çenem sıkıca kenetleniyor.

"Saygısızca, *git kendini becer*." Öfkeden kuduruyorum.

"Hareket... *hala* mı?" Tavrı tehditkâr.

"zaman, lanet olası sözlerinde izlemekten zevk alacağım." Sandalyemi masanın altına iterek ayağa kalktım.

gerçek olduğuna inandırmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Hiçbir şey. Odadaki hayal kırıklığı o kadar yoğun ki neredeyse beni boğacak. Weston ayağa kalkıyor, ceketinin düğmelerini ilikliyor.

"Biz bir paket anlaşılmayız. Ya ikimizi de alırsın ya da ikimizi de alamazsın," diyor Weston. Bu, babamın zamanın daraldığını bilerek oynadığı bir kumardır.

"Ben ne yapacağıma karar verene kadar gözümün önünden kaybol. Bu işi berbat ettin. Bu kadar kutsal bir şeyi alıp bir gösteriye dönüştürebileceğini bilmek."

Weston şeyler daha söylemeye çalışıyor ama babam yumruğunu masaya vuruyor. "Git buradan!"

Çıkarken kapıyı kapattım ve kapı çarparak kapandı. Asansöre doğru ilerlerken bina sessizleşiyor. Dışlanmıştık. Hayatın bir anda değişebileceğinin kanıtı, sanki buna ihtiyacım varmış gibi.

Asansöre bindik ve en alt kata indik.

Dışarı çıktığımızda kardeşim ellerini ceplerine sokarak başını sallıyor. "Berbattı amina koyayım."

"Her şey *bitti*, Weston. Bunu ikimiz de biliyoruz. Tabii bundan kimin sorumlu olduğunu bulup hikayenin kontrolünü ele geçiremezsek."

Arabamız geldi ve şehri boydan boya geçtik.

"Bu benim hatam," diyor bana. "Özür dilerim. Ofisinde güvende olduğumuzu sanıyordum."

Bu kişinin benimle ilgili başka nelere sahip olabileceğini anlamaya çalışırken hiçbir şey söylemiyorum.

"her yerinde Derrick'in adı yazıyor," diyor.

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama bunu kanıtlamamız gerek. Ofisime nasıl girmiş olabilir? Ben içeride olmadığım sürece kapı kilitli kalır."

"İşte buradan başlıyoruz."

"Manşetlerde ne yazdığını hayal bile edemiyorum," diye mırıldanıyorum ve adımı yazmak için telefonumun kilidini açıyorum.

EASTON CALLOWAY VE ONUN GÜZEL KADINI
EASTON CALLOWAY: ASLA AŞIK OLMADIM
EASTON CALLOWAY'İN ANLAŞMALI EVLİLİĞİ EASTON
CALLOWAY'İN KALBİ HALA BOŞ EASTON CALLOWAY
TEKRAR PİYASADA
CALLOWAY DÜĞÜNÜ BİR OYUNDU. ALEXIS
MATTHEWS CALLOWAY: YILIN AKTRİSİ
ALEXIS MATTHEWS: ŞOVUN YILDIZI WESTON
CALLOWAY BİR SORUN
WESTON CALLOWAY, CALLOWAY KARDEŞLER'DEN
BİR SEBEPTEN DOLAYI BOŞANDI: USTA
MANİPÜLATÖRLER
CALLOWAY KARDEŞLER: ÇİFTE BELA VE
SAHTEKARLIĞI SEVEMEMEK

Makaleler Lexi ve benim nasıl aşık olmadığımız, Weston'ın geçmiş bir ilişkide nasıl gerçek bir sorun olduğu ve ikimizin ilişkilere veya aileye nasıl saygı duymadığımız hakkında sayfalarca devam ediyor. En sinir bozucu olan da bariz yalanlar.

Babam haklı. Bu bir halkla ilişkiler kabusu.

tıklıyorum ve Lexi ile birlikte çekilmiş yüzlerce fotoğrafımızı görüyorum. Başından beri bana hep aynı şekilde baktı; gözlerinde umut vardı.

Kardeşimin dudaklarına sinsi bir gülümseme dokunuyor. "Bir planım var. Sen ve Lexi birlikte ortadan kaybolmalısınız."

İşimizin sosyal yönünü idare etmek söz konusu olduğunda daha hesaplı davranıyor. Cazibesıyla herkese istediğini yaptırabilir, hatta avucundan yemek bile yedirebilir.

"Ne kadar sürecektir?" Ben soruyorum.

"Ne kadar sürerse sürsün. Seni bulacağım. Ama bunu çok kolaylaştırma."

Arabadan çıktık ve binamızın fuayesine doğru yürüdük. Birlikte asansöre binip yukarı çıkıyoruz.

Yerde durduğunda bana döndü. "Güven bana, küçük kardeşim."

"İstiyorum," diyorum kapılar kapanmadan önce. "Beni buna pişman etme."

"Pişman etmeyeceğim."

Bunu düzeltebilecek biri varsa o da Weston'dır. O pervasız, doğası gereği lanet bir kamikaze ve arkamı gölgem gibi kolluyor.

4C

LEXI

I Dizüstü bilgisayarında boş bir imlece ve ekrana bakarak yazıyorum. Üniversitede birkaç senaryo dersi almıştım ama o kadar uzun zaman önceydi ki tazelenmeme yardımcı olacak kitaplar okuyorum.

Parmaklarımı tuşların üzerine koyduğumda Easton içeri giriyor. Yüz ifadesini gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Hey, oluyor?"

Çenesi sıkıca kenetlenmiş. "Yarın tüm bunlar ortadan kalksa benimle kalırmısın?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden, ona doğru ilerliyorum. Kolumu ona dolayabileceğim kadar yaklaştığımda bunu yapıyorum. "Seni şu anda sevdiğimden daha çok seveceğim çünkü *hiçbir şeyin* önemi yok. Önemli olan birlikte geçirdiğimiz zamanın miktarı. Teksas'a taşınabilir ve şehir merkezindeki kuaför stüdyosunun üstündeki çatı katında yaşayabiliriz. Ben kitapçıda bir iş bulurdum, sen de bir sanat galerisi açıp içini senin çizdiklerinle doldururdun. Ben de mutlu olurum çünkü sen ve ben varız, Easton. Ben *seni* seçiyorum. Seninle birlikte olmanın getirdiği maddi *şeyleri* değil."

"Teşekkürler," diyor gülümseyerek ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "Çok *şanslıyım*. Seni seviyorum Lexi."

"Seni seviyorum. Lütfen, bana ne olduğunu anlatır mısın?" diye sordum. Onu ilk kez böyle görüyorum.

"Herkes Weston ve benim şirketi dolandırmaya çalıştığımıza inanıyor, bu yüzden bir sonraki duyuruya kadar görevden uzaklaştırıldık."

Neler olduğunu tam olarak anlayamadan yüzüne bakıyorum. "Dolandırmak mı?" "Evlilik anlaşmamızın asıl niyetini biliyorlar, Sevgilim," diye fısıldadı ve onu kollarıma çektim. "Weston'la seninle sahte bir ilişki kurmak için yaptığım konuşmaların kayıtları halka sızdırıldı. Bu bir kaçak tren ve onu durduramıyorum."

Onu tatlı tatlı öpüyorum, yanaklarını avuçlarımda tutuyorum. "değil. Önemli değil."

"Seni o kadar çok seviyorum ki, canım yanıyor." Gözlerini kapatırsa yok olacakmışım gibi öpüyor beni.

"Hey, ben hiçbir yere gitmiyorum. Gerçeğimizi biliyoruz ve önemli olan da bu," diye onaylıyorum.

"Hadi bir yolculuğa çıkalım. Sen ve ben," diyor beni kollarına çekerek. "Weston kaybolmamız gerektiğini söyledi. Ve birlikte kaybolmayı tercih edeceğim başka biri yok."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "Route 66. Ölmeden önce yapılacaklar listesinde. Chicago'dan California'ya kadar gidebiliriz. Ne kadar zamanımız var?"

"Ne kadar sürerse sürsün. Yıldızların altında uyuyacağız, yol kenarında aptal fotoğraflar çekeceğiz ve bir maceraya çıkacağız. Bırakalım yol bize rehberlik etsin."

"Kulağa... eğlenceli geliyor." Başımı sallıyorum, alt dudağımı çiğniyorum ve gülüyorum. "Nereye istersen oraya giderim. Ne zaman gidiyoruz?"

"Şimdi." Ağzıma karşı gülümsüyor.

Takım elbisesinin ceketini çekiştiriyorum. "Sen sihirsin, Easton. Ne kaybedersen kaybet, geri alacaksın."

Başını sallıyor, bakışları o kadar yoğun ki neredeyse nefesimi kesecek. Kendine güveni bir anda geri geldi. "Haklısın."

"Bunu bana sen söylemiştin," diyorum. "Yani, haklısın."

Easton ve ben birer bavul hazırladık. Kasasından para aldı ve deri bir spor çantasına doldurdu.

"Uhh, ne kadar?"

"Yüz bin," diyor.

Gözlerim büyüdü. "Hayır, suçlular gibi bir çanta dolusu parayla seyahat etmiyoruz."

"Her şey yoluna girecek."

Çantanın fermuarını çekiyor ve sonunda ne giydiğini fark ediyorum: kot pantolon, tişört, beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü. Ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

"Yine gözümü sikiyorsun Lexi." "Bu çok kolay."

Bana doğru yürüyor. Elim arkasına kayıyor ve ona sıkıca sarılıyorum, nasıl bu kadar soğukkanlı olduğunu bilmiyorum. Kafasında senaryolar kurduğunu söyleyebilirim, çünkü yaptığı her şeyde hesaplı davranıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ben soruyorum. "Hayır. Weston ilgileniyor."

Elimi tuttu ve mekânı soymuş gibi çıktık.

Aşağıya, arabaların yanına indiğimizde Easton anahtarlara yöneliyor ve Charger'ın kapısını açtığında başımı sallıyorum.

"Belanı arıyorsun," diyorum koltuğun üzerinde kayarak.

"Onu bulduk," diyor sürücü tarafına doğru yürürken. Arabayı çalıştırdıktan sonra elimi tutuyor ve öpüyor. "Hazır mısın?"

"Aynen öyle," diyorum, kalçasını sıkarak.

"Chicago'ya gidiyoruz. Sonra karımla iki bin dört yüz kırk sekiz mil boyunca saf eğlence."

Gülümsüyorum. "Sadece sen ve ben, bebeğim. Bonnie ve Clyde. Her şeyden kaçıyoruz."

Kıkırdıyor, eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "*Hiç pişman değilim.*"

Garajdan çıktığımızda Easton radyoyu açıyor ve 90'lardan -gençlik yıllarından- eski şarkılar çalıyor.

Kaldırımlar bizi bekleyen paparazzilerle dolu - her zamankinden daha bariz. Flaşların sayısı beni neredeyse kör ediyor ve gözlerimi kapatarak onları parlaklıktan korumaya çalışıyorum.

Easton orta parmağını pencereden dışarı kaldırıyor ve yanarken onları tersliyor. Çok geçmeden şehri ve endişeleri arkamızda bırakıyoruz.

Dikiz aynasından bakıyorum, o otoyolda motoru açarken binaların ve mavi gökyüzünün uzakta kaybolduğunu görüyorum.

Köprüyü geçerken hızlı bir Google araması yapıyorum ve internetin *sahte* ilişkimizle ilgili makale ve fotoğraflarla dolup taşıdığını görüyorum. Onun ve Weston'ın videosuna tıklıyorum ve izliyorum. Easton bana bakıyor, biz ilerlerken elini omzumda tutuyor.

"Meh," diyorum. "Bu birlikte olmadığımızı nasıl kanıtlayacak? Önemli olmamalı."

"Babam ilişkimizin ardındaki gerçek niyeti biliyor ve bu beni güvenilmez biri gibi gösteriyor. Berbat bir şekilde anlıyorum ama işler değiştikten sonra bir lütuf da bekledim."

EASTON CALLOWAY BİR DOLANDIRICI.
SAHTE EVLİLİK DOĞRULANDI.
EASTON CALLOWAY HALA . TÜM ZAMANLARIN EN İYİ
OYUNCUSU.
BU SAHTE ÇIFTE BİR OSCAR VERİN.

Fiji'de çektiğimiz fotoğrafları kullandılar ve buna abartılı oyunculuk dediler.
Derin bir nefes alıp telefonumu kapattım. Torpido gözüne koyuyorum.
Easton bana elini uzatıyor, ben de aynısını yapıyorum. GPS bizi geceyi
geçireceğimiz otele yönlendiriyor.

"Sadece biz," diyor. "Zamanın geri kalanında cihaz yok."

"Bunu yapabilirim," diyorum ona gülümseyerek.

"*Sikip atma* dönemimde bana katılmak ister misin?"

"Çoktan sahip olduğumu sanıyordum," diyorum ona, göz kırpyorum ve o da
bana sırtıyor.

Motor devirleniyor ve kısa bir süre sonra, lanet olası dünyada umursamadan
otoyolda süzülüyoruz. *Birlikte*. Her zaman olması gerektiği gibi.

Ton saat sonra, yol kenarındaki bir motelin otoparkına giriyoruz. M eğri
büğrüdür ve perdeler otuz yıl önce asılmış gibi görünmektedir. Easton
buraya bir göz atıyor.

Hollywood setinden fırlamış gibi.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, bana bakarak. Tedirginliğini
hissedebiliyorum.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Korkuyor musun?"

"Korktun mu?" Sesi alçalır. "Sevgilim, seni yerde becereceğim. Umurunda
değil."

"Macera," diyorum başımı sallayarak, o da başını sallıyor.

Kapımı açtı ve ofise doğru ilerledik. Kapının üstündeki zil çalıyor. Sigara
dumanı kül tablasından yukarı doğru kıvrılıyor.

Tezgâhta. Mavi göz farı ve parlak pembe ruju olan bir kadın ikimizi inceliyor.

"Siz ikiniz nereden geldiniz, Hollywood'dan mı?" Aramızda bakışıyor.

Elimde olmadan homurdandım. "Otoparka girdiğimizde ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Bana bakıp sonra ona döndüğünde dünya eriyip gidiyor. "Bu gece için bir oda istiyoruz."

Yüzüklerimize bakıyor, sigarasını içine çekiyor, sonra dumanı açık pencereye doğru üflüyor. "Bu evrakları ehliyetinizi vermeniz gerekiyor. Geceliği yüz dolar, artı iki yüz dolar depozito."

Easton beş yüz doları üzerine bırakır. "Bana bunu doldurtmazsan üstü sende kalabilir," diyor.

Bize fiziksel bir anahtar verdi ve dışarı çıktık.

"Her şey yoluna girecek," diyorum, motel odamıza doğru yürürken pozitif kalmaya çalışarak.

Anahtarı kapının içine yerleştiriyor, sonra kapıyı açıp turuncu renkli ışıkları yakıyor. Zeminin ortasındaki halının üzerinde kocaman bir leke var.

"Hayır," dedi bana. "Bunu yapamam."

"Sınırın pis bir motel mi?" Gülüyorum.

"Bulmuşsun," diyor bana, arkasını dönerek. Anahtarı ofise geri veriyor, elimi tutuyor ve omzunun üzerinden bakmadan beni arabaya götürüyor.

"O oda için beş yüz dolar ödedin."

Gülüyor. "Oh lanet olsun. Arabaya gidiyoruz. Bir yolunu bulacağım," diyor ve kapıyı açıyor. Başını sallayarak kapatıyor.

Easton içeri girer ve GPS'e dokunarak farklı bir yere programlama yapar. Telefonlarımızı açmak daha kolay olurdu ama açmamak en iyisi.

Yirmi beş dakika sonra bir kamp mağazasının otoparkına giriyoruz. Easton ve ben içeri girip gece için ihtiyacımız olabilecek malzemeleri aldık.

Bir saat sonra yol kenarındaki bir kamp alanına giriyoruz. Kamp yerimiz belirlendi ve tuvalet kapılarının şifresi verildi.

Easton ve ben hava daha da kararmadan hemen çadırı kuruyoruz. Bir kutu odun satın aldı ve ateşi yakmak için bir Hızlı Başlangıç bloğu kullandık.

Ana kampımız kurulduğunda, o bir sandalyeye oturuyor ve ben de haftalar önce yaptığımız gibi onun kucağına oturuyorum.

Kollarını bana dolayarak kulağımın hemen altından boynumu öpüyor ve fısıldıyor: "Bizi asla hafife almayacağım."

"Ben de, bebeğim."

Easton nazikçe beni öpüyor. "Ne olursa olsun, seni hep seveceğim."

"Kolay günler ve zor günler, hatırladın mı? Bu zor olanlardan biri," diye fısıldıyorum. "Ve bu sorun değil. Ülkeyi geziyoruz, yıldızların altında kamp yapıyoruz ve hayatımızın en güzel zamanını geçireceğiz."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Ben zaten öyleyim. Weston bunu düzeltecek. Bunu gözlerinde gördüm; böyle olduğunda onu hiçbir şey durduramaz. Sadece o zaman geri çekiliyorum ve durumları tamamen kontrol etmesine izin veriyorum."

"Ona güveniyorum," diyorum. "Şimdiye kadar bizim için çok şey yaptı."

"İçimde bildiğimizden *daha fazlası* olduğuna dair bir his var." Saçımı parmağında döndürüyor ve bana gülümsüyor.

Ateşe bakarken gülümseyerek ona yaslanıyorum. Kulağıma yavaşça nefes verirken parmağı karnımda daireler çiziyor.

Şu anda dünya etrafımızda yanıyormuş gibi hissediyor olabiliriz, ancak sonunda *her zamankinden* daha güçlü bir şekilde ayakta kalacağız.

*Onunla tanıştığından beri: 51
gün Şirket devri: ?
Evli: 32 gün*

I New York'tan ayrılalı dört gün oldu ve ben henüz telefonumu bir kez bile açmadım. Bununla birlikte, babamın New York'tan ayrılmayı ertelediğini biliyorum.

Meşalenin bugün yakılması gerekiyordu.

Weston beni bulacaktır. *Her zaman* bulur.

Lexi ve ben batakhanelerde ve lokantalarda yemek yedik ve o kadar çok yol kenarı atraksiyonunda durduk ki sayısını unuttum.

Lüks bir şey yapmamaya karar verdik. Tanınabileceğimiz hiçbir yere . Ana Yol'u her zaman amaçlandığı gibi, Temmuz ayının ortasında Polaroid Instant fotoğraf makinesi ve filmle eski bir hot rod'da ızgaranın dışında seyahat ediyoruz, böylece tek bir lanet anı bile kaçırmıyoruz.

Route 66 müzesinden Gemini Giant'a ve arka koltukta seviştığımız arabalı sinemaya kadar her durağın resmini çizmek için zaman ayırdım. Eski bir benzin istasyonuna rastlarsak, mimarisine hayran olmak için kenara çekiyoruz. Binaların kenarlarına boyanmış duvar resimlerinde sayısız selfie çektik. Onunla olduğum her saniye daha çok aşık oluyorum. Bunun nasıl mümkün olduğundan bile emin değilim.

Arkamda bıraktığım bok fırtınasını düşününce bile hiç şu an olduğum kadar mutlu olmamıştım. Ben de endişeli değilim.

Yağ damlaları ön cama çarptığında, silecekleri çalıştırıp onları uzaklaştırıyorum. Günde dört-beş saat araba kullandık ve tek bir atraksiyonda bile acele etmedik.

Zamanın önemi yok. Lexi bana bulunmayı istemeden kaybolmanın ne demek olduğunu öğretti. *Bu özgürleştirici.*

Illinois, Missouri ve Kansas'tan geçtik ve her eyaleti vaftiz ettik. Şimdi, yapılacaklar listesine ellisini de ziyaret etmeyi ekledik.

Şu anda Oklahoma'nın ıssız bir bölgesinde, banketi olmayan yollarda altmış beşle gidiyoruz. Teksas eyalet sınırına bir saat uzaklıktayız ve sadece açık bir yol ve arazi var.

Fırtınanın içine doğru sürerken uzaktaki gökyüzü bir çürük renginde. Motor homurdanıyor ve o benim fotoğrafımı çekerken elimi Lexi'nin kalçasında sıkı sıkı tutuyorum.

Şehirden ayrıldığımızdan beri tek seferde yaptığımdan daha fazla yol yaptım. Lexi'yle ilklerden çok daha fazlası. *Lone Star Eyaleti'ne hoş geldiniz* yazan dev tabelayı gördüğünde sırtıyor.

"Evim güzel evim," diyor, havayı içine çekip gülümseyerek. "Big Texan'a gitmeliyiz. Amarillo'da, eski Route 66'nın olduğu yerde. Hayatınızın en iyi bifteği, garanti."

Gülüyorum. "Ölmeden önce yapılacaklar listesinde bu yoktu."

Başını sallıyor. "Artık öyle! Burası yetmiş iki onsluk bifteğin anavatanı!"

"Lanet olsun, Teksas'ta her şey daha büyük," diye mırıldandım, zihinsel olarak

Ne kadar et olduğunu hayal edin.

"Evet, hepsini yemekle ilgili de büyük bir mücadele var. Odadaki herkes başınızın üzerinde asılı duran devasa saati izliyor."

"Oh, gidiyoruz," dedim ona. "Ama bu, listemize onun yerine geçecek başka bir şey eklememiz gerektiği anlamına geliyor."

"*Bizim* listemiz." Gülümsüyor. "Bunu söylemen hoşuma gitti."

Yağmur daha şiddetli yağıyor ve iki yanımız mera. Arabaya vurdukça dışarıyı görmek zorlaşıyor. Boş bir otoparkı olan bir dinlenme tesisine rastlıyoruz, ben de kenara çekip park ediyorum. Acelemiz yok.

Öne doğru eğilerek kızgın bulutları inceliyor, radarı kontrol etmek istiyor ama cep telefonumun konumumu bildirmesine izin vermiyorum.

"Dans et benimle," diyerek düşüncelerimi uzaklaştırıyor.

Hiç tereddüt etmeden arabadan inip onun yanına yürüyorum. O da bana katılıyor ve yağmur tenimize değerken beni öpüyor. Çok acıyor ama hayattayız ve birlikteyiz. Onun etrafında dönüyorum ve onu aşağıya indiriyorum. Biz kahkahalar, gülümsemeler, anılar ve macerayız ve böyle anlarda küçük maceraperestime aşık olduğum için asla pişman olmayacağım. *Benim karım.*

Saçlarımdan düşen su damlaları yanaklarına sığıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Yağmurda dans etmek eklendi mi?"

"Evet, az ," diyor.

Göğüs uçları tişörtüne baskı yapıyor ve aramızdaki sıcaklık artıyor. Ben onu umutsuzca öperken yanakları avuçlarımin arasında. Yaz fırtınasının suları etrafımıza dökülüyor.

Onu arabaya doğru bastırıyorum ve o da aşağı uzanıp kotuma yapışan sikimi kavıyor, bana yaptığı şeyi aynen hissediyor.

"Siktir," diyor dudağını çiğneyerek. "Arka koltuk mu?"

"Evet."

Gençler gibiyiz, takılıp kıkırdıyoruz, arka koltuğa düşüyoruz, sırlıslıkımız. Ellerimiz ve dudaklarımız istek, ihtiyaç ve aradaki her şeyle dolu, ıslak kıyafetleri bedenlerimizden çıkarmak için mücadele ediyoruz.

"Buna bayıldım." Kıkırdıyor.

"Ben de," diyorum, sikimi içine sokarken dudaklarımı onunkilere çarpıyorum.

Ben içine pompalarken kalçalarını iyice açarak tıslıyor. Kalçalarını sallıyor ve gergin pantolonu boşluğu doldururken dişleri boynumdan aşağı kayıyor.

"Sana asla doyamayacağım," diye fısıldıyor.

"Umarım yapmazsın," diyorum, birlikte kendimizi kaybettiğimizde bile asla tatmin olmadığımızı biliyorum.

"İyi misin?" diye sorar, bugünün o gün olması gerektiğini bilmektedir.

"Sen yanımdayken hiçbir şeyin önemi yok Lexi."

Dünyanın baskısı bizi yok etmelidir, ancak tıpkı *bir elmas gibi* bizi daha da güçlendirir.

A Big Texan'ın yanındaki motele giriş yaptıktan ve ıslak olmayan kıyafetlerimizi giydikten sonra otoparka doğru yürüdük ve adlarımızı bekleme listesine yazdırdık. İkimiz etrafta geziniyor ve Birkaç atari oyunu oynadıktan sonra hediyelik eşya dükkanına girip shot bardağı ve magnet alıyoruz. İnsanlar bize doğru bakıyor ama bunun bizi tanıdıklarından olduğunu sanmıyorum.

Birlikte çok güzeliz.

Lexi bizi yarışmaya kaydettiriyor ve şansımızı denemeden önce ödeme yapıyoruz.

Paylaşıyor olsak bile kaybederiz.

Lexi ve ben gülümseyerek Big Texan'daki platforma çıkıyoruz. Spiker bize kuralları söylüyor ve saati işaret ediyor ve en alt kattan en üst kata kadar bir oda dolusu insan bize bakıyor.

"Bekle, bu canlı yayın mı?" Lexi'ye bakarak soruyorum. Sonra kameranın bize dönük olduğunu görüyorum.

"Kahretsin, bunu unutmuşum," diyerek ayağa kalkıyor ve spikerin yanına gidiyor. Birkaç dakika sonra canlı yayın kesiliyor ve kameralar kapatılıyor. Geri döner. "Düzelttim."

"Teşekkürler. Sanırım şimdi her birimiz 4,5 kilo biftek yiyeceğiz."

Şapkamı daha da aşağı çekiyorum. Eğer Weston beni arıyorsa... *işte bir kırıntı.*

Eğilip avucunu yanağıma koyuyor ve beni *onu* görmeye zorluyor. Yeşil gözlerine baktığımda, ona odaklandığım için sanki tüm oda sessizleşiyor, öyle olmasa bile.

Bir dakika sonra, bir tabak büyüklüğündeki koca kışlı bifteklerimiz önümüze konuyor. Bu komik büyüklükteki yemeği yemeye başlamadan önce doğru hazırlandığından emin olmamıza izin veriliyor.

"Kaybediyoruz," diyorum, ona bakıyorum, biftekten bir ısırık alırken acele etmiyorum çünkü sıcaklığı test etmeye izin var.

Haklı, bu çok iyi.

"Biliyorum," diyor sırtarak kaşlarını kaldırarak. "Bu kadar büyük olduğunu düşünmemiştim."

"Bunu söylediğini ilk kez duymuyorum," diye mırıldandım kulağına.

Zamanlayıcı başladı, ama ikimiz de acele etmedik. Zamanlayıcı bittiğinde, ikimizin de denemediği ortada.

Daha sonra dışarı çıkıp eski Route 66 yolundan ve otoyollar inşa edilmeden önce restoranın yanından nasıl geçtiğinden bahseden tarihi tabelanın yanında selfie çekiyoruz.

Park yeri dolu ve insanlar karışık bir şekilde girip çıkıyor. Burası turistik bir yer.

Lexi ve ben, on kişilik bir aileyi doyurmaya yetecek kadar biftek artığıyla otoparkta yürüyoruz.

"Bu bir hataydı," diyor karnını tutarak. "Ama gençliğimden beri listemdeydi. Babam ve ben her zaman arabayla gideceğimizi söyledik ama hiç fırsatımız olmadı."

"Onu gururlandırdın mı?"

Başını iki yana sallar. "İmkânı yok. En azından yolu yarılamamı beklerdi."

Gece için evimize girdiğimizde, Lexi ve ben yatağa uzanıp tavana bakıyoruz.

"Bir yıl boyunca et yiyeceğimi sanmıyorum."

"Ben de" diyor, bana doğru dönerek. Ben de ona bakıyorum. "Mutlu musun?"

"Çok mutluyum," diyor fısıltıyla. "*Sen mutlu* musun?"

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diyorum kirli çenemi öperken.

Ayrıldığımızdan beri bir kez bile tıraş olmadım. "Bu bir gerçek."

"Biliyorum," diyor, kolunu bana doluyor ve göğsüme uzanıyor. Bütün gece böyle kalabilirim. Hatta sonsuza kadar.

A Kapının çalınması bizi uykumuzdan uyandırıyor. Önce nerede olduğumdan emin olamıyorum ama başucumdaki saatte sabahın dördü yazdığını görüyorum.

"Easton," diye bir ses duyuyorum dışarıdan.

Lexi . "Kim o? Brody mi?"

"Sanırım," diyorum, kapıya doğru ilerliyor ve dışarıya bakıyorum.

Kuzenim tedirgin.

Kapıyı açtım ve bana rahatsız ediciymişim gibi baktı.

"Senin derdin ne lan?" diye soruyor, ben de kenara çekilip içeri girmesine izin veriyorum.

"Ben de seni bekliyordum," diyorum ama *bu kadar* çabuk değil.

Onlar bizi yakalamadan en azından Arizona'ya varırız diye düşünmüştüm. Sanırım Brody her kuruşuna değiyor. Eğer bir mucize olur da işimi geri alırsam, o da zam alacak.

Lexi oturur ve saçını düzeltir.

"İkiniz için de kayıp ihbarı var. Kaç kişinin endişelendiğini biliyor musun? İnsanlar sizin ..." Bitirmiyor.

Öldü.

Lexi'ye bakıyorum ve onun ne ima ettiğini anlıyor. Brody bana döndü.

"Derhal New York'a dönmen gerekiyor." Başımı sallıyorum. "Hayır."

Lexi, "Annem düşünüyor mu-" diye sormaya çalışır.

"Evet, *herkes* biliyor. Komplo teorileri sahte ilişkiden, aşkın her şeyi fethetmesini isteyen yanlış anlaşılmış çifte kadar uzandı. Carlee'nin yaptıklarından bahsetmiyorum bile."

Lexi saçını yüksek bir topuz yapar. "Olamaz, ne yaptı?"

"Kısa mesaj konuşmalarından ikinizin birlikte çekilmiş fotoğraflarına kadar her şeyi yayınladı. Şu anda herkesin konuştuğu tek şey bu. Bu aşkınıza bir övgü; siz gittiğinizden beri, uçuş görevlisinden rastgele şoförlere ve Fiji'de sizinle evlenen adama kadar ikinizi birlikte gören herkesle röportaj yaptı. Bir avuç insanla. Gazetecilik araştırmaları birinci sınıf. İkinizin de gitmesi gerekiyor."

Bana uçak biletlerini uzatırken nefesimi içime çekiyorum. "Ben gitmiyorum."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Weston sana zamanın geldiğini söylememi istedi."

İlk defa birinci sınıfta uçuyorum. Sabahın çok erken saatleri olduğu için uçak bomboştu.

Easton her zaman pencere kenarında izin verir ve gökyüzüne yükseldiğimizde elini elime alırım. Başparmağının elime sürtünmesi beni rahatlatıyor. İndiğimizde bizi nelerin beklediğini bilmediğim için derin bir nefes alıyorum. Hâlâ telefonlarımızı açmadık.

"Ne düşünüyorsun?" *Onu* görerek, kafasının içinde taklalar attığını bilerek soruyorum.

Bir yalan olarak başlamış olabiliriz ama gerçekliğimiz biz evlenmeden önce değişti.

"Sen. *Biz*," diyor eğilerek, sesi alçak. "Senden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamıyorum."

"Senin küçük anlarına dayanarak, *sıkıcı*." Onun çizimlerini ve birlikte olduğumuzdan beri ne kadar değiştiklerini düşünerek gülümsüyorum. "Yine de katılıyorum. Sana kadar yaşamıyordum."

Kıkırdıyor. "Sen milyon kere edeceğim bir macerasın."

Eğilip yumuşak dudaklarını dudaklarıma değdirirken elini sıkıca kavıyorum.

"Yolculuğumuz kısa kesildiği için üzgünüm. Bunu telafi söz veriyorum."

Gülümsüyorum. "Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor."

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü uçak yere indiğinde uyanıyorum. Easton boynumun arkasını sıkıyor, bana nazıkçe masaj yapıyor.

Uçaktan indik ve havaalanında el ele tutuşarak yürüdük. Ray-Ban'lerini takmış, beyzbol şapkasını takmış ve sakal bırakmış. Bir bukalemun gibi hala görünüşünü değiştirebilmesine bayılıyorum.

Dans eden ışıklı fiskiye'nin yanından geçip pikap alanına doğru yürürken bana sırtıyor.

"Kes şunu," diyor o sırtışıyla.

"Elimde değil," diye itiraf ediyorum, onunla açıkça göz göze geliyorum.

Ne zaman birlikte olsak, yaz gecesi gökyüzündeki ışıltılı havai fişekler gibi patlayıcı oluyoruz.

Dövmeli kolunu bana doluyor, insanların izleyip izlemediğini umursamıyor. Onu böyle görmeyi seviyorum, kaygısız ve toplum içinde o kadar da korunaklı değil. Uzaklara gitmek bize iyi geldi.

Arabayken Easton telefonunu açıyor, ben de aynısını yapıyorum. Fiji'den döndüğümüzden daha kötü. Arkadaşlarımdan gelen sayısız kısa mesaj ve kardeşlerimden gelen birçok cevapsız arama ekranı dolduruyor. Annemin adını gördüğümde, ortadan kaybolmanın suçluluğu üzerime çöküyor.

Easton kalçamı okşadı. "Ara onu."

"Tamam." Derin bir nefes çekiyorum.

Weston'a mesaj atıyor ve kısa süre sonra telefonu çalıyor, ben de bu fırsatı annemle sohbet etmek için kullanıyorum.

"Alexis?" diyor ve gözyaşları içinde olduğunu anlayabiliyorum. "İyi misin?"

"Evet, anne. Özür dilerim. Route 66'dan geçiyorduk ve telefonlarımızı kapatmıştık," diye açıklıyorum. "Seni endişelendirmek istememiştim."

"Bunu bana bir daha asla yapma," diye hıçkırıyor. "Yıkılmışım. Ulusal haberlere çıktı. İkinizin fotoğrafları her yere asıldı."

"Bir daha böyle gidersem, sana söylerim. Söz veriyorum. Ben iyiyim. Mutluyum. Easton'la hayatın tadını çıkarıyorum ve babamla yapmayı planladığımız turistik şeyleri yapıyorum." Kelimeler ağzımdan çıktığında duygularımın kabardığını hissediyorum.

Easton fark etti, boştaki elimi tuttu.

Şimdi de ağlıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Tamam, tatlım. Beni aradığın için teşekkür ederim. Güvende olmana çok sevindim. Herkes çok endişeli. Bulunduğunu ve güvende olduğunu bildirmek için telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum. Cezalısn." Gülüyor ve rahatlamış bir iç çekiyor.
"Yakında eve gel ve beni gör."

"Yapacağım, söz veriyorum." Telefonu kapatmadan önce bir kez daha özür dilerim.

Herkese bir özürle iyi olduğumu mesaj atıyorum. Havaalanına yetişmek bir saat .

Easton'a dönüyorum. "Her şey nasıl bu kadar kontrolden çıktı?" Kıkırdıyor. "Zamanlaman ne kadar kötü biliyor musun?" "Evet," diyorum.

"Weston'ın planları her zaman aşırıya kaçır."

"Oh." Bunu düşündüm. "Yani, bunu bekliyordun?"

"Bu değil ama dramatik bir şey. Her zaman işe ," diye açıklıyor. Başımı sallıyorum. "Ya yürümezse?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Teksas'a taşınırız ve salonun üstündeki daireyi kiralarız. Sen kitapçıda çalışırsın, ben de bir sanat galerisi açarım. Kulağa aşık olabileceğim rüya gibi bir hayat gibi geliyor."

"Doğruyu söylüyorsun," diyorum, onaylanmaya ihtiyaç duymadan.

Easton gülümsüyor. "Sonuç benim kontrolüm dışında. Ben seninle birlikte yolculuk yapıyorum."

İnternetin sunduğu her şeyi okumaya hazır olup olmadığını bilmeden derin bir nefes alıyorum.

Sonra fark ettim ki umurunda değil. Kimsenin hakkımızda ne söyleyeceği umurunda değil. Dramatik , ileri geri konuşmalar. Ne isterlerse düşünebilirler. Parmaklarım tuşların üzerindeyken telefonumu kilitleyip cebime sokuyorum.

"Merak bile etmiyor musun?" Easton soruyor, ben de telefonuna bakıyorum ve Weston'a mesaj attığını görüyorum.

"Zerre kadar değil," dedim ona. "Carlee bizim için bir şey yazdıysa, altındayız demektir. En iyi arkadaşımı tanırım. Sözleri onun silahıdır ve yalanlarla dolu bir dünyada onları iyilik için kullanır."

Araba gökyüzündeki elmasın önünde yavaşladığında Easton telefonunu cebine sokar. "İki saat içinde ofiste olmamız gerekiyor."

"Biz mi?" Ben soruyorum.

"Bana katılmanı çok isterim sevgilim, işin içinde sen de varsın."

*Tanıştığımızdan beri: 52 gün
Şirket devri: ?
Evli: 33 gün*

A Duş alıp giyindikten sonra ikimiz bir arabayla Manhattan'daki ofise gidiyoruz. Öğleden sonra ve binalar ışıltı ışıltı parlıyor. Biz Yolda çok şey söylüyorlar ve bu kaygı verici.

Weston bana saat ikiye on beş kala Alexis'le birlikte büyük toplantı salonuna gelmemi söyledi. Toplantı odası gerektiğinde elli kişiyi rahatlıkla ağırlayabiliyor. Doğrudan aslanın inine girebilecek olsak da, Weston bunu bana *asla* yapmazdı.

Asansörden çıkar çıkmaz Taelor bize yaklaştı. Kardeşim bugün herkesi çağırmış olmalı. "Ölümden döndüğünüzü gördüğüme sevindim. Weston sizi bekliyor."

Lexi ve ben o binada sanki oranın sahibiymişim gibi yürüyoruz. *Öyle yapmalıyım.*

İçeri girmeden önce durup ona dikkatimi veriyorum. "Bugün ne olursa olsun, seni seçiyorum."

"Aynı," diye fısıldıyor.

Havada yoğun bir tedirginlik var.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Elimi tuttu. "Evet."

Derin bir nefes çekiyorum ve kapıyı iterek açıyorum. İçeri girdiğimizde Weston masanın başında oturuyordu. Neyse ki sadece biz varız. Saatini kontrol ediyor ve ayağa kalkıyor.

"İkinizi de hayatta ve sağlıklı görmek harika," diyor gülümseyerek. "Eğlendiniz mi?"

"Aslında evet," diyorum ona. "Kısa kesmeye hazır değildim."

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve babam içeri girdi. Yüzündeki stresi görüyorum. İki adım sonra beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor.

"Neyin var senin? Biz düşündük ki..." Lexi'ye bakar. "İkinizin de gittiğini sanıyorduk." Sesi bir oktav alçalıyor ve yüzündeki suçluluk ve utanç ifadesini görebiliyorum.

Güzel. Son konuşmamızda bana nasıl davrandığından sonra böyle hissetmeyi hak ediyor.

"Neredeyse umursuyormuşsun gibi," diyorum ve kalpsiz çıkıyor. İncinmiş gibi davranıyor ama artık verecek sikim yok.

Konuşma devam edemedi yönetim kurulu üyeleri arkasından içeri doluştu. Derrick içeri giriyor ve beni Lexi'yle birlikte görünce duruyor. Sanki onu onun boncuk gözlerinden koruyacakmışım gibi bana eğiliyor. Koruyacağım.

Herkes her zamanki yerine geçtiğinde Weston elini takım elbisesinin ceketine götürür ve gözlerini kapıya diker.

Birkaç dakika sonra Taelor elinde kâğıtlarla dolu bir el arabasıyla içeri girer. Ardından, Lexi de dahil olmak üzere masanın etrafındaki on sekiz kişinin her birinin önüne bir paket sıkıştırır.

Weston boğazını temizler ve oturur. "Bu acil toplantıya katıldığınız için hepinize teşekkür ederim, özellikle de rastgele bir Pazar öğleden sonrasında. Minnettarım. Sanırım başlamalıyız. Sizi görmek güzel Lexi ve Easton. İkinizin de burada ve iyi olmanıza çok sevindim. Eminim diğer herkes de öyledir."

Babamıza ters ters bakıyor. Weston özür dilemeden duygusal savaşa başvurdu. "Kanat bir: video," diyor Weston. Ekran arkasından aşağı iniyor ve videoyu oynatıyor. "Hepiniz izlediniz. Ama izlemen için bir tane daha var." Çift tıklıyor ve Lexi'yle benim Fiji'de çekilmiş uzun lensli bir görüntümüz çıkıyor, sahilde gülüp öpüşüyorlardı.

Yalnız olduğumuzu sanıyorduk ama değildik. Dünyayla paylaşmak istediğim anlar değildi, ama bizi birlikte izlerken hiçbir şeyi inkâr etmek zor.

"Ve bu," diyor Weston, Teksas'taki lokantada birlikte yediğimiz bir başka yemeği çalarken. Ona patates kızartması yedirdiyordum. "Yeminli ifadelerin eşlik ettiği sayısız röportaj var. Belki aptalca bir konuşma yaptık ama tarihe bak. O gece Easton onu evinden aldı ve The Garage'a götürdü, orada birbirlerini daha iyi tanıdılar."

Bunun yalan olduğunu çok iyi bildiğim için kardeşime bakıyorum ama o bana sırtıyor.

"Bu şirketin geleceği pamuk ipliğine bağlı çünkü gerçek evliliklerinin gerçek olduğuna inanmıyor musunuz? Şunlara bir bakın," diyor Weston. "*Bakın*. Rol yapmıyorlar. Onlar her zaman böyleler. Ve bunun gerçek olup olmadığına karar vermek sana düşmez. Easton olması gerektiği gibi evlendi ve aşk için evleneceğine dair verdiği sözü tuttu. Başka ne istiyorsun?"

Weston her biriyle göz teması kurar ve Derrick'le bitirir. "Unutmadan, Derrick kardeşimin evine zorla girdiği için kovulmalı. Ofiste. Gizemli bir şekilde silinmiş bazı görüntüleri kurtardım." "Ne?" diye haykırdı babam. "Açıkla."

"Yapmadım," diye inkar ediyor Derrick.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diyor Weston ve aşağıdaki videoyu oynatmaya başlıyor.

Derrick, mesai saatleri dışında, denizaşırı ülkelerden dönmeme üç hafta kala ilk kez ofisime gizlice giriyor. Ve Taelor ona yardım ediyor.

"Ne oluyor lan?" Tışlıyorum.

Taelor kapının yanında duruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. Burun deliklerim alevleniyor ve Lexi orada olduğunu hatırlatmak için elimi üç kez sıkıyor.

Weston hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Harika bir sekreterdi, bu yüzden Derrick CEO olduğunda ona ne rüşvet verdiğini hayal edebiliyorum. Muhtemelen bir terfi.

Babam fokur fokur kaynıyor. "Oğlumu sabote mi ettin?"

"Bu konuya girmeden önce lütfen önünüzdeki pakete bakın. Bu her zaman aralarında bir şakaydı çünkü iletişimleri başından beri dürüsttü. Bu sahte sözleşme de bunun kanıtı. Üç yüz sayfa, saçma anlaşmayla dalga geçiyor. Arka sayfayı çevirin ve ince yazıları okuyun."

Lexi ilk kez okuyor. Kahkahalara boğuldu ve sonra ben de güldüm.

Bu sözleşmeyi imzalayarak, bunun bir saçmalık olduğunu ve birbirimize bir şans vermemiz gerektiğini kabul ediyorsunuz.

"Lexi, alttaki senin imzan mı?" "Evet," diyor,

"öyle."

"Herkes bunun tarihini ve saatini görüyor mu?"

Babam nefes . "Videonun çekildiği gece."

"Olay çok abartıldı. Kardeşimin özel hayatına karışmayı bırakıp işimize dönebilir miyiz? Bu dramatik olaylardan yorulmaya başladım," diyor Weston.

Birkaç yönetim kurulu üyesi birbirlerine mırıldanıyor.

"Derrick, kovuldun," diyor babam, ayağa kalkıp odanın kapısını . "Git buradan."

"Bunu yapamazsınız," diye . "Beni kovamazsınız. Bu pozisyonun benim olması gerekiyordu."

Weston güvenliği çağırırken "Gidin," dedim.

Derrick babama doğru koşarken gerilim artıyor ve ben ayağa kalkıyorum. Derrick'in elinde ışığı yansıtan parlak ve metal bir şey var.

Bir bıçak, diye düşünüyorum ve Derrick'in ölü gözlerine baktığımda adrenalinim yükseliyor. Sahne ağır çekimde ilerliyor ama Weston hızlı. Bacağını tekmeleyerek topuğunu Derrick'in dizine çarpıyor. Bir çatırtı duyuluyor ve sonra ben ilerleyerek onu yere seriyorum. Bu adama karşı bastırdığım tüm öfkem yumruğumdan yüzüne boşalıyor.

Karşı koyuyor ama boştaki elimi çenesine soktuğumda tek bir darbe bile indiremiyor.

Yıllar boyunca beni itibarsızlaştırmaya çalıştı, beni kötü adam gibi göstermek istedi ve hatta beni hazırlıksız yakalamak için medyaya yanlış bilgiler verdi. Her zaman sorun o oldu.

Güvenlik içeri girdi ve Weston beni uzaklaştırıp duvara yasladı. Tam bir kaos.

"Bana bak," diyor Weston, ellerini omuzlarıma koyarak beni sadece ona odaklanmaya zorluyor.

Dakikalar sonra, kollar belime dolanıyor. *Lexi*. Kahretsin, neredeyse burada olduğunu unutuyordum.

"Özür dilerim." Onu kendime çektim. "Çok özür dilerim."

"İyi misin?" diye fısıldıyor, sanki bir mucizeymişim gibi beni inceliyor.

Derisini yüzüğüm kanlı parmak eklemlerim dışında yara almadan kurtuldum.

Derrick, Taelor ile birlikte dışarı çıkarıldıktan sonra babam boğazını temizliyor ve oda sessizleşiyor. Yerimize oturduk.

"Küçük bir çocukken babam bana her zaman gerçeğin her şeyin üstünde tutulması gerektiğini söylerdi. Çocuklarıma acı verse bile doğruyu söylemeyi öğrettim, çünkü yalanlarla dolu bir dünyada sahip olduğumuz tek şey bu." Babam odadaki herkesin gözlerinin içine bakıyor. "Eğer bu evliliğin gerçek olduğunu söylüyorsan, Easton, dürüst olduğuna inanıyorum."

"Öyleyim," diye onaylıyorum, Lexi'nin elini elime alıyorum ve başparmağımı onun elinin dış kısmında gezdiriyorum. "Bu kadın benim her şeyim ve onun için her şeyimi kaybetmeye hazırım."

"Buna olmamalısın," diyor Weston. "Easton her zaman aşktan başka bir nedenle evlenmeyeceğini söylerdi. Kendisine verdiği bu sözü tuttu ve büyükbabamızın şartlarını yerine getirdi. Evet, bu konuşma oldu ama bu doğru yönde bir itmeydi. Buradaki herkesin elini kaldırmasını istiyorum, özellikle de sadece siz ve eşinizle özel bir düğün töreni yapanların." Weston etrafına bakınır. Kimse kıpırdamıyor. "Bunu kendileri için yaptılar, bir gösteri için değil. Aksi takdirde hepimiz bir davetiye almış olurdunuz."

Lexi gülüyor ve ben de gülümsememi tutarak ona bakıyorum. Nasıl hissettiğimizden emin olmadığımız zamanlardaki ilk planımız buydu. Arzularımız hızla değişti; diğer herkesi daha az önemsedik ve kendimize odaklandık.

Babam konuşuyor. "Geçiş sürecine devam etmemiz için bir öneride bulunmak istiyorum. Easton rolünü planlandığı gibi yerine getirecek ve veda partisi bu Cumartesi günü için yeniden planlanacak."

Weston, "Ben de bunu destekliyorum," diyor.

Oylama yapıldı ve oybirliğiyle kabul edildi. Lexi gülümsüyor ve ben ne olursa olsun birbirimize sahip olacağımızı biliyorum. Hayat hala harika olurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve parmaklarımı üç kez sıkıyor. "Tebrikler."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, büyük bir gurur duyarak. Yarın, nihayet yapmak için doğduğum ve eğitildiğim rolü üstleneceğim. *Resmi olarak* CEO olacağım.

*Onunla tanıştığımdan beri: 58
gündür evli: 39 gün*

SİE GÜNLER SONRA

T odanın içi çalışanlar, yatırımcılar ve sektör liderleriyle dolu. Burada Calloway markasını kutlamak, babamı uğurlamak ve beni tebrik etmek için toplandık. Balo salonunda kurulan sahnedeki kürsüde dururken kalabalığa bakıyorum. Konuşmamı yaparken kendimi doğru hissediyorum. bunun için yazdım.

"Her zaman yapmaya çalıştığım gibi, yaptığım her şeyde büyükbabamı gururlandırmaya devam edeceğim. Burada icra kurulu başkanınız olarak dururken, bunun her zaman olması gerektiği gibi olduğunu biliyorum." Mikrofona doğru eğildim. "Olmadan da yapabileceğimiz birkaç şey var."

Oda kahkahalara boğuluyor ve gözlerim öndeki bir masada oturan Lexi'yi buluyor, odanın diğer ucundan beni gözleriyle becerirken o kadar muhteşem görünüyor ki. Birkaç saniyeliğine her şey kayboluyor. Kaşlarını kaldırıyor -bir cüret- ve ben de onunla yalnız kalmak için ayrılmaya hazır bir şekilde ona sırtıyım. Konuşmama geri .

"Gelecek için ve bir iş ailesi olarak birlikte yaratabileceğimiz fark için heyecanlıyım. Sözlerime son vermeden önce, hayatımın aşkına, diğer yarıma, eşime özel bir teşekkür etmek istiyorum. Kimse yanımda olmadığında yanımda durduğun ve bana her zaman umut verdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum sevgilim," diyorum gözlerine bakarak.

Bana bir öpücük konduruyor, ben de onu yakalayıp cebime sokuyorum.

İş dünyasının önde gelenleri ayakta alkışlarken balo salonunda alkış tufanı kopuyor. Bu gece inanılmaz yemekler yedik, dans ettik ve Calloway Diamonds'ı kutladık. Her nasılsa, olan biten her şeye rağmen, geçiş sürecinde programa sadık kaldık. İlk haftam inanılmazdı.

Şu anda, odaya baktığımda, mümkün olabileceğini düşündüğümde daha mutlu ve memnunum. Hayal ettiğim her şeye *sahibim*.

Her şey darmadağın olduğunda bile her şeyin yoluna gireceğine inancım vardı. Bir şekilde, her zaman bir umut ışığı vardı - bir kapı kapandığında açılan bir pencere.

Sahneden inerken rastgele insanlar elimi sıkıyor, ben de kibar davranıyorum ama Lexi'ye doğru ilerliyorum. O benim güvenlik ağım ve yabancılarla dolu bir odada beni sakinleştiriyor.

"Büyüleyici. Karizmatik. Tamamen Calloway," diyor benimle buluşmak için ayağa kalkarak. Dudaklarına karşı gülümsüyorum, sonra kulağına doğru ilerliyorum. "Kaçabilir miyiz?" "Evet, lütfen," diyor nefes vererek.

"Düşünce tarzını *seviyorum*."

Weston'la göz göze geliyorum; sırtıyor ve gideceğimi anlıyor. Konuşmamı yaptım, böylece spot ışıkları olması gereken yere, babamın üzerine döndü. Kendisine ihtiyaç kalmayana kadar şirkette danışman olarak kalmaya karar vermiş olsa da, bu geceden sonra çoğunlukla elini eteğini çekecek.

Ayrılmadan önce odaya son bir kez bakıyorum. Babam beni görüyor ve ona başımla selam veriyorum. O da bana karşılık veriyor ve Lexi'yle birlikte çıkıyoruz. Katılabileceğimiz çok sayıda balo salonu partisi olacak.

Dışarı çıktığımızda vale Mustang'le birlikte bekliyordu. Ben yolcu tarafına geçiyorum, o da yumruğunu havaya kaldırıyor.

Lexi içeri tırmanıyor, topuklu ayakkabılarını çıkarıyor ve bana uzatıyor. Sonra birinci vitese takıyor ve yola çıkana kadar ağırdan alıyor. "Vay be. Seksi

Lexi," diyorum, parmaklarımı onun üzerinde gezdirmek için uzanıyorum. kafa derisinin arkasına masaj yaparken saçlarını okşuyorum. "Düz vites kullanabilen bir kadında seksi bir şeyler vardır."

Gülüyor, daha fazla gaz veriyor, dönüş yaparken lastiği yakıyor. "Özür dilerim," diye şarkı söylüyor, ama bunu bilerek yaptığını biliyorum - benim küçük kuralım

Kırıcı.

"Sözleşmede gerçekten böyle şeyler yazıyor muydu?" diye soruyor. Kıkırdıyorum.

"Okumayacağını tahmin etmiştim."

Başını iki yana sallıyor. "Yapmadığım için biraz üzgünüm. İnekçe bir şekilde komedi altınıydı."

Gökyüzündeki elmasa vardığımızda, ağzımız ve ellerimiz birbirinin üzerinde.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor öpücükler ve ısırtıklar arasında.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Bir değil," diyerek elimi tutuyor ve beni yukarı çıkarıyor.

Lexi beni yatağın kenarına oturtuyor ve bacaklarımın arasında dururken kollarım beline dolanıyor.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyor. "Senin için bir sürprizim var."

Ona sırtıyorum ve dediğini yapıyorum. Lexi benden uzaklaşıyor ve sonra geri dönüyor.

"Bana elini ver," diyor, avucuma bir şey koyarak. "Şimdi bakabilirsin" diyor.

Yere baktım ve beyaz bir çubuk gördüm. Bir hamilelik testi.

Yaklaşıtıyorum ve küçük pencerede bir artı işareti okuyorum.

"Lexi," diye fısıldıyorum, başımı kaldırıp ona bakarak.

"Sen-" "Hamile. Evet." Işıldıyor.

Yere düşüyorum, kollarımı ona doluyorum, karnını öpüyorum ve onu kendime sımsıkı sarıyorum. Onu içime çekiyorum; o an her şey demek. Sevinç içimi dolduruyor ve duygularım beni ele geçirirken gözyaşlarımı -gözyaşlarımı- hissediyorum. "Bugün hayatımın en mutlu günü."

Gülüyor ve ben ayağa kalkıyorum, onun da yanaklarından süzülen mutlu gözyaşlarını fark ediyorum. Onu umutsuzca öpüyorum.

"Bir ailemiz olacak," diye onaylıyor onu kollarıma çektiğimde, dans etmek istiyorum, uçacakmışım gibi hissediyorum.

Onu yatak odamızın etrafında döndürürken kafam güzel, sersemlemiş ve heyecanlı bir şekilde gülüyoruz.

"Yıldızları dilediğimiz o geceyi hatırlıyor musun?" Soruyorum ve yüzümdeki gülümseme acıtıyor.

"Evet," diyor, gözlerimle buluşuyor, ağzımı yakalıyor. "Bu hayatı seninle yaşamayı diledim," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. "Ben de öyle."

EPİLOG

WESTON

TkO kEEKS SONRA

W Bektan aydınlatmalı ve yapışkan zeminli bir bodrum katının dibinde bulunan karanlık ve pis bir barda oturuyoruz. Tepedeki hoparlörlerden hafifçe eski şarkılar yükseliyor ve duvarda asılı eski televizyonlarda beyzbol maçı oynanıyor. Kimse beni burada rahatsız etmedi çünkü kim olduğum umurlarında bile değil. Boşanma başladığından beri burası benim sığınağım oldu.

Kaçış.

Viskimi yudumlarken Carlee'ye "Onun için doğru kişi olacağını biliyordum," diyorum.

Yanımda oturuyor, yırtık bir kot pantolon ve herkesin merak etmesine neden olacak kadar göğüs dekoltesi gösteren bir gömlek giyiyor. Kadın intikam almak ister gibi giyiniyor.

"Haklıydın," diye mırıldandı. "Şimdi, çöpçatanlık yaptığım için ne alacağım?"

Gözlerimi deviriyorum. "Pfft. Çöpçatanlık yapmama yardım ettin. Unutmayalım, bunun için neredeyse ölüyordum." Bu biraz abartılı oldu.

Ancak, işin içinde bir bıçak vardı. Neyse ki güvende kaldık ve Easton'ın yıllar önce aldığı tüm o boks dersleri işe yaradı.

Başını eğiyor. Kolu benimkine değiyor ve bacaklarımızın nasıl birbirine değdiğini fark ediyorum. Yakın oturuyoruz. Taburelerimiz yan yana ve bu her hafta böyle. Ama Carlee'nin bu oyunda harika olduğunu biliyorum, *bir flört ustası*. Her yönden benim dengim. Bir gül gibi güzel ve sapındaki dikenler kadar da hırçın. Kendine güveni onu dinamit kadar tehlikeli yapıyor. O benim en iyi sakladığım sırrım, aylardır öyle.

Ne olduğunu bildiği için "Dramatik olma," diyor.

Lexi'nin ona toplantı odasında olanları ayrıntılı olarak anlattığından şüphem yok.

Bakışlarımı ondan çekip televizyona odaklanıyorum.

"Ama Lexi'nin senin için *her seferinde* doğru yerde olduğundan emin oldum. Otelde. Parkta. Peki ya kardeşinin gözde arabasını kullanmasına izin verdiğin o randevuya ne demeli? En başından beri *planına* yardım ettim Weston. Her nasılsa, hikayeyi anlatacak kadar yaşadın."

"Ben bir kedi gibiyim. Dokuz canım var." Gülüyorum. "Ama unutmayalım, otel odası tam bir *felaketti*. Çok ileri gitti."

"Duşta olmaması gerekiyordu," diyor ve bana olay olduğundan beri bu konuyu birkaç kez konuştuğumuzu hatırlatıyor. "Lexi'nin onu yatakta kitap okurken yakalayacağını garanti etmiştin. Dışarısı kırk dereceyken onları bir dağın tepesinde, hem de ayıların olduğu bir yerde nasıl mahsur bıraktığından hiç bahsetmeyelim!"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kardeşim çok korumacıdır. Onun için yumruklarıyla bir ayıyla bile dövüşebilirdi. Nihayetinde her şey olması gerektiği gibi sonuçlandı."

Omzuyla bana hafifçe vurdu.

Flört et.

Ama bunun beni nasıl hissettirdiğini inkar edemem, özellikle de son altı aydır flört ruleti oynadıktan sonra.

"ama. Hak edene hakkını ver" diye yalvarıyor ve bu sevimli.

"Eşleştirmelerimizle ilgili olarak, kupayı her zaman *paylaşacağız*."

"Peki ya anlaşmamız ne olacak?" diye soruyor, maçın skoruna bakarak.

Dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. "Hazır olduğunuzda, size özel bir röportaj vereceğim."

"Ve?"

"Ve bir fotoğraf çekimi," diye ekliyorum.

Dudaklarında sevimli bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim. Hikâyenizin olması gerektiği gibi anlatılmasını sağlayacağım. Senin gerçeğin."

"Teşekkürler," diyorum.

Bunu yapıyorum çünkü ona söz verdim ve o yapbozun ayrılmaz bir parçasıydı.

Konu kardeşim olduğunda, onun için gerçekten en iyisini istediğimden bahsetmiyorum bile. Bazen muhabbet kuşlarının birlikte uçup uçmayacaklarını görmek için yuvadan *itilmeleri* gerekir. Şanslıyız ki uçtular; yoksa birbirlerini yok ederlerdi. Bunu riske atmaya hazırdım. Easton ve Lexi onların en büyük düşmanıydı ve bunu fark etmeleri için birbirlerini bulmaları gerekti. İlahi zamanlama Carlee ve beni birkaç nedenden dolayı bir araya getirmiş olabilir; birincisi verdiğimiz iki insana yardım etmekte. İkincisi.. *şey*

...

"Birlikte bir iş kurmalıyız," diyorum ekranı bir bira reklamı doldurduğunda.

"İkimiz mi? Ve ne yapacağız?" diye sorar.

"Çöpçatanlık. Bu işte ne kadar iyi olduğumuzu düşünürsek *son derece* kazançlı olabilir."

Gülüyor, gözlerimle buluşuyor. Köşelerin nasıl yumuşadığını görüyorum.

"Sen

ciddi."

"*Bire bir* durumdayız. Bugüne kadar mükemmel bir sicilimiz var. İki insanın birbiri için ne zaman mükemmel olacağını görmek acı verici derecede kolaydır," diyorum, ona doğru attığım herhangi bir ipucunu yakalayıp yakalamadığını merak ederek ona bakıyorum.

Gözlerini kısar. "Weston, sen *gerçek* bir yılanla *evlendin*. Şeytan bile olabilir."

Carlee içini döktükten sonra neden eski sevgilimin hayranı olmadığını ve Lena'nın narsist bir sürtük olduğunu nasıl bildiğini açıkladı. Onun sözleri, benim değil, ama katılıyorum. Neden boşanmak istediğimi asla kamuoyu önünde tartışmadım. Easton biliyor ama hepsi bu. Gerisi spekülasyon, beni ve imajımı kötülemek için yayılan söylentiler. Eninde sonunda, söz verdiğim gibi Carlee'ye her şeyi anlatacağım, çünkü bu kadına asla yalan söylemeyeceğim. Anlattıklarına bakılırsa, erkeklerden yeterince çekmiş.

"Sen ve ben biliyoruz ki bazı insanlar gerçek benliklerini maskelemekte inanılmazdır."

"Ya da belki de sana bir canavar olduklarını açıkça gösterdikleri halde insanların içindeki iyiliği aramakla meşgulsündür." Omuz silkiyor. "İşaretler vardı. Sınırların yoktu."

"Lanet olsun," diyorum ona. "Terapi seansım için sana ne kadar borçluyum?" Carlee bir kahkaha patlatıyor ve kahkahası hafifçe sönüyor. "Sanırım bütün hafta boyunca ilk kez güldüm."

"onca palyaço varken mi?" Başımı sallıyorum. "Bu bir *utanç*."

Barmen uğradı ve bir kadeh tekila söyledim. Bu bizim geleneğimiz, vedalaşmadan önce gecenin son içkisi.

"Uzmanlığımızı sicilimize değil, sadece bağlantı kurduğumuz insanlara ," diye açıklıyorum.

"Hmm. *Çok* özel bir anket oluştursak ve insanları sanal bir şarap tadımı gibi eşleştiresek nasıl olur?"

Başımı sallıyorum. "Ya da tüm aynı *tatların* katıldığı bir hızlı randevu buluşması düzenleyebiliriz. İnternette biriyle sohbet etmek yüz sohbet etmekten farklı. Yüzyüzeyken kıvılcımların uçtuğunu hissedebilirsiniz."

Onunla birlikteyken hayat hakkında yargılamadan konuşuyoruz ve bu gerçek bir ilişki gibi hissettiriyor. Dürüst olmaktan korkmuyor ve beni etkilemeye çalışmıyor ve bu da arkadaşlık bölgesi gibi hissettiriyor.

Haftada bir buluşup içen ve hiçbir şey konuşmayan iki yalnız insanız. Kulağa iç karartıcı geliyor.

Haftalık buluşmamız Easton ve Lexi'nin birbirlerine çarpmalarından iki ay *önce* rastgele bir Pazartesi gecesi başladı. Kaçırdığım tek zaman Güney Afrika'da olduğum zamandı. Kardeşimin işaret etmesi sayesinde fark ettim ki, *onu* her hafta görmeyi umutsuzca dört gözle bekliyordum.

Barmenin dönmesini beklerken telefonumda geziniyor, kardeşimin ve Lexi'nin fotoğraflarına göz atıyorum. "Birlikte çok iyiler."

Eğilip ekrana bir göz atıyor. "Öyleler. Bu kadar çok ortak noktaları olduğuna inanmıyorum. *Aynı* kişi gibiler."

"Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama evet. Sarhoş bir gecenin ve neredeyse bir ilişkinin ardından Brooklyn'deki bir barda yaratılmış bir eşleşme onlar," diyorum kıkırdarak.

"Seninle takılmayacaktım," diye belirtiyor. "Aptalca seni öpmeye çalıştım ama sonra senin bir fuckboy olduğunu fark ettim."

"Sen benden daha sikiksin," diyorum.

Bunu konuşmuştuk. Biri *seni seviyorum* dediği anda, o .

Sluggers adındaki bu yerin Carlee'nin birinden ayrıldıktan sonra saklandığı yerlerden biri olduğunu öğrendim. Bu onun üniversitede başlattığı bir gelenek ve biriyle ilişkisini her bitirdiğinde tekila içmek için ziyaret ediyor.

Yıl boyunca onu orada çok gördüm, o beni gördü.

Önce o konuştu ve hatta bana bir içki ısmarladı ki bunu çok şirin buldum.

Tanışmamız tesadüftü.

Rastgele bir gece, en iyi arkadaşlarımız Easton ve Lexi hakkında sohbet ettik. -Ve mükemmel bir çift olacaklarını fark ettim. Kardeşim, ikisinin de çalıştığı otelde kalmak için uygun bir şekilde rezervasyon yaptırmıştı. Bu yüzden, doğru zamanda doğru yerde olmaları için ayrıntılı bir plan yaptık. Kardeşimin alışkanlıklarını herkesten iyi bilirim ve her hareketini tahmin edebilirim, bu yüzden bu bilgiyi kendi avantajıma kullandım. Ama bu benim ve Carlee'nin derin, karanlık sırrı, ölene kadar saklayacağımız bir sır. Tüm bunların arkasındaki gerçek beyinler biziz.

Sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ee, artık resmen aşk tanrısı rolünü oynadığımıza ve görevlerimiz bittiğine göre, bu bizim için ne anlama geliyor?"

Bütün hafta "*şimdi ne olacak*" diye düşündüm. "Ya gerçek arkadaş olsaydık?"

"Sen ve ben mi?" diye soruyor altın sarısı gözleri parlayarak. Kırmızı dudakları köşeye doğru kıvrılıyor. "Sen belasın," diyor.

"En azından kendini neyin içine soktuğunu biliyorsun," diyorum, yükümün farkında olduğunu bilerek. "Ama ben ciddiyim."

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan sırtıyor. Elini uzatmadan önce tereddüt ediyor. "Tamam o zaman. *Arkadaşız.*"

Aldım ve parmak eklemlerini öptüm.

Kaşlarını kaldırdı ve elini benden çekti, benim de flört etme ustası olduğumu biliyordu. "Bu anlaşmayla ilgili bazı kurallarım olacak. Ben *kimseyle* arkadaşlık etmem."

"Şanslısın ki ben sıradan *biri* değilim."

"Calloways." Yavaşça başını sallıyor ama gülümsemesinin onu ele geçirmekle tehdit ettiğini görüyorum.

Saatime bakıyorum, akşam yemeği randevuma yetişeceksem gitmem gerektiğini biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz iki saat çok çabuk geçti.

Barmen tekila shotlarımızı tuz ve misket limonuyla hazırlıyor. Onları kaldırıyoruz, kenarlarını birbirine vuruyoruz, sonra kenarını yalıyoruz, geri çekiyoruz ve kireci ısıyoruz.

İçkilerimizi ödedikten sonra, kravatımı yeniden ayarlayarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Aynı saatte, aynı yerde mi?"

"Evet. Haftaya görüşürüz. İçkiler için teşekkürler," diyor.

"Benim için bir zevk," diyorum, ayağa kalkarak.
Bana döndü. "Buluşmalarımızın devam etmesine sevindim."
"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Peki, bu bizim sırrımız
olarak mı kalacak?" "Evet, muhtemelen en iyisi bu olur,"
diyor.

Uyumsuz tabureyi barın altına itiyorum, sonra kulağına yaklaşıyorum ve
sesimi alçaltıyorum. "Eve gitmeye hazır olduğunda dışarıda seni bekleyen bir
arabam var."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," diyor.

"Biliyorum." Gitmeden önce omzunu sıktım.

Geceleri içki içmesi ve şehirde başına seyahat etmesi fikrinden
hoşlanmıyorum. Bu yüzden ne zaman yanında olsam güvende olduğundan emin
oluyorum.

Arka çıkış merdivenlerinden yukarı çıkarken Carlee'nin *daha* ne kadar
kalacağını merak ediyor, bana neler yaptığını bilmesini diliyorum. Arkadaş
olmak bir başlangıç, boşa harcamayacağım bir fırsat.

Hadi gidelim.

**Meston & Carlee'nin hikayesine
ARKADAŞ DURUMU'nda devam edin
<https://books2read.com/thefriendsituation>**

**Easton ve Lexi'den daha fazla mı?
Onları içeren özel bir bonus sahneyi buradan indirin:
<https://bit.ly/thewifesituationbonus>**

YAZARIN NOTU

Easton Calloway benim için çok değerli olan nöroderjik bir karakter. *Spektrumda olduğunu* açıkça yazmamış olsam da, anlaşılması için bu notu ekliyorum.

Easton'ın konuşma sorunlarıyla uğraştığı ve iletişim kurmakta zorlandığı için çizim yapmaya başladığı belirtilmişti. Sanat onun kaçıyordu, kelimeler gelmediğinde kontrol edebileceği bir şeydi. Bu, büyürken bana çok yakın olan birinden ilham aldı. Yüksek işlevli otizmi vardı ve kelimeler olmadığında çizim yaparak seslerini keşfettiler. Bu hobilerini yetişkinliklerinde de . Bu karakter son derece kişisel ve umarım kitap arkadaş listenizde yer değerdir.

Nörodiverjan bir yazar olarak bu hikâyeyi anlatabildiğim için çok minnettarım. *Eş Durumu'nu* okuduğunuz ve bana ve sözlerime bir şans verdiğiniz için minnettarım. Çok teşekkür ederim!

LYRA'NIN OKUYUCU SALONU

Lyra Parish mı arıyorsunuz?

Facebook'ta Lyra Parish's Reader Lounge'a katılın:

<https://bit.ly/lyrareadergroup>

VALENTİNLER İLE TANIŞIN

The Bachelor Situation Serisi'nde Valentine Morld'e bir göz attınız, ancak biraz daha uzun süre ziyaret etmek isterseniz, serideki kitaplara göz atın. Birbiriyle bağlantılı bağımsız bir seridir.

Bless Your Heart (Beckett & Summer)

[düşmanlardan aşıklara]

<https://www.books2read.com/blessyourheartlp> _

Spill the Sweet Tea (Hayden & Kinsley) [ikinci
şans]

<https://www.books2read.com/spillthesweettea>

Butter My Biscuit (Harrison & Grace)

[arkadaştan sevgiliye + kızgınlık]

<https://www.books2read.com/buttermybiscuit>

Viski kadar pürüzsüz (Cash & Remi)

[yaş farkı + gizli ilişki]

<https://www.books2read.com/smoothaswhiskey> Daha

niceleri gelecek...

İLETİŞİMDE KALIN

Lyra Parish ile ilgili her şeyden haberdar olmak ister misiniz? Bültenine katılın! Kapak tanıtımlarına, tanıtımlara ve çekilişlere özel erişim elde edeceksiniz.

lyraparish.com/newsletter

Sosyal medyada arkadaş olalım:

TikTok y Instagram y Facebook

@lyraparish her yerde

AKKNOMLEDGMENTS

Bu kitabın yayınlanması sırasında yanımda olan herkese teşekkür ederim. Desteğiniz, sürpriz çıkışlar planlarken sırlarımı saklama isteğiniz ve beni daha iyi olmaya ittiğiniz için sonsuza dek minnettar kalacağım. Son zamanlardaki en iyi yazılarımdan bazılarını bu sayede yazdım ve sonsuza dek minnettar kalacağım.

Okurlarıma, sizi seviyorum. Bir kızın sahip olabileceği en iyi şeysiniz ve bana gelmeye devam ettiğiniz, beni ve kelimelerimi desteklediğiniz ve karakterlerimi bu kadar tutku ve coşkuyla sevdiğiniz için minnettarım. Bu macerada benimle birlikte olduğun için çok mutluyum. *Hadi gidelim!* Daha gelecek çok şey var; çoğu henüz açıklanmadı. Eek. (Bugünlerde Taylor Swift gibi göz önünde sır saklıyorum.)

Editörüm Jovana Shirley'e ve bomba kışkı provacım David Michael'a bir alkış vermeliyim. Bu kitabın bir elmas gibi parlamasını sağladınız. The Author Agency PR'a bu kitabın duyurulmasına yardımcı oldukları ve sürprizin bir parçası oldukları için teşekkür ederim!

Kafamın içinde kirasız yaşayan kurgusal karakterlerle çok fazla zaman geçirmeme izin veren kocam Will'e (Deepskydude) özel teşekkürler. Bir gün, her şeye değecek. Seni seviyorum. Bu vahşi maceraya başka biriyle çıkmak istemezdim. Yıldızlara.

LYRA PARISH HAKKINDA

Lyra Parish, Hallmark tarzı baharatlı romanlar yazmayı takıntı haline getirmiş umutsuz bir romantiktir. Kurgusal dünyalara dalmadığı zamanlarda, onu kocasıyla birlikte bir Vanlifer gibi davranırken bulabilirsiniz. Lyra kahveyi, açık havayı, otantik insanları ve en iyi hayatını yaşamayı seven bir Başak burcu. Onu USA Today Çok Satanlar listesinde Kennedy Fox takma adıyla yazdığı zamanlardan tanıyor olabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

